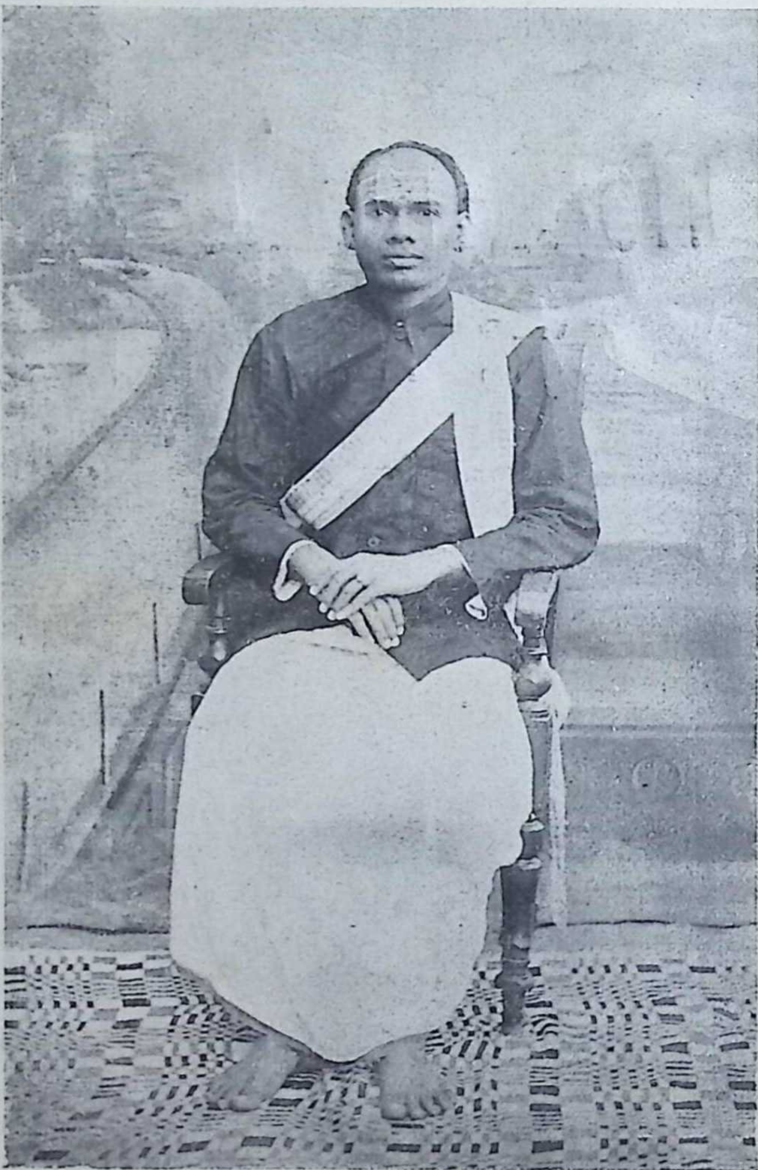
பாஞ்சாலங்குறிச்சி
வீர சரித்திரம்

1939.



கவிராஜபண்டிதர், ஜெகவீரபாண்டியனர்.

உ

முகவுரை.

இந்நூல், தென்னாட்டுச் சிங்கம் என எந்நாட்டும் இசை நாட்டித் தேச வுரிமையை இந்நாட்டில் தீரமுடன் நிலைநாட்டிய வீரபாண்டியக் கட்டபொம்மு என்னும் பாஞ்சாலங்குறிச்சி மன்னனுடைய அருமைச் சரித்திரத்தை உரிமையாக உரைக்கின்றது. இற்றைக்கு நூற்றுநாற்பது ஆண்டுகட்கு முன்னர்ப் பாண்டி மண்டலத்தில் ஈண்டிய திறலுடன் இவ் ஆண்டகை நிலவி யிருந்தார். இவர் ஓர் சிற்றரசராயினும் பேரரசரும் வியக்கத்தக்க பெருமித நிலையினர். இவருடைய வீர பராக்கிரமங்கள் பாருல கெங்கணும் பரவி யுள்ளன. இவரது சரித்திரத்தை நாடகமாகவும் இப்பொழுது நடித்து வருகிறார்கள். அது கட்டபொம்மு நாடகம் என வழங்கப்படுகின்றது. தாழ்ந்த நிலையில் தெருக் கூத்தாக அது நடிக்கப்படினும் ஆயிரக்கணக்கான சனங்கள் ஆவலுடன் வந்து அதனைக் கண்டு களித்து இத்திண்டிறல் வீரரை வியந்து சிந்தை மகிழ்ந்து செல்லுகின்றார். ஒரு கதையை நாடகமாக நடித்து மகிழ வேண்டு மாயின், அக் கதாநாயகனுடைய மதிப்பும் மாண்பும் பொதுமக்கள் உள்ளத்தில் எவ்வளவு உரிமையுடன் வேரூன்றி இருக்கவேண்டும் என்பது ஈண்டு ஓர்ந்து சிந்திக்கத்தக்கது.

இவரது வரலாறுகளை வரன்முறையே ஆராய்ந்து வரின் அஞ்சாமை, வஞ்சமின்மை, அடைந்தவரை ஆதரித்தல், அருந்திறலாண்மை, பெரும் போர்வீரம், தேச நேசம், தெய்வ பத்தி, மானம் பேணல், வானமுற வரினும் ஈனமுற இசையாமை, உயிர் இறநேரினும் உறுதி குன்றாமை என்னும் இன்னவாறான உயர்குணங்க ளெல்லாம் எந்நிலையிலும் இவரிடம் ஒருங்கமைந் துள்ளமை உணரலாகும்.

முகவுரை.

இந்நாட்டில் வீரங்குறித்து யாரேனும் உரையாட நேரின் அங்கே இவரது பேரும் ஊரும் வாராமல் இரா. பாஞ்சாலங் குறிச்சி என்றால் யாரும் ஓர் வீர உணர்ச்சி யுடையராய் ஊக்கி எழுவதை நாளும் நாம் நோக்கி வருகின்றோம். சார்ந்ததன் வண்ணமாகவே மக்கள் யாண்டும் கூர்ந்து நிற்பர் ஆதலால், வீரம் கொடை சீலம் கல்விகளில் சிறந்துள்ள மேலோர்களுடைய சரிதங்களை அறிவது அவர்க்குப் பெரிதும் உறுதி தருவதாம். "The names and memories of great men are the dowry of a nation" என்பதனால் மேல் நாட்டார் தங்கள் முன்னோர்களுடைய சரித்திரங்களை எவ்வளவு மேன்மையாக மதித்துக் கொண்டாடி வருகின்றார் என்பது நன்கு தெளிவாம்.

உள்ளத்தளவே மக்கள் உயர்ந்து வருகின்றார். "உரம் ஒருவற்கு உள்ள வெறுக்கை; அஃதில்லார் மரம்." (குறள் 600) என்றதனால் ஊக்கமுடைமையின் உயர்நிலை புலனாம். வீரம் இல்லாத நாடு சாரம் இல்லாத காடு என்னும் பழமொழி வீர நீர்மையின் சீர்மையை வீறுடன் விளக்கியுள்ளது.

வீரர்கள் எக்காலத்திலும் எந்த நாட்டிலும் எல்லாராலும் போற்றப் பெறுகின்றார். இந்த நாடு வீரத்தில் தலை சிறந்திருந்தமை பண்டைப் பனுவல்கள் எவற்றிலும் பார்க்கக் காணலாம். அவ் வீர மாட்சி கால நீட்சியால் பழங் கனவாய்த் தோன்றினும் அண்மையில் நிகழ்ந்த இச் சரிதக் காட்சி நம் நாட்டின் உண்மையான திண்மை நிலையை உறுதி பெற உணர்த்தி நிற்கின்றது.

தம் ஊரின் பேராண் வலியால் இப் போர்வீரர் திறல் பாரறிய நின்றது ஆதலால் இது பாஞ்சாலங்குறிச்சி வீர சரித்திரம் என வந்தது. சரித்திரம் என்பதற்கு உண்மையாக நடந்த வரலாறு என்பது பொருள். சர் = நடத்தல். இதனால் இச் சரிதத்தின் சாதமான புனித நிலை இனிது புலனாம்.

முகவுரை.

நமது ஆங்கிலப் பேரரசு ஈங்கு வருவதற்கு 59 ஆண்டு களுக்கு முன்னர் ஈண்டு இது நிகழ்ந்தது. கி. பி. 1798 முதல் 1801 வரை கும்பினியாருக்கும் பாஞ்சாலங்குறிச்சியாருக்கும் நடந்த போராட்ட வரலாறுகளே இதில் பாராட்டப்பட் டுள்ளன. இரு திற நிலைகளையும் ஒரு திறத்தும் கோடாமல் தக்க சாசனங்களைக் கொண்டு மிக்க கவனத்துடன் உண்மை களை ஊன்றி ஆராய்ந்து ஓர்ந்து எழுதியுள்ளமையால் அறிவுடையார் அனைவரும் இதனை உவந்துகொள்ளுவர் என்னும் உறுதி பெரிது முடையனாய் உளமகிழ்ந் துள்ளேன்.

இவ் ஆதீனத்தின் ஆதி வரலாற்றுப்பத்திரங்கள், பழைய வட்டுச்சுவடிகள், கும்மிகள், அம்மானைகள், வம்மிச வழிகள், அரசாங்க அறிக்கைகள், குறிப்புகள் (Records), பரம்பரை யான உரம்பெறுகேள்விகள் முதலியன இந்நூலைத் திறம்பெற எழுதுதற்கு உறுதியான ஆதாரங்களாய் அமைந்திருந்தன.

கசo ஆண்டுகட்கு முன்னர் இத்தென்னாடு இருந்த நிலை, பாளையகாரர் பதிந்திருந்த பான்மை, குடிசனங்கள் குலாவி யிருந்த மேன்மை, படை வீரர்கள் பயின்றுவந்த ஆண்மை, நடையுடை பாவனைகள் முதலியன இதன் இடையே காணலாம்.

ஓர் அரசன் எவ்வளவு அருந்திற லுடையனாயினும் மந்திரி நல்லவனாயில்லை ஆயின் அவ் அரசு இனிது செல்லாமல் அல்லல் பல அடைந்து அலமந்தழியும் என்பதை இந்த வரலாற்றால் தெளிவாக அறிந்துகொள்ளலாம்.

செந்தமிழ் நாட்டின் திலகம் என விளங்கும் நெல்லை மண்டலத்தின் எல்லையில் இக்கதை நிகழ்ந்துள்ளது ஆயினும் எல்லா மண்டலங்களிலும் இதன் இசை பரவியுள்ளது. ஊமையன் சீமை என மறு புலங்களிலும் இதன் உறு புலம் தெரிய இன்றும் வழங்கி வருதலால் இப் பாஞ்சை வீரர்பால் உலகம் வைத்துள்ள வாஞ்சை தெரியலாம். ஓசை பெற் றுயர்ந் துள்ள இத்தேசசரித்திரம் யாவருக்கும் ஓர் இனிய விருந்தாய்

முகவுரை.

இன்பம் தரும் என்பது இதன்பால் அவர் கொண்டிருக்கும் அன்புரிமையால் அறிய நின்றது.

இந்நூல் உள்ளக் கிளர்ச்சியையும் ஊக்கத்தையும் உயர் நலத்தையும் விளைத்து எல்லார்க்கும் ஓர் இன்ப நிலையமா யிருத்தலால் கல்வி நிலையங்கள் தோறும் இது பரவிப் பயன் பெறும்படி கலை நலம் பேணும் அறிஞர்கள் கண்ணூன்றி அருள்வார்கள் என்று நம்புகின்றேன்.

பாஞ்சாலங்குறிச்சிக் கோட்டை யிடத்தில் முயல் நாய்களை எதிர்த்த காட்சியும், கட்டபொம்மு ஊமைத்துரைகளின் உருவப் படங்களும் இப் புத்தகத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ளன.

நீண்டகாலமாக ஒரு வரலாறும் தெளிவாகத் தெரியாமல் பலர் பலவாறு கூறும்படி நிலை குலைந்து தலை மறைந்து கிடந்த இச் சரித்திரம் இந்நிலையில் இதுபொழுது ஒளி செய்து வெளி வரும்படி திருவருள் புரிந்த எம் செந்திற் பெருமான் திருவடி மலர்களைச் சிந்தித்து வந்தித்து வாழ்த்துகின்றேன்.

திருவள்ளுவர் நிலையம், மதுரை,
ஆவணி மாதம் க-ந் தேதி,
17—8—1939.

இங்ஙனம்,
ஜெகவீரபாண்டியன்.

பொருள் அடக்கம்

உரிமையுரை.

என்னை ஈன்றருள் ஆவுடை யம்மையென் இயற்பேர்
மன்னி நின்றஅவ் அன்னையின் மலரடித் துணையை
உன்னி யான்இந்த வீரமாக் கதையுயர் நூலைத்
துன்னும் அன்பினுக் குரிமைசெய் துவகைமீக் கொண்டேன்.

இந்நூலின் சிறப்பு.

தென்னன் நாட்டினில் சிறந்துதன் இசைதிசை எங்கும்
முன்னம் நாட்டினன் முனைமுகத் தெதிர்ந்தவர் எவரும்
பின்னங் காட்டவே பெருந்திறல் காட்டினன் பெயரை
இன்னங் காட்டினும் இரும்பயம் காட்டுவான் எவர்க்கும்.

அன்ன சீருடை அருந்திறற் கட்டபொம் மென்னும்
மன்ன வன்னுயர் சரிதமின் னமிர்தென மருவி
இன்ன மன்பதைக் கின்பமாய் இசைந்துள திதனை
உன்னி ஓர்ந்தவர் உயர்நலம் பெறுகுவர் உயர்ந்தே.

உ

பரமபதி துணை.

பாஞ்சாலங்குறிச்சி வீர சரித்திரம்.

ஆதி நிலை.

திருமலிந் தோங்கிய சீர்திகழ் பாஞ்சைப்
பதியுயர் சரிதம் பகர ஒருபதி
மதியிருந் தருளும் மாண்புற இனிதே.

பூமி தேவியின் திருமுக மண்டலம் எனப் பொலிந்து விளங்கும் இப்பாண்டி நாட்டிலே, நெல்லையின் வடகிழக்கில் நான்கு காவத எல்லையில், பாஞ்சாலங்குறிச்சி என்னும் வீரமா நகர் இற்றைக்கு நூற்றுமுப்பத்தெட்டு ஆண்டுகட்கு முன்னர் யாண்டும் இசைபரப்பி, நீண்ட புகழோடு நிலவியிருந்தது. அருந்திறலும், பெருந்திருவும், பொருந்தகவும் ஒருங்கமைந்து யாரும் வியந்து புகழும்படி மிக்க சீரும் சிறப்பும் பெற்றுத் திகழ்ந்திருந்த அந்நகரிலிருந்து அரசு புரிந்து வந்த மன்னவர் எவர்க்கும் முன்னுற மூல புருடனாய் நின்றவர் கட்டபொம்மு நாயக்கர் என்பவர். மிகவும் கட்டாண்மையுடையவர். அவர் கம்பள ஜாதியில் தோக்கலவார் என்னும் குலத்தினர்; தெலுங்கர். அவரது தாய்மொழி தெலுங்கு ஆதலால், அவருடைய மரபினர் வீடுகளில் இன்றும் தெலுங்கு பாஷையே பேசப்பட்டு வருகின்றது.

அவர் தெலுங்கு தேசத்திலே, பல்லாரி நாட்டிலே, வாடிக் கோட்டை என்னும் நகரிலே விளங்கியிருந்த பால்ராஜா என்னும் சிற்றரசனுக்குப் புதல்வராய்த் தோன்றினார். தாய் பெயர் வீரலக்கம்மாள். அவ் வீரத்தாயின் திருவயிற்றில் இக் குலமகனுக்கு முன்னர் எழுவர் பிறந்திருந்தாராதலால் இவன் எட்டாவதாய் இலங்கி நின்றான், அத்தங்கக்கட்டி வயிற்றில்

தோன்றிய இச் சிங்கக்குட்டி எங்கும் இசைநாட்டும் என இளமையிலேயே சில உளவுகள் அறியநின்றன. அங்நிலையினை யுணர்ந்து இருமுதுகுரவரும் பெருமகிழ்ச்சி யடைந்தார். அக்குறுநில மன்னன் முப்பத்திரண்டு ஊர்களுக்குத் தலைவனாய் நிலவி இருந்தான். அங்ஙனம் இருந்து வருங்கால் கால வேற்றுமையால் மூன்று வருடங்களாக அங்கே சரியான மழை பெய்யவில்லை. அதனால் குடிகளெல்லாரும் மிடிவாய்ப்பட்டு நெடிது வருந்தினர்; சிலர் அயலிடம் புகுந்தனர்; பலர் படுதுயருழந்தனர்; அரசும் நிலைகுலைந்தது; எங்கும் அவலமிருந்தது; அரசன் மிகவும் கவலை கூர்ந்து கலங்கி யிருந்தான்.

வடநாடுவிட்டுத் தென்னாடு வந்தது.

அவ்வமயம் அத்தேச முழுவதையும் ஆட்சிசெய்துவந்த மகமதிய அரசன் இக் குறுநில மன்னனிடம் உரிமையோடு பெண்கொள்ள விழைந்தான். அவ்விழைவின் விளைவை அளவு செய்து வந்து, முடிவில் தன் கருத்தை மந்திரிகள் மூலம் இவனுக்கு அறிவித்தான். அதனைக் கேட்டவுடனே இவன் வாட்டமீக்கூர்ந்து வருந்தி அயர்ந்து மானம் அழிய நேர்ந்ததே என்று மறுகி யுளைந்தான். நேரே அவனிட மறுத்துரைக்கவும் ஆற்றலின்றிக் கறுத்து நின்று, கருத்து நொந்து உறுவதை ஓர்ந்தான். மரபு நிலையழிய வாழ்வதினும், அரசு நிலையொழிய அயலகல்வதே நலமென உறுதிசெய்து, உறவுமுறையாருடன் ஆராய்ந்து ஒருவரும் அறியாவகை இரவிடை எழுந்து பசு நிரைகளை மட்டும் பாதுகாத்துக்கொண்டு, மனைவியும் மக்களும் ஒக்கலும் பிறரும் உடன் தொடர்ந்துவர, தென் திசை நோக்கி நடந்து, ஆங்காங்குத் தங்கி, திங்கள் ஆறு கழிந்தபின் இத்தென்னாட்டையடைந்து * சாலிகுளம் என்னும் பறம்பில் வந்து வேலி வளைத்துக் கன்று காலிகளை நன்று பரிபாலித்து உற்றாரோடு உவந்து உறைந்

* இது மணியாச்சியிலிருந்து வடகிழக்கில் 10 மைல் தூரத்தில் உள்ளது. சாரலும், ஏரியும் சார்ப்பெற்றது.

திருந்தான். அவ் அல்லல் நிலையிலும் தனது இளமையான அருமை மகனை நாளொருமேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாகப் போற்றி வளர்த்துப் புனைந்து வந்தான். அப்பொழுது அவனுக்கு வயது பதினைந்து நிறைந்து பதினாறாயது.

ஆண்டு கஎ௱ என அன்று அமைந்திருந்த அவ் ஆண்டகையே நீண்ட புகழோடு இன்றும் தன் பெயர் நிலவ நிற்கின்றான் ஆதலால் தலைமையான அவனது நிலைமையை இனி ஆவலோடு நாம் அறிய நேர்கின்றோம்.

இளம் பருவத்திலேயே யாதும் அஞ்சாநெஞ்சனாய் ஆண்மையுற்றிருந்த இவன் உரியபருவத்தே தெலுங்கும், தமிழும் சேரக்கற்றான். அத்துடன் வாள் வேல் முதலிய படைக் கலங்களையும் ஊக்கமோடு பயின்று தெளிந்தான். மல்லிலும், வில்லிலும், கம்புச் சிலம்பத்திலும் எல்லையில் திறனுடன் இவன் இலங்கி யிருந்தான். போரென வீங்கும் பொலங்கொள் தோளனாய் இவ் வீர மகன் விளங்கிவருவதைக் கண்டு உறவினர் யாவரும் உளங்களித்து நின்றார். வந்து தங்கிய இடம் வளஞ்சுரந்திருந்தமையால் பசு நிரைகளை இனிது புரந்து சிறு குடிசைகள் புனைந்து பெருமகிழ்வுடன் இருந்து வந்தார். அந்நிலையில் ஆண்டுகள் ஐந்து கழிந்தன.

அங்ஙனம் இருந்து வருங்கால் ஒருநாள் இரவு கள்ளர் சிலர் அயலிடங்களில் போய் கொள்ளை செய்து நள்ளிருளில் அவ்வழியே வந்தார். அவ்வமயம் தற்செயலாக எழுந்த இவன் ஆளரவம் கேட்டு இவ்வேளையில் என்? என வெளியே வந்தான். வந்தவன் அடர்ந்து போகின்ற அவர் முன் அஞ்சாது போய் நின்று யார்? நீர்! என்றான். காரிருளில் நேரெதிர்ந்து தனியே துணிந்து வந்து இவன் கேட்ட கேள்வி முதலில் துணுக்கத்தை விளைத்ததேனும் உருவத்தை உற்று நோக்கி ஓர் இளைஞன் என உள்ளிகழ்ந்து அக்கள்ளருள்

ஒருவன் தன் கையிலிருந்த கம்பால் இவன் தலையில் மெள்ள அடித்தான். அடிபடவே இவன் கடிது கொதித்துச் சிங்கக் குருளைபோல் சீறிப்பாய்ந்து அக்கம்பைக்கடுத்து வெளவிக் கறங்கெனச் சுழன்று மறங்கொண்டு மண்டி உரங்கொண்டு மோதி உருத்தறைந்தான். உற்றவரனைவரும் ஒருங்கே வீழ்ந் தார். அடியில் வீழ்ந்தவரை ஒரு நொடியில் எண்ணினான். பன்னிரண்டு பேர் மண்ணில் கிடந்தனர். உண்ணிறைந்த உவகையுடன் தனது உறவினரைக் கூவியழைத்து உற்றதை யுரைத்து அனைவரையும் கட்டிவைத்துக் களவுப்பொருள்களை ஒரு பக்கம் கொட்டி வைத்தான். பொழுது புலர்ந்தது. இரவில் நிகழ்ந்ததை அருகிலிருந்த நகரிலுள்ளவரெல்லாரும் வினவியறிந்து விரைவில் வந்து கண்டு அக்கள்ளமாக்களைக் கடிந்து இகழ்ந்தார்; இப் பிள்ளை வீரனைப் பெரிதும் புகழ்ந் தார். இகழ்ச்சியடைந்து அச்சோரர்கள் இன்னலுறுவதை நோக்கி இவ் வீரமகன் இரக்கமீக்கூர்ந்து கட்டவிழ்த்துவிட்டு இப்பட்டிமைத் தொழில் இனிப் பண்ணுதீர் என ஒட்டி யுணர்த்தி ஒழிய விடுத்தான். அவர் உணர்ந்து நாணி உள்ளூற இவனை வியந்து போனுர். அக்கொள்ளைப் பொருள்களை உடையவரிடம் இவன் கொடுத்தனுப்பினுன். இவனது உள் ளப் பெருமையையும், வள்ளற்குணத்தையும், தள்ளருந்திற லையும் எல்லாரும் அறிந்து ஏத்தி நின்றார். அயலிடமெங்க ணும் இவனது வலிநிலை புகழுற நின்றது.

நிலையழிந்து பிழைக்கவந்த இடத்திலேயும் தன் நிலையை உலகம் அறிய நிலைநாட்டிய இவனது நிலைமையை வியந்து பெற்றோரும் உற்றோரும் பெரிதுமகிழ்ந்தார். கட்டிய ஆண் மையை நினைந்து கெட்டிபொம்மு என்று அன்று உரிமை யோடு இவனை உவந்து அழைத்தார். இவனது இயற்பெயர் பொம்மு என்பதே. திண்மையுடன் நின்று தனியே இவன் செய்த திறலை நோக்கிக் கெட்டி என விசேடித்துரைத்தார். கெட்டி என்பதற்குத் தெலுங்கில் வல்லமை என்பது பொருள்.

இவனது வல்லாண்மையை நோக்கி அன்று இட்ட கெட்டி பொம்மு என்னும் தெலுங்குப் பெயர் பின்பு கட்டபொம்மு எனத் தமிழில் மருவி வழங்கலாயது. தெலுங்கின் வன்மை தமிழில் வரவும் தன் தன்மை திரிந்து நின்றது; ஆயினும் அப்பேராளன் பெருமை பெருகி வந்தது. அவ்வமயம் இருபத்தொரு வயதை இவன் மருவியிருந்தான்.

அரசடைந்த விதம்.

இங்ஙனம் இருந்து வருங்கால் சாலிகுளத்தின் அருகே யிருந்த அழகியவீரபாண்டியபுரம் என்னும் நகரில் அமர்ந்து ஓர் அரசன் அரசுபுரிந்துவந்தான். அவன் மதுரைப் பாண்டிய மன்னர் மரபைச் சேர்ந்தவன். ஜகவீரபாண்டியன் என்னும் பெயரினை யுடையவன். சிறந்த அழகன். நல்ல அறிவும், நயத்தகுசீலமும் உள்ளவன். எல்லார்க்கும் இனியனு யிதம்புரிந்து நின்றான் ஆதலால் குடிகள் அனைவரும் அவனைக் குலதெய்வமாகக் கொண்டாடி வந்தார்.

அக்காலத்தில் புதியம்புத்தூர், ஆரைக்குளம் என்னும் ஈரிடங்களிலும் குறுநில மன்னரிருவரிருந்து சில ஊர்களை ஆண்டு வந்தனர். அவர் விசயராமன், உக்கிரசிங்கன் என்னும் பேரினர். மறவர் மரபினர். அவ்விருவரும் இப்பாண்டியன் மீது பொறாமை மீக்கொண்டு பொருமி நின்றார். அமைதி யும் பொறுமையுமுடையவனும் மறுமை நோக்கோடு மருவி யிருந்த இம்மாறன்பால் மாறுபட்டுச் சிறுமை நோக்கோடு அவர் செயிர்த்து நின்றாராதலால் வழக்கமாய்த் தந்துவந்த வரிகளையும் செலுத்தாமல் செருக்கு மீக்கூர்ந்து திமிர்ந்து வந்தார். வரவறியாது ஒருமுறை பொருபடை திரட்டி அடுசமர் செய்ய ஆயத்தமாயினர். அவரது நிலையினை எதிரறிந்து அவ்வழுதி மன்னன் மிகவும் வருந்தி யாது செய்வது? என்று திகைத்து அலமந்து நின்றான். அவ்வமயம் அங்கு

அமைச்சனுயிருந்த சங்கரசிங்கு என்பவன் இக்கட்டபொம்மனது அருந்திறலையும் பெருந்தகவையும் உணர்த்தி அரசனிடம் உதவி கோரக் குறித்தான். தன் எல்லையில் வந்து தங்கியுள்ள இவ்வல்லவனை ஒல்லையிலழைத்து உற்றதையுணர்த்தி உறுதித்துணையாய் நின்று உதவி செய்யும்படி அவ்வேந்தன் பெரிதும் வேண்டினன். அவனது வேண்டுகோளுக்கு இவ் வீரமகன் உடனே இணங்கினன். இவ் ஆண்டகையின் மன நிலையை யறிந்து அப்பாண்டியன் மகிழ்ந்து வேண்டிய வரிசைகளைச் செய்து விறலுடன் விடுத்தான்.

மறுநாட்காலையில் மருவலர் இருவரும் பொருபடையோடு பொங்கிவந்து நகரயல் வளைந்து சமரூக்கி நின்றார். அவரது நிலையினை யறிந்ததும் இக்குலமகன் உடைவரிந்து கட்டி இடைவாள், புனைந்து, படை அயல்வர விடைபோல் விரைந்து பகைமேல் சென்றான்.

மூவாயிரம் படைவீரர்களோடு மூண்டுவந்திருக்கும் அத்தலைவரிருவரும் இவ் ஆண்டகை வருகின்ற அடல் நிலையைக் கண்டு அதிசயம் கொண்டு முதலில் அஞ்சினரேனும் அருகில் அணுகவும் உருவினை நோக்கி ஒரு சிறுவன் என உள் இகழ்ந்து ஊக்கி நின்றார். இவன் நெருங்கி முன்னேறவும் உடனே அவர் ஒருங்கு வளைந்தார். இவன் உள்ளூறப்பாய்ந்து ஒள் வாள் வீசிக் கொள்ளிவட்டம்போல் கொடிதசுற்றித் தள்ளருந்திறலுடன் தடையற ஏறி அடுசமர் புரிந்தான். படுகொலைகள் பல விழுந்தன. தலைகள் உருண்டு கொலைகள் விழவும் நிலைதிரிந்து கெட்டழிந்து படைமுரிந் தோடியது. ஓடவே புலிக்குருளைபோல் கெலித்தடலேறி வெற்றித்திருவுடன் இவன் விரைந்து மீண்டான். அரசன் அறிந்து அக மிக மகிழ்ந்து தமருடன் எதிர்கொண்டு ஆர்வமீதூர்ந்து அணைத்துமகிழ்ந்து அழைத்துவந்து அரண்மனையில் வைத்து அரிய உபசாரங்கள் செய்து பரிசில் பல தந்து பண்பு பாரா



பாஞ்சாலங்குறிச்சிக் கோட்டையிடம் அடைந்தவுடன், வேட்டையில் முடுக்கிவந்த நாய்களை முயல் எதிர்த்த காட்சி.

ட்டி நண்புடன் விடுத்தான். அன்றுமுதல் உரிமை மிகுந்து இருவரிடத்தும் உள்ளன்பு வளர்ந்தது. வளர்ச்சி நாளும் கிளர்ச்சி பெற்றுவர அருமையோடு இவனை அவன் ஆதரித்து வந்தான். அவனுக்குச் சந்ததி இல்லாமையால் முடிவில் அரசை இவனிடம் உதவி அவன் முடிவுறலானான். மகன் எனுமுறையில் அகனமர்ந்திருந்து தகனம் புரிந்து கடன் முறையாவும் கருதிச் செய்து சுருதி முறைப்படி பின்பு இவன் படிபுரந்து வந்தான்.

தலைமை நாடிழந்து, மறுபுலம் அடைந்து, பசுநிரை புரந்துவந்த இவன் இடையே அரசடைந்தவுடன் உரிய கிளைகளையெல்லாம் உடனணைத்துவைத்துத் தந்தை தாய ரைப்பேணித் தரணியைக் காத்துச் சிந்தைமகிழ்ந்து சிறந் திருந்தான். கேளும் கிளையும் நாளும் வளர்ந்தன; குடிகள் உவந்து குலவி யிருந்தன; படிமுறைபுரிந்து இவன் பரவி வந்தான்.

வேட்டையில் விளைந்தது.

இங்ஙனம் அமர்ந்து வருங்கால், படைவீரருட் சிலர் ஒரு நாள் சாவிகுளம் காட்டில் வேட்டையாடச் சென்றனர். சென்ற இடத்தில் முயல் ஒன்றெழுந்தது. எழு நாய்கள் அதன்மேல் இணைந்து பாய்ந்தன. அது ஒன்றுக்கும் எட்டா மல் விரைந்து தாவி வெளியே மேவி வளி எனச்சென்றது. நாய்களும் அதன்பின் வாவித் தொடர்ந்தன. கீழ்த்திசை ஓடி ஒரு மைல் உற்றபின் தன்மேல் மீறிவந்த நாய்களை அது சீறி எதிர்த்தது. வெகுண்டு பின் வந்தன; வெருண்டு கலைந்தன; நாய்கள் யாவும் நடுங்கி அகல, மாயமாய் அம்முயல் மறைந்து போயது. வேட்டை வீரர் அனைவரும் வியந்து திகைத்தார். வெட்கி மீண்டு வீட்டையடைந்தார். காட்டில் நிகழ்ந்ததைத் தம் அரசனிடம் வந்து கருத்துடன் உரைத்

தார். இவன் கேட்டு வியந்தான்; தான் கோட்டையமைத்துக் குடியிருத்தற்குரிய இனிய இடம் அதுவேயாமெனத் தன்னுள் விழைந்துகொண்டான். விழைவு நாளும் தழைவு கொண்டது.

கோட்டை வளர்ந்தது.

திங்கள் சில கழிந்தபின், நல்ல ஓரையில் நாட்செய்து கொண்டு செல்ல நகரைச் சீருடன் அமைத்தான். மாட மாளிகைகள், கூடகோபுரங்கள், மணிமண்டபங்கள், ஆடரங்குகள், அம்பலங்கள், பாடல் நிலையங்கள், கோவில்கள், குளங்கள், வாவிகள், கூவங்கள், மருமலர்ச் சோலைகள், யானைச் சேமங்கள், குதிரை லாயங்கள், முதலிய யாவும் அழகுற அமைத்துக் கோட்டை வளைத்துக் கொத்தளங்கள் குயிற்றித் தன் பாட்டன் பெயராகிய பாஞ்சாலன் என்பதையே பண்புடன் நாட்டிப், பாஞ்சாலங்குறிச்சி எனப் பெயர் சூட்டி நல்ல நாளில் பல்வகைக் கிளைகளும் பக்கம்சூழ அச்செல்வ நகருட் குடிபுகுந்து இவன் சிறந்து வீற்றிருந்தான். அப்புதிய நகரில் அதிக ஆடம்பரங்களோடு அதிபதியாய் இவன் குடியேறியது கொல்லம் 276ம் ஆண்டு, வைகாசி மாதம், திங்கட்கிழமை சிங்க லக்கனத்தில் என்க.

குடி புகுந்தது.

கொல்லம் ஆண்டு என்பது இந்நெல்லை மண்டலத்தில் வழங்கிவருகிற காலக்குறிப்பு. சேரர் எல்லையிலுள்ள கோல்லம் என்னும் ஊர் தோன்றிய நாளில் இருந்து அதன் பேரால் இங்ஙனம் கணிக்கப்பட்டு வருகின்றது. இது கி. பி. ஆண்டுக்கு 825 வருடங்கள் பிந்தியதாம். ஆகவே ஆதிக் கட்டபொம்மு நாயக்கர் பாஞ்சாலங்குறிச்சியை அமைத்து அதில் முதன் முதல் குடிபுகுந்தது கி. பி. 1101ம் ஆண்டு என்பது தெளி

வாம். இதனால், இந்நகரின் நிலைமையும், பெயரின் இயல்பும், காலமும் பிறவும் சாலவும் புலனாம்.

முன்பு அமர்ந்திருந்த அழகியவீரபாண்டிய புரத்திற்கு வடகிழக்கு 2 மைல் தூரத்தில் தான் இப்புதிய நகரம் அதிசய நிலையில் துதிசெய நின்றது. அப் பழையபுரம் இருந்த இடத்தில் இது பொழுது ஓட்டப்பிடாரம் என்னும் ஊர் உருவாகியுள்ளது. தானாதிபதி சிவசுப்பிரமணிய பிள்ளையின் மரபினர் அவ்வூரில் இப்பொழுதும் குடியிருந்து வருகின்றனர்.

தமரடைந்தது.

அருந்திறல் ஆண்மையோடு பெருந்திருவுமடைந்து இங்ஙனம் இவன் சிறந்து நிற்பதையறிந்து விஜயநகரம், விசாகம், கஞ்சம் முதலிய வடநாடுகளிலிருந்து கம்பளத்தார் பலர் முன்னும் பின்னுமாக இந்நாட்டில் வந்து குடியேறினர். அச்சாதியினர் தோகலவார், மேகலவார், பாலவார், பெல்லவார், சில்லவார், குரு சில்லவார், எற சில்லவார், கொல்லவார், மல்லவார் என ஒன்பது பிரிவுகளை யுடையவர். இப்பிரிவுகளெல்லாம் அவரவரது உடைமைகளையும், உரிமைகளையும் குறித்தே தெலுங்கு மொழியில் எழுந்தன. தோகலவார் என்பதற்குப் பசுமாடுகளையுடையவர் என்பது பொருள். அது தமிழில் தோக்கலவார் என வழங்கலாயது. இம்மரபினர்க்குக் குடிப்பெயரும் கோத்திரங்களும் உண்டு. இப்பிரிவினர் திருநெல்வேலி ஜில்லாவில் மட்டும் உள்ளனர். காடல்குடி, குளத்தூர், மேல்மாந்தை, என்னும் இம்மூன்று ஜமீன்களும் பாஞ்சாலங்குறிச்சி இனத்தைச் சேர்ந்தவை. எட்டையாபுரம், ஆற்றங்கரை, கண்டவநாயக்கனூர், காமயநாயக்கனூர், கூளப்பநாயக்கனூர், போடிநாயக்கனூர், அம்மையநாயக்கனூர், எறசக்காநாயக்கனூர், தொட்டப்பநாயக்கனூர், பேறையூர், தும்பிச்சிநாயக்கனூர், கடவூர், இடையகோட்டை, மருங்காபுரி

முதலிய ஜமீன்களெல்லாம் சில்லவார் என்னும் பிரிவைச் சேர்ந்தன.

சில்லவார் என்பதற்கு இளங்கன்றுகளையுடையவர் என்பது பொருள். செம்மை, கருமை, தலைமை பற்றி அவர் எற சில்லவார், நல சில்லவார், குரு சில்லவார் என நின்றுள்ளார். வெள்ளாடுகளை யுடையவர் மேகலவார்; செம்மறியாடுகளை வைத்திருந்தவர் கொல்லவார்; பால் கறந்து உதவிவந்தவர் பாலவார். இவ்வாறு உரிமையுடைமைகளால் பிரிவுகொண்டு மருவி யிருந்துளார்.

இச்சாதியினர் ஆதியில் கம்பளம் என்னும் நாட்டில் இருந்தமையாலும், காட்டில் பசுநிரைபுரந்து வருங்கால் எப்பொழுதும் ஒருவகைக் கம்பளத்தைப் போர்த்திருந்தமையாலும் கம்பளத்தார் என நின்றார். கம்பளம் = கம்பிளி, போர்வை. "கம்பள ரத்தினம் இருக்க, ரத்தின கம்பளம் விரிக்க" என இவ் இனத்தலைவன் ஒருவனுக்கு இருக்கை இடும்படி பிற்காலத்துப் புலவரொருவர் உரைக்குங்கால் இங்ஙனம் இணைத்திசைத்திருக்கின்றார்.

இருந்த இடம், அணிந்த உடை, புரிந்த வினை என்னும் இவற்றால் இணைந்த பெயரோடு இப்பிரிவினர் இனமாய்ப் பிணைந்திருக்கின்றமை இதனால் இனிது புலனும்.

இப்பிரிவினருள் தலைமையான நிலைமையில் நிலவியுள்ள தோக்கலவார் என்பவர் இயற்கையாகவே அஞ்சாமையும் அருந்திறலுமுடையராய்ச் சிறந்திருந்தமையால் அவரனை வரையும் உவந்தழைத்து உடனணைத்து வைத்துத் தம் ஆட்சி மாட்சியுறும்படி இக் கட்டபொம்மு நாயக்கர் ஆதரித்துக்கொண்டார். கொள்ளவே கிளைஞரனைவரும் உளமிக மகிழ்ந்து அளவளாவியமர்ந்து தலைமை நிலையில் அவரை

நிலைபெற நினைந்து உறுதிசூழ்ந்து உரிமையோடு வாழ்ந்து வந்தார்.

தலம் புரந்தது.

தன்குலம் தழைக்கத் தழைத்திருந்த இம்மன்னன் தான் புதிதாக அமைத்த பாஞ்சாலங்குறிச்சியில் அமர்ந்து இசை திசை பரவ அரசுபுரிந்துவந்தான். அதிசய நிலையில் தனக்குப் புதிதாய் அமைந்த அந்நிதி நிலையைக்கண்டு மதிமயங்கி இவன் மனங்களித்திலன். எல்லையில்லாத அண்டப்பரப்பில் தான் அடைந்துள்ள நிலமண்டலம் பரமாணுவினும் மிகச் சிறிதாமெனும் உண்மையுணர்வோடு ஊன்றிநின்றான் ஆதலால் புன்மையான செருக்கொன்றும் இவன் உள்ளத்தில் தோன்றவில்லை. இப் படியில் தன்னைக் கடவுள் இப்படி உயர்த்தியது அவனது படைப்பிலுள்ள சீவ கோடிகளுக்கு இயன்றவரையும் ஊழியம் புரியவே என உணர்ந்துகொண்டு எவ்வுயிர்க்கும் ஆர்வமோடு இவன் இதம்புரிந்து நின்றான். தருமநெறி வழுவாமல் சத்தியம் தவறாமல் உத்தம நிலையில் இவன் ஒழுகி யுயர்ந்தான். "அறத்தினது இறுதி, வாழ்நாட்கு இறுதி" என்னும் உறுதிமொழியை உள்ளங் கொண்டு பெரிதும் தருமம் பேணி நின்றான்.

"திருந்திய நல்லறச் செம்பொற் கற்பகம்
பொருந்திய பொருளொடு போகம் பூத்தலால்
வருந்தினும் அறத்திறம் மறத்தல் ஓம்புமின்"

எனத் தன்னிடம் வருகின்ற உறவினரெவர்க்கும் இவன் உரிமையாயுரைத்து இருமையும் இன்புற அருமைபுரிந்தான். தரும நலனையும் அதனால் வரும் அருமை பெருமைகளையும் உறுதியொடு கருதி நெறிமுறை ஒழுகி நாளும் ஊக்கி முயன்றமையால் ஆளுந்துறையில் இவன் ஆக்க மீக்கூர்ந்தான்.

"யானையும் தேரும் புரவியும் படையும்
அளவில அமைந்து மேலுள்ள
ஏனைய நலங்கள் யாவையு மெய்தி
யிருப்பினும், அறம்ஒன் றங் கிலையேல்
வானையும் வென்று வாகைகொள் வீர
வல்லர சாயினும் வறிதே
ஊனமுற் றழியும் கரையறு குளம்போல்
உள்ளபல் வளங்களு மொழிந்தே"

என்னும் உண்மையையுணர்ந்து தன் அரசுக்கு அறமே வெற்றி என ஆர்வமுற்று நின்று எங்கும் அதனை ஆற்றிவந்தான்.

குடிகளுக்கு இதம்புரிவதே தன் கடமையெனக் கருதி உரிமையாக ஓர்ந்து உபகாரஞ் செய்துவந்தமையால் அனைவரும் இவனை அனையென நினைந்து அன்புமீக்கூர்ந்து ஆதரித்து வந்தார். உதவியாளனை எவரும் உவந்து போற்றுவர் என்பதை உலகம் இவன்பால் உணர்ந்து நின்றது. இவன் பெருங்கொடையாளன். யார் வந்து கேட்டாலும் இல்லையென்னமல் எதையும் அள்ளிக்கொடுத்தான். தகுதியில்லாதவர்க்கும் மிகுதியாகத் தந்துளான். சிலர்க்குப் பரிசிலாகக் கிராமங்களும் விடுத்துளான். இவனது கொடைநிலையைக் குறித்துப் பலரும் அக்காலத்தில் மிகவும் வியந்து புகழ்ந்தார். "கொடுத்தால் கட்டபொம்மு கொடுக்க வேண்டும், விளைந்தால் கரிசல் காடு விளையவேண்டும்" என்னும் பழமொழி இன்றும் இந்நாட்டில் வழங்கிவருகின்றது. இதனால் இவனது கொடைநிலையும் குணநலனும் மனநிலையும் உணரலாகும். ஈகையானது எல்லாவுயிர்களுக்கும் இன்பம் தரும் ஆதலால் அதனை இயல்பாகவுடைய இவனை உலகம் உவந்து நின்றது. அரிய குணங்களாகிய கொடையும் வீரமும் இவனிடம் குடிகொண்டிருந்தமையால் மறுபுலமன்னரும் மாண்புடன்

புகழ்ந்து இவனை மதித்துவந்தார். இவனது ஆட்சிமுறை மிகவும் மாட்சியுற்றிருந்தது.

ஏரிகள், வாவிகள், கூவங்கள் முதலிய நீர்நிலைகளை ஆங்காங்கு உளவாக்கி நிலங்களை வளம்பெறச் செய்து தலங்கள் தோறும் குடிகள் இன்புற்று வாழும்படி அன்புற்று விசாரித்து அறம் புரி கொள்கையோடு இவன் அரசுபுரிந்து வந்தான்.

மகன் பிறந்தது.

இவனுடைய அருமை மனைவி பெயர் வெள்ளையம்மாள். அவள் பொற்பிலும் கற்பிலும் பொறையிலும் சிறந்தவள். அப் பதிவிரதையோடமர்ந்து அரிய போகங்களை நுகர்ந்து இவன் இனிது வாழ்ந்து வருங்கால் ஓர் குலமகன் பிறந்தான். அப்புதல்வனுக்குத் தன் முதல்வனாகிய பழைய வழுதிமன்னன் பெயரையே நன்றியறிவோடு விழைவு செய்துவைத்து உழுவலன்போடு பேணிவந்தான். அவன் பருவம் நிரம்பி உருவிலும் அறிவிலும் சிறந்து உயர்ந்து விளங்கினான்.

இங்ஙனம் எல்லா நலங்களையும் அடைந்து யாவரும் இன்புற இதம்புரிந்துவந்த இவன் பட்டந்தரித்து நாற்பத்தேழு ஆண்டுகளாக நாட்டை நன்கு பரிபாலித்திருந்தான்.

அதன்பின் அவனுடைய மகன் பட்டத்துக்கு வந்தான். இவ்வகையில் நாற்பத்தெட்டு வழிமுறைகள் வந்துள்ளன. இனி வருகின்ற ஒவ்வொருவருடைய பெயரின் இறுதியிலும் கட்டபொம்மு என்னும் பட்டப்பெயரை ஒட்டிக்கொள்க.

2512

இரண்டாவது அதிகாரம்.

கட்டபொம்மன் வழிமுறை.

ஜகவீரபாண்டியக்கட்டபொம்மு.

உ-வது பட்டம் : 1148—1171.

தனக்கு அன்போடு அரசையருளிய பழைய பாண்டிய மன்னன் பெயரையே ஈண்டிய நண்போடு தம்மகனுக்குக் கட்டபொம்மு நாயக்கர் இட்டிருந்தார் ஆதலால் ஜகவீர பாண்டியக் கட்டபொம்மு என அவன் பட்டமெய்தி நின்ருன். இவ்வழியில் வரும் அரசர்க்கெல்லாம் கட்டபொம்மு என்பது பட்டப்பெயராய்ச் சூட்டப்பெற்றது. அதற்குக் காரணம், அப்பேராளன் பாராளும்படி தன் பாம்பரையை உரஞ்செய்து வைத்துள்ள உரிமையும் அருமையும் கருதி என்க. அம் மகனும் தந்தை போலவே வீரமும் வண்மையுமுடையனுய் யாரும் இன்புற இருபத்துமூன்று ஆண்டுகள் அரசுபுரிந் திருந்தான். அதன்பின் அவனுடைய மகனுன வீரபொம்மு என்பவன் பட்டத்துக்கு வந்தான்.

வீரபொம்மு.

ஈ-வது பட்டம் : 1171—1201.

இவன் முப்பது வருடங்கள் முறைபுரிந்தான். பாட்டன் பெயரை நாட்டில் நாட்டி ஈட்டமிகச் செய்தான். இவனுக்கு மூன்று புதல்வர்கள் பிறந்தனர். மூத்தவன் பெயர் கெட்டி பொம்மு. தந்தை இறந்தபின் இவன் அரசனுய் வந்தான்.

கெட்டிபொம்மு.

ச-வது பட்டம் : 1201—1230.

இவன் இருபத்தொன்பது வருடங்கள் இருந்தான். அதன்பின் இவனுடைய மகன் ஆதிராமு ஆட்சிக்கு வந்தான்.

ஆதிராமு.

ரு-வது பட்டம்: 1230—1254.

இவன் இருபத்துநான்கு வருடங்கள் ஆண்டுவந்தான். இவனுக்கு இரண்டு புதல்வர்கள் பிறந்திருந்தனர். மூத்தவன் இளமையிலேயே இறந்துபோனான். ஆதலால் இளையவனான சின்னபொம்மு என்பவன் அரசையடைந்தான்.

சின்ன பொம்மு.

சு-வது பட்டம்: 1254—1282.

இவன் நல்ல நீதிமான். சொல்வன்மை யுடையவன். வில்வலியில் சிறந்தவன். எல்லாருக்கும் இதம்புரிவதே தன் கடமையாக எண்ணி யொழுகினான். இவன் இருபத்தெட்டு ஆண்டுகள் அரசுபுரிந்தான். அதன்பின் இவன் மகனாகிய வீரராமு ஆட்சிக்கு வந்தான்.

வீரராமு.

எ-வது பட்டம்: 1282—1302.

இவன் தந்தைபோலவே எல்லா வகையிலும் சிறந்து இருபது வருடங்கள் இருந்தான். அதன்பின் இவனுடைய மகன் துரைராஜன் ஆட்சியை ஏற்றான்.

துரைராஜன்.

அ-வது பட்டம்: 1302—1327.

இவன் நல்ல போர்வீரன். குதிரை ஏற்றத்தில் மிகவும் வல்லவன். இருபத்தைந்து வருடங்கள் குடிபுரந்திருந்தான். பின்பு இவன் மகன் நல்லபொம்மு அரசுக்கு வந்தான்,

நல்ல பொம்மு.

கூ-வது பட்டம்: 1327—1354.

இவன் எல்லா வகையிலும் நல்லவன். சிறந்த நீதிமான். இருபத்தேழு வருடங்கள் இருந்தான். பின்பு இவன் மகன் முத்துவிஜயராமு முறைபுரிந்தான்.

முத்துவிஜயராமு.

௰-வது பட்டம்: 1354—1375.

இவன் பல கலைகளிலும் வல்லவன். இருபத்தொரு வருடம் இறைமுறை புரிந்தான். பின்பு இவனுடைய மகன் வீரசூடாமணி பட்டத்துக்கு வந்தான்.

வீரசூடாமணி.

கக-வது பட்டம்: 1375—1405.

இவன் அருந்திறலாளன். சிறந்த போர்வீரன். பெருந் தன்மை யுடையவன். முப்பது ஆண்டுகள் முறைபுரிந்திருந் தான். பின்பு இவன் மகன் தளவாய்க்குமாரசாமி அரசை யடைந்தான்.

தளவாய்க்குமாரசாமி.

கஉ-வது பட்டம்: 1405—1428.

இவன் மல்வலியில் சிறந்தவன். மல்லர்களை வளர்த்து ஒருவரோடு ஒருவர் மல்லாடச்செய்து அவர்தம் வல்லாண்மை காண்பதே பொழுது போக்காகப் பொருந்தி வந்தான். இருபத்துமூன்று வருடங்கள் இருந்தான். அதன்பின் இவன் மகன் வீரமல்லு ஆட்சிக்கு வந்தான்.

வீரமல்லு.

கங-வது பட்டம் : 1428—1450.

இவன் நல்ல கல்வியறிவில்லாதவன். பொறியின்பங்களிலேயே அழுந்தி வெறிகொண்டிருந்தான் ஆதலால் ஆட்சிமுறை குன்றிநின்றது. குடிகள் வருந்தி யுள்ளூற இவனை இகழ்ந்திருந்தனர். இவன் காலத்தில் ஜமீன் மிகவும் சீர்குலைந்திருந்தது. இருபத்திரண்டு வருடங்களிருந்து இறந்துபோனபின் இவன் மகன் அதிவீரராமு பட்டத்துக்குவந்தான்.

அதிவீரராமு.

கச-வது பட்டம் : 1450—1480.

இவன் சிறந்த போர்வீரன். நல்ல நீதிமான். தன் தந்தை காலத்தில் நிலைகுலைந்திருந்த அரசினை நலமுறத் திருத்திப் பலவகையிலும் உயர்த்தித் தலைமையோடு இவன் நிலவி நின்றான். முப்பதாண்டுகள் முறைபுரிந்துவந்தான். இவனுக்குப் புத்திரர்களில்லை; ஆதலால் தன் ஞாதிகளில் ஒருவனைத் தத்து எடுத்துக்கொண்டான். அவன் பெயர் ரணவீரசின்னு. அவனே பின்னர் ஆட்சியை யடைந்தான்.

ரணவீரசின்னு.

கரு-வது பட்டம் : 1480—1493.

இவன் ஆண்மையிற் சிறந்தவன். ஆட்சியை மிகவும் மாட்சி பெற நடத்திப் பதின்மூன்று ஆண்டுகள் குடிகளைப் பாதுகாத்துவந்தான். அதன்பின் இவன் மகன் வீரசேகரன் என்பவன் அரசை மேவி நின்றான்.

வீரசேகரன்.

கசா-வது பட்டம் : 1493—1501.

இவன் எட்டு ஆண்டுகளே யிருந்தான். இவனுடைய மகன் ரகுநாதன் என்பவன் பின்பு பட்டத்துக்கு வந்தான்,

3

ரகுநாதன்.

கஎ-வது பட்டம்: 1501—1513.

இவன் பேரறிவாளன், கலைகள் பல கற்றவன். புலவர்களோடு அளவளாவி அறிவின்பங்களை அநுபவித்து, உலக நிலையை ஓர்ந்து எவர்க்கும் இதம்புரிந்து, இன்னருளுடையனாய்ப் பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் அரசைப் பாதுகாத்துவந்தான். இவனுக்குச் சிவத்தய்யா, ஜெகவீரபொம்மு என இரண்டு புதல்வர்களிருந்தனர். முன்னவன் பன்னிரண்டு வயதில் இறந்துபோயினன்; ஆதலால் பின்னவன் முறையே அரசினையடைந்தான்.

ஜெகவீரபொம்மு.

கஅ-வது பட்டம்: 1513—1522.

இவன் ஒன்பது ஆண்டுகள் அரசுபுரிந்தான். அதன் பின் இவன் மகனாகிய விஜயராகவன் பட்டத்துக்கு வந்தான்.

விஜயராகவன்.

ககூ-வது பட்டம்: 1522—1532.

இவன் பத்து வருடம் குடிகளைப் பரிபாலித்து வந்தான். அதன்பின் இவன் தம்பியாகிய இராசபாண்டியன் அரசுக்கு வந்தான்.

இராசபாண்டியன்.

உ0-வது பட்டம்: 1532—1544.

இவன் அறிவும் ஆற்றலும் அமையப்பெற்றவன். நினைத்ததை முடிக்கும் வினைத்திறமையாளன். சிறிய ஜமீனாயிருந்தாலும் பெரிய அரசியல் முறையைப் பேணி நின்றான். குடிகளுக்கு நலம்புரிவதே கொற்றவன் பலம் என்னும் தத்துவத்தை முற்றவும் உணர்ந்து முறை புரிந்து பன்னிரண்டு வருடம் நன்கு பாதுகாத்தான். அதன்பின் இவன் மகனாகிய துரைமல்லு என்பவன் அதிபதியானான்.

துரைமல்லு.

உக-வது பட்டம்: 1544—1554.

இவன் தந்தை போலவே பலவகையிலும் சிறந்து பத்து ஆண்டுகள் நன்கு பரிபாலித்துவந்தான். பின்பு பொம்முதுரை என்னும் இவனுடைய தம்பி உரிமையுற்று நின்றான்.

பொம்முதுரை.

உஉ-வது பட்டம்: 1554—1560.

இவன் சேவற்சண்டை பார்ப்பதில் ஆவல் மிகவுடையவன். அப்போரையே பார்த்துப் பொறி நுகர்ச்சிகளில் ஆழ்ந்து பொழுதுபோக்கி நின்றான்; அதனால் பாளையம் பலவகையிலும் பழுதடைய நேர்ந்தது. இவன் ஆறு வருடங்களே யிருந்தான். இவன் இறக்கும்பொழுது இவனுடைய மகன் துரைச்சிங்கம் சிறுவனாயிருந்தான்; ஆதலால் சிறிய தந்தையாகிய பெரியமல்லு என்பவன் ஜமீனைப் பேணி வந்தான். பருவம் அடைந்தபின் இவன் உரிமையை அடைந்தான்.

துரைச்சிங்கம்.

உ௩-வது பட்டம்: 1560—1568.

இவன் அஞ்சா நெஞ்சினன். பெரிய போர்வீரன். உடல் வலியிலும் படைக்கலப் பயிற்சியிலும் பரியூர்தலிலும் சிறந்து அரியேறென அருந்திறல் மிக்கிருந்தான். தன் பெயர் நிலைக்கேற்பவே எங்கும் வெற்றியாளனாய் இசையுற்று நின்றான். ஆட்சியிலும் மாட்சி மிக்கவனாய் ஆண்மையோடாதரித்து வந்தான். இவன் அகால மரணமடைந்தான். இவனுக்குப் புதல்வரின்மையால் நெருங்கிய ஞாதியாகிய ஜெகவீரராமு என்பவன் ஜமீனையுடைந்தான்.

ஜெகவீரராமு.

உச-வது பட்டம்: 1568—1575.

இவன் அறிவினும் ஆண்மையினும் மிகச் சிறந்தவன். குறிப்பறிதலில் வல்லவன். பெருங்கொடையாளன். புலவர்கள்பால் பேரன்புடையவன். உலக நிலையை ஓர்ந்து ஜமீனைப் பலவகையினும் உயர்த்திப் பாதுகாத்துவந்தான். பின்பு இவனுடைய மகனுகிய துரைராஜபாண்டியன் அரசுபுரிந்தான்.

துரைராஜபாண்டியன்.

உரு-வது பட்டம்: 1575—1583.

இவன் தெலுங்கு தமிழ் சமஸ்கிருதம் என்னும் மூன்று பாஷைகளையும் முறையே கற்றுப் புலமையுற்றிருந்தான். சங்கீதத்தில் மிகவும் வல்லவன். இவனுடைய வாய்ப்பாட்டு எவரையும் பரவசப்படுத்துநிலையில் பேரினிமையோடு பெருகியிருந்தது. எட்டு ஆண்டுகள் ஆண்டிருந்தான். இடையே குடல் நோயால் இறந்து போனுன். இவனுக்குப் புதல்வர் இல்லை. ஆகவே இவன் தம்பி கெட்டிதளவாய் என்பவன் பட்டத்தை யடைந்தான்.

கெட்டிதளவாய்.

உசா-வது பட்டம்: 1583—1588.

தன் தமையன் ஆட்சி நடத்துங்கால் உடனிருந்து இவன் துணை புரிந்துவந்தானுதலால் அரசு முறையை நன்கு தெரிந்திருந்தான். எவரும் வியந்து கொண்டாடும்படி குடிகளை உரிமையோடு இனிது பேணிவந்தான். ஐந்து ஆண்டுகளே யிருந்தான். அதன்பின் இவன் மைந்தனுகிய விஜயரகுராமன் என்பவன் பட்டத்துக்கு வந்தான்.

விஜயரகுராமன்.

உஎ-வது பட்டம்: 1588—1595.

இவன் வாளாடலில் வல்லவன். ஏழாண்டு வரை யிருந்தான். பின்பு இவன் மகனாகிய ராஜபொம்மு என்பவன் ஆட்சிக்கு வந்தான்.

ராஜபொம்மு.

உஅ-வது பட்டம்: 1595—1604.

இவன் சிறந்த போர்வீரன். ஒன்பது ஆண்டுகள் இருந்தான். இவனுக்குப் புத்திரரில்லை. இவனுடைய தம்பியாகிய வீரசென்னவன் என்பவன் அரசை யடைந்தான்.

வீரசென்னவன்.

உகூ-வது பட்டம்: 1604—1611.

இவன் அழகிலும் அறிவிலும் சிறந்தவன். சித்திரம் வரைவதில் மிகவும் கைதேர்ந்தவன். ஏழு வருடங்கள் இருந்தான். அதன்பின் இவன் மகனாகிய பராக்கிரமபாண்டியன் என்பவன் பட்டத்துக்கு வந்தான்.

பராக்கிரமபாண்டியன்.

௩௰-வது பட்டம்: 1611—1623.

இவன் பன்னிரண்டு வருடம் பாதுகாத்தான். பின்பு இவன் மகனாகிய விஜயரகுபதி என்பவன் பட்டத்தை யடைந்தான்.

விஜயரகுபதி.

௩க-வது பட்டம்: 1623—1630.

இவன் ஏழு வருடங்கள் இருந்தான். அதன்பின் துரை ராஜபொம்மு என்பவன் வந்தான்.

துரைராஜபொம்மு.

௩௨-வது பட்டம்: 1630—1636.

வேட்டையாட்டத்தில் இவன் விருப்பமிகவுடையவன். அதன்பொருட்டு வல்லநாட்டு மலைக்கு அடிக்கடி செல்வது வழக்கம். நாட்டைப் பாதுகாப்பதில் பராமுகமாயிருந்தமையால் இவன் காலத்தில் பாளையம் சிறிது பழுதடைந்திருந்தது. ஆறு வருடங்கள் ஆண்டான். பின்பு இவனுடைய மகன் வீரதளவாய் வந்தான்.

வீரதளவாய்.

௩௩-வது பட்டம்: 1636—1641.

தந்தை காலத்தில் தளர்ந்திருந்த ஆட்சியை இம்மைந்தன் வந்து மாட்சியுறச் செய்தான். குடிகளை நன்கு பேணி யாரிடமும் அன்பு செய்திருந்தான் ஆதலால் அனைவரு மன மகிழ்ந்து இவனை ஆர்வமோடு போற்றி நின்றார். பின்பு இவன் மகனாகிய விஜயரகுநாதன் பட்டத்தை யடைந்தான்.

விஜயரகுநாதன்.

௩௪-வது பட்டம்: 1641—1648.

இவன் பெரிய போர்வீரன். வாளாண்மையோடு தாளாண்மையிலும் வல்லவன். எழு ஆண்டுகள் நாட்டை யினிது பாதுகாத்தான். பின்பு குமாரவீரன் பட்டத்தை யடைந்தான்.

குமாரவீரன்.

௩௫-வது பட்டம்: 1648—1653.

குதிரை எற்றத்தில் இவன் மிகவும் கைதேர்ந்தவன். நல்ல கல்விமான். சொல்வன்மை யுடையவன். எல்லா வுயிர்களிடத்தும் இரக்கமுள்ளவன். பேரன்போடு குடிகளைப் பேணிவந்தான். பின்னர் இவனுடைய மகன் ரணவீரராமு அரசுபுரிந்தான்.

ரணவீரராமு.

௩௬-வது பட்டம்: 1653—1659.

அருந்திறனும் பெருந்தகவும் இவனிடம் ஒருங்கமைந் திருந்தன. போராற்றலில் பேராற்றலுடையவன். ஆட்சித் திறத்திலும் அதி நிபுணன். ஆறு வருடம் அரசைப் பாதுகாத்திருந்தான். அதன்பின் ரகுவீரராமன் ஆட்சிக்கு வந்தான்.

ரகுவீரராமன்.

௩௭-வது பட்டம்: 1659—1670.

இவன் பெருங்கொடையாளி. முன்கோப முடையவன். தம்பாடு கூறித் தன்னை அடைந்தவரை என்பாடு பட்டேனும் நன்கு ஆதரிக்கும் இனிய இயல்பினன். பதினொரு வருடம் குடிகளை அன்போடு ஆதரித்துவந்தான். அதன்பின் இவன் மகனாகிய பால்ராஜபொம்மு பட்டத்தை அடைந்தான்.

பால்ராஜபொம்மு.

௩௮-வது பட்டம்: 1670—1676.

இவன் எவரையும் எளிதில் நம்பும் இயல்பினன். தற் புகழ்ச்சியுள்ளவன். நல்ல கல்வியறிவில்லாதவன். சிற்றின்ப நுகர்ச்சியில் அழுந்தி எப்பொழுதும் வீண்பொழுது போக்கி யிருந்தான் ஆகலால் ஜமீனை இவன் நன்கு பாதுகாக்கவில்லை. குடிகளும்இவனிடம் அன்புபாராட்டாமல் அவமதித்திருந்தார். இவன் ஆறு வருடங்கள் இருந்தான். அதன்பின் இவன் மகனாகிய ரகுவீரணன் என்பவன் பட்டத்துக்கு வந்தான்.

ரகுவீரணன்.

௩௯-வது பட்டம்: 1676—1681.

தந்தை காலத்தில் பழுதுபட்டுத் தாழ்ச்சியுற்றிருந்த ஆட்சியை இம்மைந்தன் வந்து மாட்சியுறச் செய்தான்,

உலகநிலையை நன்கு தெரிந்து கலைநலமுடையாரைக் கருதிப் பேணிப் பலவகையிலும் குடிகளுக்கு நலம்புரிந்து இவன் தலைமையொடு நின்றான். பின்பு இவன் தம்பியாகிய ஜகவீர ராகவன் அரசினை அடைந்தான்.

ஜகவீரராகவன்.

சங-வது பட்டம்: 1681—1689.

இவன் படையிலும் கொடையிலும் உயர்ந்தவன். சிறந்த போர் வீரன். ஆட்சிமுறையில் அதி சமர்த்தன். இவன் காலத்திலேதான் சாலிகுளத்தைச் சாலவும் பெரிதாக்கி நெல் விளைவை நிலைபெறச் செய்தான். இவன் எட்டு வருடம் அரசுபுரிந்தான். பின்பு இவன் மகன் சின்னபொம்மேந்திரன் வந்தான்.

சின்னபொம்மேந்திரன்.

சக-வது பட்டம்: 1689—1694.

இவன் சிறந்த அறிவாளன். அருள் பொறை அடக்க முதலிய உயர்குணங்களெல்லாம் இவனிடம் ஒருங்கமைந்திருந்தன. நீதிமுறை தவறாமல் குடிகளின்புற இவன் கோமுறை புரிந்தான். ஐந்து வருடம் ஜமீனை இவன் இனிது பாதுகாத்துவந்தான். இவனுக்குச் சந்ததியில்லை. ஆதலால் இவன் தம்பியாகிய ஜகவீரராமக்குமாரசாமி பட்டத்துக்கு வந்தான்.

ஜகவீரராமக்குமாரசாமி.

சஉ-வது பட்டம்: 1694—1700.

கல்வியறிவிலும் நல்லொழுக்கத்திலும் இவன் மிகவும் சிறந்தவன். வினைசெயல்வகையில் வல்லவன். நிலங்களைத் திருத்திக் குடிகளை வளம்படுத்திப் பலவகையிலும் வருவாய்களை உளவாக்கி அரசை இவன் நன்குபேணிவந்தான். பின்பு இவனுடைய மகனாகிய ராஜசூடாமணி ஆட்சி புரிந்தான்.

ராஜ சூடாமணி.

சஙு-வது பட்டம்: 1700—1709.

இவன் சிறந்த அழகன். அருந்திறலுடையவன். பெருங் கொடையாளன். கலைபயில் தெளிவும் உலகியலறிவும் ஒருங்கமையப்பெற்று உயர்ந்த நீதிமானுய் விளங்கியிருந்த இவன் ஒன்பது வருடங்களாக அரசை உத்தம நிலையில் பேணி நின்றான். பின்பு இவன் புத்திரனுகிய ரகுவீரபாண்டியன் வந்து அரசுபுரிந்தான்.

ரகுவீரபாண்டியன்.

சச-வது பட்டம்: 1709—1736.

இவன் அஞ்சா நெஞ்சன். அறிவு ஈகை ஊக்க முதலிய உயர்நலங்களெல்லாம் இவனிடம் ஒருங்கமைந்திருந்தன. பால்பாண்டியன், சின்னபொம்மு என இரண்டு ஆண் மக்களும், பாஞ்சாலியம்மாள் என ஒரு பெண் மகளும் இவனுக்குப் பிறந்திருந்தனர். இருபத்தேழு வருடங்கள் அரசை இனிது பாதுகாத்தான். பின்பு இவனுடைய மூத்த மகன் பட்டத்துக்கு வந்தான்.

பால்பாண்டியன்.

சரு-வது பட்டம்: 1736—1760.

இவன் நல்ல அறிவுடையவன். அமைதியும் அடக்கமும் அமையப்பெற்றவன். தெய்வ பக்தியிற் சிறந்தவன். தூய மனமுடையனுய் எப்பொழுதும் சிவவழிபாடு செய்திருந்தாலுதலால் "சைவத்துரை" என நின்றான். உயிர்கள் மாட்டுப் பெருங்கருணையுடையவன். ஓரறிவுயிர்க்கும் ஊறு நேரா வண்ணம் பேரறிவோடு இவன் பெருகியிருந்தான். திருச்செந்தூர் முருகப்பெருமானிடம் உருகிய அன்பினன். புனிதமான உணவை ஒரு பொழுதேயுண்டு என்றும் விரதவொழுக்கமுடையனுய் இனிது ஒழுகி நின்றான். கறந்த

பால் போல் களங்கமின்றி உளத்தூயனுய் ஒழுகிவந்தமையால் பால்ராசா என உலகம் இவனை உவந்தழைத்துவந்தது. ஜெகவீரக்கட்டபொம்மு, சின்ன பொம்மையா என இரண்டு புதல்வர்களைப் பெற்றுப் பெருமகிழ்ச்சியுற்றுத் திரண்ட திருவோடு இவன் சிறந்து நின்று இருபத்துநான்கு வருடம் அரசை இனிது பரிபாலித்துவந்தான். பின்பு இவனுடைய தலைமைப்புதல்வன் ஆட்சிக்கு வந்தான்.

ஜெகவீரக்கட்டபொம்மு.

சகூவது பட்டம்: 1760—1790.

இவன் அருந்திறலாளன். பெருந்தகவினன். சிறந்த போர்வீரன். தெலுங்கும் தமிழும் ஒருங்கு கற்ற பெரும் புலமையுடையவன். பெரிய ராஜதந்திரி. குறிப்பறிதலில் வல்லவன். வந்தவர் கருத்தை வாய் திறந்து கூறுமுனமே முந்துற அறியு மூதறிவாளன். முன்னவரெவரினும் தன் அரசினை உன்னத நிலையில் உறுதிபெற நிறுத்திப் பன்னருந் திறலோடு இவன் நன்னயங்கள் பல செய்துளான். இவன் காலத்தில் நாட்டில் செய்துள்ள நன்மைகள் பல. குறுநில மன்னனுயினும் பேரரசர்களும் வியந்து புகழத்தக்க வீர வேந்தனுய் விளங்கியிருந்தான். ஆரவாய்மொழி வரையும் திசைகாவல் செய்து சேரர் காவலரும் ஆர்வமுற நின்றுன். அக்காலத்தில் நாடு முழுவதும் ஆர்க்காடு நபாவின் ஆட்சியுள் இருந்தது. இத்தென்னுடு எங்கும் குழப்பமாய் அம்மன்னனுக்கு அடங்காமல் மாறுகொண்டு நின்றது. அவன் பலவாறு முயன்றும் நலமொன்றுங் கொண்டிலன். அவ் அரசனுக்குப் பிரதிநிதியாய்ப் பெரும் படைகளோடு சாதிகான் என்பவன் இங்குவரும்படி நேர்ந்தது. அவன் வந்து நெல்லையில் இருந்துகொண்டு எல்லைகளெங்கும் நல்ல வீரர்களை விடுத்து நலமுற அடக்கிப்பார்த்தான். யாதும் பலனில்லை. யாண்டும் தொல்லையினும் தொல்லைகளே மீறின. அல்லல்

மீக்கூர்ந்தான். பின்பு வேண்டியவர்களோடு ஆராய்ந்து முடிவில் இப்பாண்டியனிடம் வந்தான். இவ் ஆண்டகை அவனை அன்போடுபசரித்து வைத்து விருந்து முதலியன பெருந்தகவுட னளித்துத் திருந்துற இருந்தபின் வந்த காரியம் யாது? என வகையுடன் வினவினன். வினவவே அவன், "இந்த நாடு முழுவதும் எங்களுக்கு உரிமையாய்ப் பண்டு தொட்டு வரி செலுத்திவந்தது. இதுபொழுது மாறுபட்டு வேறு பாடோடு மீறுகின்றது. பூலம், நாஞ்சி நாடு முதலிய இடங்களிலுள்ள மறவர் பலர் திரண்டு எங்கும் புகுந்து வெங்கொடுமைகள் செய்து பங்கங்கள் விளைத்துப் படுதுயர் புரிகின்றனர். காட்டிலும் கொள்ளை, வீட்டிலும் கொள்ளை, நாட்டிலும் கொள்ளை, நகரிலும் கொள்ளை என உள்ள குடிகளெல்லாம் உள்ளம் துடித்து உளைந்து கூக்கலிட அவர் கூட்டம் கூட்டமாய்க் கொடுமைகள் செய்துவருகின்றார். படைகளையும், படைத்தலைவர்களையும் அடுத்தடுத்து ஏவி அடக்கிப் பார்த்தேன். யாதொரு பயனுமில்லை. எல்லாம் இடையூறுகளாகவே மண்டியுள்ளன. என்னால் இயன்றவரையு முயன்று வருந்தி முடியாமையால் முடிவில் அருந்திறலோடு கொடையும் வாய்ந்துள்ள நும்மிடம் குறைமுடிக்க வந்தேன்" என அவன் அன்பு ததும்ப வுரைத்தான். இங்ஙனம் அவன் கூறவே இவன் உவந்து ஆறுதல் கூறி இரண்டு மாதத்துள் ஏதமகற்றி ஆண்டவனருளால் ஆவன செய்வல் யாதும் கவலல் என்றான். அவன் மகிழ்ந்து விடைகொண்டு மாண்பொடு சென்றான்.

திக்கு விசயம்.

வாரம் ஒன்று கழிந்தபின் சிறந்த போர்வீரர்களோடு இவன் தென்திசை நோக்கி எழுந்தான். நட்டுவன் என்னும் தனது பட்டத்துப் பரிமீதிவர்ந்து படைகள் புடைசூழ அடைவுடனடந்து * பூலம், மறவக்குறிச்சி முதலிய ஊர்களை

* இவ்விரண்டு ஊர்களும் நாங்குநேரித்தாலுகாவிலுள்ளன. மறவர் மரபினர் அங்கு மிகுதியாய் இதுபொழுதும் வாசஞ்செய்கின்றனர்.

யடைந்தான். அடையவே ஆங்காங்குள்ள குறுநிலக் கிழவரும், குறிகாரர்களும் எதிர்கொண்டு கண்டு இனிதுபசரித்தார். வந்துள்ள நிலையை யறிந்து சிந்தை கலங்கி “இனிமேல் தீயன யாதும் நிகழாவண்ணம் இப்பக்கங்களெங்கும் பாது காத்துவருகின்றேம் பாண்டியா! எனப் பணிவுடன் கூறினர். இவன் மனமகிழ்ந் தெழுந்து நாஞ்சிநாடு புகுந்து, நடலை யுருவகை அடலுறச்செய்து, ஆரவாய் மொழிவரையும் ஆணையை நிறுத்தி, மேற்றிசை யடைந்து, சொக்கம்பட்டி முதலிய ஜமீன்களையெல்லாம் எச்சரிக்கை செய்து வரி செலுத்திவரும்படி பணித்து வடதிசை ஏறினன். ஏறவே யாரும் மாறு நேராமல் விரைந்து பணிந்து விழைந்தவண்ணம் நடந்துவருவதாக உறுதிகூறி உவந்து நின்றார். அவர்களை நிறுத்தி, வடமேற்றிசை புகுந்து ஆங்கு அடர்ந்து நின்ற குறும்பர்களையெல்லாம் அடலாற்றி வென்று மீண்டும் குறும்பரும்பாமல் வரும்படி விதித்து வடகீழ்த்திசை யடைந்தான். ஆங்கு நின்ற சிற்றரசரெல்லாரும் சீர்செய்து போற்ற நேர்செய்து நிறுத்தி இறுதியில் சேதுபதி வந்து சேர்ந்தான். இக்குலமகன் வந்த நிலையை அத்தலைமகன் அறிந்து உளமிக மகிழ்ந்து விழைந்தழைத்து விருந்தளித்து இராமேசுவரம் கொண்டுபோய் இராமனுதனைச் சேவைசெய்துவைத்து ஆவன செய்வதாக ஆணைகூறி ஆவலுடன் அனுப்பினன். அங்கிருந் தெழுந்து சிவகங்கையைச் சார்ந்து சீர்திருத்திக் கீழ்திசை வந்தான். வரவே தன் இனத்துப் பாளையகாரரெல்லாரும் பரிவுடன் வந்து பணிந்தேத்தி உரிமைசெய்து நிற்ப இவன் உறுதிகூறி நிறுத்தித் தன் திருநகர் அடைந்தான். ஒரு மதி கழிந்தபின் சாதிகானை அழைத்துத் தான் தொகுத்து வந்திருந்த வரித்தொகையை உதவி இனிமேல் யாதும் நாட்டில் அல்லல் நிகழாது; எல்லாரும் வரியை இனிதுதவி வருவர் என உரிமையொடுரைத்தான். இவனது உறுதி மொழியைக் கேட்டு அவன் பெரிது மகிழ்ந்தான். அரிய விலையுடைய ஒரு மணிமாலையை எடுத்து இவன் கழுத்தில்

அணிந்து, இனித்த மொழிகள் பல இன்புற இசைத்து அன்பு கொண்டாடினன். இனித் தொகுக்கும் தொகையில் ஆறிலொரு பங்கை எடுத்துக்கொண்டு மீதத்தை அனுப்பி வருக; நும் நன்றியை என்றும் மறவோம்; இன்றுமுதல் தென்னாட்டுக்கு உம்மைச் சின்ன நபாவு என நாட்டியிருக் கின்றோம்; இக்கூட்டுறவு என்றும் நீட்டிவரும்படி ஆண்டவனை வேண்டி நிற்கின்றோம்; ஈண்டினிதிருந்து நலம்புரிந்து நண்பு செய்தருள்க எனப் பண்புரையாடிப் பாராட்டி நின்று அன்புடன் அகன்றான்.

இவ்வாறு அவன் உவந்து கூறி உறவுகொண்டு சென்றான்; இவன் உரிமையை உண்மையோடுதவி உறுதிசெய்துவந்தான். நான்கு திசைகளிலும் சென்று தன் வெற்றியை நிலைநிறுத்தி வந்தமையால் திக்குவிசயன் என நின்றான். இவ் வீரப் பெயரையே பின்பு யாரும் சிறப்போடு அழைத்துவந்தார். வரவே இவனுடைய இயற் பெயர் வழங்காமல் இச் சிறப்புப் பெயரே எங்கும் வழங்க நேர்ந்தது.

மூன்றாவது அதிகாரம்.

திக்குவிசயன் தெய்வப்பணி.

சிறந்த போர்வீரனாக இருந்ததோடல்லாமல் நிறைந்த பக்திமானாகவும் இவர் நிலவி நின்றார். திருச்செந்தூர்ச் சண்முகக்கடவுளை ஆரா ஆர்வத்தோடு அநவரதமும் இவர் ஆராதித்து வந்தார். அப்பெருமானுக்குப் பொன்னணியும் மணியணியும் அணியணியாக அமைத்து அன்பொடு புனைந்து இன்பமீதூர்ந்து ஏத்திவந்துள்ளார். அவ் அணிகள் யாவும் அரியவிலையுடையன. கோவில் கருவூலத்தில் இவ் அதிபதி யின்பேரால் இன்றும் அவை இருந்துவருகின்றன. திருவிழாக் காலங்கள் தோறும் உரிமையோடு எடுத்துப் பெருமானுக்கு அணியப்படுகின்றன.

உதயமார்த்தாண்டம், உச்சிக்காலம், நயினர் கட்டளை, நித்திய அபிடேகம், நிறையலங்காரம், நைவேத்திய முதலிய பூசனைகள் நாளும் நன்கு நடைபெற்றுவரும்படி ஊழ்முறை யோர்ந்து பங்குகள் குறித்துப் பாங்குடன் அமைத்துப் பெரும்பொருளைச் சேமநிதியாகச் செய்துவைத்திருக்கிறார்.

கரிசல் நிலத்தில் 320 ஏக்கர்கள், செவலில் 205 ஏக்கர் கள், வயல்களில் 36 கோட்டை விதைப்பாடுகள், முதலிய நிலச்சொத்துகளும் நிலையாகத் தந்திருக்கிறார். அவை சேந்திலாதிபன் பண்ணை என இன்றும் நின்றுவருகின்றன. ஆனல் அவற்றின்பேரால் குறித்த தரும காரியங்கள் சரியாக நடைபெற்றுவரவில்லை. வள்ளிமணாளனைப் பூசித்துவரும்படி உள்ளமுருகி இவ்வள்ளலுதவிய வெள்ள நிதி இதுபொழுது வெளியுதவியா யுள்ளது.

செந்திற்பதியில் முருகக்கடவுளுக்கு உச்சிப்போதில் பூசை முடிந்ததை அறிந்த பின்னரே இவர் உணவுண்பது வழக்கம். அதனை அறிவதற்காகத் திருச்செந்தூரிலிருந்து பாஞ்சாலங்குறிச்சி வரையும் இடையிடையே பெரிய முரசங் கள் வரன்முறையாக நாட்டப்பட்டிருந்தன. இடைவழி நடையளவில் நான்கு காவத தூரம் உள்ளது. அவ் அளவை அளவுசெய்து பேரிகைகள் பிறங்கிநின்றன. பூசனை முடிந்த தும் முதலிலுள்ள நகாரவை முழக்குவர்; அம் முழக்கம் கேட்டு, இரண்டாவது பேரிகையை அடிப்பர்; அவ் அடியோசையை அறிந்து மூன்றாவது முழக்கப்படும்; இம் முறையே பிறவும் அறைந்து இறுதியின் ஒலிவந்து இனிதறிந்த பின் இவர் உணவுண்ண எழுவர்.

செந்திலம்பதியில் கந்தவேளின் பூசனையின் முந்துற இவரது போசன நினைவே போற்றிமார் உளத்தில் பொங்கி எழும். இவ் வீரமன்னனது உணவு நிலையில் அணவி நிற்ற

லால் கணமும் தாழாது பூசையை அங்குக் கருத்தொடு செய்வர். இம்முறையை இறையும் வழுவாது புரிந்து நாளும் உண்டுவருவதென்றால் இவரது உள்ளன்பும் உறுதிநிலையும் இறைவழிபாடும் எவ்வாறிருந்திருக்கும் என்பதை எளிதா அறிந்து கொள்ளலாம். பேரிகைகளை அன்று நிறுவியிருந்த நிலையங்கள் நகராமண்டபங்கள் என்னும் பெயரால் இன்றும் நிலவியுள்ளன. திங்கள் கிழமை தோறும் செந்திற்பதியி லிருந்து பாஞ்சைப்பதிக்கு அஞ்சலில் இலை விபூதி வரும். அதற்காக ஆறு அஞ்சற் குதிரைகள் ஏற்படுத்தி யிருந்தார்.

கண் கொடுத்தமை.

இங்ஙனம் பேரன்போடு பேணிவருகின்ற இவ்வீரரது பக்திநிலையைப் பாரறியும்படி செய்யவிழைந்து ஆறுமுகப் பரமன் ஒருமுறை ஓர் அருளாடல் புரிந்தது.

இரண்டு கண்ணும் ஒளியிழந்து குருடனாய்த் தன்னை நோக்கிச் செந்தியில் வந்து தவங்கிடந்திருந்த காசிபன் என்னும் வேதியனுக்கு இறுதியில் ஒரு கண் மட்டும் ஒளியுறச்செய்து "மற்றொரு கண்ணைக் கட்டபொம்மு கொடுப்பான்; போ" என்று அசரீரியாகக் கட்டளையிட்டது. அவ் ஒலியைக்கேட்டு உளமிக வியந்து மறையவர் சிலருடன் அவன் பாஞ்சைக்கு வந்தான். அரசைக் கண்டான். பரமன் அருளியுள்ளதை உரிமையொடுரைத்தான். அவ்வுரையைக் கேட்டதும் இவர் உள்ளந்திகைத்து உவந்து வியந்து ஆண்டவன் ஆட்கொண் டிருக்கும் நிலையை நினைந்து நெக்குருகி நின்றார். பின்பு உறுவது உறுகவென ஒருமனதாகி மறையவரை நோக்கி, "பரமன் பணி இதுவேல் நாளை அது தருவல்" என வேளையை விதித்துப் படி முதலியன கொடுத்து அவரை அன்று உபசரித்திருத்தி இரவு உணவுகொள்ளாமல் விரதமொ டிருந்து மறுநாள் பூசையை முடித்து வாளும் கையுமாய்

வெளியே வந்தார். கருதிய விழி கண்ணுறாதாயின் தன்னுயிரை மாய்த்துக்கொள்ள உறுதிசெய்து இம்மன்னன் வரவும் அங்கு நின்றவரெல்லாரும் நிலையெதிர்கண்டு நெடுந்திகில்கொண்டார். இவர் நெருங்கிவந்து முருகனை உருகி நினைந்து, மருங்கு நின்ற மறையவன் கண்ணில் தம் உள்ளங்கையை வைத்து உள்ளொளி வருகவென உள்ளுறத்துதித்தார். உடனே கண் ஒளி வந்தது. இவ் அண்ணல் அகமிக உருகிப் பரவசராயினர். அருகே கண்டு நின்றவ ரெல்லாரும் களிப்பு மீக்கொண்டு பெரிதும் வியந்து இவரைத் தொழுது துதித்தார். அறுமுகப்பரமன் அருள்புரிந்துள்ள அருமையை எண்ணிஎண்ணிக் கண்ணீர் மாலைமாலையாய் மார்பிலோட ஆரா அன்போடு அழுது நின்ற இவர் பின்பு தெளிவு கொண்டு குழுமி நின்றவரெல்லாரையும் விழைவுடன் இருத்தி விருந்துபுரிந்தார். செந்தியிலிருந்து வந்திருந்தவரெவர்க்கும் வரிசை பல தந்தார். கண்கொண்ட மறையவன் பெண் கொண்டு மணம்செய்துகொள்ளும்படி பெரும்பொருளுதவிப் பேணி விடுத்தார். இவரது அருட்பேற்றையும் பொருட்கொடையையும் வியந்து புகழ்ந்து அனைவரும் விடைபெற்றுச் சென்றார். இவரது தந்தையாரிடமும் கந்தசாமிப்புலவர் என்பவர் வந்து கண்ணொளி பெற்றுச் சிந்தை மகிழ்ந்து செந்திற்பெருமானைப் புகழ்ந்து சிந்து ஒன்று பாடியுள்ளார். அது, அச்சாகியுள்ளது. தெய்வ அருளும் தீரமும் சுரந்து செவ்விய நிலையில் இங்ஙனம் சிறந்திருந்த இப்பெருந்தகையிடம் அருந்தவர் சிலர் அடிக்கடி வந்து பரத்துவ நிலையை உரைத்திருந்தனர். அவருள் போதகாயன் என்னும் மாதவரிடம் ஆதரம் பெருகி இவர் ஆர்வமுற்று நின்றார். அப்பெரியார் இவருடைய குண நலங்களை வியந்து அரிய உறுதி நலங்களை உரிமையுடன் இவர்க்கு உணர்த்தியுள்ளார். தத்துவ நிலையிலும் வித்தகக் கலையிலும் சிறந்து எத்திசையும் புகழ மெய்த்திறலோடு விளங்கி ஒத்ததறிந்து சத்தியசீலராய் இத்தரை புரந்து எவர்க்கும் இவர்இதம் புரிந்திருந்தார்.

மனைமாட்சி.

இத்தகைய உச்ச நிலையில் ஒளி செய்திருந்த இவர் சண்முகக்கனி எனும் பெண்மணியை மணந்து எண்ணிய போகங்களை இனிது நுகர்ந்து இன்புற்று வந்தார். அத்தேவிக்கு ஆறுமுகத்தம்மாள் எனவும் பேருண்டு. அன்பு நலங்கனிந்த அப்பண்புயர் மனைவியோடு இன்பந்துய்த்து இவர் ஒழுகிவருங்கால் ஒரு புதல்வன் பிறந்தான். கொல்லம் ஆண்டு தொளாயிரத்துமுப்பத்தைந்து, மார்கழி மாதம், இருபதாம் தெய்தியில் (3—1—1760) அக்குலமகன் இந்நில மிசை நலமுறத் தோன்றினன்.

மக்கட்பேறு.

அத்தலைமகனைக் கண்டவுடனே இக்கோமகனுர் உளமிக மகிழ்ந்து அளவில் தானங்கள் செய்து ஆர்வமீதூர்ந்தார். உரிய சடங்குகளை முறையே புரிந்து உறவினரெல்லாரும் உவந்துசூழ நல்ல ஓர் நாளில் அச்செல்ல மகனுக்கு வீரபாண்டியன் எனப் பேரிட்டு விழாக்கொண்டாடினர்.

வீரபாண்டியன் விளைந்தது.

இத்தென்பாண்டிநாட்டில் வீரத்தை நிலைநாட்டிப் பாஞ்சாலங்குறிச்சியை உலகமெங்கும் இன்றும் என்றும் யாரும் வியந்து புகழும்படி விளக்கி வெற்றிவீரனய் விளங்க நிற்கும் இளங்குமரனுக்குப் பெற்றோர் அன்று இட்ட பெயர் பெரிதும் பொருந்தியிருந்தது. பாண்டிநாடு வீரமுடைய தென யாண்டும் புகழ இவ் ஆண்டகை நீண்டிருந்தமையால் வீரபாண்டியன் என்னும் இயற்பெயர் காரணப் பெயராய்க் கருத நின்றது.

ஊமையன் உற்றது.

இத்திருமகன் பிறந்து ஆண்டு ஆறு கழிந்தபின் மீண்டும் ஒரு மகன் பிறந்தான். அவனுக்குத் தளவாய்க்குமாரசாமி

என்று பெயரிட்டார். அச் சேய்க்கு வாய் சிறிது கொன்னல் உண்டு; அதனல் யாரோடும் அதிகம் பேசாமல் பெரிதும் மௌனமாய் இருந்து வந்தமையால் ஊமைத்துரை என நின்ருன். இவன் யாரும் நேரிலாப் பேராண்மையாளன். இவனது போராற்றலும் போராற்றலும் ஓராற்ருலும் முழுதும் உரைத்தல் அரிதாம். இந்நாட்டை ஊமையன் சீமை என இன்றும் உலகம் சொல்லிவருவதினுல் அன்று இவன் புரிந்துள்ள அருந்திறலும் பெரும்போர்வீரமும் தலைமையும் நிலைமையும் இனிது புலனும்.

துரைச்சிங்கம் தோன்றியது.

இவனுக்குத் தம்பியாகப் பின்பு ஒரு புதல்வன் பிறந்தான். அவனுக்குத் துரைச்சிங்கம் என்று பெயர். சுப்பையா எனவும் அழைப்பர்.

அவனுக்குப் பின்னர் இரண்டு புதல்வியர் பிறந்தனர். அவர்க்கு முறையே ஈசுரவடிவு, துரைக்கண்ணு என்று பெயர். ஆக ஐந்து மக்களைப் பெற்று அறுமுகக்கனி அரசனது ஐம்புலன்களுக்கும் இன்பநிலையமா யினிது அமர்ந்திருந்தாள். அன்புயர் மனைவியும், இன்புறு மக்களும் இனிது சூழ்ந்திருப்ப அரிய போகங்களை நுகர்ந்து அறம்பல புரிந்து குடிகள் மகிழ இவர் படிபுரந்து வந்தார். முதல் மனைவியாகிய ஆறுமுகக்கனி யோடு பொம்மு அம்மாள், போடம்மாள், காந்திமதியம்மாள் என்னும் மனைவியர் மூவரும் இம்மன்னனுக்கு இன்னுயிர்த் துணைவியராய் இனிதமர்ந்திருந்தார். தேவியர் நால்வரும் ஆவியென அமைந்து கோவினேடு குலாவி வந்தனர்.

குமரர் மூவரும் கலைகள் பயின்று தலைமையோடு தழைத்து வளர்ந்தனர். வில்வலியிலும், மல்வலியிலும், வாள் வேல் முதலிய படைக்கலப் பயிற்சியிலும் பரியூர்தலிலும் சிறந்து அரியிளங் குருளைகள் போல் ஆண்மை மீக்கூர்ந்து அவர் மேன்மையுற்றுவந்தார். பருவம் அடைந்து உருவிலும்

அறிவிலும் சிறந்து கண்கவர்வனப்போடு கனிந்து நின்ற மூத்த மகனுக்கு வீரசக்கம்மாள் என்னும் கன்னியை மணம் புணர்த்தி மன்னன் மகிழ்ந்தான். அவள் பேரழகினள். அறிவு அருள் நிறை பொறை அமைதி முதலிய குண நலங்களெல்லாம் அவளிடம் குடிகொண்டிருந்தன. அக் குலமகளோடமர்ந்து அலகில் போகங்களை நுகர்ந்து இத் தலைமகன் உளமகிழ்ந்து வந்தான். அதன்பின்பு, பின்னவரிருவருக்கும் சௌந்தரவடிவு, ஞானமுத்தம்மாள் என்னும் மங்கையர் இருவரையும் முறையே மணம் புரிவித்துச் சின்னாட் கழிந்த பின் எந்நாளும் இல்லாதவகையில் முன்னவனுக்கு மன்னன் முடிசூட்ட விழைந்தான்.

பட்டம் சூட்டியது.

நல்ல நாளில் மாமறைப்படி கோமகனுக்கு மங்கல நீராட்டிக் கிளைகளும் குடிகளும் உளமகிழ்ந்தேத்த உலகம் அறிய உரிமையை உதவிப் பெரியவர் ஒருவி யிருந்தார். பட்டம் தரித்தபின் பட்டத்து யானைமேல் அமர்ந்து குடை கொடி விருதுகள் நெடிது முன் செல்ல, பரிகளில் அமர்ந்து துணைவர்கள் அயல்வர, அரிய பெரிய ஆடம்பரங்களுடன் பவனிவந்து, சபாமண்டபம் அடைந்து, உயர்ந்த ஆதனத்தில் உவந்து வீற்றிருந்து தமர்முதலெவரும் தாழ்ந்து வணங்கத் தண்ணளிபுரிந்து, தெய்வம் பராவிச் செய்வன செய்து இவர் சிறந்து விளங்கினர். அரசநீதிகளை உரிமையோடுணர்த்தித் தந்தையார் ஆறுதலடைந்திருக்க இம்மைந்தர் குடிகள் இன்புறக் கோமுறை புரிந்தார்.

இவரது ஆட்சிக்காலத்தில் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சி தாம் பாஞ்சாலங்குறிச்சிச் சரித்திரத்தில் மிகவும் மாட்சிமையுடையன. ஆதலால் அவ் உண்மைக்காட்சிகளை இனிமேல் நாம் உரிமையோடு துருவி நோக்குவோம். இதுவரை எழுதியுள்ளது

இச்சரித்திரத்துக்குப் பூர்வ பீடிகை; இனி வருவன சரித நிலைக்குத் தனி உரிமைகளாம்.

வீரபாண்டியன்.

சஎ-வது பட்டம்: 1790—1799.

இக் கோமகன் பட்டத்துக்கு வந்தது, கொல்லம் ஆண்டு கூசுடு தை மாதம் இருபதாம் தெய்தி. அப்பொழுது இவருக்கு வயது முப்பது. தக்க பருவத்தில் அரசுரிமையை யடைந்து, தம்பியர் இருவரும் இளவரசராய் நின்று இதம் புரிந்துவர, உறவினரும் குடிகளும் உவகை மீக்கூர, உரிமை யோடு உறுதி பல சூழ்ந்து பெரிதும் பேணி அரசை இவர் ஆட்சி புரிந்தார்.

இவருக்கு அமைச்சுத் துணையாய்ச் சிவசுப்பிரமணிய பிள்ளை என்பவர் அமர்ந்திருந்தார். அவர் வேளாளர் மரபினர். தாளாண்மை மிக்கவர். கல்வியறிவிலும், செல்வநிலையிலும் சிறந்தவர். சொல்வன்மையிலும், சூழ்ச்சித்திறத்திலும் வல்லவர். உறுதியும் ஊக்கமும் பெரிதும் உடையவர். கருதிய எதையும் கடைபோகச்செய்யும் திடமிக வாய்ந்தவர். அவருடைய தந்தை பெயர் குமாருப்பிள்ளை.

இக்குமரன் தந்தையாகிய திக்குவிசயத்துரையிடம் அவர் மந்திரியா யிருந்தார். தந்தையின் உரிமையை முறையே பெற்று இவ் அருமை மைந்தரிடம் வந்து கருமத்துணைவராய் அவர் மருவி யிருந்தார். வீரபத்திர பிள்ளை, பாண்டியம் பிள்ளை என்னும் சகோதரர் இருவர் அவருக்கு இருந்தனர். அண்ணன் சொன்னபடியே என்ன வகையிலும் இசைந்து அப்பின்னவரிருவரும் பின்னமின்றி நின்றார். கருமச்சூழ்ச்சி யில் அவரும் முன்னவனோடு நன்னயம் புரிந்து மன்னியிருந் தார். அம்மூவரும் அரசை ஆவலோடு ஆதரித்து வந்தார்.

உடன் பிறந்த துணைவரும், உற்ற துணைவரும் உறு துணையாய்ப் பக்கநின்று உதவிவரத் தக்க முறையில் மிக்க கவனத்தோடு ஜமீனை இவர் பாதுகாத்து வந்தார்.

தம் குலதெய்வமாக முன்னோர் முதல் வழிபட்டு வந்த முருகக்கடவுளிடம் உருகிய பக்தியுடையராய் உரிமை பூண்டு நின்று அரிய பணிகள் பல ஆற்றி இவரும் ஆராதித்து வந்தார். திருவிழாக்காலங்கள் தோறும் திருச்செந்தூர் சென்றிருந்து உற்சவங்களைச் செவ்வையாக நடத்தி எவ்வழியும் எழில் செய்து நின்றார். வீதிகள் தோறும் சிறந்த மண்டபங்கள் அமைத்து ஏழாந்திருநாள், ஒன்பதாம் திருநாள்களில் ஆண்டவனை ஆண்டு எழுந்தருளச்செய்து வேண்டிய விமரிசைகளோடு அலங்கரித்துப் பூசனைபுரிவித்து ஈண்டிய அன்புடன் இவ் ஆண்டகை இனிது போற்றி வந்தார்.

மாசி மாதம் ஒருமுறை சந்நிதியில் சாமியைத் தொழுது நிற்கும்பொழுது தம் மெய்யில் அணிந்திருந்த மணியணிகளையும், முத்துமாலையையும் முற்றும் கழற்றி "எம் ஐயன் முருகனுக்குரியன இவை" என இவர் பருகுகாதலோடு உருகிக் கொடுத்தார். அருகு நின்ற மறையவ ரனைவரும் பெரிதும் வியந்து இவரது பேரன்பைப் புகழ்ந்தார்.

அன்று இரவு தன் நாயகனோடு ஏகாந்தமாகத் தனியே தரிசனைக்கு வந்திருந்த வீரசக்கம்மாள் என்னும் இம்மன்னன் மனைவியும் தான் அணிந்திருந்த அரிய ஆபரணங்களெல்லாவற்றையும் அவிழ்த்து "இவை ஆண்டவன் தேவியருக்குரியன" என ஆர்வமொடு தந்தாள். அக் கற்பரசியின் அற்புதச் செயலை நோக்கி இவ்விற்பன வேந்தனும் வியந்து மகிழ்ந்தான். இச்சதிபதிகளின் உழுவலன்பும் உள்ளூறு பக்தியும் உலகம் புகழ நிலவி நின்றன.

செந்திற் பெருமான் இவரிடமும் இடையிடையே சில அருளாடல்கள் புரிந்துள்ளார். ஆடல் ஒன்று ஈண்டு அறிய வருகின்றோம்.

உடைமைகள் யாவும் உடையவனுக்கு உரியன என்னும் உரிமையோடு உரிந்து உதவித் தமது திருநகரடைந்து இவர் பெருமகிழ்வுடனிருந்தார். பழையன பழம் பொருட்குக் கிழமை மிகத் தந்து கெழுதகைமையோடு வந்து நங்கையும் நம்பியும் அங்கு நிகழ்ந்ததை வியந்து இங்ஙனம் உவந்திருக்கத் திங்கள் சில கழிந்தன. நெடுநாள் இனிதுற ஆய்ந்து தனது அருமை மனைவிக்குப் புதிய மணியணிகள் அதிக விலையில் அமைத்து இவ் அதிபதி அணியலானார். அத்துடன் சிறந்த வயிரப் பதக்கம் ஒன்று உயர்ந்த நிலையில் சமைத்து உவந்தணிந்து உளமகிழ்ந்திருந்தார்.

அன்றிரவே முருகக்கடவுள் இவர் கனவில் தோன்றி "உன் மனைவிக்கு அமைத்ததுபோல் என் மனைவி வள்ளியும் பதக்கம் ஒன்று வேண்டும் என என்னைப் படாதபாடு படுத்துகின்றாள்; துரைச்சி அணிந்ததுபோல் குறத்தியும் அணியப் பார்க்கிறாள்; அரிய விலையுடைய அதற்கு ஆண்டியாகிய நான் எங்கே போவேன்? பாண்டியா!" என்று வேண்டி மறைந்தார். அயர்ந்து உறங்கியிருந்த இவர் வியந்து விழித்து அமளியில் அருகே உடன் தழுவிக்கிடந்த மனைவியை எழுப்பிக் கனவு நிலையை உரைத்தார். அதனைக் கேட்டவுடனே அவள் உளமிக உருகி இருகை குவித்து "முருகநாதன் நம்மீது வைத்துள்ள பேரருள் நிலை என்னே!" என்று பெரிதும் துதித்துத் தன் மார்பில் அணிந்திருந்த அம்மணியாரத்தை விரைவில் எடுத்து நீராட்டி வள்ளித் தாய்க்கு என உள்ள முவந்து பாராட்டி ஒரு பேழையில் அமைத்து, விடிந்தவுடன் பல்லக்கில் வைத்துச் செந்திலம்பதிக்கு அனுப்பிச் சிந்தை மகிழ்ந்திருந்தாள். அவளது உள்ளப் பண்பை வியந்து இவ்வள்ளலும் புகழ்ந்து உவகைமீ தூர்ந்து உழுவ லன்போடு ஒழுகி வந்தார்.

இக் குலமகனது இயல்பும், அத் தலைமகளது உயர்வும், இதனால் இனிது புலனும். இங்ஙனம் பேரன்போடு தெய்வம் பேணி யாரும் இன்புற அரசை இவர் ஆதரித்து வந்தார்.

புலவரைப் போற்றியது.

வீர நிலையில் உயர்ந்திருந்தது போல் கல்வியறிவினும் இவர் சிறந்து நின்றாராதலால் நல்ல புலமையாளரை நாளும் நயந்து பரிசில் பல தந்து உரிமையோடு உவந்து பேணினர்.

தமது சமுகத்தில் புலவர்களுக்கு மாத்திரம் சம இருப்புத் தந்து வரிசை யறிந்து போற்றி வந்தார். வேங்கட சுப்பையர், வீரபாண்டியப் புலவர் என்னும் இருவரும் வடமொழியினும், தென்மொழியினும் முறையே புலமையடைந்து இவ்வாதீனத்தில் சிறந்த வித்துவான்களாய் அமர்ந்திருந்தனர்.

அவ் இருவரையும் இரண்டு கண்களாகப் பாவித்து இவர் அன்போடாதரித்து வந்தார். அவருள் வீரபாண்டியப் புலவர் என்பவர் நல்ல சீலமுள்ளவர். தூத்துக்குடி என்னும் திருமந்திர நகரில் பிறந்தவர். பாணர் குலத்தினர். அவரது இயற்பெயர் சங்கரமூர்த்தி பிள்ளை என்பதே. இவ் அரசனுடைய அபிமானத்தை மிகவும் அடைந்திருந்தமையால் இப் பட்டப் பெயரோடு விளங்கி நின்றார். "கொற்றமலி பாஞ்சாலங்குறிச்சி யதனிற் குலவும், சிற்றரசனும் ஒருவன் சிந்தை விருப்பினில் திளைத்தோன்" எனப் புலவர் புராணமுடையார் அப்புலவரைக் குறித்துக் கூறியிருத்தல் ஈண்டறியத் தக்கது. அவர், முருகக்கடவுளிடத்து உள்ளங் கனிந்த பக்தியுடையவர். சடாக்கரத்தைச் செபித்துச் சிறந்த வாக்குப் பலிதமுடையவாய் விளங்கி யிருந்தார். ஒருமுறை சிவிகையூர்ந்து அரசன் திருச்செந்தூருக்குப் போனபொழுது பரிவாரங்களுடன் அப்புலவரும் உடன் போயிருந்தார். ஆத்தூரை அடைந்தபொழுது வழியிடையே ஒரு புளிய மரக்கிளை மிகவும் கோணலாய்த் தாழ வளைந்து நீள நின்றது,

அதனை மன்னன் நோக்கி வழிப்போக்கர்க்கு இடையூறாகத் தடை செய்துள்ள இக்கொப்பு ஒடியப் பாடமுடியுமா? என்று அருகில் நின்ற அப்புலவரை உல்லாசமாக வினவினார். உடனே அவர் முருகனை உருகி நினைந்து "எப்படியும் இப் புளியங் கொப்பொடிய வேண்டும் குருபரா" என்றார். அப்பொழுதே நெறுநெறென அது இடை முறிந்து விழுந்தது. விழவே அரசர் விரைந்திறங்கி அவரைத் தழுவி வியந்து அழகிய பொன்மாலை ஒன்றை அவரது கழுத்திலிட்டுப் புகழ்ந்து நின்றார். அவரிடம் பல உத்தம குணங்கள் நிறைந்திருந்தமையே இங்ஙனம் சித்தி யடைதற்குக் காரணமாயிருந்தது. "தாரத்தைத் தாரம் என்பேன் மற்றை மாதரைத் தாயர் என்பேன், சூரைத் துளைத்தவன் ஆணை" என ஒருமுறை பாரறிய அவர் பகர்ந்து நின்றார். இதனால் அவரது உள்ளப் பான்மையும், ஒழுக்க மேன்மையும் இனிது உணரலாகும். இவ்விரத ஒழுக்கத்தை வியந்து முருகதாச சுவாமிகள் அவரை மிகவும் புகழ்ந்து கூறியுள்ளார்.

முதலில் துறவு நிலையை மேற்கொண்டிருந்து, பின்பு உள நிலை திரிந்து மங்கையரை மருவி மயலொடு வாழ நேர்ந்த சிலரைக் குறித்து இவரது நிலையோடு பொருத்தி அச் சுவாமிகள் குறிப்பாக இகழ்ந்திருக்கின்றார். அடியில்வருவது காண்க.

"தாரமன்றி மற்றத் தையலாரை யெல்லாம்
ஈரமுறு தாய் என்றே என்றும் நினைப்பேன் இதுமெய்
சூரற்செகுத்தோன் ஆணை" என்னும் ஒருபாச் சொன்னான்
பாரதனிலிவ் விரதம் பலரும்கொளற்பாற் றன்றே. (1)

அந்தவிதி அன்னவனுக் கமையத் தலையி லெழுதிக்
கந்தமலர்மேல் வாழும் கடவுள் கரங்கள் தழைக;
இந்தவுலகை வெறுத்திட்டிரந்துண்டு அதன்பின் மடவார்
பந்தஞ்சிலருக்கெழுதும் பனவன் கரமிற்றுகவே" (2)

பனவன் = பிரமன். (புலவர் புராணம்)

ஒழுக்க நிலையி லுயர்ந்து விழுப்பேறுடையராய் அப் புலவர் உறுதி செய்திருந்த வுண்மை இதனுல் இனிதறியலாகும். இந்தவாறு எவரும் வியந்து சொல்லும்படி விரதசீலராய் விளங்கி யிருந்த அவர் பரிசில் கருதி அரசிடம் வரும் புலவர்கள் எவர்க்கும் உடனிருந்து இதம்புரிந்து வந்தார். இங்ஙனம் அவர் சாதுவா யிருந்தாலும் வாது புரிய நேர்ந்தால் யாதும் தாழாது மிகவுமோதி நிற்பர். ஒருமுறை அரங்கமால் என்னும் அரச மாளிகையில் பரதம் ஒன்று நடந்தது. அப்பரத நாட்டியத்தைக் கண்டு மகிழப் பலரும் வந்து அங்குக் குழுமி யிருந்தார். இவ் அரசர் வந்து சிறந்த ஆதனத்தில் அமர்ந்த வுடன் நாட்டியக் கலையில் மிகவும் வல்லவளாகிய வாசவதி என்னும் தாசி அரங்கிலேறி அதிசய நிலையில் நடனம் புரிந்தாள். அவள் ஆடி வருகையில் ஆதீனப் புலவரது அருகே யிருந்த வரதராயன் என்னும் புலவன் அவளைச் சுட்டிக் காட்டித் "தையல் நல்ல தையல்" என்று அவரிடம் பரிகாசமாகப் பையச் சொன்னுன். தையல் என்னும் சொல் பெண்ணையும், தையல் தொழிலையும் குறிக்கும் ஆதலால் சிலேடையாக வைத்து அவரது குலநிலை தெரியக் குறிப்போடுரைத்தான். தையல் தொழிலினன் எனத் தம் சாதியைக் குறித்துக் குறும்பாக இளித்துக் கூறினுன் என்று இவர் அறிந்துகொண்டு உடனே "ஆட்டுக்கு நல்ல தையல்" என்ருர். ஆட்டு என்பது நடனத்தையும், ஆட்டையும் உணர்த்தும். அவ் வாயாடிப் புலவன் ஆயர் குலத்தினன் ஆதலால் ஆடு மேய்க்கும் இனத்தான் என அவ் இடைச் சாதியின் இயல்பு தோன்ற இங்ஙனம் இவர் மாறி உரைத்தார். அதனுல் இருவருளத்தும் கலாம் விளைந்து கதித்து நின்றது. பரதம் முடிந்து அவளுக்குப் பரிசில் தந்து அனுப்பிய பின் புலவரிடை நிகழ்ந்த இக் குறுமொழிகளைக் கேள்வியுற்று, அரசர் ஒருநாள் அவ்விருவரையும் அழைத்து உடனிருக்க வைத்து அறிவுரைகள் பல ஆடிவந்து முடிவில் "கல்வியறிவுக்குப் பயன் யாது?" என அவரிடம் நயனுற வினவினுர்.

வினவவே அவர் ஒழுக்கம் எனவும், அடக்கம் எனவும், உணர்ச்சி எனவும் தத்தமக்குத் தோன்றியதைத் தனித்தனி யுரைத்தார். அவற்றை யெல்லாம் மறுத்து ஒருவனது பேரறிவுக்குப் பயன் ஓரறி வுயிர்க்கும் ஊறு நேரா வகை ஓம்பி வருதலே என உறுதிபெற உரைத்து, மேலும் பல உணர்த்தி, அவர் குறுமொழியாடிச் சிறுமைகொண்டு நின்றதை இளித்து வெறுத்தார். அவர் உள்ளம் நாணி உணர்ந்து திருந்திப் பின்பு குறுகிய நோக்கை விட்டு மறுமை நோக்கோடு மருவி யமர்ந்து உரிமைகொண்டு உறவாடி நின்றார். பிழைகள் கண்ட இடத்துக் கடுமையாக இடித் துரைத்து, அடுத்தவரை அணைத் தாதரித்து, உண்மையும் திண்மையு முடையராய் இங்ஙனம் உறுதி செய்தருளிக் கள்ள முதலிய அல்லல்கள் யாதும் தம்நாட்டில் அணுகாவண்ணம் இவர் ஆராய்ந்துகாத்தார்.

தந்தையின் பிரிவு.

இங்ஙனம் காத்துவருங்கால் தந்தையார் காலமாயினர். ஆனது 1—2—1791ல் என்க. திக்குவிசயத்துரை என எத்திசையிலும் இசை பெற்று நின்ற அவ் வீரவேந்தன் பிரிந்ததை அறிந்து நாடும் நகரமும் நைந்து புலம்பின. இவர் பெரிதும் வருந்தி உரிய கடன்களை உறுதிபெறச் செய்து அரிதிற் றேறி அரசை அன்போடு ஆதரித்து வந்தார்.

ஆட்சியின் மாட்சி.

இவ் ஆண்டகையின் ஆட்சித்திறம் பாண்டி மண்டலத்தில் பதிந்திருந்தாலும் மறுபுலமெங்கணும் மாட்சி நீண்டிருந்தது. எல்லாரும் வியந்து புகழ வல்லாண்மை புரிந்து இவர் இசை பெற்றிருந்தார். நல்லோரை நாடிப் பேணித், தீயோரை மாய நூறி, அளியும் தெறலுமுடையராய் ஒளிசெய்து வந்தமையால் இவரது ஆணை யாண்டும் ஆண்மையுற்று நின்றது. அறநெறி யுடையார் அமிர்தென அணுகினர்; பிறநெறி யுடையார் பெயர்ந்து நடுங்கினர்; தஞ்சமென நின்றவர் தழைத்து நின்றனர்; வஞ்ச நெஞ்சினர் நஞ்சென

அஞ்சினர்; புலையும் களவும் பொய்யும் பொன்றின. கலை நலங்கள் எங்கும் கலித்தெழுந்தன; குற்றமுடையார் குன்றி ஒடுங்கினர்; நற்செயலுடையார் நன்கு மகிழ்ந்தனர்.

"குற்றமுள்ளார் குலைநடுங்கக் குணமுடையார் உளமகிழக் கோவின் [செங்கோல்
பற்றியிவன் பாராண்டு பண்புபா ராட்டிவரும் பான்மை நோக்கி
மற்றமரு புலத்துயர்ந்த மன்னவரு மனமகிழ்ந்து மாண்பு செய்ய
வெற்றிமிகு திருவோடு வீரமிகு பாஞ்சையினில் விளங்கி நின்றான்".

என உலகம் எங்கும் இங்ஙனம் உளங்கனிந்து கூற அரசியல் நெறியில் இவர் துலங்கி வந்தார். இன்னவாறு உன்னத நிலையில் மன்னி நின்ற இவர் முன்னோர் செய்துள்ள தரும நிலையங்களை நன்கு பேணி வந்ததோடு தாமும் அருமையான பல பணிகள் இயற்றி அற நலங்களை ஆர்வமொடு புரிந்து ஆதரித்திருந்தார்.

அற நிலையங்கள்.

ஆழ்வார்திருநகரியில் சுவாமி சந்நிதி முன்பு ஓர் அழகிய மண்டபம் அமைத்து வைகாசி உற்சவந்தோறும் ஏழாந் திருநாளில் பெருமாளை அங்கு எழுந்தருளச்செய்து பூசனை புரிந்து வரும்படி போற்றி வைத்துள்ளார். அத்தெய்வ காரியம் செவ்வையாய் நடந்து வருவதற்காக வெள்ளமடம் என்னும் கிராமத்தில் இருபத்தேழு கோட்டை விதைப்பாடு இனமாக உதவி யிருக்கிறார். சில வேதியர்க்கு மாத வேதன மும், நாளும் பலர்க்கு அன்னதானமும் நல்கி யருளினர். சந்நிதியில் தீர்த்த முதலிய மரியாதைகளை முந்துற உவந்து செய்து, தேர் ஓட்டத்தன்று முன்னதாக இம் மன்னன் வடம் தொட்ட பின்னரே அது பேர்ந்து செல்லும் உரிமையைப் தலத்தார் ஓர்ந்து செய்துள்ளார். அத்தலத்தில் அமைத்த அம் மண்டபத்தில் இதுபொழுது வேத அத்தியயனம் நடந்து வருகின்றது.

பசுவந்தனை என்னும் ஊரில் முன்னர்ச் சமைத்த திருக் கோவில் இன்னமும் முதன்மையுற்றுள்ளது. அத்தலத்துச்

சுவாமி பெயர் கைலாசநாதர். அம்பிகை பெயர் ஆனந்தவல்லி. அவ் ஆலயத்துக்கு வேண்டிய மூலதனமும், நிலபுலங்களும் சாலவும் நல்கி ஆறு காலமும் பூசனை நடந்துவரும்படி ஈசனை வணங்கி, மாசனங்கள் மகிழ யோசனையோடு இவர் உதவி புரிந்துளார். "தென் பசுந்தாபுரிக் கைலாசநாதரைத் தேவி ஆனந்தவுமையைச்,சிந்தையில் அநுதினம் முந்துற நினைந்தரசு செய்கின்ற செம்மலே!" எனச் செந்தமிழ்ப் பனுவல் பல பெற்றுப் புலவர் பாடும் புகழுடையராய் இவர் நிலவியுள்ளமையால் இவரது தெய்வ வழிபாடும், மெய் யறிவுடைமையும், செய்தவ நிலைமையும் தெரியலாகும்.

ஆத்தூர், காயல், வீரபாண்டியபுரம், வேடநத்தம், பட்டணமருதூர் முதலிய இடங்களில் சத்திரங்கள் கட்டி யாவருக்கும் வரையறையின்றி அன்னதானங்கள் செய்திருக்கின்றார். இன்ன வகையில் இம் மன்னன் மரபினர் முன்னும் பின்னும் செய்துள்ள அறங்கள் பல. தருமமும் கொடையும் தகவுடனமைந்தது போல் கருமமும்வீரமும் பெருமித நிலையில் மருவியிருந்தமையால் பாரெங்கும் இவர் புகழ் பாவி நின்றது.

அக்காலத்தில் இந்நாடு பல பிரிவுகளாய்ப் பிரிந்து ஒவ்வொன்றும் தனித்தனியாய்த் தலைமையோடு தழைத்து நின்றது. ஊற்றுமலை, சொக்கம்பட்டி, அளகாபுரி, சேற்றூர், சிவகிரி, நெற்கட்டுஞ்செவல், தலைவன்கோட்டை, கடம்பூர், மணியாச்சி, காடல்குடி, குளத்தூர், மேல்மாந்தை, நாகலாபுரம், எட்டையாபுரம், ஆற்றங்கரை, ஏழாயிரம் பண்ணை, முதலாக முப்பது ஜமீன்கள் இந்நெல்லை மண்டலத்தில் நிலவியிருந்தன. அவ்வெல்லாவற்றுள்ளும் செல்வத்திலும், வீரத்திலும் இப் பாஞ்சாலங்குறிச்சி மிகவும் சிறந்து நின்றது.

பாஞ்சையின் பான்மை.

இது 96 கிராமங்களை யுடையது. சில கிராமங்களில் உள்ளடங்கிய பல ஊர்களும் உண்டு. அவை ஆறு வணிதங்க

ளாகப் பகுக்கப்பட்டிருந்தன. கெவுனகிரி வணிதம், பசுவந்தனே வணிதம், புதியம்புத்தூர் வணிதம், ஆதனூர் வணிதம், வேடநத்தம் வணிதம், பட்டணமருதூர் வணிதம் என வகுத்து வரன்முறையாக ஆண்டுவந்தனர். வணிதம்= பகுதி, பிரிவு. இவ் ஆட்சியுடன் தலம் காவல், திசை காவல் என இரண்டு உரிமைகள் இவர்க்கு இசைந்திருந்தன. தலம் காவல் என்பது நபாவின் கிராமங்களின் பாதுகாப்பு. திசை காவல் என்பது ஜில்லா முழுவதும், எல்லேப் புறமும் பாது காத்து நிற்பது. இவ்விரண்டிற்கு முறையே குடிகளிடத்தும், அவ்வவ் அதிபதிக ளிடத்தும் வரி வசூலித்துக் கொள்வர். ஆரவாய் மொழிவரையு மிருந்த திசை காவலுக்காகச் சேரர் அதிபதிகள் வருடந்தோறும் பெரியதொரு தொகையை இவர்க்கு அனுப்பி வந்தனர். அவ் விருவகை வருவாய்களேக் கொண்டு பொருபடைகளே இவர் பேணி வந்தார். தகுதியான வீரர்களே ஆங்காங்கு வைத்துத் தலம் காவலே நலங்காண ஆற்றினர். திசை காவலேத் தமது ஆணையின் திறலால் மாணுறப் புரிந்தார். வழிப்பறி, கொள்ளே, கள்ளம் முதலிய பொல்லாச் செயல்கள் யாண்டும் புல்லாதபடி எல்லா இடங் களேயும் இனிது நோக்கி நாட்டை இவர் நன்கு போற்றி வந்தார். எங்கேனும் இடையூறு நேர்ந்ததாயின் இவர்க்கு அது விரைந்தறிவிக்கப்படும்; படவே உடனே அது நேர்ந்த வகையைத் தேர்ந்து, நீதியோடு ஆராய்ந்து, செய்த பிழையாள ரைத் தண்டித்து மீண்டும் அது நேராவண்ணம் ஓர்ந்து முறை புரிந்து உறுதிசெய்து நிற்பர். இத்துடன் மேற் குறித்த முப்பது பாளேயகாரரிடமிருந்து உரிய பருவங்களில் திறை களேத் தொகுத்து ஒரு சிறு பகுதியைத் தாம் எடுத்துக் கொண்டு மீதத்தைத் திருச்சியிலிருந்த சாதிகான் மூலம் ஆர்க்காடு நபாவுக்கு அனுப்பி வந்தார். இவ்வாறு மரபுநிலே திரியாமல் வரன்முறையே முறை புரிந்து அற நலங்கனிய இவ் வீரபாண்டியர் பாராண்டு சீரோடு சிறந்திருந்தார்.

பாளையங்களின் நிலை.

நெல்லை எல்லையி லுள்ள 30 பாளையங்களோடு பாண்டி மண்டல முழுவதிலும் சேர்ந்து அக்காலத்திலிருந்த பாளையங்களின் தொகை எழுபத்திரண்டாம். அவ் எழுபத்திரண்டு பாளையகாரரும் இப் போர்வீரரிடம் ஆர்வமிகுந்து சார்பு கொண்டு நின்றார். அப் பாளையங்களின் பெயர் விவரங்களை அடியில் காண்க.

எழுபத்திரண்டு பாளையங்கள்.

1 பாஞ்சாலங்குறிச்சி.
2 எட்டையாபுரம்.
3 நாகலாபுரம்.
4 ஏழாயிரம் பண்ணை.
5 காடல்குடி.
6 குளத்தூர்.
7 மேல்மாந்தை.
8 ஆற்றங்கரை.
9 கொல்லபட்டி.
10 கோலார்பட்டி.
11 கடம்பூர்.
12 மணியாச்சி.
13 தலைவன்கோட்டை.
14 நெற்கட்டுஞ்செவல்.
15 சொக்கம்பட்டி.
16 ஊற்றுமலை.
17 சேற்றூர்.
18 சிவகிரி.
19 சிங்கம்பட்டி.
20 அழகாபுரி.
21 ஊர்க்காடு.
22 சுரண்டை.
23 சந்தையூர்.
24 எழுமலை
25 இரசக்கனூர்.
26 கோட்டையூர்.
27 மருங்காபுரி.
28 பன்னார்கோட்டை.
29 பாவாலி.
30 இலக்கையனூர்.
31 முல்லையூர்.
32 கடலூர்.
33 இடையகோட்டை.
34 நிலக்கோட்டை.
35 தேவாரம்.
36 இராமகிரி.
37 கல்போது.
38 கன்னிவாடி.
39 தொட்டப்பநாயக்கனூர்.
40 கம்பம்.
41 காசையூர்.
42 வாராப்பூர்.

43	தோகைமலை.	58	சக்கந்தி.
44	படதூர்.	59	மதவானையூர்.
45	ஆய்க்குடி.	60	போசலைபட்டி.
46	சமுத்தூர்.	61	வீரமலை.
47	விருப்பாச்சி.	62	பெரியகுளம்.
48	படமாத்தூர்.	63	குருவிகுளம்.
49	கண்டவநாயக்கனூர்.	64	ஆத்திபட்டி.
50	காமயநாயக்கனூர்.	65	இளசை.
51	தும்பிச்சிநாயக்கனூர்.	66	மதுவார்பட்டி.
52	நத்தம்.	67	கோம்பை.
53	வெள்ளிகுன்றம்.	68	கூடலூர்.
54	மலையபட்டி.	69	கவண்டன்பட்டி.
55	வடகரை.	70	குமரவாடி.
56	அம்மையநாயக்கனூர்.	71	உதயப்பனூர்.
57	போடிநாயக்கனூர்.	72	கொல்லகொண்டான்.

இவ் எல்லாப் பாளையகாரரும் இவ் வல்லாளரைத் தழுவிக் கெழுதகைமை மிகுந்து கிளை புரிந்து வழிமுறையோடு ஒழுகி வந்தனர்.

இவர் காலத்தில் ஜமீன் திருவிலும், திறலிலும் சிறந்து உயர்ந்த நிலையில் ஒளி செய்திருந்தது. மறு மண்டலங்களெங்கும் இவரது புகழ் மண்டி யெழுந்தது. யாண்டுந் தீராத வழக்குகளெல்லாம் இவ் வீரமகனிடம் வந்து விரைந்து தீர்ந்தன. எளியவரெவர்க்கும் இனிய துணைவராய் நின்று இவர் அருள்புரிந்து வந்தார். பாளையகாரர்களும் இடையூறுன வேளை நேர்ந்தபொழுது இவரிடம் வந்து துணை வேண்டி நின்றூர். யாருக்கும் நாளை என்று சொல்லாமல் அவ் வேளையிலேயே விரைந்துதவி வரன்முறை பிறழாமல் இறைமுறை புரிந்தார்.

ஒரு முறை சொக்கம்பட்டி ஜமீனுக்கு நேர்வாரிசு ஆன சின்னணைஞ்சத்தேவனைத் தள்ளிவிட்டு வெள்ளையத்தேவன்

என்பவன் பட்டத்தை அபகரித்துக் கொண்டான். இவன் அஞ்சா நெஞ்சினன். அருதிற லுடையவன். மிகுந்த படை வீரர்களைத் தொகுத்து வைத்திருந்தா னாதலால் சிறுவனா யிருந்த அவ்வுரிமையாளனைச் செயிர்த்து விலக்கி ஜமீனை வலிந்து கவர்ந்துகொண்டான். பதியிழந்த அவன் இப் பதியை வந்தடைந்து தன் கதியினை யுரைத்தான். உரிமை யுண்மைகளை வினவியுணர்ந்து தாயாதி ஆனதால் தகுந்த செல்வத்தை யடைந்துகொண்டு ஜமீனை யுடையவனிடம் ஒப்புவிக்கும்படி முடங்கல் ஒன்று எழுதி ரணவீரசின்னு என்னும் வீரனிடம் தந்து இவர் விளைவுகூறி விடுத்தார். அவன் சென்று அதனை வெள்ளையத் தேவனிடம் கொடுத்தான். அவன் பார்த்தான்; வேர்த்து மறுகினன்; ஆயினும் படைச்செருக்கின் வலியால் உடனே இசைந்துகொள்ளாமல் போக்குச்சொல்லி யனுப்பினன். போனவன் வந்தான்; ஆனதை யுரைத்தான். இம் மானவர் கோதித்து ஒரு படையினை ஏவினர். முத்துக்குமாரு நாயக்கர், தம்பிச்சி நாயக்கர், ஆதிராமு நாயக்கர், புலிகுத்தி நாயக்கர், அய்யாவு நாயக்கர் என்னும் ஐவரும் அப் படையை நடத்திச் சென்று தடைசெய்த தேவனை அடைய வளைந்தார். வளையவே, அடுபோர் விளைந்தது. அதில் அவன் படை வீரர்கள் பலரை யிழந்து, படாதபாடு பட்டு, முடிவில் வந்து, இப் பாண்டியனைச் சரண் புகுந்து வேண்டியவாறு நடந்து கொள்வதாக விண்ணப்பித்து நின்றான். உடனே உள்ளம் இரங்கி, அவ் இருவரையும் உறவுறச்செய்து, விரைவுடனழைத்து வந்து, அரசுரிமையை யுடையவனுக்கு அடையத் தந்து, மற்றவனுக்குத் தக்க நிதியை யுதவி, மிக்க மகிழ்வுடன் அங்கு மேவு வாழும்படி யாவும் வரைந்து ஆணை புரிந்து, தம்பதியினை யடைந்து இவ் அதிபதி யிருந்தார்.

அடைந்தாரை ஆதரித்தது.

மெலியரை வலியரும், வறியரைச் செல்வரும் நலிவு செய்யாதபடி யாண்டும் அளிசெய்தாநின்று முறை புரிந்து

வந்த இவரிடம் நாளும் பலர் வந்து குறை யிரந்து நின்று குணமடைந்து சென்றூர். அடைந்தவரெவராயினும் அவரை ஆதரித் தருள்வது இம் மன்னனது வழக்கம்.

" இடைந்தவர்க்கு அபயம் யாம்என் றிரந்தவர்க்கு எறிநீர்வேலை
கடைந்தவர்க் காகிஆலம் உண்டவற் கண்டிலீரோ ?
உடைந்தவர்க் குதவானுயின் உள்ளதொன் றீயானுயின்
அடைந்தவர்க் கருளானுயின் அறம்என்னும் ? ஆண்மை என்னும் ?"

என்னும் இவ் உன்னதமான உறுதி நிலையை உள்ளங்கொண் டிருந்தாராதலால் உதவி நாடி இவ் வள்ளலிடம் வந்தவர்க் கெல்லாம் எள்ளலின்றி இடையூறு நீக்கி இதம் புரிந்து வந்தார். இம் மன்னனுடைய முன்னோரெவரும் இன்னவாறே இன்னல் ஒழித்து ஏழைகளை ஆதரித்துத் தோழமையோடு தோள்வலி காட்டி ஆளுமை செய்துள்ளார்.

பலி விலக்கிப் பாதுகாத்தது.

மதுரைமா நகரில் திருமலை நாயக்கர் தமது அரண்மனையைக் கட்டத் தொடங்கியபொழுது தென்திசைச் சுவர் நன்கு அமைந்து நேரே நின்று திகழாமல் நிலை சிதைந்து வந்தது. அந் நிலையினை நிமித்திகன் ஒருவன் நுனித்து நோக்கிப் பூதம் புகுந்து ஏதம்புரிகின்றது இதற்கு நரபலி ஒன்று இடின்நலமாம் என்ருன். அறநல முடைய அவ் அதிபதி அம் மறநிலைக்கு இசையாமல் முதலில் மறுத்துரைத்தார். பின்பு விதிமுறை செய்வதால் பழுதில்லை என்று வேதியர் சிலர் அவரிடம் ஓதி நின்றமையாலும், வேறு வழி யில்லாமையாலும் அவர் சரி என் றிசைந்தார். இசையவே தளகர்த்தர் சிலர் பல இடங்களிலும் தேடி எளிய மக்களாகிய சக்கிலியர் இருவரைப் பற்றிவந்தார். மாடன், முத்துஎன்னும்பேரினரான அவ்விருவரையும்குறித்த நாளில் பலியிடும்படி சிறையிலிட்டிருந்தார். வலைவாய்ப்பட்ட வல் விலங்குகள் போல் பலிவாய்ப்பட்டுப் பதைத் திருந்த அப் பகடைகள் இனத்தவர் பாண்டி நாட்டிலுள்ள பாளையகாரரிடங்கள் தோறும் புகுந்து இடர் நீக்கும்படி பணிந்து நின்று

பரிந்து வேண்டினர். திருமலே செயலுக்கு மறுமொழி இல்லே என்று அனேவரு மறுத்து விடுத்தார். அவர் மறுகி அலேந்து முடிவில் வந்து பாஞ்சாலங்குறிச்சியை அடைந்தார். அவ்வமயம் அங்கு *வீரதளவாய்க்கட்டபொம்மு அரசு புரிந்திருந்தார். அப் போர்வீரரது அடியில் வீழ்ந்து அனேவரும் அழுது முறையிட அவர் கடி திரங்கி நெடிது சூழ்ந்து, முடங்கல் ஒன்று எழுதிச் சேனேத் தலேவ ரிருவரிடம் தந்து, மதுரைக்கு அனுப்பினர். நிருபம் வந்தது. "நரபலி இடவேண்டாம்; தேவியின் வர பலத்தாலேயே தங்கள் திருமதில் யாதொரு தடையுமின்றிப் பெருநலமோடு பெருகியெழும்; இத்துடன் வைத்திருக்கும் மஞ்சட் காப்பை மதிலில் இட்டுக் கட்டிப் பாருங்கள்" எனச் சுட்டி யிருக்கும் வாசகத்தை நோக்கித் திருமலே நாயக்கர் பெரு மகிழ்ச்சி யடைந்து அவ்வாறே செய்து பார்த்தார். செவ்வை யாயது. உடனே சிறையி லிருந்தவரை வெளியேற்றிப் பொருளும், உடையும் கொடுத்து அயலகல விடுத்துப், பாஞ்சைப்பதியிடம் வாஞ்சை மிகுந்து பரிசில் பல அனுப்பிப் பண்பு பாராட்டி அன்பாற்றி நின்றூர். விடுதலே யடைந்த அவ் வெளிய குலத்தவ ரெல்லாரும் களி மிகுத்து ஒருங்கு திரண்டு பாஞ்சை நகர் அடைந்து, அரசைக் கண்டு, அடிபணிந்தெழுந்து, உயிருதவி புரிந்த அவ் வுபகார நிலேயைப் புகழ்ந்து போற்றி, உலகுள்ளவரையும் குடிக்கொரு பணம் வீதம் கோவின்குடிக்கு வருடந்தோறும் தாம் கொடுத்துவருவதாகப் பட்டயம் எழுதிக் காணிக்கை வைத்துக் கை குவித்து வந்தார். அவ்வாறே இன்றும் தந்து வருகின்றூர்.

இங்ஙனம் அடைந்தவர்க்கெல்லாம் அருள்புரிந்து அருந்துணேயாய் நின்ற பெருந்தகையாளருடைய பரம்பரையில் வந்த இவ் அருந்திறலாளரும் அவ்வாறே திருந்திய வுதவிகள் திறந்தெரிந்து ஆற்றி இருந்தலம் புரந்து இதம் புரிந்துவந்தார். இவரது காரிய விசாரணே சீரிய நிலேயில் சிறந்திருந்தது.

* பக்கம் 22, 33-வது பட்டம் பார்க்க.

நகர் சோதனை செய்து நலம் புரிந்தது.

காரிருளில் மாறுவேடம் தரித்து யாரும் அறியா வகை ஊரு ளுலாவி உளவுக ளோர்ந்து களவு முதலிய இளிவுகள் யாதும் எங்கும் வரு வண்ணம் எதிரறிந்து காத்தார். ஒரு முறை சோரர்களோடு சோராய்ச் சென்று சோரம் புகுந்து வாரம் பகுந்து வரன்முறை தெரிந்து அரண்மனை யடைந்து மறுநாள் அவரை ஈர்த்து வரும்படி செய்து வேத்தவை நிறுத்தி விரகுடன் வினவிக் கரவினை வெளிப்படுத்திக் காட்சி யளித்தார். கண்டவ ரெல்லாரும் இவரது அறிவின் திறத்தையும், ஆட்சியின் மாட்சியையும் போற்றிப் புகழ்ந்தார். படியில் படிறு நிகழாவண்ணம் அன்று இவர் பரிந்து செய்த படியை இதனடியில் வரும் பாடல்களில் காண்க.

கரவு காண ஒரு நாள் இரவு நேர்ந்தது.

"மாறு வேடங்கொண் டோரிரவு இவன்ஒரு நகர்வாய்த்
தேறு நோக்குடன் உண்மையைத் தெளிந்திடச் சென்றான்;
மாறி லாதவல் லிருளினில் கள்ளர்கள் நால்வர்
ஏறி வந்தனர் இடையிவன் கண்டனன் எதிர்ந்தே. (க)

இடையில் வாளுயர் கையினில் கம்பொடும் எதிரே
நடையில் வந்திட நம்மினத் தானென இவனை
அடைய நின்றவர் உசாவினர் ஆம்வகை யுரைத்தான்
தடையிலாதவர் சேர்ந்தனர் தொடர்ந்தனன் சார்ந்தே. (உ)

களவு செய்தனர் ஓரில்லில் கண்டதைப் பாகம்
அளவு செய்தனர் அவரவர் அயல்பிரிந் தகன்றார்
உளவு செய்துபோய்க் காலை அந் நால்வரை ஒருங்கே
தளைவு செய்துடன் தன்னவை யுய்த்திடப் பணித்தான். (ங)

காவல் வீரர்கள் அவ்வகை கையுடன் கொணர்ந்து
மேவ வைத்தனர் விசாரணைத் தலத்தினில் வேந்தன்
ஆவ லோடவண் அடைந்தனன் அவரைநேர் நோக்கி
நீவிர் கள்ளங்கள் நேர்ந்தெவண் செய்தனிர்? என்றான். (ச)

ஒன்று மில்லையே ஆண்டவா! என்றவர் உரைத்து
நின்று காலினில் நெடிதுவீழ்ந் தழுதனர் நேர்ந்து
நன்று நன்றுநீர் நவில்வது நும்முடன் ஒருவன்
ஒன்றி வந்துளான் உண்டுமா? இல்லையா? என்றான். (ரு)

அந்த வாய்மொழி கேட்டதும் அவர்மிகத் திகைத்துச்
சிந்தை யுள்ளுறத் திகிலடைந்து, ஒருவரை யொருவர்
முந்த நோக்கினர் மூண்டுமீண் டில்லையே என்றார்;
வந்த அவ்வுரை * வரவையும் உணர்த்திய தன்றே. (சு)

இல்லை யென்றஅச் சொல்லினால் அவர்கள்ளம் எளிதாய்
மெல்லவே வெளி யானதை அறிந்தனர் விரகாய்
வல்ல மன்னவன் வாய்மொழி யாடிய திறனைச்
சொல்லி யாவரும் துதித்தனர் அமைச்சரும் புகழ்ந்தார். (எ)

சோரர் நெஞ்சகம் அஞ்சியே துளங்கினர் ஒருவன்
யார்கொல் என்றவண் உள்ளவர் யாவரும் தியங்கி
நேர்வ தென்கொலோ எனநிலை குலைந்தனர் நின்றார்;
வீர மன்னவன் உண்மையை விளக்கினன் விரித்து. (அ)

இரவிற் சென்றதும், அவர்களைக் கண்டதும், இசைந்து
கரவிற் கொண்டதும், கண்டவெம் பொருள்களைப் பகுத்தே
உரவுட் கொண்டுபின் மீண்டதும் உணர்த்தி முன்னுற்ற
வரவைக்கொண்டெதிர் வைத்தனன் வகைபெற மன்னன். (கூ)

வெளியி லிட்டஅப் பொருள்களைக் கண்டதும் வெய்யோர்
ஒளிசெய் மன்னனே யுற்றவன் என்பதை யுணர்ந்து
விளிவு நேர்ந்ததென் றுளமுயிர் வெருவியே நின்றார்
தெளிவு ளோர்களும் திகைத்தனர் செய்வது தெரியார். (ய)

---

* இல்லை என்ற அச் சொல்லே அவர் களவு செய்யப் போன உண்மையை ஒண்மையாக உணர்த்தி நின்றது. என்னை? போகாதிருந்தால் ஒருவன் வரவில்லை என்று அவர் சொல்ல முடியாது. தன்னை மறந்து அவர் வாயால் சொல்லும்படி மன்னன் முன்னுற நன்னயமாக நவின்றிருக்கும் நளின நிலையை நாடி யறிக.

அன்ன நால்வரை மன்னவன் அருள்கொடு நோக்கி
இன்ன தாகிய இழிதொழில் ஈனமே யாகும்;
துன்னு வெம்பழி பாவங்கள் இம்மையில் துய்த்து
மன்னு வெந்துயர் நரகிடை மறுமையில் மடிவீர்; (கக)

உமது புன்பொருள் ஒருவன்கை கவர்ந்திடில் உள்ளம்
கமை யிழந்துறு துயருறக் காண்கிலீர் கொல்லோ?
அமையும் அத்தகை அநுபவம் உள்ளுற அறிந்தும்
தமது நல்லறி விழந்திது செய்வது தாழ்வே. (கஉ)

கொண்டு போயுள்ள பொருள்களைக் கூடிய விரைவில்
கொண்டு வாரும்என் றவர்களைக் கோமகன் விடுத்தான்;
மண்டி யோடினர் மானமும் நாணமும் கொண்டார்
தண்டி வந்துடன் அரசவை வைத்தனர் தாழ்ந்தே. (கங)

அடியில் வீழ்ந்தனர் கடவுள்மேல் ஆணையா யிந்தக்
கொடிய தீமையைக் கனவிலும் குறித்திலம் இனிமேல்;
படிறு நீக்கியிப் படியெமைப் பவித்திர மாக்கிக்
குடிசெய் தாண்டநற் குணமலையே யெனத் தொழுதார். (கச)

உற்ற அப்பொருள் உடையவன் அடைந்திட உதவி
மற்ற வர்க்குண வுடையொடு வளநில முதவிப்
பெற்ற இந்நிலம் பேணியே எவரினும் விளைவை
முற்றி டச்செய்து முறையொடு வாழ்மின் என்றுய்த்தான்.

வள்ளல் செய்தவிவ் வகையினை யாவரும் வியந்தார்;
கள்ள நீர்மையில் கழிந்திழிந் தொழிந்திட நின்றார்
தள்ளரும் பெருந் திருவின ராய்த்தழைத் துயர்ந்தார்
உள்ளம் இன்புற உருகியிம் மன்னனைத் துதித்தார். (கசு)

பாவ காரிய மாகிய களவினைப் பயின்றே
ஏவ மாயிழிந் தொழிந்திடா தின்புறக் காத்தான்
காவ லன்பெயர்க் கருத்தினைக் காசினி யுள்ளார்
ஆவ லோடறிந் தார்வமீ தூர்ந்தன ரன்றே. (கஎ)

இழிந்த வாசனை யுளத்திடை யிருந்திடில் இழிவே
எழுந்து தீவினை யியற்றிவெங் நரகினுக் கிரையாய்
ஒழிந்து மன்பதை யுழந்திடு மென்றுளம் இரங்கிப்
பொழிந்த அன்பினல் மறங்கடிந் தறம்பெறப் புரிந்தான். (கஅ)

குற்றஞ் செய்தபின் கொடுந்தண்டஞ் செய்வது தன்னின்
உற்ற குற்றமுன் ஞெழித்திடல் நலமென வுணர்ந்து
பற்று தீங்குகள் பாரினில் பரவிடா தோம்பி
வெற்றி வேந்திவன் விரகுடன் அருள்செய்து நின்ருன். (யக)

உயிர்க ளின்புற உலகிடை யுள்ளுறக் கிளர்ந்த
செயிர்கள் நீக்கினன் களைகளைக் களைந்தெழில் சிறந்த
பயிர்கள் ஓங்கிடப் பண்ணுநல் லுழவனே போல
அயில்கொள் வேலுடை யுழவனும் அருந்திறல் மன்னன்."

(வீரபாண்டியம், குடிபுரந்த படலம்.)

தம் அரசில் பட்டிமை யாதும் படியா வண்ணம் பாது காத்து இவர் படிபுரந்திருக்கும் பான்மையும், குற்றம் கடிந்து குணம் புரிந்திருக்கும் மேன்மையும் இதனல் இனிது புலனும். கள்ளம், பொய் முதலிய தீய இயல்புகள் உள்ளம் புகுந்திடின் வாசனை வசமாய் வளர்ந்து மக்களை நீச நிலையில் தள்ளிவிடும் ஆதலால் அவற்றை இளமையிலேயே உள்ளுற் ஒட்டாது கிள்ளி யெறியவேண்டும் என்பது ஒள்ளியோர் கருத்து; அவ்வாறே இவ்வள்ளியோரும் வழிமுறை ஆய்ந்து, வான்முறை தெரிந்து, பழிநிலை களைந்து பண்பாற்றி ஒழுகி வந்தார்.

மானமும் வீரமும் மருவி வானுயர் புகழொடு மருவி நின்ற இக் கோனிடம் திரண்ட சேனைகள் செறிந்திருந்தன. தோள் வலியோடு வாள் வலியிலும் சிறந்த இவரது ஆள் வலியை நோக்கி யாவரும் அஞ்சினர். பல்வகை யினத்திலும்

வல்லுநரைத் தொகுத்து எல்லையில் திறல்களை இனிது பயிற்றி வெல் வலியுடன் இவர் விளங்கி யிருந்தார்.

படை நிலை.

தம் சாதி வீரர்கள் ௬௲; மறவர் ௫௲; பரிவாரம் ௩௲; பட்டாணிகள், கவுண்டர், கவரையர், வலையர் முதலிய பல வகை மரபுகளிலும் திரண்டது ௨௲; ஆகப் பதினாறாயிரம் போர் வீரர்கள் இவ் அதிபதியிடம் அமர்ந்திருந்தனர்.

படைக்கலன்களின் அளவு.

வாள்கள் 6000, வேல்கள் 6000, வல்லயங்கள் 6000, கம்புகள் 6000, வில்லுகள் 500, கவண்கள் 300, வெடிகள் 200 வளை தடி, பரசு, பிண்டிபால முதலிய பலவகை ஆயுதங்களும் 1000 ஆக இருபத்தாறாயிரம் படைக்கலன்கள் இவருடைய ஆயுதசாலையில் மேவி யிருந்தன.

வாகனங்கள்.

குதிரைகள் 120, யானைகள் 4, ஒட்டகங்கள் 2, பெட்டி வண்டிகள் 24, சிறந்த காளைமாடுகள் 250, போர் மூட்டிப் பொழுது போக்குவதற்கு வீரநிலையில் விளங்கி யிருந்த செம்மறிக் கிடாய்கள் 60, வேட்டைநாய்கள் 80 கோட்டையுள் ஈட்டமுற் றிருந்தன.

பட்டத்துக் குதிரை.

குதிரைக் கூட்டத்தில் உயர்ந்த நிலையுடையனவாய் 5 குதிரைகள் மிகவும் சிறந்து நின்றன. பட்டத்துக் குதிரைக்கு முத்துராமு என்று பெயர். அது அழகில் சிறந்தது; வெண்மை நிறமுடையது; அறிவு, வேகம், ஆற்றல், தோற்றம் கம்பீர முத லிய ஏற்றங்கள் யாவும் எய்தப்பெற்றது. பரியின் இலக்கணங்க

ளெல்லாம் பரிபூரணமாக அதனிடம் இனிதமைந்திருந்தன. இம் மன்னனைத் தவிர அதன் மீது யாரும் ஏறுவதில்லை. அதனை யடுத்து பாலராமு, கோதண்டராமு, நீலவேணி, பஞ்சகல்யாணி, என நான்கு குதிரைகள் நன்கமைந்திருந்தன. நாட்டிய முதலியவற்றில் சிறந்து வேறு சிலவும் வீறுகொண்டு நின்றன. இங்ஙனம் படை முதலிய வலங்கள் நலமுற அமைந்து பலவகையிலும் சிறந்து தலைமையுற்று நின்று இக்குலமகனார் நாட்டை நன்கு பரிபாலித்து வந்தார்.

உருவ நிலை.

இவர் சிவந்த மேனியர்; வட்டமாக ஒளி யமைந்த அழகிய முகத்தினர்; படர்ந்த நெற்றியினர்; அடர்ந்த புருவத்தினர்; கரிய பெரிய கண்ணினர்; இருண்டடர்ந்து சுருண்டு நெரிந்த குஞ்சியர்; சொருகு கொண்டயர்; திரண்டுருண்ட திண்ணிய தோளினர்; அகன்று விரிந்து நிவந்தெழுந்த மார்பினர்; நீண்ட கையினர்; செறிந்து மேல் நோக்கி அரும்பி யடர்ந்த மீசையினர்; கதுப்பின் இருபுறமும் கனிந்து வார்ந்த கிருதாக்களையுடையவர்; ஏறு போன்ற வீறு கொள் நடையினர்; மருவிய எதிலும் பெருமித நிலையினர்; அருந்திறலினர்; பெருங்கொடையினர். உருவும், திருவும், அறிவும், ஆண்மையும், இயலும், செயலும், உயர்நலம் பிறவும் ஒருங்கே யுடையராய் உயர்ந்திருந்த இவர் சிறந்த முறையில் எதனையும் தெளிந்தாராய்ந்து குடிகளை உரிமையோடு உவந்து பேணி வந்தார். நாடும் நகரமும் நலம் பல பெற்று நன்கு வந்திருந்தன.

இங்ஙனம் இருந்துவருங்கால் மாறுபாடு ஒன்று புதிதாய்க் கிளர்ந்து இவ் ஆட்சியுள் வந்து மீறி எழுந்தது. அது எழுந்த நிலையும், எய்திய வகையும் இனிமேல் காண்பாம்.



வீரபாண்டியக்கட்டபொம்மு.

1760—1799.

47-வது பட்டம் 1790—1799.

ஐந்தாவது அதிகாரம்.

கும்பினி சார்ந்தது.

ஐரோப்பாக் கண்டம் ஆகிய மேல்நாட்டில் இருந்தெழுந்து இந்நாட்டில் வந்து ஆங்காங்குத் தங்கி வெள்ளைக்காரர் சிலர் வியாபாரம் செய்தனர். முதலில் வட இந்தியாவில் புகுந்தனர்; பின்பு தென் இந்தியாவை அடைந்தனர். அக்காலத்தில் சந்திரகிரி அரசினுள் செங்கற்பட்டிலிருந்து அரசு புரிந்துவந்த சென்னப்பநாயக்கர் என்னும் சிற்றரசனிடம் வந்து தாங்கள் தங்கியிருத்தற்குக் கடற்கரை ஓரம் சிறிது இடம் வேண்டும் என்று அவர் நயந்து கேட்டார். அவ்வாறே அவன் இரங்கிக் கொடுத்தான். கொடுக்கவே அத்துறைமுகத்தை யடைந்து தங்கள் வர்த்தக நிலைக்கு வசதியாகச் சிறிய கோட்டை ஒன்று கட்டினர். அவரோடு வியாபாரம் செய்யும் நிமித்தம் அக் கோட்டையைச் சுற்றிச் சிலர் வந்து குடியேறினர். அவ்வூர்க்கு அம்மன்னன் பெயரால் சென்னப்பனூர் என்று பெயரிட்டார். பின்னை அது சென்னை ஆயது.

சென்னை சேர்ந்தது.

அதுவே பின்னாளில் சென்னபட்டணம் எனத் திரிந்து இதுபொழுது நமது தேசத்துக்குச் சிறந்த இராசதானியாய்ச் சீரும் பேரும் பெற்றுச் சிறப்போடு விளங்கி நிற்கின்றது. அங்கு முதலில் தங்கியிருந்த அவ்வர்த்தகக் கூட்டத்தார் வணிக முறையை நுணுகி ஆராய்ந்து, இந்நாட்டிலுள்ள உப்பு மிளகு முதலியவற்றைத் தம் நாட்டுக்கு அனுப்பி, அங்குள்ளவற்றை வரவழைத்து இங்கு விற்றுப், பண்ட மாற்றுகளைக் கண்டவிடங்களி லெல்லாம் கருதிச்செய்து பெரும்பொருள் திரட்டினர். திரண்ட

8

செல்வம் வரவே ஆங்காங்குச் சில நிலங்களை வாங்கினர். அவ் வமயம் இத்தேச முழுவதையும் ஆண்டிருந்த நபாவு களுக்கும் கடன் கொடுத்தனர். அம் மகமதிய மன்னர் ஒருவரோடு ஒருவர் கலகம் விளைத்துநின்றமையால் நாளடைவில் நாடு முழுவதும் இவர் கைவசம் வந்தது. தாம் வாங்கிய கடனுக்குத் தம் நாட்டிலுள்ள வருமானத்தை வசூலித்துக் கொள்ளும்படி அவ் அரசர் ஒப்படைத்துவிட்டபடியால் இவ் வெள்ளையர் உள்ள மகிழ்ந்து உறுதி சூழ்ந்து தம் சங்கத் தலைமையில் தரணி ஆள ஆய்ந்தார். அவ் வர்த்தக சங்கத்திற்குக் கிழக்கிந்திய சங்கம் (East India Company) ஈஸ்ட்டு இந்தியக் கம்பெனி என்று பெயர். தம் நாட்டிற்குக் கீழ்பாலுள்ள இந்தியாவில் வந்து கூட்டமாய் நின்று தேட்டமிகுந்து நாட்டைக் கொண்டமையால் அச்சங்கம் ஈஸ்ட்டு இந்தியக் கம்பெனி என்று இங்ஙனம் பெயர்பெற்று நின்றது. தேசம் அடைந்தவுடன் வருமானம் பெறுவதில் ஆசைமீக் கூர்ந்தார்.

தேசம் ஆள நேர்ந்தது.

சென்னையில் இருந்த தலைமை நிலையத்துக்கு அநுகூலமாகத் திருச்சிளுப்பள்ளியிலும், திருநெல்வேலியிலும் கிளைச் சங்கங்கள் தாபிக்கப் பட்டன. நாட்டில் வாரமும், வரிகளும் வாங்குதற்கு வசதியாக முதலில் நிலங்களை அளவுசெய்து வரையறை (Settlement) செய்ய நேர்ந்தார். குடிகளின் நிலங்களை அளந்து ஒழுங்கு செய்த பின் முடிவில் ஜமீன்களிடம் வந்தார். புதியராய் வந்த அவ் அதிகாரிகளைக் கண்டவுடன் ஜமீன்தார்களெல்லாரும் சார்ந்து பணிந்து உரிமையோடு உறவாடி நின்றார். அவருள் எட்டையாபுரம் ஜமீன்தார் எட்டப்ப நாயக்கர் என்பவர் மிகவும் நயந்து அன்புடையராய் அடைக்கலம் புகுந்து நின்றார். இந்நாட்டின் உளவை யறிதற்குப் பல வகையிலும் அவர் நிலையான துணையாவர் என்பதை அளவறிந்துகொண்டு அவ் அதிபதிகள் அவர்பால் ஆதரவு

செய்பவர் போன்று அன்புகொண் டாடினர். பின்பு இங்குள்ள ஜமீன்களின் எல்லைகளைத் தீர்மானித்தற்கு ஒல்லையில் முயன்றனர்.

வம்பு விளைந்தது.

அங்ஙனம் முயன்று வருங்கால் பாஞ்சாலங்குறிச்சிக்கு உரிமையாய், ஆதனூர் வணிகத்தில் இருந்த அருங்குளம், சுப்பலாபுரம் என்னும் இரண்டு ஊர்களையும் எட்டையாபுரத்திற்குச் சேர்த்தார். அப்பொழுது நில அளவை அதிகாரியாய் (செட்டில்மெண்டு ஆபீஸராய்) வந்திருந்தவர் லெவ்டினென்று, கர்னல் மேக்ஸுவேல் (Lieut. Col. Maxwell) என்னும் ஆங்கில தளகர்த்தர். அவர் மிகுந்த தந்திர முடையவர். எல்லாப் பாளையகாரரும் தன்னை வந்து பார்த்தனர்; பாஞ்சாலங்குறிச்சியான் மட்டும் நாளது வரையும் நேரில் வரவில்லையே யென்ற புழுக்கம் அவர் நெஞ்சில் அழுத்தமாகப் புகுந்திருந்தது. அத்துடன் புகார்களும் புகுந்தன. அதனுல் மன மாறி நின்ற அவர் ஊரை அவ்வாறு வேறு செய்தார். மாறுபாடோடு அவர் மீறிச் செய்துள்ளதை இவ்வீரர் அறிந்தார். தமது உரிமையில் தலையிட்டது சிறுமையை விளைக்கும் என்று முடங்கல் ஒன்று எழுதி அவர்க்கு முன்னுற விடுத்து, அவ்வூர்களில் அயலார் யாரும் சாரலாகாதென ஆணை கூறி இவர் ஆண்மையோடு நின்றார். தேச அதிபதிகள் இவரது நிலையை அறிந்து திகைத் துளைந்து யாதும் செய்ய மாட்டாமல் அயர்ந்து நின்றார். இது நிகழ்ந்தது 16—12—1792ல் என்க. இதிலிருந்துதான் குழப்பங்கள் தொடர்ந்து வளர்ந்தன. இவ் வளர்ச்சி எட்டப்ப நாயக்கருக்கு ஓர் கிளர்ச்சியா யிருந்தது. அதிகாரிகள் வட்டவாரியில் வலிந்து கவர்ந்து தமக்குச் சேர்த்த அந்நகர்களின் கிட்ட நெருங்காமல் கட்டபொம்மு ஆணையை யஞ்சிக் கடுங் கிலேசமுற் றிருந்தாலும் ஒட்டியுள்ள உறுதியை நினைந்து அவர் உள்ளுற வுவந்து நின்றார்.

வரி வளைந்தது.

இந் நாட்டிலுள்ள பாளையகாரர்களுடைய நிலைகளையறிந்து திறைகளை விதித்துக் கும்பினியார் நேரே இறை கொள்ள லானார். எல்லா ஜமீன்தார்களிடமு மிருந்து வரிகள் வசூலா யின. நெற்கட்டுஞ்சேவல் பாளையகாரனாகிய பூலுத் தேவரும், இப் பாஞ்சைப்பதியும் வரி தர மறுத்து வன்மமுற்று நின்றார். பின்னர் அத் தேவரும் செலுத்தினார். யாவரும் இசைந்தனர். இவர் மட்டும் எவ் வகையிலும் இணங்காமல் வெவ்வலியாளராய் விளங்கி நின்றார். இவரது நிலையினை நினைந்து கும்பினி நெடிது கவன்றது. இனி என்ன செய்வது? எனப் பன்னி யுளைந்து நன்னயமாகத் திறைகொள விழைந்து இம் மன்ன னிடம் வந்து பலவகையிலு முயன்றார். ஒரு வகையிலும் பலியவில்லை. இறைநிலையில் இவ் இறை இறையும் இறங்கா மல் இகல் மீக்கொண்டு இறுமாந்திருந்தார். எல்லாப் பாளைய காரரிடத்தும் வரிகளைத் தொகுத்து ஒரு பகுதியைத் தாம் வைத்துக்கொண்டு, மீதத்தை நபாவுக்கு அனுப்பிவந்தார் ஆதலால் அவ் வரவு நிலை கும்பினி வரலால் அதுபொழுது வறந்துபோனதை நினைந்து இவர் வருத்தமுற்று நின்றார். அவ்வளவோ டமையாமல் புதியராய் வந்தவர் தம் பாளையத் தில் என்றுமில்லாத புதிய வரி முறையைப் புகுத்தத் துணி வதை எண்ணி எண்ணிக் கொதிப்பு மீக்கொண்டார். அவரும் தொடர்ந்து நெருக்காமல் இடையிடையே வந்து வரி செலுத்த வேண்டிய உரிமையை வரன்முறையாக ஞாபகமூட்டி நின்றார். வணிக முறையில் வல்லவராதலால் வரித் தொகையின் நிலுவையை வருடந்தோறும் கணக்குக் கூட்டிவந்தார். அதிகாரத்துடன் அடர்ந்து கேட்கவும் அதுபொழுது அவர் கட்கு ஆற்றல் இல்லை. குழப்பத்தை நாட்டில் வளர்த்துவிடின் தமக்கு இழப்பம் வந்து நேரும் என எதிரறிந்து நின்றார். குடிகளுக்கு நல்லன செய்வதுபோல் நடந்து மெல்ல மெல்லத் தம் உரிமையையும், உதவியையும் உலகறியச் செய்தார்.

இவ் அரசரிடம் பிறருக்கு மனமாறும்படியான சில இனமான காரியங்களையும் எட்டப்பன் மூலம் எடுத் துரைத்துவந்தார். முன்னம் இவரால் தண்டிக்கப்பட்டவரையும், வரி வசூலிக்குங் கால் சிலரை இவர் வருத்தி நின்ற நிலையையும் குறித் துரைத் தார். இங்ஙனம் பலவாறு உள்நாட்டில் நிலைதிரியச் செய்து இவரது நிலையினைக் குறைத்தார். ஆயினும் பெரிய போர்வீரன் என்று இவரை நினைந்து நெடுந்திகில் கொண்டு நின்றா ராதலால் கடுமையாக ஒன்றும் கடிந்து செய்யவில்லை. காலம் கருதி வந்தார்.

ஆலன் வந்தது.

இவ்வாறு வந்ததில் ஆண்டுகள் ஆறு கழிந்தன. கி. பி. 1792ல் இந்நாட் டுரிமையை நபாவிடம் பெற்று வந்தவர் 1798 வரையும் இவரிடம் வரியைக் கேட்டுக்கேட்டு வந்தார். முடிவில் பெற்றேம் என்ற பேருக்குச் சிறிது வரியை உதவி வருக; அத ளுல் பிறரும் அடங்கி நடப்பர்; எங்கள் உரிமைக்கும் பெருமை யாம் என உறவுரிமை கூறித் திறையை உறுதிசெய்துவரும்படி ஆலன் என்னும் துரையை இவ் அரசிடம் விடுத்தார். அவர் நல்ல அறிவாளி; அமைதி யுடையவர்; இந்நாட்டு வழக்கத்தை நன்கு அறிந்தவர்; தெலுங்கும், தமிழும் சிறிது பேசத் தெரிந்தவர். திருநெல்வேலியிலிருந்து பரிமீ திவர்ந்து பாஞ் சையை நோக்கி வந்து தெற்கு வாசலை யடைந்து வாசியை விட்டிறங்கித் தேசுடைய அந்நகரை ஆசையுடன் நோக்கினர். அதன் அழகமைதிகளைக் கண்டு உளமிக வியந்தார். பின்பு வாசலை அணுகினர். அங்கே வாள், வேல், வல்லையம் முதலிய ஆயுதங்களைக் கையிலேந்தி யாரும் அஞ்சும் வகையில் காவல் செய்து நிற்கும் வீரர்களைக் கண்டார். * "காகம் பறவாது கட்டபொம்மு கோட்டையின் மேல்" என்று நாட்டில் வழங்கும் மொழியினை முன்னம் கேட்டு நின்றேன்; இன்று நேரே

---

* பறவைகளும், விலங்குகளும் கூடக் கட்டபொம்முடைய ஆணை யைக் கடவாமல் அஞ்சி நிற்கும் என்பது இதனல் அறியலாகும்.

அதன் மகிமையைக் கண்டறிந்தேன் என அவர் கருதிப் புகழ்ந்து அருகில் நெருங்கித் தாம் வந்துள்ள விவரத்தை அரசிடம் உரைக்கும்படி இதமாக வேண்டினர். அல்லும் பகலும் மல்லினையே அவாவிக் காப்பாளராய்க் கடுத்துநின்ற அவ் வல்வீரர் அவரை அங்கே நில்லும் என்று நிறுத்தி உள்ளே புகுந்து அடுத்த வாசற் காவலரிடம் அறிவித்தார்; அம்முறையே சென்று இறுதியில் வந்து அவ் வெள்ளையரது வரவு நிலையை இவ் வள்ளலிடம் வணங்கி யுரைத்தார். உடனே "யார் அது? அழைத்து வருக" என்று அயலே நின்ற சின்னபொம்மு நாயக்கரை மன்னவர் விடுத்தார்.

அரசைக் கண்டது.

அவன் வெளியே வந்து அங்கு நின்ற வெள்ளையரைக் கண்டு அளியோடழைத்து வழியே உட் சென்றான். அரங்க மாளுட் புகுந்து ஆலன் துரை அரசைக் கண்டார். இவர் உவந்துபசரித்துச் சிறந்த ஆதனத்தில் அவரை இருக்கும்படி பணித்தார். இருந்த அவர் இவரது உருவத் தோற்றத்தையும், பெருமித நிலையையும், அகன்று பரந்து விரிந்து நிவந்த மார்பையும், திரண்ட தோள்களையும், வீரப் பொலிவோடு விளங்கி யிருக்கும் திருமுக எழிலையும் ஒருமுகமாக விழைந்து நோக்கி உள்ளுற வியந்து உவந்து நின்றார். அவரை இவர் பலநாட் பழகிய கிழமையாளர் போல் பண்போடு பார்த்து "தாங்கள் யார்? எங்கிருந்து வருகிறீர்கள்? யாது காரியம்?" என அன்புடன் வினவினர்.

வரி வகை யுரைத்தது.

அவர் யாவும் உரைத்தார்: "இத் தேசம் கம்பெனி யாரிடம் வந்துளது; பாளையகாரர் யாவரும் கப்பம் கட்டி வருகிறார்கள்; தங்களது மட்டும் வரவில்லை; பாக்கியா யுள்ளது; ஆறு ஆண்டுகள் ஆயின; வேறு ஜமீன்தார்களுக்கு விதித்தது போல் தங்களுக்கு வரி விதிக்கவில்லை; சிறிதே

வகுத்துளது; இங்கு மறுத்தால் எங்கும் இடையூறும்; * சங்க வுரிமைக்கும் பங்கமாகும்; ஆறு வருடங்களுக்கும் சேர்த்து ஆறாயிரம் பொன் கொடுத்தால் போதும்; குணம் பொருந்தி இணங்கி அருளின் இருதலையும் இனிமையாம்; இதனை உறவுரிமையோடு எங்கள் அதிபதிகள் உங்களிடம் உரைத்துவர விடுத்தார்; உவந்து வந்தேன்; உணர்ந்து உதவ வேண்டும்'' என அவர் நயந் துரைத்தார்.

மன்னன் மறுத்தது.

அவர் வரி என்று குறித்தவுடனே இவர் எரி யெனச் சினந்தார்; எதிர்ந்து சில மொழிந்து என்றும் இல்லா வழக்கத்தை இன்று நீர் புகுத்த வந்தீர்! நன்று நன்று நும் வரவுரை என நகைத் திகழ்ந்தார். நாற்பத்தேழு தலைமுறையாக நாங்கள் இந்த நாட்டை ஆண்டு வருகின்றோம்; யார்க்கும் திறை தந்ததில்லை; முறையின்றி வந்து நீர் வரி என்று குறித்தது மிகவும் இழிவான செயல் என வழி வகையுடன் தொகுத்துத் தமது தான நிலைமையும் மான மாட்சியும் உறுதியுடன் அவர் உணர்ந்துகொள்ளும்படி இவர் உருத்து மொழிந்தார். உரைத்த படியை அடியில் பார்க்க.

திறை மறுத்த திறம்.

“வானம் மாமழை பொழிதர மாநிலம் விளைய
ஆன பேரரசு யான்புரந் தருளுவன் இடையே
ஊன மாகவந் தொருவரி தருகவென் றுரைத்தாய்!
தானம் என்னிலோ தருகுவன் வரிஎனில் தாரேன். (க)

---

* சங்கம் என்றது இங்கு கம்பெனியை. பலர் கூடி வாணிகம் செய்த கூட்டம் ஆதலால் Company என நின்றது. கம்பெனி என்னும் ஆங்கில மொழிக்குக் கூட்டுறவு என்பது பொருள். அது, தமிழில் கும்பினி என வந்தது. கும்பினியார் = வர்த்தக சங்கத்தார்.

உழுது தன்குடி ஓம்புமோர் உழவனே போலத்
தொழுது காணிக்கை தந்துநின் சொல்வழி வாழ்தல்
எழுதும் கீர்த்திசால் மன்குலத் தெம்மனோர்க் கென்றும்
இழுதை நீரதால்; இனியிதை எம்மிடம் இயம்பேல்.'' (உ)

எனத்தமது இடநிலையை இங்ஙனம் இவர் திடமோடுரைக்கவும் அவன் மனமிக மருண்டான். மீண்டும் தெருண்டு இவ் ஆண்டகையை நோக்கி "இப்படி விடாப்பிடியாகத் தொடுத்து நின்றால் கம்பெனியார் பகை கடுத்து மூளும்; அதனால் கடுந் துயர் நீளும்'' என்று அடுத்து மொழிந்தான். அதனைக் கேட்டவுடனே இவருடைய நாட்டங்கள் சிவந்தன; "வரியை வாங்க வந்தவனது உயிரை வாங்கினான் எனும் வன்பழிக்கு அஞ்சி நான் இதுவரை பொறுத்திருந்தேன்; கருத் தறிந் திலை; இனி யாதும் இங்கு மறுத்து மொழியற்க; இவ் இடத் தின் இயல்பை எண்ணி யுணர்ந்திலை; பின்னமாக இன்னம் யாதும் பிதற்றேல்; உன்னை விடுத்தவரிடம் போய் யான் உன்னிடம் இங்கே உரைத்தவற்றை உணர்த்துக; சொன் னதைச் சொல்வதே உன்னது வேலை; உடனே செல்க'' என இவர் உரைத்துவிடுத்தார். அவன் மறுத்தொன்றும் பேசாமல் வருத்தமொ டெழுந்தான்; அரசு கடுத்தமையால் இடையே ஆபத்து நேருமோ? என அவன் அஞ்சி நின்றான். அந்நிலையினை நோக்கிப் பரிவாரங்கள் யதொரு தீதும் இவருக்குச் செய்து விடாதபடி கையுடன் அழைத்துப்போய் இவரைக்கருத்துடன் அனுப்பி வருக என வீரரிருவரை ஈரமுடன் அனுப்பி இவ்வீரரிருந்தார். அவன் வெளியில் வந்து பரியிலேறி விரைந்து சென்று நெல்லையை யடைந்து அங்கு உள்ள அதிபரிடம் இவன் சொல்லியயாவும், உள்ள நிலையும், உணர்த்தி நின்றான். அவர் உணர்ந்து திகைத்தார், உள்ளங்கொதித்தார்; உறுவதை ஆய்ந்தார்; ஒருங்கு கூடி ஓர்ந்து சூழ்ந்து மேலுள்ள கும்பினித்தலைவர்க்கு இங்கு இவர் வணங்காமுடியாய் இணங் காதிருப்பதை எழுதிவிடுத்துத் தங்கள் நிலைமைக்குப்

பழுது வந்துவிடுமோ என்று பயந்து, மேலிருந்து வருகின்ற உத்தரவை எதிர்பார்த்து உளமறுகி யிருந்தார்.

ஆறுவது அதிகாரம்.

மந்திராலோசனை.

வரியை நினைந்து வாஞ்சையோடு முன் பாஞ்சையை யடைந்த ஆலன் துரை அலமந்து போனபின் இவ் அரசர் உரிய அறிஞரை ஒருங்கு கூட்டி உற்ற நிலையைக்குறித்து உறுதி சூழலானர். தமது தம்பியரும், தானுதிபதிகளும், சிறியதந்தை யாரும், மாமனரும் மைத்துனமாரும், மதியுடை முதியோர் களும் அவையிடை யடைந்தார். அடையவே இவ் அதிபதி வந்து ஆதனத்தமர்ந்து புதிதாய் நேர்ந்துள்ள வரி நிலையைக் குறித்து உரியராய் நெருங்கிய அவ் அறிவுடையாரிடம் தெளிவுகொள விழைந்து உறுதிபெற வுரைத்தார்.

மன்னன் முன்னுரை.

நம் முன்னோர் முதல் பன்னருஞ் சிறப்புடன் இந்நகரி லிருந்து இன்னருள் புரிந்து நன்னயமாகக் குடிகளை இனிது பேணி முறைபுரிந்து வருகின்றோம். வரி என்று இதுவரை யாதும் யார்க்கும் தந்திலம். நாமே பாளையகாரர்களிடம் திறைகளைவாங்கி நபாவுடன் நண்பாற்றி வந்துளோம். அப் பழமையை ஒரு சிறிதும் உணராமல் புதியராய் வந்தவர் வரி என மண்டி நம்முடன் வம்பாடி வருகின்றார். ஆண்டுகள் ஆறுக அகற்றிவிடுத்தும் மீண்டுமீண்டுவந்து வேண்டி நிற்கின்றார். ஒருமுறை வரி என உதவிவிடின் பின்பு வரும் வரும் வழி யெல்லாம் வணங்கி வாழவருமே. கரு வருபோதிலே களையலா

விடின் உருவரு போதிலே உளைய நேருமே. வரி எனும் பேரால் வந்துள்ள இது நம் உரிமையைக் குறைக்கவும், பெருமையைக் குலைக்கவும், சிறுமையை விளைக்கவும் மருவிய தாகவே நான் கருதுகின்றேன். வருவதொன்றும் சரியாக இல்லை. இந்நிலையில் நாம் நடந்துகொள்ள வேண்டிய வழி என்ன? நாடி ஆராய்ந்து நன்கு சூழ்ந்து இங்கே கூடியுள்ள நீங்கள் குறித்துச் சொல்லுங்கள் என்று எடுத்துச்சொல்லி இவர் எதிர்நோக்கி யிருந்தார்.

சிவசுப்பிரமணியபிள்ளை பேசியது.

மந்திரிப்பிள்ளை முந்துற எழுந்து மன்முகநோக்கிப் பேசலாயினர். வீரவள்ளலே! இதுவரை அங்கிருந்து உத்தரவானவை யாவும் அறிந்தேன். வெள்ளைக்காரர் வந்தநாள்முதல் நாட்டில் நமக்கு வரும் வருவாய் குன்றியது. திசை காவலுக்கும், தலம் காவலுக்கும்கூட வரிகள் சரியாக வசூலாகவில்லை. நமது ஜமீன் குடிகளைத்தவிர அயலிலுள்ள குடிகளிடமெல்லாம் கொடி சொல்லி நமக்கு வரிதராவகை இடர் செய்து வருகின்றார். நபாவிடமிருந்து தாம் நேரே ஆட்சியைக் கொண்டுள்ளதாக மாட்சிகள் கொண்டாடுகின்றார். நாட்டில் பலரைக் கலைத்து உளவறிந்து தம்பக்கம் அநுகூலமாகக் கூட்டிக்கொண்டார். பிரித்தாளுவதில் கருத்தூன்றியுள்ளார். முதலில் வந்த தொடக்கத்தில் இங்குக் கொஞ்சம் அஞ்சி நின்றனர்; வரவர மிஞ்சுகின்றார். இந்நாட்டு மக்களைக் காட்டு மாக்களாகக் கருதி நின்று தமக்கு உறுதி காண்கின்றார். வெளிநாட்டிலிருந்து இங்கு வந்து வந்து மிகவும் களியாட்டம் கொள்கின்றார். உலகமுழுவதும் தனித்தலைமை கொண்டு தழைத்தாள ஓர்ந்து உழைத்தோங்கி வருகின்றார். சங்கம் சேர்ந்தோம்; வங்கம் பெற்றோம்; கலிங்கம் கொண்டோம்; தெலுங்கம் அடைந்தோம்; மராடம் வந்தது; விராடம் சேர்ந்தது; இனி எங்கும் தங்கொடி எளிது நாட்டி, இந்

நாட்டை இனிது ஆளலாம் எனக்களிமிகுந்து அங்கங்கே ஆரவாரம் செய்கின்றார்; இங்கு ஓர் சிங்கம் உள்ளதென்று தெரியாமல் இங்ஙனம் அவர் பொங்கி நீள்கின்றார். இவ் அரசின் வரன் முறையை அறிந்து ஒதுங்காமல் வரிகொள விரைகின்றார். கனவிலும் நனவிலும் வரவையே கருதுகின்றார். அவர்க்கு இன்று சிறிது இடங்கொடுத்தால் பின்னர்ப் பெரிதும் இடரும். ஈர்க்கு இடைபுகாமலே இருந்ததாயினும், நீர்க்கு இடைவிடின் அது நெடிது பாயும் ஆதலால் பார்க்குள்ளே தலைமையில் பதிந்திருக்கின்ற நாம் யார்க்குமே வரிதருதல் கூடாது. பள்ளம் கண்ட இடத்தில் வெள்ளம் பாய்வது போல எள்ளளவு இடங் கண்டாலும் வெள்ளையர் உள்ளே மண்டிக் கொள்ளைகொண்டு நிற்பாராதலால் அவரை இங்கே குடிகொள்ள விடலாகாது; அடியோடு அகற்றவேண்டும் என்று தம் உள்ள நிலையைப் பிள்ளை உரைத்தார். அவர் சொன்னவை யாவும் மன்னன் கேட்டு மதியுடனோர்ந்து அயல் நோக்கினார். அதன்பின்பு சின்னபொம்மையா என் பவர் எழுந்தார்.

சின்னபொம்மையா சொன்னது.

அரசின் சிறிய தந்தையும், நல்ல அறிவாளியுமாகிய சின்னபொம்மையா எழுந்து மன்னனைநோக்கி இன்னுரை யாடினார். அரசே! இடம் காலம் வலி முதலியவற்றை நலமுற ஆராய்ந்து நாம் வினை செயல் வேண்டும். காலத்தின் கோலம் கணித்தற்கரியது; அது, ஆலத்தை அமிர்தமாக்கும்; அமிர்தத்தை ஆலம் என மாற்றும். இன்ன காலத்தில், இன்ன இடத்தில், இன்னாருக்கு இன்னது நடக்கும் என முன்னறிந்து முடிவுறச் சொல்லுதல் யார்க்கும் அரிது. நேர்ந்தபொழுது தான் யாவும் ஓர்ந்து கொளலாகும். காலவேற்றுமையால் எல் லாப் பொருள்களும் கலங்கிவேறாகும். மெலியவர் வலியராய், வலியவர் மெலியராய் சிறியவர் பெரியராய், வறியவர் திருவ ராய், திருவினர் எளியராய்த் திரிந்து வருதலை உலகில் அறிந்து

வருகின்றோம். வெளிநாட்டிலிருந்து வந்தவரென்று எளிமையாக நினைந்து வெள்ளைக்காரரை நாம் எள்ளலாகாது. அவர் அரும்பெரு முயற்சியால் பெரும் பொருளீட்டி அரசுரிமையடைந்து அதிலிருந்து வரும்படி பெருக்கவிரும்பி வரிகளை வகுத்து உரிமை நிலையோங்க ஆங்காங்குத்திறம்பட அமர்ந்து உரம்பெற முயன்று உறுதி செய்து வருகின்றார். அம்முறையில் நம்மிடமும் வந்துள்ளார்; வரினும் நமது இடத்தின் இயல்பையும் பழமையையும் இனிதாக எடுத்துக்காட்டின் அவர் அறிந்தமர்ந்து முன் போல் நாம் இருந்துவரும்படி நம்பால் அன்போடு இணங்கி நிற்பர். அங்ஙனமின்றிப் பதிபெயர்ந்து அயலிருந்து வந்தவர் புதியர் என்று எளிதாக நினைந்து இகல் மீக்கொண்டு எதிர்த்து நின்றால் அவர் பகைமீக்கொள்வர். அதனால் படுதுயராகும். நடுவு நிலைமையாய் நாடி ஆராய்ந்து நயத்தகு முறையில் அவ் அதிபதிகளோடு இதுபொழுது நாம் நடந்துகொள்வதே நலமாம்; யாண்டும் முரண்கொள்ளலாகாது என உரங்கொண்டுணரும்படி உரிமையோடுரைத்தார். மன நலமும் மதி நலமு முடைய அவர் இனமாக இங்ஙனம் இனிதிசைத்த பின் தானைத் தலைவன் எழுந்தான்.

ரணசிங்கன் மொழிந்தது.

அரசே! என் உளம் அறிந்ததை இங்கு உரைக்கின்றேன். வெள்ளையர் வரவால் நம் அரசில் எள்ளல்வர நேர்ந்தது. வாணிகம் செய்து வருபொருள் பெருக்கி, மதியயர்ந்து நின்ற மகமதியரிடம் அவனியைக் கவர்ந்து ஆணை செய்ய வந்தார். உப்பும் மிளகும் விற்று நின்றவர் உலகாள வந்தமையால் தலைமையான இவ் அரசின் நிலைமை தெரியாமல் கப்பம் என்று மெல்ல அப்ப நேர்ந்தனர். சுத்த வீரனுக்கே உலகம் உரியதென்னும் உண்மை ஒழிந்துபோயது. ஒரு முறையு மில்லை. தோன்றின பேரெல்லாம் துரைகளாயினர். திறை திறை என்று பறையறைகின்றனர். நம் வழியில் இல்லாத வரி

எனும் இழிவை ஒழிவு செய்யவேண்டும். ஊரும்போதே துடைத் தொழியாவிடின் பின்பு இடையூறுகள் மீறியேறி என்றும் வெந்துயர் விளைக்கும். இன்று ஒரு வரி என இசையின் நாளை ஒரு வரி, நாளை நின்று ஒருவரி, அதன்பின் ஒரு வரி, அயலே ஒரு வரி என மயலே மிகுந்து பொருள் வரவில் ஆசை நீள வளர்ந்து ஆளடிமை யாக்கி மாளும் வகை செய்வர். நாம் வளர்த்து நம் கொல்லையில் நட்டுள்ள மாமரத்தி லும் பங்கு என வந்து பாமரப் பறியாகப் பறித்து அவர் காமுறும் வரி காணும் தரத்தவோ? இனி நாம் சும்மா இருத்த லாகாது; இவ்விடத்தின் அருந்திறலையும் பெருந்தகவையும் அறவே மறந்தார்; முன்ன மிருந்த மன்னவர் போல் நம்மிடம் அவர் உரிமைகொண் டிருப்பின் நாம் உறவுகொண் டாடலாம்; இன்றேல் நம் உயர்திறல் காட்டி உறுதியை நாட்டவேண்டும்; எங்கும் பொறுதி கூடாது என இங்ஙனம் அச் சிங்கன் மொழிந்தபொழுது அருகேயிருந்த துரைச்சிங்கம் எழுந்தான்.

துரைச்சிங்கம் உரைத்தது.

இவன் சிறந்த மதிமான். பலகலைப் பயிற்சியும் உலகிய லறிவும் ஒருங்கே அமைந்தவன். தலைவனை நோக்கி நலமுற நவின்றான். அருந்திறல் அண்ணலே! முன்னுற மொழிந்த மூவருள்ளும் இடை மொழிந்த ஏந்தல் மொழியையே என் னுளம் ஏந்தியுள்ளது. எளியர், வலியர், அயலினர், உறவினர் என எவரையும் வாரம்பற்றி ஓரம்பேச லாகாது. அந்நிய நாட்டி னின்று இங்குப் பிழைக்க வந்தவர் தழைத்து நின்று தரணியாள வந்தாரே என்று முரணுடன் அவரை முகந் தெரியாமல் இகழ்ந்து பேசுதல் முறைமை யன்று. எவரிட மும் உள்ளுறு தகுதியை ஊன்றி யறிந்து நல்லதாயின் உவகை கொள்ள வேண்டும். வெள்ளைக்காரர் மிகவும் நல்லவர். உழைப் பில் வல்லவர். காலம் கருதிக் கருமமே கண்ணாய் உறுதியுட னின்று ஊக்கி முயலும் ஒண்மையாளர். புதிது புதிதான

அதிசயப் பொருள்களை மதிவலியுடன் ஆராய்ந்து நாளும் நாளும் உழைத்து விளைத்து நீளவும் தழைத்து வருகின்றார். ஒருங்கு நெருங்கிய அவரது உழைப்பின் வரவு உலக மக்களுக்குப் பெருங் கிளர்ச்சியை வளர்த்து வருகின்றது. பொறி நுகர்ச்சிகளுக்கு உரிய அரிய பெரிய இனிய பொருள்களைச் செய்வதில் தம் அறிவைப் பயன்படுத்தி அற்புதங்கள் பல ஆற்றி வருதலால் விற்பனர்களாய் அவர் விளங்கி நிற்கின்றார். ஆன்ம நிலையில் அயலகன் றிருப்பினும், உலக நிலையில் அவர் மிக வுயர்ந்துள்ளார். அயர்ச்சி யில்லாத முயற்சியால் அவர் உயர்ச்சி யுற்றனர். அரும்பாடு பட்டுக், கருங்கடல் கடந்து, இந்நாட்டை யடைந்து, ஒருங்குகூடி ஊக்கி முயன்றார்; பெரும்பொருள் திரண்டது. மரம் செடி கொடிகள் போல் நின்ற இடத்திலேயே நின்று, ஒன்றும் செய்யாமல் முன்னோர் படைத்து வைத்ததை யழித்துக், கிடைத்ததை யுண்டு, மடத்தை மீக்கொண்டு, பழுதே பொழுது போக்கும் இழுதை நீரர் இங்கு இழிந்து நின்றார்; அல்லும் பகலும் அயராது முயன்ற அவர் உயர்ந்து வந்தார். பொருள் வரின் எல்லாம் வரும் ஆதலால் இத்தேச ஆட்சியும் அவர் வசம் சேர வந்தது. முயன்றவர் உயர்ந்தார்; அயர்ந்தவர் இழிந்தார்; என்னும் முதுமொழிப்படி அவர் முதன்மை யெய்தி நின்று நில வரிமையும் அடைந்தார். அடையவே மேலும் தம் இனத்தார் இங்கு வரும்படிக்கான வரும்படியை வளர்த்துப் பெரும்பொருள் திரட்ட விழைந்து குடிகளிடமும் குறுநில மன்னர்களிடமும் வரிகளை விதித்தார். அந்த முறையில் இந்த இடத்தையும் அடைந்தார். முந்தை நாள் முதல் நமக் கிருந்துவரும் சொந்த முதன்மையைப் புதியராய் வந்த அவர் அறியா ராதலால் திறை என நெருங்கி மிறை செய நேர்ந்தார். உரிய உண்மையை யுணர்த்தி வரியை நீக்கச் செய்து அவரோடு நட்பாய் உடன்பட்டு வாழ்தலே இப்பொழுது நமக்கு உறுதியான கடமையாகும். மாறுபாடு கொண்டு மண்டி நின்றால் அதனால் ஊறுபாடு விளையும் ஆதலால் அதனை ஒழித்தொழுகலே நலம்.

* " இகலிற்கு எதிர்சாய்தல் ஆக்கம் ; அதனை
மிகலூக்கின் ஊக்குமாம் கேடு."

என்பது பொய்யாமொழி. சமுகம் சுமுகமாக இகல் ஒழிந்து, நகல் புரிந்து, புதியராய் அடைந்த அவருடன் பழமை பாராட்டி அன்புரையாடி அகந்திருத்தி அமைதியுற வேண்டும்; அதுவே இதுபொழுது நாம் செய்யத்தக்கது என இதமாய் நின்று அம்மதிமான் பதமாக உரையாடினன். இவ்வாறு அவ் அவையிலிருந்த அரிஞர் பலரும் தத்தம் எண்ணங்களை மன்னனிடம் சுவையுறச் சொல்லி முடித்தார்; முடிக்கவே முடிவில் இவர் முடிவுரை கூறினர்.

முடிவுரை.

நீவிர் இதுவரை உரைத்துவந்தன யாவும் ஒவ்வொரு வகையில் உண்மை யுடையனவே. வெள்ளையர் மேல் நாம் எள்ளளவும் இகல்கொள்ள வில்லை. அவரே முந்துற எம்மை இகழ்ந்து நிற்கின்றார். பாளையகாரர் அனைவரும் பணிந்து திறை தந்தார் ; நான் மாத்திரம் வந்து பார்க்கவில்லை என்று சிந்தை திரிந்து செற்றம் கொண்டு அற்றங்கண்டு குற்றங் கொழித்துக் குறைகள் பல பேசுகின்றார். துடுக்கன், மிடுக்கன், கலகக்காரன் குழப்பக்காரன் என இன்னவாறு இழப்பம் ஏற என்னை இகழ்ந்து வருகின்றார். புதியராய் இங்கு அடைந்தவர் நம்மை நேரே வந்து பார்த்திருக்கலாம் ; அன்றெனின் அவரை வந்து பார்க்கும்படி அன்பாக ஒரு முடங்கல் அனுப்பி

---

* குறள் 858. இகல் = மாறுபாடு. அஃதாவது ஒருவர் மேல் சினமீறி மனமாறி நிற்றல். இப்பகை நிலையை உள்ளுறக் கொள்ளாமல் பாராமுகமாய்த் தள்ளிவிடின் அல்லல் யாதுமின்றி எல்லா நலங்களும் இனிதமைந் திருக்கும் ஆதலால் "இகலிற்கு எதிர் சாய்தல் ஆக்கம்" என்றார். எதிர்சாய்தல் = நேரே மார் ஏற்காமல் வேறொரு வழியில் விலகி நிற்றல். "சாயின் ஆக்கம், ஊக்கின் கேடு" என்றது அதன் சாதக பாதகங்களை ஆதரவோடு நோக்கி அமைதிகொள்ள என்க.

யிருப்பினும் யான் போய்ப் பார்த்திருப்பேன்; யாதும் செய்ய வில்லை. அழையாதவரிடம் வலியப்போய்யான் நுழைவது ஏன்? இதுவரை எவரையும் போய்ப் பார்த்த வழக்கமு மில்லையே. கி. பி. 1639ம் ஆண்டில் எம்போன்ற மன்னவனான சென்னவ நாயக்கரிடம் சிறிது நிலம் யாசகம் வாங்கிக் குடியிருந்து வந்தவர் நாளடைவில் வளர்ந்து சின்னாளின் முன் இந்நாட் டுரிமையை யடைந்தார். நான் பரம்பரையான மன்னர் மரபில் வந்துள்ளேன். என்னை அவமதித்தால் இது என்ன மதி? நேற்று வரையும் உப்பும் மிளகும் விற்று வந்தவர் இன்று இப்படி அடைந்து இப்படி நிமிர்ந்தால் எப்பொழுதும் அரசுரிமையை யுடைய யான் எப்படி நிமிரேன். இதனை எண்ணி நோக்காமல் மனம்போனபடி புரிந்து வம்புகள் பேசி வருகின்றார். குடல் வளர்த்த பசிக்கஞ்சி இங்கு உடல் வளர்க்க வந்தவர் தம் பழைய நிலைமையை மறந்து எம்மைப் பிழைகள் மிகப் பேசுகின்றார்; இனி யான் யாதும் பொறுத் திரேன். எவ்வகையிலும் அவரை எதிர்த்தே தீர்ப்பேன் என்று அறுதியிட்டு மன்னன் உறுதிபெற வுரைத்தான். அங்கிருந்தவ ரெவரும் எதிர் ஒன்றும் பேசாமல் சரி யென்று இசைந்தார். அவ்வளவில் ஆலோசனை முடிந்தது. அரசெழுந்த வுடன் அனைவரும் எழுந்து தத்தம் இடங்களை அடைந்தார்.

ஏழாவது அதிகாரம்.

கும்பினித் தலைவர் கூடி ஆய்ந்தது.

இங்கு இவர் இவ்வாறிருக்க அங்குச் சங்கத் தலைவர்கள் சூழ்ந்து ஆய்ந்தபடியை இனிச் சார்ந்து காண்பாம். முன்பு வந்த ஆலன் அலமந்து போனபின் நெல்லை யதிகாரி இவர் திறைதா மறந்த நிலைமையைக் குறித்து மேலுள்ளவர்

களுக்கு விவரமாக எழுதி விடுத்தான். அந்த எழுத்து வரவும் அதனை அவர் அழுத்தமாகப் பார்த்தார். அறிந்து உளைந்தார். ஆலோசனைகள் செய்தார். உடனே அங்கிருந்தவரனைவரும் ஒருங்குகூடி உசாவி ஆராய்ந்தார். அப்பொழுது சங்க ஆட்சிக்குத் தலைவராய் (Governer in Council) அங்கு இருந்தவர் பெயர் எட்வர்டு (Edward Saunders). வில்லியம் பீட்டர் (William Petrie), இர்வின் (Irwin), ஜோசவ் வெபு (Joseph Webb) முதலிய துரைகள் பலர் காரிய நிர்வாகிகளாய் வீரியமோடு அவண் விளங்கியிருந்தனர். அவ் எல்லாரும் ஒல்லையில் சேர்ந்து இவ் வல்லவன் புரிந்த வரி மறுப்பைப் பற்றி உறுதி யுரையாடி ஒருமுகமா யோசித்தார். அங்ஙனம் யோசிக்குங்கால் அனிமிசன் (Anemison) என்பவன் முதலில் எழுந்து இதமொடு பேசினன்.

அனிமிசன் உரை.

நாம் அரிய பெரிய முயற்சியால் இத் தேச வுரிமையை யடைந்திருக்கின்றோம். குடிகளும் ஜமீன்தார்களும் வரிகளைச் செலுத்திப் படிகடவாமல் பணிந்து வருகின்றார். நாட்டிலுள்ளவரெவரும் நாம் இட்ட கட்டளைகளை மீறாமல் நம் ஆணைக்குக் கட்டுப்பட்டு இருக்கின்றார். இக் கட்டபொம்மு மட்டும் விதித்த திறையைச் செலுத்தாமலும், மேலும் நம்மை அவமதித்துக் கதித்து நிற்கின்றான். வெள்ளையர்கள் என்றால் மிகவும் எள்ளல் செய்கின்றான். நமக்கு உரிமையான கிராமங்களில் வலிந்து புகுந்து தனக்கே வரி செலுத்தி வரும்படியும், திசைகாவலுக்குப் பணம் தரும்படியும் தன் படைகளை ஏவிக் குடிகளைப் படாதபாடு படுத்துகின்றான். தன் நாட்டின் அருகே யுள்ள எட்டப்பன் என்னும் பாளையகாரனுக்கு இடையூறுகள் பல செய்கின்றான் என இவனைக் குறித்து நாளும் அவன் வருந்தி எழுதி நமக்கு அனுப்பிவருகின்ற விண்ணப்பக் கட்டுகள் எண்ணமுடியாதபடி இங்கு

நண்ணியுள்ளன. அவன் நம்மையே நம்பி நிற்கின்றான். அவனது பாளையமாகிய எட்டையாபுரத்தை இக் கட்ட பொம்மு எப்பொழுது வந்து பறித்துக்கொள்வானோ என்று நெடுந்திகில் கொண்டிருந்தவன் நமது ஆணைக்குள் ஒதுங்கி அடைக்கலம் புகுந்தபின் சிறிது ஆறுதலுற்றிருப்பதாகவும், இவனை உடனே அடக்கி ஒடுக்காவிடின் தென்னாட்டிலும் மற்றெந்நாட்டிலும் நம் ஆட்சி செல்லாதெனவும், நம்மை மிகவும் எள்ளிநின்று இவன் இயற்றிவரும் அல்லல்கள் சொல்லி முடியா எனவும் அடிக்கடி அவன் சொல்லிவருகின்றான். இன்று இவனை எளிதாக விட்டுவிடின் நாளை எவரும் நமக்கு வரி தர மறுத்துவிடுவர். அத்துடன் வலியிலர் என நம்மை மெலிதாகவும் எண்ணியிகழ்வர்; அதனால் இழிவுமீக்கூர்ந்து நாம் ஒழிவுற நேரும். ஆதிமுதல் யாருக்கும் இவன் வரி செலுத்தி வரவில்லை யாயினும் அதனை நம்மிடம் நேரில் வந்து நயந்து சொல்லி நட்புட னமைந்தால் தென்னாட்டில் திறை வசூலித்தனுப்பும் பொறுப்பை இவனிடம் நாட்டிப் பழமைபோல் தன்னாட்டில் தலைமையோடு இவனை இருந்துவரச் செய்யலாம். இவன் அதுவும் செய்திலன்; யாரையும் மதியாமல் ஆண்மை மீறி வீரமே கருதி வீறுகொண்டு நிற்கின்றான். இவனை விரைந் தடக்கினலன்றி நம் ஆட்சி சிறந்து நில்லாது. அதற்கு ஆவனவற்றை இன்றே நாம் ஆற்றவேண்டும் எனத் தன்னுள் ஒன்றியிருந்த கருத்தை உறுதிபெற அவன் உரைத்து நின்றான். நிற்கவே இர்வின் எழுந்தான்.

இர்வின் (Irvin) இசைத்தது.

இவன் நல்ல அறிவுடையவன். எதையும் ஆழ்ந்து சிந்திக்கும் அமைதியாளன். அனிமிசன் உரைத்தவற்றைக்கூர்ந்து கவனித்துத் தன் கருத்தைச் சுருக்கியுரைத்தான். நமக்குத் திறைசெலுத்த மறுத்து நிற்கும் கட்டபொம்மைக் குறித்து நண்பர் உரைத்தவை யாவும் நன்கு கவனிக்கத்தக்கன. உள்

நாட்டிலிருந்து அவன் மேல் வரும் புகார்களை ஒருபொருளாக நாம் நம்பலாகாது. பொறாமையினால் அவை வரவும் கூடும். வலியரை மெலியரும், செல்வரை வறியரும், அறிஞரை அறிவிலிகளும், சாதுக்களைத் துட்டர்களும் தம்முள் எள்ளி யிகழ்தல் இயல்பு. ஒத்ததன்மையின்மையால் சித்தம் திரிந்து இங்ஙனம் சிறுமை பல பேசுவர். வீரர்கள் யாண்டும் புறங்கூறார். வஞ்சகம் தெரியார். கோழைகளே கோளும் குண்டணியும் நாளும் செய்து நயந்து திரிவார். நான் இதுவரை தீர விசாரித்ததில் கட்டபொம்மு நல்லவீரன் என்றே தெரிகிறது. வீரர்கள் விரைந்து வந்து எவரையும் வியந்து நயவார். செல்வம் கல்வி முதலியவற்றால் உண்டாகும் செருக்கினும் வீரச்செருக்கு மிகவும் வீறுடையது. புதியராய் வந்துள்ள நம்மை அவன் மதியா திருப்பதும் ஓர் புதுமையன்று; மனித இயல்பே. நமது உரிமையையும் ஆற்றலையும் அறியும்படி இனிய முறையி லுணர்த்தி அவனை உரியவனாக அணைத்துக்கொள்ளுதலே நமக்கு நல்ல உறுதியாம். வீரனுடைய துணை எக்காலத்திலும் பேருதவியாகும். நாம் உரிமையாக இப்பொழுது ஆதரித்து நின்றால் நாளடைவில் வரியையும் செலுத்தி என்றும் நம்பால் பிரியமுள்ளவனாக அவன் பேணி வருவான். இகலை வளர்க் காமல் தகவுடையாரை அனுப்பி அவனை வகையுற வணக்கி வசஞ் செய்துகொள்ளலே இனிய முறை. தனிமிகச் செய்யின் தொல்லைகள் வளரும்; அல்லல்களை யாண்டும் வளர்க்கலாகாது. நல்லதை நாடிச் செய்யவேண்டும் என்று அவன் நலமுற உரைத்தான். அவனுடைய சொற்களில் நற் கருத்துகள் பல படிந்து விற்பனமா யிருந்தமையால் எல்லாரும் வியந்து கேட்டு நயந்து நின்றார். இன்னவகையே அங்கு மன்னியிருந்தவ ரனைவரும் இம் மன்னவன் மறுத்துள்ளதைக் குறித்துத் தத்தம் கருத்துக்களைத் திருத்தமுடன் விரித்துத் திறம்பெற வுரைத்தார். முடிவில் வேபு (Joseph Webb) எழுந்தான்,

வெபு விளம்பியது.

இவன் சிறந்த மதியூகி. பெரிய ராஜதந்திரி. சங்கத்தின் காரியங்களை யெல்லாம் நன்கு கவனித்து நலம்பல புரிந்தவன். ஆட்சியின் அதிகார முறையில் அவ் அமயம் அங்கு இவன் காரியதரிசியாய் (Secretary) அமர்ந்திருந்தான். சொல்லாடலில் மிகவும் வல்லவன்; நல்ல நோக்கமுள்ளவன். இவன் எழுந்தவுடனே எல்லாரும் எதிர்நோக்கி ஒருமுகமாய்க் கவனித்திருந்தார். இவன் உரையாடலானான்: பெருந்தகையீர்! குறித்த கருமத்தைப்பற்றித் தங்கள் கருத்துக்களைப் பெரியோர்கள் இதுவரையும் திருத்தமுற விளக்கினார்கள். அவை யாவும் கலையறிவும் உலகிய லுணர்வும் அனுபவ நிலையும் அமைந்து ஒவ்வொரு வகையில் உறுதியுடையனவா யுள்ளன; ஆயினும் அபிப்பிராய பேதங்கள் தம்முள் அமைந்துநிற்கின்றன. உருவங்களில் வேற்றுமையிருத்தல்போல் உள்ளுறும் எண்ணங்களிலும் வேறுபாடுகள் பெரிதும் உள்ளன. எல்லாவற்றையும் ஒருமுகப் படுத்தித் தருவி நோக்கி உண்மை தெளிந்து உறுதியை மேற்கொள்ளவேண்டும். அரசாளுதல் அரிய பெரிய ஆண்டகைச் செயல். அது தெய்வீக மானது. உலகத்தை நிலைகுலையாமல் காத்துப் பலவகையிலும் நலமுற நாடி உயிர்களை நெறிமுறை யொழுக்கித் தலைமையோடு நிலவி நிற்றலால் அரசன் கண்கண்ட தெய்வமென்று எண்ணப் படுகிறான். அத்தகைய சிறந்த அரசபதவியைத் தெய்வாதீனமாக நாம் அடைந்திருக்கிறோம். வியாபாரிகளாகிய நமக்கு இந்த அரியபெரிய தேச வுரிமை வலியக் கிடைத்தது. ஆயினும் இப்புதிய பாக்கியத்தை நாம் எளிதில் அடைந்து விடவில்லை. அளவிடலரிய அல்லல்கள் பல அடைந்து அவற்றையெல்லாம் கடந்து இது பொழுதுதான் மெல்லத் தலைநீட்டி யிருக்கின்றோம். முதலில் போர்த்துக் கேசியரும், பின்பு டச்சுக்காரரும், அதன்பின் பிரஞ்சுக்காரரும், இறுதியில் ஆங்கிலேயராகிய நாமும் முறையே வணிக

முறையை நாடிப் பிழைக்கும்பொருட்டு இங்குவந்து சேர்ந்தோம். உழைத்தோம். முன்குறித்த மூன்று வகுப்பினரும் வர்த்தகப் பொருமையால் நமக்கு இழைத்துவந்த இடையூறுகள் அளவிடலரியன. அவற்றை எண்ணிநோக்கின் எண்ணில் அடங்குமா? அவருள் பிரஞ்சினர் வெகுண்டெழுந்து வெம்போர் தொடங்கி நம்மை அடியோடு இங்கிருந்து குடியெழுப்பிவிடக் கொதித்துச்செய்த கொடுமைகள் இன்று நினைப்பினும் வயிற்றைப்பற்றி எரியுமே. இற்றைக்கு 35 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் நேர்ந்த பாரிசின் (Paris) உடன்படிக்கையால் அவர் ஆற்றிவந்த அல்லல்கள் ஒருவாறு அடங்கி நின்றன. அவ் இடறுகளையெல்லாம் தடையற நீக்கி நாம் இந்த நிலையில் நிற்கும்படி செய்த நம் குலவீரர்களாகிய * 1. கிளைவ் (Clive), 2. வாரன்ஹேஸ்டிங்ஸ் (Warren Hastings), 3. காரன்வாலிஸ் (Lord Cornwallis), முதலிய பெரியோர்களுக்கு நாம் என்றும் நன்றி செலுத்தக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். அருந்திறலோடு நின்று பெரும்பாடு பட்டு நம் முன்னோர் வருந்திப் பெற்ற இத்தேச ஆட்சியைப் பெருந்தகவுடனிருந்து நாம் பேணிவர வேண்டும். தென்னாட்டுரிமை வந்து சில்லாண்டுகள் தாம் ஆகின்றன. முன்னும் பின்னும் அறியாத இடத்தில் வீணே முனைந்து கலகத்தை விளைத்துவிடக் கூடாது. எங்கும் அமைதியாகவே சயம்பெற்று வந்துள்ளோம்; இங்கு வந்து திகைக்கின்றோம். வங்கர் அடங்கினர்; கங்கர் ஒடுங்கினர்; கொங்கர் மடங்கினர்; சிங்களர் தேய்ந்தனர்;

---

* 1. இவர், இந்தியாவை ஆங்கில ஆட்சிக்கு முதலில் உரிமையாக்கிய அருந்திறலாளர். 1765ல் வங்காளங் கவர்னராயும், சேனாபதியாயுமிருந்து திறமுடன் உழைத்தவர்.

2. இவர், 1774லிருந்து 1785வரை வங்காளத்தில் கவர்னராயும், கவர்னர் ஜெனரலாயும் அமர்ந்து வெள்ளையர்களுக்கு வேண்டிய நலங்களை விளைத்தவர்.

3. இவர், 1786முதல் 1793வரை அரசப்பிரதிநிதியாய் நின்று ஆட்சிக்கு அருந்துணை புரிந்தவர், பெருந்திறலுடையவர்.

கலிங்கர் ஒய்ந்தனர்; தெலுங்கர் சோர்ந்தனர்; மராடர் மறைந்தனர்; விராடர் குறைந்தனர்; துலுக்கர் தொலைந்தனர்; பாண்டிய நாட்டில் பாஞ்சாலங்குறிச்சியான் மட்டும் பணியாது நம்மை எதிர்த்து நிற்கின்றான். அந்நிலைக்குக் காரணம் அவன் முன்னோர் முதல் யாருக்கும் திறை செலுத்தாமல் நிமிர்ந்து வந்துள்ளமையே யாம். என்றும் தலைமையான நிலைமையில் நின்று வந்துள்ளவனை இன்று புதிதாய்ப் போந்து குனிந்து வரி செலுத்துக என்று நாம் கூறினவுடன் அவன் சினந்து பார்க்கின்றான். நாமும் இனந்தெரியாமல் மனந்திரிந்து முனைந்து ஊக்கலாகாது. தன் கன்றுக்கன்றி வேறொன்றுக்கும் கொடாத கடும்பசுவைத் திடுமெனப் போய் கறந்து கொள்வது மிகவும் சிரமமேயாம்; அல்லல் செய்யாமல் மெல்ல நெருங்கி மெய்யைத் தடவின் நாளடைவில் நல்லதாய் நின்று நயந்து சுரந்து வரும். அங்ஙனமின்றி வலிந்து புகுந்து விரைந்திழுத்தால் வெருண்டு உதையும். அதனால் இரு திறத்தும் பெருந்துயரமாம். இக் காரியத்தில் நாம் இதமாகவே நடந்துகொள்ளவேண்டும். அஞ்சா நெஞ்சமும், வஞ்சம் இலாமையும், அருந்திறலும், பெரும் போர்வீரமும் ஒருங்குடையவன் எனப் பலவகையிலும் அவனை நிலையாக அறிந்திருக்கின்றோம். கருமம் சிதையாமல் உரிமை கொண்டாடி உண்மையை யுணர்த்தின் உடனே வரியைச் செலுத்தி அன்புடன் மருவி நிற்பன். நமக்கும் பெருமையாம்; ஆதலால் நம்மில் தகுதியான ஒருவரை நெல்லைக்கு அதிபதியாக அனுப்பி அவனை ஒல்லையில் நேர்ந்து உறவாய் வணக்கி இதமாக்கிக்கொள்ளலே எவ்வகையிலும் தேர்ந்த முடிவென ஓர்ந்துரைத்து உறுதிபெற முடித்தான். அவனது உரைகளைக் கேட்டு அனைவரும் உவந்து இசைந்தார். தலைவரும் நலமெனச் சார்ந்து மொழிந்தார். இங்ஙனம் எல்லாரும் ஒருமுகமாய் முடிவு செய்த பின்பு தெற்கே யாரை அனுப்பலாம் என ஆராய்ந்தார். அறிவுமட்டும் போதாது;

அஞ்சாமையும் ஆள்வினையும் ஆற்றலும் உடையவனே ஏற்றவன் என்று எண்ணிப்பார்த்து இறுதியில் ஜாக்சன் (W. C. Jackson) ஒருவனே தகுதியானவன் என்று தீர்மானித்தார். அவன் கல்வியறிவில் அவ்வளவு சிறந்தவன் இல்லை; ஆயினும் போரில் நல்ல பழக்கமுள்ளவன். படைகளில் நெடுநாளாகத் தளகர்த்தனா யிருந்தவன்; எதையும் அஞ்சாமல் துணிந்து செய்யும் இயல்பினன்; முரணான இவரிடம் வந்து காரியத்தை முடித்தற்கு அவனே பொருத்தம் என ஆராய்ந்து தேர்ந்து அனுப்பிவைத்தார். அனுப்புங்கால் இவரது திறலையும் நிலையையும் தெளிவுற வுணர்த்தி இதமுடனெருங்கி வரி வரைந்து முறை புரியும்படி இனிது மொழிந்து விடுத்தார். விடவே, பட்டாளம் ஒன்று பாதுகாவலுக்காக உடன் தொடர்ந்தெழுந்தது. அவன் கலெக்டர் என்னும் பதவியைப் பெற்று வேண்டிய வசதிகளோடு இப்பாண்டிமண்டலத்தை யடைந்தான்.

எட்டாவது அதிகாரம்.

ஜாக்சன் சந்திப்பு.

சிறந்த சேனைப் பாதுகாப்போடு தென்னாட்டின் அதிபதியாய் வந்த ஜாக்சன் இந்நாட்டின் இயல்புகளையும், நிலைகளையும் இடங்கள் தோறும் அமர்ந்து திடம்பெற ஆராய்ந்தான்.

பாண்டி நாட்டின் பழைய நிலை.

இப்பொழுதுள்ளது போலத் திருநெல்வேலி, மதுரை, இராமனாதபுரங்களைத் தனித்தனி ஜில்லாக்களாக அப்பொழுது வகுத்து வைக்கவில்லை. பாண்டிய மண்டலத்தைப் பல பிரிவுகளாகப் பிரித்துப் பாளையகாரர் பலர் ஆண்டுவந்தாராதலால்

வேண்டியவாறு ஒரு முகமா வரம்பு செய்யாதிருந்தது. அந் நிலையில் அவன் திருநெல்வேலியை அடைந்து படைவலி யுடன் அரண் செய்துகொண்டு பருவம் நோக்கியிருந்தான். அங்ஙனம் இருக்குங்கால் ஜமீன்தார்களெல்லாரும் அவனை வந்து பார்த்து வணங்கிச் சென்றார். அவருள் எட்டையாபுரம் ஜமீன்தாராகிய எட்டப்பநாயக்கர் அடிக்கடி வந்து ஒட்டி நின்று மிகவும் உரிமையாளராய் உறவு கொண்டாடி உவகை யுரையாடி உறுதி சூழ்ந்து போனார். அங்ஙனம் போங்காலம் இக் கட்டபொம்முமீது அடாப்பழிகள் பல விடாப்பிடியாகப் படைத்துக்கூறினர். "வெள்ளையர்களை மிகவும் எள்ளியிகழ் கின்றான்; குடிகளிடம் கொள்ளை செய்கின்றான்; கொடுமையாக எங்களுக்கு என்றும் அல்லல் புரிகின்றான்; உங்களுடைய எல்லையை மீறித் தொல்லைகளை விளைத்து அல்லும் பகலும் அடலே கருதி மிடலோடு நிற்கிறான்; இப்பொல்லாதவனை உடனே அடக்கி ஒழியாவிடின் உங்கள் கும்பினி ஆட்சி இனி இங்குச்செல்லாது; எங்கும் நில்லாது" என இன்னவாறு பல பல பன்னிப் பதம்பெற நின்று இதம் பெறச்சென்றார். அடுத் தடுத்து மொழிந்தமையால் அவனும் மனமிகமாறிச் சினமீறி நின்றான். அந்நிலைக்கேற்ப இவரும் அவனை யாது மதியாமல் ஆண்மையோடிருந்தார். எல்லாரும் தன்னை வந்து பார்த்தார்; இக் கட்டபொம்மு மட்டும் கட்டாயமாய் வராமலுள்ளான் என அவன் உள்ளங்கறுத்து இவர்மேல் உருத்திருந்தான். இடை யிடையே எச்சரிக்கைக்கடிதங்களும் எழுதப்பட்டன; அவற் றிற்கெல்லாம் யாதொரு பதிலும் இல்லை. திங்கள் சில கழிந்த பின் சங்கப்பிரதிநிதியாய்த் தான் வந்திருக்குந் திறனையும், தன்னை வந்து பார்க்கவேண்டிய முறையையும், வராமலிருக்கும் தவறையும் விவரமாக விளக்கி உரிமையாளன் போல் எழுதி வினை வல்லார் இருவரிடம் கொடுத்துப் பாஞ்சாலங்குறிச்சிக் கனுப்பினான். அவர் வாங்கிச்சென்றார். துருவசன், மதாரன் என்னும் பெயர்களையுடைய அக் கருநட வீரர் இருவரும் விரைந்து சென்று பாஞ்சையை யடைந்து முறையே புகுந்து

அரசைக் கண்டு வணங்கி நின்று தாங்கள் கொண்டுவந்த கடிதத்தைத் தாழ்ந்து கொடுத்தார். மன்னன் நோக்கி இன்ன தென்று அறிந்து வந்தவரை உபசரித்து "ஒரு வாரத்துள் நான் வருவேன் என்று அவரிடம் போயுரைமின்" என உரைத்து விடுத்தார். அவர் மீண்டும்போய் இப்பாண்டியன் உரைத்ததை அவனிடம் உரைத்தார். வருவதாகச் சொன்ஞனே என்று சிறிது உவந்தான். ஆயினும் "என் காயிதத் துக்கும் வாயிதாவா? என்ன திமிர்! எவ்வளவு பெருமிதம்!" எனத் தன்னுள் மொழிந்து தருக்கி யிருந்தான்.

மன்னன் கருதியது.

அங்ஙனம் அவன் இருக்க இங்கு நிருபம் வந்த நிலைமை யைக்குறித்து மந்திரி பிரதானிகளுடன் மன்னன் ஆராய்ந் தான். "உரிமையாளன் போல் நம்மைக் காண விரும்புவதாய்க் கடிதம் எழுதியிருக்கிருன்; அதில் அதிகாரத்தொனி ஒன்றும் காட்டவில்லை ஆதலால் நாம் போய் அவனைக் கண்டுவர லாமே" என்று அவ்வமயம் அங்குக் கூடியிருந்தவரது குறிப் பினையறியுமாறு தம் கருத்தினை முந்துற இவர் குறித்துரைத் தார். தானபதியும் பிறரும் மாறு ஒன்றுஞ்சொல்லவில்லை; சரி என்று இசைந்தார்; அருகிலிருந்த தம்பி ஊமைத்துரை மட்டும் தடுத்துரைத்தார்.

ஊமைத்துரை:— (அண்ணனை மரியாதையோடு நோக்கி) சமுகம் இப்பொழுது துணிந்து நிற்பது சரி என்று எனக்குத் தோன்றவில்லை.

அண்ணல்:— தம்பி! என்ன அது? தெளிவாகச் சொல்ல வேண்டும்.

ஊமைத்துரை:—புதிதாய் இந்நாட்டுக்கு வந்தவன் நேரே நம் நகரில் வந்து பாராமல் நம்மை அவனிடம் வரும்படி எழுதி யிருக்கிருன். இவ் இடத்து அதிபதிகள் அடிபெயர்ந்து போய்

இதுவரை எவரையும் எதிர்பார்த்ததில்லை. எந்நாளும் இல்லாத வழக்கத்தை இந்நாள் நாம் இடையில் செய்வது எதற்கு? பிரதானிகளுக்கு வழக்கமே பிரதானம். பிரியமிருந்தால் அவன் இங்கே வந்து பார்க்கட்டும்; இல்லையானல் நெல்லையிலேயே இருக்கட்டும்; நாம் செல்லலாகாது.

அண்ணல்:—நீ சொல்லிய யாவும் சரியே. தேச உரிமையை அடைந்துள்ள கும்பினியாரே இங்கு அவனை அனுப்பியிருப்பதாகத் தெரிகிறது. பழைய நபாவுகளுக்காயின் நமது நிலைமையும், முறைமையும் தெரியும்; அயல் நாட்டினர் ஆதலால் நம் இயல்பினை அறியார்; அறியாதாரிடம் போய் முதலில் நாம் அறிவித்து வந்தால் பின்னர் அறிந்துகொள்வர்; அதனால் நம் அருமை குறைந்துபோகாது. இம்முறை போய் வருவோம்.

ஊமைத்துரை:— ஒருமுறை போனல் பின்பு மறுமுறையும் வரும்படி எழுதுவன்; நமக்கும் குறையாய்த் தோன்றுது; முதல்நாள் வழக்கமாய் நின்றது மறுநாள் பழக்கமாய்விடும். மனிதன் பழக்கத்தின் கட்டு. முறை திறம்பாமல் நிற்பதே இறை திறம்பாமையாம். இந்த இடங்கொண்டுள்ள முறையை இடையே இகந்து நாம் யார்க்கும் இடங்கொடுக்கலாகாது. கலெக்டர் என்றல் வரிகளைத் தொகுப்பவன் என்று பொருள்; அப்பதவியை இன்று ஏற்று வந்துள்ள அவன் என்றுமுள்ள நம் பதவியையும் அறிந்துகொள்ள வேண்டும்; அறியாதகஞ் செருக்கி நிற்பவனிடம் அணுகாதிருப்பதே நலம். அணுகினே அவமதிப்பேயாம்.

அண்ணல்:— முன்னர் வந்து முடுக்குற்றுச் சென்ற ஆலன் நம்மைக் குறித்து என்னவெல்லாம் சொல்லியுள்ளானே? அம் மன்னவர் என்ன நிலையில் இவனை அனுப்பியிருக்கின்றுரோ? பொல்லாதவன், வம்பன் என நம்மை மாறுபட எண்ணி எல்லாரும் மனந்திருகி நிற்கின்றுர்.

இப்பொழுது போகாமல் இருந்துவிடின் மேலே கும்பினியா ருக்கு வெப்பமுற எழுதித் தப்பு நிலையை வளர்த்து இவன் தவறு மிகச் செய்வான். கோளரும் இடை புகுந்து கொடுமைகள் விளைப்பர். அப் பழி விளைவுகள் விளையாதபடி இம்முறை நாம் அளி செய்து சென்று நம் வழிமுறையைத் தெளிவுறுத்தின் சிந்தை திருந்தி முந்தை நிலையை யுணர்ந்து பண்பமைந்து நின்று பழைமை பாராட்டிக் கிழமையோடு கெழுமி உரிமையாய் வரவும் கூடும்; அதுவுமன்றி அவர் உள்ள நிலையும் உளவும் உணரலாம். எல்லா நிலைகளையும் எதிரறிந்து கொள்ள ஏதுவா யிருத்தலால் இச்சமயம் அங்குப் போதலே நல்லது.

ஊமைத்துரை :— அப்படியாயின் நான் போய் வருகிறேன். எப்படியும் சமுகம் இடம் பெயரலாகாது.

அண்ணல் :— முன்னமே நான் வருவதாகச் சொல்லி விட்டேன்; என்னை எதிர்நோக்கி யுள்ளவன் உன்னை நேர் கண்டால் பின்னமாய் நினைந்து பெருஞ்சினமே கொள்வன். ஆதலால் எல்லாருஞ் சேர்ந்து உல்லாசமாய்ப் போய் வருவோம்; முருகேசன் அருளால் எல்லாம் இனிதாம் என்றார்.

அதன்பின் ஊமைத்துரை ஒன்றும் சொல்லாமல் நல்ல தென்றிருந்தார். கருதிய இடத்திற்குச் சென்றுவர அரசு உறுதிகொண்டு முடிவு செய்த பின் அனைவரும் ஒருமுகமாய் அயலெழ லூக்கிநின்றார்.

ஜாக்சனைக்கண்டுவர எழுந்தது.

நல்லநாளில் நெல்லை செல்ல மன்னன் நேர்ந்தபின் பிரயாணத்துக்கு வேண்டிய எல்லா ஆயத்தங்களையும் காரிய நிர்வாகிகள் கருதிச் செய்தனர். பரிவாரங்களுடன் பலவகை உபகாரணங்களும் நிலைபெற நேர்ந்தன. ஒரு வெள்ளைத் துரையைக் கண்டு வரும்படி தங்கள் துரை புதுமையாய்ப்

புறப்படும் அதிசய நிலையை அறிந்ததும் படைகள் அடைவுடன் திரண்டன. வேலாளர், வாளாளர், வில்லாளர் முதலாக நாலாயிர வீரர்கள் எழுந்தனர். நல்ல நேரம் நாடி அரசு எழுந்து சிறந்த பச்சைப் பல்லக்கிலேறவும், தம்பிமார் மைத்துனமார் தானுபதி முதலிய உரிமையாளர் யாவரும் உயர்ந்த பரிகளில் ஏறினர். முன்னும் பின்னும் படைகள் தொடர்ந்து அடலுடன் செல்லப், பல்லிய முழங்கக், காளம் ஊத, வழியிடை நீளக் கண்டவரெவரும் கைகுவித்து நின்று மண்டலாதிபதியே! என வணங்கி வாழ்த்தத் தண்டிகை நடந்தது. அங்ஙனம் சென்ற காலம், கொல்லம் ஆண்டு கூஎச காலசுத்தி வருடம், ஆவணி மாதம், ஒன்பதாந் தெய்தி வியாழக்கிழமை, தசமி திதி என்க. இது கி. பி. (24-8-1798) ஆகும். இவர் பேட்டிக்கு வெளிவந்ததைக் கண்டு யாவரும் வியந்துகொண்டார்.

பொருபடைகள் புடைசூழ்ந்து வர, அரிய காட்சிகளும் பெரிய மாட்சிகளும் வழியெங்கணும் திகழப் பேராடம்பரங் களோடெழுந்து இவ்வீர மன்னர் திருநெல்வேலியை அடைந் தார். அங்கு ஜாக்சன் இல்லை.

ஜாக்சன் குற்ருலம் கூடாரம் கொண்டது.

வாரம் ஒன்று ஆகியும் தன்னை நேரே வந்து பாஞ்சை மன்னன் காணவில்லையே என்று கடுத்திருந்த அவன் அடுத் தகம் திரிந்தான். நிந்தையாகத் தன்னை அவமதித்துள்ளான் என்று சிந்தை கனன்று இவர்மேல் அவன் சீறியிருக்கும் பொழுது கோளர் சிலர் இடையே புகுந்து கோள்களு மூட்டி னர். "கட்டபொம்மு மிகவும் பொல்லாதவன்; யார்க்கும் அடங்கான்; எவரையும் ஒரு பொருளாக எண்ணுன்; உங்கள் கடிதத்தையும் அவமதித்துக் கர்வமுற்றிருக்கிறுன். கொடிய திறலுடையனுய்ப் படிமுழுதும் தானே ஆழ அடி கோலி நிற்கின்றுன்; வெள்ளைக்காரரை மிகவும் எள்ளலாக எண்ணி இகழ்ந்து வருகின்றுன். வரி என்பது என்றும் உங்களுக்கு

ஒன்றும் தாரான். உடனே அடுபடைகளுடன் வந்து விரைந்து அடக்கினுலன்றி அரசுரிமையை யிழந்து நீங்கள் அகன்று போகவே நேரும்'' என இன்னவாறு பல இன்னலுரைகள் எறின. அச்சொற்களைக் கேட்டுப் பற்களைக் கடித்து அவன் பரிந்திருந்தான். பின்னர் இம் மன்னர் நெல்லையை நோக்கி வருவதை அறிந்து முன்னதாக ஒல்லையில் புகுந்து உள்ளுறும் விரகோடு உளந்திரிய மொழிந்தார். ''முரண்கொண்டிருந்த அவன் இப்பொழுது திரண்ட படைகளுடன் சேர்ந்து இங்கே காணவருவதாகக் கடுத்து வருகின்முன். கருத்து நிலையாதோ? திருத்தமுறத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும்'' என்று அத் துரையின் சிந்தை திரிய விந்தையுற நின்று அவர் முந்துற வுரைத்தார். படை என்று கேட்டவுடனே அவன் கொஞ்சம் குடல் கலங்கினுன். இனி இங்கிருந்து பேட்டி செய்பலாகாது; வருகின்றவன் ஊர் அருகேயுள்ளது; கருமம் சரியன்று என்று கருதி யாய்ந்து உரிய துணைகளுடன் முதல் நாள் பிற்பகலில் குற்ருலத்துக்கு முகாம்செய்து போயினுன். அங்ஙனம் போகும்பொழுது ''கட்டபொம்மு வந்தால் குற்ருலத்துக்குத் தனியே வந்து என்னைக்கண்டு போம்படி சொல்லும்'' எனக் காரியாலயத்திலுள்ளவர்களிடம் அவன் காரியமாய் உரைத்துக் கரவாய்ச் சென்ருன்.

அரசு திருநெல்வேலி வந்து செய்தி யறிந்தது.

வீரியமாய் வந்த இவர் நெல்லைபுகுந்து ஒல்லை உசாவினுர்; அங்கு அவன் இல்லை என்பதும், இருப்பும், பிறவும் அவணிருந்தவர் சொல்ல வுணர்ந்தார். உள்ளத்தில் மாருக வேறென்றும் ஊன்றியுணர்ந்திலர். ''பெருத்த காரியங்களையுடையவன் குறித்த எல்லைவரையில் எதிர்பார்த்திருந்து, வரவு காணுமையால், நெல்லை நீங்கிக் கருமமே கண்ணுய் மேலே செல்லலாயினுன். சொல்லியபடியே குற்ருலம் போய்க் கண்டுவருவோம்'' என்று பெருந்தன்மையோடு உறுதி செய்து கொண்டு அன்று இரவு அங்குத்தங்கியிருந்தார். அங்ஙனம் இருந்தவர்

சாமி தரிசனைக்கு எழுந்தார். தரும கருத்தா முதலிய கோயிலதிகாரிகள் எதிர்கொண்டழைக்க முதிரன்புடன் புகுந்து அபிடேக ஆராதனைகளை அழகுறச் செய்வித்து *நெல்லையப்பரையும், அம்மையையும் ஆர்வமொடு தொழுது சீர்பல பெற்றுச் சந்நிதிக்கு ரூபா 2000 நன்கொடை அளித்துப் பண்புடன் வந்தார். இவரது தகவும் கொடையும் அங்கு மிகவும் புகழ நின்றன. "மனிதனைக் காண வந்தோம் தெய்வ தரிசனம் கிடைத்தது" என்று மனமகிழ்ந்து கூறி மந்திரி பிரதானிகளுடன் இனிதமர்ந்திருந்தார். மறுநாட் காலையில் எழுந்து நீராடி நியமமுடித்துச் சேனை தளங்களுடன் சென்று இருநாளில் திருக்குற்றாலத்தைச் சேர்ந்தார். இவரது வரவை யறிந்தவுடன் கரவில் முறுகி நின்ற அவன் தன்பால் காரிய தரிசியாயுள்ள இராகவையா என்பவரைத் தனியே அழைத்து "இக்கட்டபொம்மு நமக்குத் திறை செலுத்தாமல் கட்டாண்மையோடு கடத்திவருகிறான்; இங்கே இவனைத் தடைசெய்து சிறையில் வைத்தால் உடனே அடங்கி விடுவான்; பின்பு நம் அடலாண்மையை அறிந்து முறையே திறை செலுத்தி வருவான்; படைகளும் உள்ளன; இடமும் இசைவாக இருக்கிறது; இவ் அடக்குமுறையை இது பொழுது நாம் உபயோகித்துக் கொள்வது நல்லதாம்" எனத்தன்னுள்ளக் கருத்தை அவன் மெல்லக் குறிப்பித்தான். இதைக் கேட்டவுடனே அவ் ஐயர் கெடுக்கலங்கினார்; மதத்து மேல் வரும் மதயானை மேல் மண்ணுருண்டையை எறிந்து கோப மூட்டியது போல் நீர் எண்ணிய இது பெருங்கேட்டிற்கே ஏதுவாகும்; அவரது தன்மையை அறியாமல் இவ்வன்மை செய்ய நினைந்தீர்! அவர் அஞ்சா நெஞ்சினர்; அருந்திறலுடையவர். நாம் இவ் வஞ்சனை செய்யின், அவர் வெஞ்சின மிகுந்து எல்லாரையும் வன்கொலை செய்து தம் வளநகரடைவர்; பின்பு பெரும்புலையாய்ப் பிழை

* திருநெல்வேலியில் கோயில் கொண்டிருக்கும் சுவாமி பெயர் நெல்லையப்பர். அம்பிகை பெயர் காந்திமதி.

மிக நேரும். இக் காவு நிலையை அறவே ஒழித்து அவரை நேரில் அழைத்து அன்புடனிருத்திச் சங்க ஆட்சியின் உரிமையைத் தகவுடன் உரைத்தால் அவர் உணர்ந் திசைந்து உதவ நேர்வர். இங்கே நாம் பிணங்கி நிற்பது பெருங் கேடாம் என அம்மதிமான் இதமுட னுணர்த்தினன். உணர்த்தலே அவன் ஒன்றும் பேசாமல் உளந்திருகி யிருந்தான்.

சொக்கம்பட்டி துன்னியது.

மறுநாள் அங்குத் * துபாஷியாயிருந்த விசுவநாத பிள்ளையை அழைத்துத் தாம் வந்திருப்பதைத் துரைக்கு அறிவிக்கும்படி இத்துரைமகனர் உரைத்தார். அவன் சென்றான்; மீண்டுவந்தான்; இவ்வாண்டகையை அணுகினன். "சொக்கம் பட்டிக்கு அவசரமாகப் போகவேண்டியிருப்பதால் அங்கு வந்து பார்த்துக்கொள்ளும்படி துரை சொல்லுகிறார்" என்றான். என்னவே சரி போம் என்று அவனை அனுப்பி விட்டுத் தானுபதிப்பிள்ளையை நோக்கி "இவ் வெள்ளையன், நம்மை எள்ளலாக எண்ணி உள்ளந்திருகியுள்ளான்; ஏதோ கள்ளம் செய்யக் கருதி யிருக்கின்றான். அந்நிலையினை முழுதும் அறிந்து வருகின்றேன்; பரிவிவர்ந்து தனியே நான் இவனைத் தொடர்ந்து செல்கின்றேன்; படைகளையும் தம்பிமார் முதலானவர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு நீர் பாஞ்சைப் பதிக்குப்போம்" என்று இவர் வாஞ்சையுடனுரைத்தார். கேட்டபிள்ளை வாட்டமுற்று "அரசே! தனியாகச் செல்வது சரி அன்று; தானையோடு தான் ஏகவேண்டும்; தங்களைத் தனியே விட்டு நான் என்னமாகப் போவேன்?" என இன்னலோடுரைத்தார். சிங்க ஏறு எங்கே போயினும் என்? எந்த மிருகமும் அதனை என்ன செய்யமுடியும்? காட்டிலிருந்தாலும்

* துபாஷி = பாஷையை மொழிபெயர்த்துச் சொல்பவன். துவி பாஷி என்பது துபாஷி என நின்றது. இரண்டு பாஷைகளை அறிந்தவன் என்பது பொருள். துவி = இரண்டு.

காட்டில் நின்றாலும் என்னை யார் வெல்ல வல்லார்? இவன் என்னதான் செய்கிறான் என்பதைத் தன்னந்தனியே போய்த் தான் நான் அறிந்துவர வேண்டும்; நீர் யாதும் வருந்த வேண்டாம்; பரிவாரங்களுடன் நம் திருநகர்க்கே போம் என மன்னன் உறுதி பெற வுரைத்தும் பிள்ளை இசையவில்லை. பின்பு குற்றாலத்திலேயே இருதினங்க ளிருந்து அருவிநீராடி இறைவனைத்தொழுது எல்லாரும் சேர்ந்து உல்லாசமாகச் சொக்கம்பட்டிக்கே சென்றார். அது ஒரு ஜமீன்தார் இருக்கும் ஊர். குற்றாலத்திலிருந்து 12 மைல் தூரமுள்ளது. அங்குப் போனவுடன் துபாஷிப்பிள்ளை வந்து, "துரை சிவகிரிக்குப் புறப்பட்டுவிட்டார்; உங்களை அங்கே வரச்சொல்லியிருக்கிறார்" என்றான். தேச பாஷையை மொழிபெயர்த்துத் துரைக்குச் சொல்லி, துரையின் கருத்தை வந்தவர்க்கு உரைக்கும் செயலினனான அவன் அங்ஙனம் சொல்லி நீங்கியபின் தானாபதிப் பிள்ளைக்குக் கோபம் வந்தது. "இனி இந்த வெள்ளை மனிதன் பின் செல்லலாகாது; நம் ஊருக்கே போக வேண்டும்; பாருக்குள் உயர்ந்திருக்கும் சமுகம் நேருக்கு நேர் வந்தும், யாருக்கு வந்த விருந்தோ என இவன் அவமதித்து நிற்கின்றான். பெருந்தகையே! திரும்புங்கள்" என்றார். பிள்ளை இங்ஙனம் உள்ளம் வருந்தி உரிமையோடு சொல்லவும் மன்னர் அவரை மறுத்து மொழிந்தார். இங்கிருந்து திரும்பிப் போனால் "பயந்துபோய் விட்டான்; தன் சொந்த இடத்திலன்றி அயலிடத்தில் இவனால் யாதும் செய்ய முடியாது; செயலிழந்தவன்" என மயலுழந்து நம்மை இவன் எளிதாக எண்ணுவன் ஆதலால் இடையே நாம் வழி மீளலாகாது; பின் தொடர்ந்து சென்று இவன் முடிவினை முடிவாக அறிந்தே மீளவேண்டும் என்று மிடலுடனுரைத்தார். அதன் பின் அனைவரும் எழுந்து சென்றார். இவர் சிவகிரியை அடையவும், அவன் சேற்றூருக்கு வருகவென்று ஆள் மூலம் சொல்லிவிட்டு அகன்று போனான். இவர் சேற்றூர் புகவும், அவன் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் வந்து கண்டு கொள்க என்று மண்டிமுன் போனான். அவன் போக்கை

நோக்கி இவர் புன்னகை புரிந்து 'என்னதான் செய்வான் பார்ப்போம்' என்று எக்களிப்போடு தொடர்ந்து போனார். போகப் போக அவன் ஏகலானன். இன்னவாறு முன்னும் பின்னுமாகப் பேறையூர், பாவாலி, பள்ளிமடை, கமுதி முதலிய பல ஊர்களிலும் பார்வைக்குத் தங்கி முடிவில் இராமநாத புரத்தை யிருதிறத்தாரும் அடைந்தார்.

இராமநாதபுரம் பேட்டி.

தான் கருதி யிருந்த இடம் வந்தவுடன் ஜாக்சன் பெரிது மகிழ்ந்து தன் படைகளுடன் சேதுபதியின் அரண்மனைக்கு அருகே பெரிய மாளிகையில் பெருமிதத்துடன் இறங்கி யிருந்தான். இராமலிங்க விலாசம் என்னும் அரசமாளிகையில் இவ் அரசர் உரிய பரிவாரங்களுடன் அமர்ந்திருந்தார். படை வீரர்கள் அயலே தங்கி யிருந்தனர். அப்பதியின் அதிபதி இருதிறத்தும் பொதுவாயிருந்தார். அன்றிரவு கோபால ஐயர் என்பவர் இரகசியமாக வந்து அவ்வெள்ளைத் துரையின் உள்ளக் கிடக்கையையும், கள்ளமாகச் சதி சூழ்ந்திருக்கும் நிலையையும் இவ் வள்ளலிடம் உரைத்துச் சென்றார். அக்கலெக்டருடைய கணக்கனை ஒருவன் மூலம் அக்கள்ளம் தெரிந்து வந்து அவ் ஐயர் உள்ளன்போடு இங்ஙனம் சொல்ல நேர்ந்தார். உரிமை கூர்ந்து உணர்த்திய அவரை உறவு கொண்டாடி விடுத்து அருகே நின்ற தம்பி தானபதிகளுடன் அவனது கரவு நிலையையும் வரவிலுள்ளதையும் வருந்திச்சொல்லி நேர்வதை எதிரறிந்து இவ் வீரர் வீறுகொண்டிருந்தார். இரவு கழிந்தது. முடிவு தெரிய விடிவு வந்தது.

சந்திப்பில் நிகழ்ந்த சமர்.

மறுநாள் விடிந்தது. சூரியன் உதயமாகி எட்டு நாழிகை யளவில் தன் மாளிகைக்கு வரும்படி ஜாக்சனிடமிருந்து இம் மன்னனுக்கு ஆள்மூலம் செய்தி ஒன்று வந்தது. வரவே

இவர் ஆயத்தமாயெழுந்தார். அங்ஙனம்பேட்டிக்குஎழுந்தது கி.பி.1798 செப்டம்பர் மாதம் 10ந் தெய்தி காலை 10 மணியாம் என்க. மன்னன் எழுந்து செல்லுங்கால் தம்பியும், தானுபதிப் பிள்ளையும், மெய்காப்பாளர் ௩௬ பேர்களும் உடன் தொடர்ந்து சென்றார். ஏதேனும் இடையூறு நேருமென்று எதிரறிந்திருந்தமையால் மாளிகையின் அயல் அங்கங்கே படை வீரர் ஆயத்தமாய் அடல் கூர்ந்து நின்றார். இவர் கம்பீரமாய் இராசகோலத்துடன் வருவதை மேன் மாடத்தி லிருந்து ஜாக்சன் கண்டான். அச்சமயம் தான் முதன்முதல் இவரை அவன் கண்டது. அக்காட்சியில் இவரது மாட்சியை யுணர்ந்து வியந்தானுயினும் மனந்திருகி யிருந்தமையால் மதிப்பு மீக்கூராமல் மறுகி நின்றான். இவர் மாளிகையினரு கடைந்தார்; அடையவே இரண்டு படை வீரர் விரைந்து எதிரே வந்து "துரை தங்களை மாத்திரம் தனியே மேல் வீட்டுக்கு வரச்சொல்கிறார்" என்றார். இவர் சரி என்று உள்ளே சென்று படிகளில் ஏறினர். மன்னனைத் தனியே விட மனமில்லாமையால் பின்வந்தவர் அனைவரும் அடுத்துத் தொடர்ந்தார்; அங்கு நின்ற போர்ச் சேவகர் கடுத்துத் தடுத்தார். தடுக்கவே மற்றவரெல்லாரு மறுகி நின்றார்; தம்பி யும், தானுபதிப்பிள்ளையும் காவலரைக் கனன்று தள்ளிவிட்டு மேலே தொடர்ந்து போயினர். அம்மாடம் பல படிக்கட்டுகளை யுடையது; நிலைக்கட்டான காவலமைந்தது; கோட்டைமதிலால் சூழப்பெற்றது; விழுமிய நிலையது; அழகிய பெரிய சில அறைகள் அமைந்தது. மேலே இத்துரை மகன் வரவும், அத் துரை வருக என்று வாயாற் சொல்லி அருகேயிருந்த ஆதனத் தில் இருக்கப் பணித்தான். எதிரே இவர் அமர்ந்திருந்தார். பின் வந்த இருவரும் அயலே நின்றார். சிறிது பொழுது கழிந்ததும் "பாஞ்சாலங்குறிச்சி ஜமீன்தார் நீர்தானே?" என்று அவன் நேரே கேட்டான். இவர் ஆம் என்றார். என்னவே இம் மன்னனை நோக்கிப் பலபல அவன் பன்ன லானன். அவன் சொன்னவற்றிற்கெல்லாம் நன்னயமாக

இவர் நன்கு பதில் சொன்னார். இருவரும் அன்று சொல்லாடிய படியை அடியில் பார்க்க.

ஜாக்சன்:— உம்மீது புகார்கள் பல வந்திருக்கின்றன; நாம் உமக்கு முன்னம் எழுதியுள்ள கடிதங்கள் எல்லாம் கிடைத்தனவா?

மன்னன்:— எல்லாம் கிடைத்தன.

ஜாக்சன்:— அவ் எழுத்துக்களுக்கு உடனே நீர் ஏன் சரியாகப் பதில் செய்யவில்லை.

மன்னன்:— சிலவற்றிற்குச் செய்துள்ளேன்; சில செய்ய வேண்டாதன.

ஜாக்சன்:— ஆத்தூர், ஆறுமுகமங்கலம் என்னும் அயன் கிராமங்கள் இரண்டையும் நீர் அடமாகக் கவர்ந்து கொண்டு உமது பாளையத்தில் சேர்த்திருக்கிறீர்! அதற்குக் காரணம் என்ன?

மன்னன்:— அவை என் எல்லையில் உள்ளன; நல்ல நெல் விளைவுக்கு உரியன; ஆதலால் உவந்து உரிமையோடு அவற்றைப் பாதுகாத்து வருகின்றேன்.

ஜாக்சன்:— எங்களுக்கு உரிமையான நாடுகளில் புகுந்து குடிகளை வருத்தி வரிகளை வசூலிக்கின்றீர்! கொடுமைகள் செய்கின்றீர்! எங்கும் தன்னரசாக இறுமாந்து நிற்கின்றீர்! கும்பினி ஆட்சியை இகழ்ந்து வம்புகள் பல புரிந்து வருகின்றீர்! இப் படுதொழில்கள் கெடுகுறிகள் அல்லவா?

மன்னன்:— குடிகளுக்கு யாண்டும் நாங்கள் இடறுகள் செய்யோம்; இதங்களே செய்வோம்; எங்கள் திசைகாவலுக்கு உரிமையான தொகைகளையே எங்கும் இசைவாக வசூலித்து வருகின்றோம்; நசையாக எதையும் நயந்து கொள்ளோம்;

யாரையும் இகழோம்; எங்களை இகழ்ந்து நிற்பாரை வேரோடு அகழ்ந்தெடுப்போம்; அல்லாதவரை ஆதரித்துவருவோம்; இல்லாத பழிகளை யெல்லாம் எம்மேல் வீணை சுமத்திச் சொல்லாதன வெல்லாம் சொல்லல் இங்கே நல்லதல்ல.

ஜாக்சன்:— நல்லது. எங்களுக்குச் செல்லவேண்டிய கிஸ்தியை நீர் இதுவரையும் யாதும் செலுத்தவில்லை; நாட் கடத்திவருகின்றீர்; பாக்கியைக் கேட்க வந்தவரிடம் போக் குரைகள் ஆடிப் பொல்லாங்கு செய்கின்றீர்; அவ் அல்லல்கள் எல்லாவற்றையும் அறவே ஒழித்து இனிமேல் நல்லவராய் நின்று வரிகளை ஒல்லையில் செலுத்திவரவேண்டும்; இல்லையேல் உமக்குத் தொல்லைகள் பல தொடரும்; உள்ளதை யுணர்ந் தொழுகாவிடின் உமது பாளையம் ஒழிந்துபோக நேரும்; உம் கருத்து என்ன? உறுதியாகச் சொல்லும்.

மன்னன்:—உறுதியை அறுதியிட்டுச் சொல்லுகின்றேன்: வரி செலுத்தும் வழக்கம் எமக்கு என்றும் இல்லை.

ஜாக்சன்:— நீர் மனத்திமிரோடு மதத்துப் பேசுகின்றீர்! மேலிருந்து உத்தரவு வரும்வரையும் நீர் இங்கேயே தங்கி யிருக்கவேண்டும்; சங்க ஆணையால் உம்மை நான் தடை செய்திருக்கிறேன்; வெளியே போகக் கூடாது.

போர் மூண்டது.

இங்ஙனம் சொல்லி முடியவே முன்னரே மறைவாகச் சூழ்ந்து வைத்திருந்த மல்லர் சிலர் இம் மன்னன் மேல் மண்டிப் பாய்ந்தார்; பாயவே இவர் உள்ளங்கொதித்து ஒள்ளெரி யென்னத் துள்ளி யெழுந்து உடைவா ளுருவி உருத்து வீசினர். தலைகள் சில உருண்டு தரையில் வீழ்ந்தன; கொலைகள் விழவே அவன் குலை நடுங்கி அயலே நிலைகலங்கி ஓடினன். அவனது நிலையை யறிந்து நேரே இகழ்ந்து விடுத்துத் தாளிட்டிருந்த கதவுகளை யெல்லாம்

தாளால் உதைத்துத் தகர்த்தெறிந்து இவ்வாள்வீரர் கீழிறங்கி வெளியே வந்தார்; வரவே உள்ளே நிகழ்ந்த கலகக்கூக்குரலை யறிந்து பட்டாளங்கள் வெடிகளோடு கடுத்தடர்ந்தன.

பொருது மீண்டது.

அச் சேனைகளின் உபதளகர்த்தனை கிளார்க் (Lieut. Clarke) என்பவன் கிளர்ந்தெழுந்து படைவீரர் சிலருடன் பாய்ந்து வந்து இம்மன்னனை இடையே தடுத்து மறித்தான். உடனே இவர் வலக்கை வாளால் படைகளை அடுத்து வரா வகை வீசி, இடக்கையில் பிடித்திருந்த ஈட்டியால் அவனை எதிர்த்துக் குத்தினர். அக்குத்து அவனுடைய மார்பின் வலப்புறத்தே பாய்ந்தது; பாயவே அவ் வெள்ளைவீரன் அவ்விடத்தேயே துள்ளி வீழ்ந்து துடித்து மாய்ந்தான். மாயவே மருங்குநின்ற பட்டாளங்கள் ஒருங்குகூடி உருத்துச் சுட்டன. சுடவே மன்னன் படைகள் மண்டி யேறின. கும்பல்கும்பலாய்க் கம்புகள் எங்கும் கொதித்துச் சுழன்றன. வாள்கள் மின்னின; வேல்கள் துன்னின. வல்லயங்களும் வளைதடிகளும் எல்லையில்லன எங்கும் எழுந்து துள்ளின. கொள்ளிவட்டம் போல் கொடிது சுற்றி இப் படைவீரர் பாயவே அப்படைகள் உடைந்து இடை முறிந்து ஓடின. ஓட்டங்கண்டதும் இப் படைகள் ஊக்க மீக்கொண்டு எங்கும் தாவி ஏறி மோதிச் சூறையாடி வீரவெறியோடு விரைந்து திரிந்தன. வீரபத்திரர் போல் வெகுண்டு நின்ற இவ்வீர மன்னர் வேகம் குறைந்து வெளியேறலானர். தம்பி ஊமை யும் தறுகண்மையோடு தொடர்ந்தடர்ந்து விரைந்து வந்தார். தானைவீரர் யாவரும் எக்களிப்போடு கொக்கரித்துக் கெக்கலி கொட்டிப் பக்கம் நெருங்க இவர் பரியில் தாவிப் பாஞ்சையை நோக்கி விரைவில் போனர். அனைவரும் ஆர்த்து அடர்ந்து சென்றார். தானுபதிப்பிள்ளை மட்டும் உள்ளே அகப்பட்டுக் கொண்டார். இங்கிருந்து முன் கோண்டுபோயிருந்த சிங்கமுகத்தண்டிகை குடை கொடி சாமரம் விருதுகள் முதலிய அரிய பொருள்கள் பல அங்குத் தங்கி நின்றன.

திரும்ப நினைந்தது.

பரி இவர்ந்து படைகளுடன் தென்திசை நோக்கி வெகு தூரம் வந்தபின் கூட்டத்தில் பிள்ளையைக் காணுமையால் இவ்வள்ளல் உள்ளம் வருந்தி உளைந்து இரங்கினர். போரில் பலர் இறந்திருத்தலை யறிந்து மேலும் வருந்தினர். தானுபதியை மீட்டிவரக் கருதிச் சேனையை மறுபடியும் இராமநாதபுரத்திற்கே திருப்பச் சொன்னர். சேனைத்தலைவர்கள் அவ்வாறே செய்யலாயினர். உடனே தம்பியாகிய ஊமைத்துரை தடுத்து நிறுத்தி அண்ணனை அடுத்து அமைதியாய் நின்று "பிள்ளை உயிருடன் இருக்கின்ருரோ? இல்லையோ? மாண்டு போயிருந்தால் நாம் மீண்டு போயும் பயன் இல்லை; மாளாதிருந்தாரேல் வேளைநோக்கி விரைந்துவந்து மீட்டிக் கொள்ளலாம்; இப்பொழுது அங்கே போகவே கூடாது; போனல் பெருங்கேடு நேரும்; நம் ஊருக்கே நேரேபோய்விட வேண்டும்" என உறுதியுடனுரைத்தார். தம்பி வற்புறுத்தவே நம்பி சரி என்றிசைந்து தானையை நடத்திக் கமுதி வழி கூடிப் பெருநாழி வந்து ஒருநாளிருந்து மறுநாள் இரவு எழு நாழிகை யளவில் பாஞ்சாலங்குறிச்சியை அடைந்தார். அடையவே அரண்மனையி லிருந்தவ ரனைவரும் அரசுக்கு நிகழ்ந்துள்ள அவல நிலையை யறிந்து கவலை மீக்கூர்ந்து கலங்கி நின்றார். குடிகளும் தெரிந்து நெடிது வருந்தினர்.

நேர்ந்ததை நினைந்து நெஞ்சம் கவன்றது.

பதி பெயர்ந்து போகவேண்டாம் என்று தம்பி முன்பு தடுத்ததையும் கேளாமல் அதிபதிகள் உத்தரவு என்று நம்பி நாம் மதி பெயர்ந்து போய்ப் புதியவனைக் கண்டு புன்பழி யடைந்தோம்; இது, விதிவழி நேர்ந்த வெந்துயராம் என இவ் வேந்துளம் நொந்து வெதும்பி யிருந்தார். படைவீரர் பலர் மாண்டு போனதையும் ஒரு பொருளாக மதியாமல் தானுபதியின் நிலையினை நினைந்தே ஆனுது கவன்று அகமிக வுளைந்து இவர் அலமந்துநின்ருர்.

ஒன்பதாவது அதிகாரம்.

டேவிசன் வந்தது.

இரு தினங்கள் கழிந்தன. ஒரு வழியும் தெளியாமல் உளமயங்கி யிருந்த இவர் தூத்துக்குடியிலிருக்கும் டேவிசன் (Devison) என்னும் துரைக்கு ஓலை ஒன்று எழுதி உரிமை யுடன் அனுப்பினர். அவ்வெள்ளைக்காரர் மிகவும் நல்லவர். கல்வி யறிவுள்ளவர். வர்த்தக வழியில் பெரும்பொருள் ஈட்டிச் சிறந்த செல்வாக்கோடு அங்கு அவர் விளங்கி யிருந்தார். இந் நாட்டு மொழிகளையும் நிலைகளையும் நன்கு தெரிந்து யாருக்கும் பேருபகாரியாய்ப் பெருகியிருந்தமையால் அவரது சீரும் பேரும் எங்கும் சிறந்து நின்றன. அன்று அவர் பேரால் வழங்கப்பட்ட டேவிசுபுரம் என்னும் ஊர் தூத்துக் குடிக்கு வடக்கே 2 மைல் தூரத்தில் இன்றும் விளங்கியுள்ளது. விளைபுலங்கள் முதலிய வளங்கள் மிகுந்து கிளைகளோடு கெழுமி யிருந்த அவர் இப்பாஞ்சை மன்னன்பால் வாஞ்சை மிகுந்து வரிசை செய்து வந்தார். இருவரும் உரிமை மீக்கூர்ந்து பெருநட்போடு மருவியிருந்தார் ஆதலால், தாம் அடைந்துவந்துள்ள அவல நிலையை நேரில் சொல்லக் கருதி அவரை இவர் அழைத்திருந்தார். ஓலை கண்டதும் உவந் தெழுந்து ஒண்பரி ஏறி ஒல்லையில் வந்து அவர் பாஞ்சையை அடைந்தார். அடையவே இவர் எதிரெழுந்து போய் முதிரன்போடு தழுவி மகிழ்ந்து முகமனுரையாடி லட்சுமி விலாசம் என்னும் அரசமாளிகைக்கு அவரை அழைத்து வந்தார் அழகிய ஆதனங்களில் இருவரும் அமர்ந்து அளவளாவி யிருந்தார். தம்மை அழைத்த காரியம் யாது? எனத் தழைத்த அன்புடன் இம்மன்னனை நோக்கி அவர் புன்னகை செய்து கேட்டார். கேட்கவே ஜாக்சன் துரை பேட்டிக்கு வரும்படி அழைத்துத் திருநெல்வேலி குற்றால முதலிய பல இடங்களுக்கும் அலைத்து முடிவில் இராமனுதபுரத்தில் வைத் துத் தமக்குச் செய்த பழிநிலையான பிழைகளை யெல்லாம் தெளிவுற வுரைத்தார். அதில் தாம் அடைந்துவந்துள்ள

அல்லல்களையும், அழிவுகளையும், பிள்ளை அங்கே பிடிபட்டிருக்கும் நிலையினையும் குறித்துணர்த்தித் தம் வருத்தத்தைப் புலப்படுத்தினர். அவற்றைக் கேட்டவுடனே அவர் வாட்ட மீக்கூர்ந்து வருந்தி யுளைந்தார். பின்பு இவரை ஆதரவுடன் தேற்றி ஆறுதல் கூறினர். "தங்களுடைய பெருந்தகைமையும், அருந்திறலையும், வழிமுறையையும் தெளிவுற வுணராமல் இளி நிலையில் நிமிர்ந்து இப்பிழைகளைச் செய்துள்ளான். இந்நாட்டிற்குப்புதியவன்; மதிநல மில்லாதவன்; படைத்திறத்திலேயே பழகியிருந்தவன்; ஆதலால் மனத்துணிவோடு மீறி இங்ஙனம் தங்களுக்கு மாறுசெய்ப நேர்ந்தான். இனி வேறு நினைந்து வருந்தி யாவது என்? உங்கள் பெருமையையும், அருமையையும் வான்முறையே வந்துள்ள உரிமையையும் கும்பினித் தலைவர்க்கு நான் நேரே எழுதி, நேர்ந்ததையும் உணர்த்தி, மேல் யாதோர் இடையூறும் நேராவகை புரிந்து, ஈராசும் பேரன்போடு சேர்ந்து பெருகி வாழும்படி விரைவில் செய்வேன்; யாதும் கவல வேண்டாம்" என்று இவரை ஆற்றி யிருத்தி ஆர்த்தியுடன் விடைபெற்று அவர் அகன்று போனர். போனவர் உடனே தமது மனைவியாகிய லாலி என்பவளிடம் இவ் இடத்தில் நேர்ந்த இடர்நிலைகளை யெல்லாம் எடுத்துரைத்தார். இவ் அரசடைந்துள்ள அவல நிலையை அறிந்தவுடனே அவள் உளமிக வருந்தினள். தனது கணவனேடு கூடி அடிக்கடி பாஞ்சாலங்குறிச்சிக்கு வந்து வாஞ்சையுடன் விருந்தருந்தி அந்தப்புரத்து அரசிகளோடு உல்லாசமாய் அளவளாவியிருந்து அன்புமிகுந்து சென்றவளாதலால் இங்கு நிகழ்ந்த பிழைநிலைகளை நினைந்து பெரிதும் இரங்கினள். பின்பு கணவனும் மனைவியுமாகிய அவ் இருவரும் சேர்ந்து இவ் அரசின் தலைமை நிலைமைகளை விளக்கி உரிமையுடன் ஒரு நிருபம் எழுதிச் சங்க அதிபதிகளுக்கு அஞ்சலில் விடுத்து ஆவலோடு பதிலை எதிர்பார்த்திருந்தார்.

இங்ஙனம் அவரிருக்க இனி அங்கே அகப்பட்டுள்ள பிள்ளை நிலையையும், பின் நிகழ்ந்த செயலையும் மெள்ளப் பார்ப்போம்.

உள்ளே நின்ற பிள்ளை நிலை.

முன்பு இராமநாதபுரத்தில் ஜாக்சன் சந்திப்புச் செய்த மேல்மாடத்தில் தானுபதிப்பிள்ளை தங்கித் தவித்து நின்ருர். மன்னன் வெட்டி இறங்கும்பொழுது ஒட்டி உடன் வர முடியாமல் உள்ளம் கலங்கிப் பிள்ளை உள்ளே நின்றதால் மல்லர் வந்து பிடித்துக் கொண்டார். பிடிபட்டுள்ள இப் பிள்ளையைக் கண்டதும் அவ்வெள்ளையன் வெகுண்டு "இவன் பொல்லாப் பாவி; இவ்வளவும் இக் கொடியவன் செய்த கொடுமையே; இப்படுகொலைக்கெல்லாம் இவனே காரணம்" என்று வடுவுரை யாடி வைதிகழ்ந்தான். அங்ஙனம் எள்ளி இகழவும் பிள்ளை உள்ளம் பொருமல் அவனை எதிர்த்து நோக்கி "கெடுநினைவோடு கொடுவஞ்சம் புரிந்து படுபழியை வளர்த்துவிட்டு என்மேல் ஏன் அடாப்பழி கூறுகின்ருய்? இது மிகவும் அடாத செயல். காண வருக என்று கரவுடன் அழைத்து வீணாரும் கருதாத வெவ்வினையை நாணுது செய்தனை; அவ்வினைப்பயன் விளைந்தது; முடிவறியாமல் முனைந்து துணிந்து கெடுதி புரிந்தாய்; படுகொலைகள் விழுந்தன; நடுவே நான் என்ன செய்வேன்? எம் ஆண்டகை வெகுண்டெழுந்த பொழுது நீ அஞ்சி ஓடி அயலே ஒளிந்தாய். பேடியர்போல் ஓடினுன் என உள்ளம் நாணி உன்னைக் கொல்லாது விட்டு அவ்வள்ளல் போனுர். அவ் வாள்வாய்க்கு இரையாகாமல் நாள்வாய் பெற்று இங்கே நண்ணி நிற்கின்ருய். அரசு நல்கிய ஆருயி ருதவியை அறவே மறந்து அவரது அமைச்சை அவமதிப்பது அவமே. உன்னை உணராமல் என்னை இகழ்தல் ஈனமாகும். எய்திய போரில் இருவரும் அஞ்சி இழிந்து கிடந்தோம். கழிந்துபோனதை நினையாமல் இதுபொழுது கதித்துநின்று வல்லவன் போல வாய் பிதற்று கின்ருய். இனி யாதும் வீண்வார்த்தை பேசவேண்டாம்; உன்னுடைய மனம்போல எது வேண்டுமோ அதைச் செய்துகொள்" என்று இவர் சினந்து பேசவும் அவன் சீறி

நோக்கி இக் கொடியவனைச் சிறையில் போடுங்கள் என்று செயிர்த்துரைத்தான். உடனே சேவகர் புகுந்து இவரைக் கைகளைக் கட்டிக் கடுத்துக் கொண்டுபோய் அடுத்திருந்த இடத்தில் அடைத்து வைத்தார்.

விலங்கு பூட்டிப் பிள்ளையை இங்ஙனம் கடுஞ்சிறையில் வைக்கவும் கொடுந்துயருடன் உள்ளே அவர் கொதித்திருந்தார்.

பிள்ளை பிடிபட்டுள்ளதை நினைந்து உள்ளுற உவந்திருந்த ஜாக்சன் துரை மேலே கும்பினி அதிபதிகளுக்கு அங்கு நிகழ்ந்த கொடும்போர் விளைவையும், கொலைநிலைகளையும் குறித்துத் தன் பக்கம் அனுகூலமாகச் சதுரோடு தழுவி எழுதினன். அவன் எழுதிய படியை அடியில் பார்க்க.

"பாஞ்சாலங்குறிச்சிப் பாளையகாரனுகிய கட்டபொம்மு நாயக்கன் என்னைப் பேட்டிகாண வருவதாகப் பாவனை காட்டி 4000 போர்வீரர்களுடன் வந்து இராமநாதபுரத்தில் தங்கிப் படைகளை அயலே மறைய வைத்துவிட்டு நாளது செப்டம்பர் மாதம் ஒன்பதாந்தேதி (9—9—1798) மாலை 5 மணிக்கு என்னைக் கண்டுகொள்ளவேண்டும் என்று ஆள்மூலம் சொல்லி அனுப்பினன். அந்த ஆள் இடம் மறுநாள் காலை 10 மணிக்கு வந்து காணலாம் என்று நான் பதில்சொல்லி விடுத்தேன்.

அவ்வாறே குறித்த காலத்தில் அவனும், அவனுடைய தம்பி ஊமையும், தானபதியும், படைவீரர் சிலரும் அடைவாக வந்தனர். வரவே அவனை உரிமையோடு இருக்கச்செய்து நம் ஆட்சிக்குரிய வரியைச் செலுத்திவரவேண்டிய முறையைக் குறித்து உரைத்தேன் ஒன்றுக்கும் சரியான பதில் சொல்லாமல் உள்ளஞ் செருக்கி ஊக்கமொடு பேசினன். கண்ணியம் வாய்ந்த நம் கும்பினி ஆளுகையை மதியாமல் திண்ணியனுய் நின்று நாளும் அவன் செய்துவரும் தீங்குகளை யெல்லாம் தெளிவுற எடுத்துக்காட்டி இனிமேல் பாங்குடன்

அடங்கி நடந்துவரும்படி பண்போடு கூறினேன். அங்ஙனம் இதமாக நான் கூறிவருங்கால் அவன் மதமீறித் திடீர் என்று திமிரி எழுந்து வெளியே போனான். போகவே நம் தளபதி யாகிய கிளார்க் (Lieutenant and Adjutant Clarke) வேகமாய் எதிரே புகுந்து அவனை இடைமறித்தான். மறித்த அவனை மறுத்து ஒன்றும் சொல்லாமல் தன் கையிலிருந்த கட்டாரியால் அக் கட்டபொம்மு கடுத்துக் குத்தினான். குத்து மார்பின் வலப்புறத்தில் மடுத்துப்பாயவே அவ்விடத்தி லேயே வீழ்ந்து அவன் துடித்திறந்தான். அடுத்திருந்த அவன் படைகளும் தொடுத்துப் புகுந்தன. பாதுகாப்பிற்காக வைத்திருந்த நம் பட்டாளங்களும் பரிந்து வந்தன. பெருங் கலகம் மூண்டது. பலர் மாண்டனர். பின்பு அனைவரும் பறந்து போயினர். அக் கொடியவன் குதிரையிலேறித் தானையோடு தருக்கிப் போனான். தானாபதி மட்டும் அகப்பட்டான். அவனைப் பிடித்துச் சிறைப்படுத்தி யிருக்கி றேன். கட்டபொம்மு என்னும் துட்டனைக் கொட்டம் அடக்கி அடியோடு தொலைத் தொழிக்காவிடின் நம் கும்பினி ஆட்சி இங்கு நிலைத்திருக்காது. இந்நிலைமையை மாட்சிமிக்க அதிபதிகள் ஆழ்ந்து ஆலோசித்து ஆவனவற்றை உடனே விரைந்து செய்யவேண்டும்.

இச் சண்டையில் இறந்த தளகர்த்தனான கிளார்க் பலவகையிலும் மிகவும் சிறந்தவன். படைகளில் நின்று நெடுநாளாகத் துணிவோடு உழைத்து வந்துள்ளான். அநியா யமா யிங்கே இறந்து போயினான்; அவனுடைய மனைவியும், மூன்று குழந்தைகளும் அநாதரவாயுள்ளனர். தகுந்த ஆதரவு தந்து அக் குடும்பத்தைப் பாதுகாக்க வேண்டியது கும்பினியின் கடமையாம்.

இனி இங்கு நான் நடக்கவேண்டிய நிலையைக் குறித்து அங்கிருந்து வரும் உத்தரவை ஆவலோடு எதிர்பார்த்திருக்

கிறேன்." என்று இவ்வாறு ஒரு கடிதம் எழுதிச் சங்கத் தலைவர்க்கு அஞ்சல் மூலம் அனுப்பிவிட்டு முடிவை அவன் கடிதாக எதிர்பார்த்திருந்தான்.

அக் காயிதம் 1798 செப்டம்பர் மாதம் 21ந் தெய்தி எழுதப்பட்டது. 10ந் தேதி நிகழ்ந்த படுநிலையை உடனே அறிவியாமல் பத்து நாள் வரையும் இடை தெரிந்து முடிவில் இங்ஙனம் அவன் முடித்து விடுத்து முடிவோர்ந்து நின்றான்.

பத்தாவது அதிகாரம்.

நியாயம் தெளிந்தது.

கருமம் கருதி அவன் அனுப்பியிருந்த நிருபம் வந்தது. உரிமையுடன் உடைத்துப் பார்த்தார். கொலையும் போரும் குவிந்துள்ளமையைக் கண்டு கும்பினித் தலைவர் பெரிதும் வருந்தினர். திறையையுஞ் செலுத்தாமல் முறை மீறி வந்து இப்படிக் கலகமும் செய்தானே என்று கட்டபொம்மு மீது கடுங் கோபம் கொண்டார். நம்முடைய ஆணைக்கு யாண்டும் பணியாமல் பல ஆண்டுகளாக நீண்டு நிற்கின்றான்; எவ்வித மும் இணங்காமல் வெவ்வினை விளைத்து வருகின்ற இவனை எவ் வகை அடக்குவது? யாது செய்வது? என எண்ணி யுளைந்து இறுதியில் எல்லாவற்றையும் ஜாக்சனிடம் நேரில் விசாரித்து அதன்மேல் நேர்வன செய்வோம் என்று தீர்மானித்து அவனுக்கு ஓர் உத்தரவு அனுப்பினர்.

"சிறைப்படுத்தி யிருக்கிற பாஞ்சாலங்குறிச்சித் தானாபதியை உடனே திருச்சிக்கு அனுப்புக; போரில் நேர்ந்துள்ள பொல்லாங்குகளின் புலன்கள் தெளிவாகத் தெரிய வேண்டும் ஆதலால் நீயும் நேரில் வருக" என அச் சீரியோர் அனுப்பி யிருந்த அக் கட்டளை வந்தது. அதனைக் கண்டதும் அங்கே

அவன் கொடுமையாகச் சிறையில் வைத்திருந்த பிள்ளையை வெளியேற்றித் தன்முன் கொண்டுவரச் செய்தான். அவர் வந்து நின்றார். சரியான உணவின்றி உடல் மிக மெலிந்து புழுதி படிந்து அழுக்கு நிறைந்த ஆடையுடன் அயர்ந்து நின்ற அவரைப் பார்த்ததும் அவன் அகம் திகைத்தான்.

அந்த நிலையில் அவரை மேலே அனுப்பினல் தனக்கு நிந்தை மிக நேரும் என்று முந்துற அறிந்து தந்திரமாக வெள்ளையான உடைகளைக் கொணர்வித்து அவற்றை உடுத்திக் கொள்ளும்படி பிள்ளையிடம் கொடுத்தான். அவர் கொள்ள மறுத்தார். அவன் மெள்ள நெருங்கி "நல்ல வெள்ளை இது; எடுத்து உடுத்திக்கொள் பிள்ளை!" என உள்ளுறவாளன் போல் உரைத்து நின்றான். வேண்டாம் என்று அவர் வெறுத்துத் தள்ளினர். மேலும் நயந்து வேண்ட அவர் இகழ்ந்து மொழிந்தார்: "இழுக்குடைய உன்னுடைய உடையை நான் எடுக்க மாட்டேன்; இந்த அழுக்குடை யுடனேயே போய்க் கும்பினி அதிபதிகள் முன் நின்று எனது விழுக்குடிப் பிறப்பையும், ஒழுக்க நிலையையும் உனது பழிச் செயலையும் வெளிப்படுத்துவேன்" என்று வெகுண்டு மொழிந்தார். இங்ஙனம் மொழியவே "சரி போ; உன் உயிருக்கு உலை வைத்திருக்கிறேன்" என உருத்து மொழிந்து போர்ச்சேவகர் எண்மருடன் இவரை அவன் போகவிடுத்தான். முன்னும் பின்னும் பாதுகாவலோடு இன்னல் நிலையில் இவர் எழுந்து போனர். மறுநாள் அவன் குதிரையில் ஏறி விரைந்து சென்று திரிசிரபுரத்தை அடைந்து அயலிடம் அமர்ந்து உரியவர் சிலருடன் உறவாடி உறுவினை நாடி உறுதி சூழ்ந்து இவரது வரவினை எதிர்பார்த்திருந்தான். இவர் வந்து சேர்ந்ததும் முன்னறிக்கை செய்து வாயிதா நியமித்துக் குறித்த காலத்தில் வேண்டிய ஆயத்தங்களுடன் சபையுட் புகுந்தான். ஈண்டிய யாவரும் அங்கு இடம் பெறலாயினர்.

இந்த நீதி முறையை விசாரணை செய்ய மேலிருந்து தலைமை அதிபதிகள் அங்கு வந்திருந்தாராதலால் சார்ந்தவர் நிலைகளை ஓர்ந்து விசாரித்தார். நியாய மன்றத்தில் பிள்ளை வந்து நிற்கவும் அங்கிருந்தவ ரெல்லாரும் அவரது உருவ நிலையை நோக்கிச் சிறிது உள்ளம் இரங்கினர். பின்பு ஜாக்சனைப் பார்த்து உண்மையாக நிகழ்ந்தது என்ன? என நேரே கேட்டார். அவ் அதிகாரி மரியாதையுடன் துரைகளை முறையே நோக்கி இவர் மீது குறைகளைக் கூறினன்.

ஜாக்சன் தானபதி மேல் சாற்றிய குற்றங்கள்.

பிள்ளையைச் சுட்டிக்காட்டி "இவன்தான் பாஞ்சாலங் குறிச்சி ஜமீன் மானேஜர். இராமநாதபுரத்தில் நடந்த அக் கலகத்தில் கூட இருந்தவன். பொல்லாத செயலினன். வெள்ளையர்களை என்றும் எள்ளும் இயல்பினன். வஞ்சச் சூழ்ச்சியன்; அஞ்சாநெஞ்சனாகிய அக் கட்டபொம்மைப் பல வகையிலும் கெட்டவழியி லூக்கிக் கேடு புரிகின்றவன். நம் ஆட்சிக்கு அடங்கி அவன் வரி செலுத்த எண்ணினும் தாழ்ச்சி பல சொல்லி இவன் தடுத்துக் கெடுத்தவன். கடுங் கோளன்; வெளியில் நல்லவன் போல் வேடம்கொண் டிருப் பினும் உள்ளம் கொடியவன். நீற்றினை நெற்றியில் தீற்றி, மற்றவர் சோற்றினில் மண்ணினைத் தூவும் துன்மதி. பாளை யத்தின் ஆளுகை இவன் கையிலிருத்தலால் எந்த வேளையும் துட்டர்களை ஏவிக் கெட்ட காரியங்களையே செய்து வருகின்றான். இவனுடைய சொல்லாலேதான் நாட்டில் அல்லல்கள் பல விளைந்துள்ளன. நமது கும்பினி ஆளுகையை எங்கும் இகழ்ந்து வம்புகள் விளைத்து நம்மவர் மதிப்பைக் கெடுப்பதே தனக்கு ஒரு மதிப்பாக எண்ணி மாறு செய்து நிற்கின்றான். நம்முடைய ஆணையை மீறி அக் கட்ட பொம்மை வெளியேறிப் போம்படி இவனே அன்று கண்சாடை காட்டினன் என்று பின்பு தெரியவந்தது. இவன் தூண்டுத

லால் அங்கே மாண்டவர் பலர். எல்லாக் கலகங்களுக்கும் இனிய துணையாய் நின்று தன் சொல்வலியை அல்வழியில் செலுத்தி அல்லல் புரிந்து வருகின்ற இவன் இச்சமயம் நல்ல வேளையாக நம் கையிற் சிக்கினன். இனி விரித்துக் கூறுவானேன்! இக் கோளன் இல்லாதொழியின் அப்பாளையகாரன் நல்லவனாய் அடங்கி நமக்கு வரி செலுத்தி வருவான். இவனுடைய கோளுரைகளாலேதான் அவன் கொடியவனாயினன்; கொலைகளும் விழுந்தன; நிலைமையை ஆராய்ந்து நீதி செலுத்துவது தலைவர்தம் கடமை" என அவன் தாழ்ந்து மொழிந்து தணிந்து நின்றான்.

அவனுடைய உரைகளைக் கேட்டவுடனே அங்கமர்ந்திருந்த துரைகள் உள்ளந்திரிந்து பிள்ளையைச் சினந்து நோக்கி "இவற்றிற்கு என்ன சொல்லுகிறீர்! இங்கே கலெக்டர் இப்பொழுது உம்மேல் சொல்லியனவெல்லாம் உண்மைதானே? எவ்வளவு கொடுமையாய் நீர் நடந்திருக்கின்றீர்! குற்றங்களை ஒப்புக்கொள்ளுகிறீரா? அல்லது ஏதேனும் பதில் சொல்லவேண்டியதுண்டா? இருந்தால் சொல்லும்" என்று அவர் சொல்லியருளினர். அங்ஙனம் சொல்லவே பிள்ளை எழுந்து பேசலானார்.

பிள்ளையின் பதில்.

"அருமைத் துரைகளே! தரும நீதி பதிகளே! இந்தப் புனிதமான நியாய சபையில் ஜாக்சன் துரையவர்கள் இதுவரை அநியாயங்களையே நிரப்பினர். கண்ணியம் வாய்ந்த மேலோர்களாகிய உங்கள் முன்னிலையில் கொஞ்சமும் வாய் கூசாமல் நெஞ்சமும் அஞ்சாமல் படுமோசமாய் என்னைப் பழித்து இகழ்ந்தார்? கொடியன், கோளன், வஞ்சன் என இழிவான வசை மொழிகளை வாரி இறைத்து என்னை வைது பழித்தார். அவருடைய நெஞ்சு நிலைகளையே வஞ்சமாக என்மேல் வரைந்து சுமத்தினர். உள்ளத்துள்ளன வாய்வழி ஒழுகின.

கௌரவம் பொருந்திய கும்பினியாரின் பெருமையைக் குலைக்க இவர் சிறுமை பல செய்துள்ளார். அவ் வுண்மைகளுள் சிலவற்றை இப்புண்ணிய மன்றத்தில் கூறுகின்றேன். அவரைப்போல நான் வாய்ச்சாலகன் அல்லன். அறிந்ததை எனக்குத் தெரிந்த மொழிகளில் இயன்ற வரை சொல்லுகின்றேன். ஏழை சோல் அம்பலம் ஏறுது என்னும் பழமொழி யிருந்தாலும் நீதியான இக் கும்பினி மன்றத்தில் எனக்கு நியாயம் கிடைக்கும் என்றே நம்பி நிற்கின்றேன்.

தருமத் துரைகளே! தெய்வ சாட்சியாகவே நான் சொல்லுகின்றேன்; கருணை செய்து கவனிக்கவேண்டும். இந்த ஜாக்சன் துரையவர்கள் திருநெல்வேலியில் இருந்துகொண்டு தன்னை வந்து கண்டுபோம்படி எம் மன்னனுக்கு ஒரு கடிதம் எழுதி அனுப்பினார். அது ஆகஸ்டு மாதம் கசுந் தெய்தி (16—8—1798) மாலை 4 மணிக்குப் பாஞ்சாலங் குறிச்சிக்கு வந்தது. அந்தத் திருமுகத்தைக் கண்டதும் எங்கள் அரசு திகைத்தது. அவர் எளிதாக இடம் பெயர்ந்து போய் எவரையும் பார்ப்பதில்லை. ஆயினும் சங்கத்தின் அதிகாரம் பெற்று வந்துள்ளவராதலால் நேரே போய்ப் பார்த்து வருவோம் என்று மாட்சிமை மிக்க தங்கள் கும்பினி ஆணையை மதித்து அவர் அன்பு செய்து பிரயாணத்துக்கு ஆயத்தமாயினர். தம்பியும் நானும் தானையும் உடன் தொடர்ந்தோம். உரிய ஆடம்பரங்களுடன் ஒருமுகமாய் நடந்து திருநெல்வேலியை அடைந்தோம் அங்கு இவர் இல்லை என்பது தெரிந்தோம். எங்களைக் குற்றாலத்துக்கு வரும்படி சொல்லிவிட்டு முதல்நாள் பிற்பகலில் அங்குப் போயிருப்பதாகக் காரியாலயத்தில் உள்ளவர் உணர்த்தினர். உணர்த்தவே நாங்கள் மாறொன்றுங் கருதாமல் உரிமையுடன் அனைவரும் அங்குச் சென்றோம். வந்துள்ளதை அறிவித்தோம். இப்பொழுது சமயம் இல்லை; சொக்கம்பட்டிக்கு வரச்சொல்லு

பார்த்துக்கொள்ளலாம் என்று துபாஷி மூலம் சொல்லிவிட்டு இவர் துரிதமாய்ப் போய்விட்டார். அங்கும் போனோம். இங்கே இடமில்லை; சிவகிரிக்கு வருக என்று சென்றார். அப்பொழுதுதான் இவருடைய செயல் எங்களுக்கு வெகுளியையும் வெறுப்பையும் விளைத்தது. சந்தேகத்தையும் உண்டுபண்ணியது. ஆயினும் சங்கத்தின் நீதி நிலையையும் நெறிமுறைகளையும் நினைந்து தீது யாதும் நிகழாதென்று துணிந்து பின்தொடர்ந்து சென்றோம். அங்கும் ஏமாற்றி விட்டுச் சேற்றூர்க்கு வருக என்று போனார். இவ்வாறே ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர், பாவாலி, தம்பிச்சிநாயக்கனூர், கூடலூர், திருச்சுழி, கமுதி முதலிய இடங்களுக்கெல்லாம் வீணே அலைத்து முடிவில் இராமநாதபுரத்தை அடைந்து தக்கசமயம் பார்த்துப் பேட்டிக்கு வரச்சொன்னார். யாதொரு தடையும் சொல்லாமல் சரி என்று நம்பி எம் அரசர் எழுந்தார். முறைப்படி நானும் பரிவாரங்களும் தொடர்ந்து பின்போனோம். இவரிருந்த மாளிகையை அடையவும் இருவர் எதிர்வந்து "ஜமீன்தார் மட்டும் தனியே வரவேண்டும்; வேறொருவரும் உள்ளே வரக்கூடாது" என்று எங்கள் எல்லாரையும் தள்ளி வெளியே நிறுத்தினர். அரசைத் தனியேவிட மனமில்லாமையாலும், இவர் சதி சூழ்ந்திருப்பதாக முன்னரே சிறிது அறிந்திருந்தமையாலும் ஊமைத் தம்பியும், நானும் உடன் தொடர்ந்தே உட்புகுந்தோம். பாராச்சேவகர்கள் கொஞ்சமும் இரக்கம் பாராமல் எங்கள் பரிவாரங்களைப் பார்த்துப் பக்கத்தே அடித்துத் துரத்தினர். அரசு முன்னும் நாங்கள் பின்னுமாக மேன்மாடத்தை யடைந்தோம். இவர் சமுகமின்றிக் கடுத்து எங்கள் சமுகத்தைச் சுழித்து நோக்கி வரிவரவுகளைக் குறித்து வசைமொழி யாடினர். அவர் மான மிகவுடையவர்; யாரிடமும் ஈனமுற இசைந்து நில்லார் ஆகலான் இங்கிருப்பது சரியில்லை என்று வெறுப்போடு விரைந்தெழுந்தார். அங்ஙனம் எழுந்தவுடன் மல்லர் சிலர் பாய்ந்து அல்லல் செய்ய நேர்ந்தார். அவர் அருந்திறலாளராதலால்

உடைவாளை யுருவி இடையே தடுத்தவரைத் தடையறச் செய்து தாவி இறங்கினர். அவரது வீர நிலையைக் கண்டதும் இவர் வெருவி ஓடி ஒரு மறைவில் ஒளிந்தார். அன்று அங்கு ஒளியாது நின்றுரேல் இன்று இவரை இங்கே காண முடியாது. இவர் ஓடியதை நோக்கி உள்ளுற இகழ்ந்து அவர் கீழே போனர்; போகவே சேனைகளுடன் வந்து சேனபதி எதிர்த்தார். எங்கள் படைகளும் இடைவந்து சேர்ந்தன. கலகம் மூண்டது; கொலைகள் நீண்டன. இடையே தளபதி செத்துத் தரையில் உருண்டான். யாருடைய ஆயுதத்தால் அவன் ஆவி துறந்தானே அது யாதும் தெரியாது. எதிர்த்த படைகள் உடையவும் அவர் கெலித்துப் போனர். பரிவாரங் களும் பின் தொடர்ந்து போயினர். நான் மட்டும் கீழே இறங்க முடியாமல் மெய்ம்மறந்து மேலே நின்றுவிட்டேன். இவர் என்னைப் பிடித்துக்கொண்டதாக வீணே பிதற்றுகின்றுர்.

மனச்சாட்சி இன்றி இவர் பேசுவதை நினைத்தாலும் நெஞ்சம் வேகின்றது. என்னுடைய ஜமீன்தார் வஞ்சம் அறியாதவர்; அஞ்சா நெஞ்சினர்; பெரிய போர்வீரர்; தனி அரசாகவே தழைத்து நின்றவர். சங்க ஆணைக்கு மட்டும் கீழ்ப்படிந்து அங்கு வந்தார். அச் சிங்க ஏற்றின் திறலை அறியாமல் இவர் பங்கம் செய்யப் பார்த்தார்; இங்ஙனம் பாடு விழ நேர்ந்தது. கொடிய இப்படுகொலை விளைவுகளுக்கெல்லாம் இவரே முடிவான காரணராய்ப் படியறிய நின்றுர். இந்நிலையில் என்னைக் கெடுமதியன் என்று வடுவுரைக்கின்றுர். இவர் கொடுமதி என்னே! அரிய ஆட்சிப் பொறுப்பை மேற்கொண் டிருந்தும் பெரிய நோக்கமில்லாமல் இவ்வாறு பிழைமிகச் செய்தார். மாட்சிமை தங்கிய கும்பினி ஆணையை நாங்கள் மீறி நின்றுல் இவர் வரச்சொன்ன இடங்களுக்கெல்லாம் வாயடங்கி வந்திருக்க முடியுமா? பெருந்தன்மை நிறைந்த துரைமார்களே! இவ்வுண்மையைச் சிறிது சிந்தனை செய்தருள வேண்டும். வா என்றுல் வந்தும், இரு என்றுல் இருந்தும்,

நில் என்றால் நின்றும் இங்ஙனம் இவர் சொல்லியபடியெல்லாம் ஒல்லையில் கீழ்ப்படிந்து நாங்கள் யாருக்காக அடங்கிச் செய்தோம்? மேலான கும்பினி ஆணைக்காக அன்றோ? அந்த அருமையை இவர் ஒரு சிறிதும் உணர்ந்திலர்; பதவியின் இறுமாப்பு இவரிடம் மிதமிஞ்சி நின்றது. இவ் ஒருவர் செய்த சிறு செயலால் பெரிய பகை விளைந்து இருவழியிலும் கொலைகள் பல விழுந்தனவே! அம்மா! இக் கொலைப்பழி சும்மா போகுமா? இப்படி அடாத செயலைச் செய்துவிட்டு மேலும் என்மேல் அடாப்பழி கூறுகின்றாரே! அந்தோ! ஒரு வீர அரசுக்கு நான் பாரமந்திரி என்பதையும் பாராமல் என்னைச் சீரழித்துச் சிறையில் இட்டுச் சிறுமையாகப் பட்டினி போட்டுப் படுதுயர் விளைத்து இந்த அழுக்குடையுடன் கிடந்து இழுக்குறும்படி இழிவு செய்துள்ளார். வழிவழியாக அரசவுரிமையைச் சிறிது உணர்ந்திருந்தாலும் இப்பழிவழியை எவரும் மறந்தும் நினையார். இவர் நினைந்து செய்துள்ள வஞ்சகங்களை நினைத்தபோதெல்லாம் என் நெஞ்சம் நிலைகுலைந்து கலங்குகின்றது.

சங்கமே தஞ்சம் என்று நான் சார்ந்து வந்திருக்கின்றேன். நடுவுநிலைமை யுடைய இந்த நீதி மன்றத்தில் நல்ல நியாயம் கிடைக்கும் என்றே நம்பி நிற்கின்றேன். இனத்தவர் என்றும், அயலவர் என்றும், உறவினர் என்றும், பகையினர் என்றும், வலியர் என்றும், மெலியர் என்றும், பாரபட்சம் பாராமல் யாரிடமும் நேர்மையுடன் நின்று நிலைகளை ஓர்ந்து நெறிமுறைகளை ஆராய்ந்து நீதிபுரிகின்ற தெள்ளிய வெள்ளைத் துரை மக்கள் இப்பிள்ளையிடத்து மட்டுமா பிழைபடுவார்கள்? ஒருபோதும் படார்; உண்மை கண்டு உரியதே செய்வார் என்று நான் உள்ளுற நம்பி உறுதிகொண் டிருக்கின்றேன். இனி மேலும் பேசல் மிகையாம். தங்கள் அருமையான காலத்தை இதுவரை வீணாக்கியதற்கு இரங்குகின்றேன். என்னுடைய சிறு மொழிகளை இவ்வளவில் நிறுத்துகின்றேன். தரும

நிலையமான அருமை நீதிபதிகளே! இதுவரையும் நான் இங்கே சொல்லி வந்தன வெல்லாம் உண்மையில் நிகழ்ந்த உறுதி மொழிகள் என்பது திருவுளம் அறியும். நேர்ந்துள்ள நிலைகளை ஆராய்ந்து தேர்ந்து நீதி செலுத்தி என் அரசினையும் என்னையும் ஆதரித் தருள்புரிய வேண்டும்'' என மிகவும் விநயமாய் நின்று அபயங்கூறி இவர் அமரலானார்.

இங்ஙனம் பிள்ளை சொல்லிய முறையீடுகளை யெல்லாம் கேட்டுவந்த அவ்வெள்ளை அதிபதிகள் உள்ளதை உள்ளபடியே சொல்லினர் என உள்ளம் இரங்கினர். உண்மைகளை ஊன்றி ஆராய்ந்து ஊகித்து உணர்ந்தார். பல இடங்களுக்கும் அலைத்தலைத்து அலக்கழித்து இறுதியில் நேரே பொறுதி யிழக்கும்படி செய்திருத்தலால் உறுதியாளனான அக் கட்ட பொம்மு மனந்திரிந்து சினந்து போர் செய்து அங்ஙனம் விரைந்துபோயுள்ளான் என அவர் உணர்ந்துகொண்டார். கொள்ளவே முன்னம் கொண்டிருந்த கோபம் தணிந்தது; தணியவே இம்மன்னனது மனநிலையை எண்ணி மதிப்பு மீக் கொண்டார். ஒருவன் அயலிடம் புகுந்து இடைஞ்சலான இடத்தில் தனியே அஞ்சாது நின்று படைநிலைகளையும் கவனி யாமல் பலபேருடன் பொருதுவென்று தலைமையோடு தாவிப் போயுள்ளானே என்று அப்போர் வீரத்தை நினைந்து நினைந்து பெரிதும் வியந்தார். அங்ஙனம் வியந்து நின்றவர் இப் பிள்ளையை உவந்து நோக்கி “உமது ஜமீன்தார் வேறு ஆள்வலி இன்றித் தம் தோள்வலி ஒன்றாலேதான் அன்று அப்படையை வென்று போனாரா?'' என்றார். அவருடைய உரைகளைக் கேட்டதும் உள்ள நிலையை யுணர்ந்து பிள்ளை உறுதி மீக் கொண்டு உரிமையுடன் நின்று தம் அரசின் அருந்திற லாண் மையை அத்துரைகளிடம் வித்தரித்து மிகவும் புகழ்ந்து பேசினார். அப்பேச்சுகள் அங்குள்ளவர்களின் உள்ளங் கவர்ந்தன.

பிள்ளை பேசப்பேச அவ்வெள்ளைத்துரைகள் இம் மன்னனது வீரநிலையைக் குறித்து உள்ளே ஆர்வ மீக்கூர்ந்தார்.

ஒரு தனி மனிதன் சூழ நின்று சுட்ட பட்டாளத்தையு மதியாமல் எதிர்த்தவரெல்லாரையும் தொலைத்து யாருக்கும் எட்டாமல் ஓர் ஊறும் ஒட்டாமல் நேரே நின்று வென்று போயுள்ளானே என்று அன்று இக்குலவீரர் கொன்றுபோன திறலையும் விறலையும் நினைந்து மிகவும் வியந்து நின்றார். அவர்களுடைய வியப்பு நிலையையும், உள்ளுற நயப்புற் றுள்ளதையும் நன்கு தெரிந்து உள்ளந் துணிந்து உவந்து நின்று இப்பிள்ளை மேலும் வியந்து பேசலானார்.

பிள்ளை:— அருமைத் துரைகளே! அவர் அசகாய சூரர். அரிய போர்வீரர். அருந்திறலுடன் பெருந்தன்மையு முடையவர். நம்பினார்க்கு இனியராய் நயமே புரிவார்; வம்பு செய்ய நேரினோ தீ யெனக் கொதித்து நோய்மிகச் செய்வார். கும்பினியாரின் அருமை பெருமைகளை மதித்து ஆணைக்கடங்கி உரிமையுடன் அன்புகொண் டிருந்ததனாலேதான் அவ் வீரச் சிங்கம் எதிரே கிடைத்தவரை மட்டும் துடைத்தொதுக்கி அன்று அவ்வளவில் கொன்று போனது; இன்றேல் கொலை பல குவிந்திருக்கும்.

துரைகள்:— அப்போரில் அவர் தூரம் நின்று சுடுதற் குரிய வெடி முதலியன ஏதாவது வைத்திருந்தாரா?

பிள்ளை:— வெடி இல்லை. ஈட்டியும் சுருட்டுவாளும்தாம் அவ்வமயம் அவரிடம் இருந்தன.

துரைகள்:— பிடிவாளால் அவ்வளவு படைகளை வெல்ல முடியுமா? நீர் சொல்வது அதிசயமாக உள்ளதே!

பிள்ளை:— மெய்யாகச் சொல்லுகிறேன் துரைகளே! அவர் கைவாளை நோக்கின், எதிரியின் வாழ்நாளைக் காலன் நோக்குவான். அவர் வேலாயுதக் கடவுளின் மேலான அருள் மிகப்பெற்றவர். வாளாயுத முதலியன யாதுமில்லாமல் தம் தோள்வலியாலேயே எவ்வளவு ஆள்வலிகளையும் அவர்

தொலைக்க வல்லவர். அவ்வீர வள்ளலைக் கண்டவரெவரும் இத் திர நிலையை நேரே தெரிவர்.

துரைகள்:— அவர் இங்கே வருவாரா?

பிள்ளை:— சமுகத்திலிருந்து ஒரு கடிதம் போனால் உடனே வருவர். தடை யாதும் இராது.

துரைகள்:— இடையே இகல் விளைந்துள்ளமையால் அவர் ஐயுற்றுத் தடை சொல்லவும் கூடும். நாம் அவரை இங்கே நேர் முகமாய்க் கண்டுகொள்ள விரும்பி யிருக்கின்றமையால் நீரே நேரில் போய் அழைத்து வரலாமா?

பிள்ளை:— துரைகள் எப்படி உத்தரவு செய்தாலும் அப்படியே செய்யக் காத்திருக் கின்றேன்.

இப்படி உடல் வளைந்து உள்ளங் குழைந்து பிள்ளை உரைத்து நிற்கவே அவரது விநயமான இனிய மொழியையும், பணிவுடைமையையும் கண்டு அவர் உவகை மீக்கொண்டார். யாண்டும் இணங்காமல் வணங்கா முடியனாய் மீறி நின்ற ஒருவன் வலியவந்து தம்மை அடைந்து அடங்கி நிற்க நேர்ந்தான் என்பதை அவ்வெள்ளை அதிபதிகள் உள்ளூற நினைந்து உவந்து நின்றமையால் இம் மதியுடைய பிள்ளைக்குப் புதிய நல்ல வெள்ளை யுடைகளைக் கொடுத்து உடுக்கச்செய்து, வழிச் செலவுக்குச் சிறிது பொருளும் உதவி, ஒரு குதிரையும் தந்து இருதினம் இளைப்பாறியிருந்து பின்பு போய் உம்முடைய ஜமீன்தாராகிய கட்டபொம்மு நாயக்கரை இங்கே அழைத்து வாரும் என்று அனுப்பி வைத்தார். அவ்வமயம் தானாபதிப் பிள்ளைக்கு உண்டான மகிழ்ச்சியை யார் சொல்ல வல்லார்? தலை போய்விடும் என்ற நிலைமையில் படுமோசமாய் ஒரு புறமே ஒதுங்கி அநாதரவாயிருந்த வழக்குத் தனக்கு அநுகூல மானதும், ஆதரவமைந்ததும், புகழோடு பொருளும் கிடைத் ததும், மேலும் உறவுநலங் கனிந்து பெருமை யுற வுள்ளது

மாகிய உறுதி நலங்களையெல்லாம் நினைந்து நினைந்து பிள்ளை உள்ளங் குளிர்ந்தார். உவந்தெழுந்தார். வெள்ளை அதிகாரிகள் எல்லாரையும் வியந்து புகழ்ந்து கும்பினி ஆணையின்மேல் போய் என் நம்பியை இங்கே அழைத்து வருகின்றேன் அருமைத் துரைகளே! விடை அருளுங்கள் என்று வணங்கி வாழ்த்தி வெளியே வந்து வசதியான இடத்தில் வதிந்திருந்தார்.

அங்ஙனம் அவர் நீங்கவும் சங்க அதிபதிகள் அங்கு நடந்த விசாரணைகளை யெல்லாம் நன்கு ஆலோசித்துப் பாஞ்சாலங்குறிச்சி ஜமீன்தார் வந்தால் நேரில் கண்டு நேர்ந்துள்ளதை மேலும் தெளிந்து எல்லாவற்றையும் முடிவு செய்துகொள்வோம் என்று ஒருமுகமாய் உறுதிசெய்திருந்தார்.

இங்ஙனம் அவரிருக்க முன்பு தூத்துக்குடியிலிருந்து டேவிசன் விடுத்திருந்த கடிதம் அன்று மாலை 6 மணிக்கு அங்கு வந்து சேர்ந்தது. தங்கள் நண்பன் அனுப்பியுள்ள நிருபம் என்று தெரிந்து சங்க அதிபதிகள் உவந்து அதனைப் பிரித்துப் பார்த்தார். உள்ளே கட்டபொம்மைக் குறித்து எழுதியிருப்பதைக் கண்டார். வியந்தார். மேலே விழைந்து நோக்கினர். அக் கடித நிலையை அடியில் காண்க.

டேவிசன் கடிதம்.

“அருமை ஐயன்மீர்! கண்ணியம் வாய்ந்த தங்களுக்கு ஒரு கடிதம் எழுதும்படி வாய்த்த இச்சந்தர்ப்பத்தை நான் எண்ணி இன்புறுகின்றேன். இங்கே நண்ணியுள்ள பாஞ்சாலங்குறிச்சி ஜமீன்தார் நல்ல சுத்தவீரர். பரம்பரையாய் இத்தென்னாட்டில் சிறந்திருந்து தனியரசுபுரிந்துவரும் இனிய மரபில் வந்தவர். வஞ்சனையும் சூதும் நெஞ்சறியாதவர். காலம் கண்டு, இடம் நோக்கிச் சமயம் பார்த்து இச்சகம் பேசி இதமாய் நடந்து தம் காரியத்தைச் சாதித்துக்கொள்ளும் சிலர்போல் அவர் யாண்டும் கொச்சையியல்பு கொள்ளாதவர்.

எவர்க்கும் வசமாய் அடங்கி இளிவாக இணங்கிப்போகும் எளியதன்மை யின்மையால் வணங்காமுடியன் என இவ்வையஞ் சொல்லும்படி அவர் வாய்ந்து நின்றார்.

உடனிருந்து பழகி ஊன்றி நோக்கினல் உயர்ந்த குணங்கள் பல அவரிடம் நிறைந்திருப்பதை நேரே காணலாம். பழகினர்க்கு உயிரையும் கொடுக்கும் உரிமை யுடையவர். தாம் பிடித்ததைச் சாதிக்குந் தன்மையும், தம்மை அடுத்தவரை ஆதரிப்பதில் என்ன அல்லல் நேர்ந்தாலும் தளர்ந்து விடாத திண்மையும் அவரிடம் இயற்கையாகவே அமைந்துள்ளன. அவரது இயல்பறிந்து உறவுகொண்டார்க்கு எளியராய் நின்று எல்லா வுதவிகளையும் அளியுடன் செய்வார். அவரை நயமாக அணைத்துத் தனக்குத் துணை செய்துகொள்ளாமல் நமது ஜாக்சன் இகல்கொண்டு இடர் செய்துள்ளமையால் இராமநாதபுரத்தில் இருவருக்கும் பெருங்கலகம் விளைந்திருக்கின்றது. அவ்விளைவின் மூலகாரணத்தை ஆராய்ந்து நோக்கிப் பாரபட்சம் பாராமல் நீதிசெய்வது கும்பினியாரின் குலக்கடமையாகும். அயல்நாட்டிலிருந்து வந்துள்ள நாம் இந் நாட்டின் இயல்பறிந்து வழிதெரிந்து இதமாய் நிற்றல் நலமாம். நாம் நன்முக அரண்கொள்ளுமுன் யாண்டும் முரண் கொள்ளலாகாது. பாளையகாரருள் தலைமையாயுள்ள அக் குலவீரரை இவ்வேளையில் நாம் இதமாய் வணக்கித் துணையாக்கொள்ளின் நம் ஆட்சி மிகவும் மாட்சிமை யடையும். அடுத்திருந்து நெடுநாளாக அவரது உண்மையை யறிந்துள்ளமையால் இவ்வண்ணம் எடுத்து எழுதலானேன். பிழையிருந்தால் பொறுத்துக் கொள்ளுங்கள். நம் சங்க அரசு எங்கும் பங்கமின்றி வாழத் தேவனைப் பிரார்த்தித்திருக்கின்றேன்.'' என இங்ஙனம் உரிமையுடன் எழுதியிருந்த அவ் அருமைக் கடிதத்தை ஆவலோடு முழுவதும் படித்தறிந்து தலைமை அதிகாரிகள் எல்லாரும் ஒருங்குகூடி இவரது நிலைமையை நீள நினைந்து ஆழமாக ஆலோசித்தார். ஒரு

கறுப்பு மனிதனைக் குறித்து நம்மவன் இவ்வளவு தூரம் புகழ்ந்து எழுதுவதென்றால் அவன் எவ்வளவு உயர்ந்தவனா யிருப்பான் என்று உள்ளூற எண்ணி அவர் உவந்து வியந்தார். இவ் வீர மன்னனை நேரே காணவேண்டும் என்று அவர் கருதியிருந்த ஆசை பெருகி வளர்ந்தது. மறுநாளே டேவிச னுக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினர்.

"தாங்கள் நண்புகூர்ந் தனுப்பிய நிருபம் வந்தது. விவர முழுவதும் தெரிந்து அனைவரும் உவகை கூர்ந்தோம். அப் பாளைய காரரை நேரே கண்டு மகிழ வேளையை எதிர்நோக்கி நாம் விரும்பி யிருக்கிறோம். கூடுமானல் அவரை இங்கே அழைத்துக்கொண்டு வரவும். மற்றவை நேரில்." என இவ்வாறு சுருக்கமாக எழுதி அனுப்பி மேலே நிகழ்வதை அவர் வருக்கமாக எதிர்பார்த் திருந்தார்.

நீதி மன்றத்தில் நடந்த விசாரணைகள் யாவும் யாதொரு முடிவுங் கொள்ளாமல் ஆலோசனையில் அமர்ந்து நின்றன.

பதினோராவது அதிகாரம்.

பிடியுண்ட பிள்ளை மீண்டு வந்தது.

முன்பு துரைகளிடம் விடைபெற்று வெளிவந்த தானாபதிப் பிள்ளை திருச்சினாப்பள்ளியில் மலைக்கோட்டை அருகே ஒரு வீட்டில் தங்கி இரண்டு நாளாக இளைப்பாறி யிருந்தார். தமக்குக் காரியம் அநுகூலமானதை நினைந்து களிப்பு மீக்கூர்ந்து தாயுமானவர் கோவிலுக்குப் போய் அருச்சனை ஆராதனைகள் புரிந்து சுவாமி தரிசனம் செய்து கொண்டு நல்ல நேரம் பார்த்துக் குதிரையி லேறித் தென் திசை நோக்கிப் புறப்பட்டு விரைந்து வந்தார். வரும் வழியில் இடையே திருமங்கலத்தில் இறங்கி நாகம ரெட்டியார் என்னும் தனிகர் வீட்டில் ஒருநாள் தங்கி யிருந்தார். அங்ஙனம்

இருக்குங்கால் பிள்ளை நெஞ்சில் சந்தேகங்கள் துள்ளி யெழுந்தன. "வெள்ளையர்கள் மிக்க சூழ்ச்சி யுடையவர்கள்; காரிய சாதனையில் கைதேர்ந்தவர்கள்; நம் வீரிய மன்னனை நேரில் அழைத்து வரும்படி ஆவலோடு என்னை ஏவி யுள்ளார். என்ன நோக்கமோ? முன்னம் நேர்ந்தது போல் இன்னமும் நேருமோ? இராமநாதபுரத்தில் தப்பிப் போய்விட்டான்; இங்கே தப்பாமல் வேலையை முடிக்கவேண்டுமென்று பலத்த படைகளைப் பக்க பலமாக வைத்துக்கொண்டு சதி செய்யவும் கூடுமே! அதிகாரிகளை எப்படி நம்புவது? ஆனால் சொல்லினும் செயலினும் நல்லவர் என்று தெரிகின்றது; பொல்லாத நிலை ஒன்றும் தோன்றவில்லை. அப்படியே மாறுபட்டாலும் அந்த வீர மடங்கலை யார்தான் என்ன செய்ய முடியும்? ஆனதை நேரே போய்ச் சொல்வோம்; ஆவது ஆகட்டும்" என இன்னவாறு பல பல எண்ணி யுளைந்தார். வீரமும் விநயமும் மிகவும் உடையவராதலால் இங்ஙனம் ஐயங்களில் உழந்து அலமந்து நின்றார். பின்னர் எழுந்தார். பெரிதும் விரைந்து பெருவழிகடந்து நாலாம்நாள் மாலை ருமணிக்குப் பாஞ்சாலங் குறிச்சியை வந்தடைந்தார். வடக்குக் கோட்டை வாசலில் குதிரையை விட்டு இறங்கவும் பிள்ளை வந்துள்ள செய்தியை உள்ளே இருந்த இவ் வள்ளலுக்கு அறிவித்தார். உடனே இவர் பேராவலோடு விரைந்து வெளியே வந்து பிள்ளையைக் கண்டார். பண்டு முதலையுண்ட பிள்ளை மீண்டுவரக் கண்ட தாய் தந்தையரைப் போல் வெள்ளையர் கையில் நின்று மீண்டு வந்த அப் பிள்ளையைக் கண்ட அளவில் இவ் ஆண்டகை கொண்ட உவகைக்கு அளவே யில்லை. மாண்டே போவார்; மீண்டு வரார்; என மனத் துயருடன் மறுகி யிருந்த இவர் அவ் வுரிமையாளர் வரவும் உள்ளங் குளிர்ந்து உள்ளே கொண்டுபோய் அருகிலிருத்தி ஆர்வமீ தூர்ந்த "எங்கிருந்து வருகிறீர்! என்ன நிகழ்ந்தது? எப்படித் தப்பினீர்? என இப்படி வியப்பும் விம்மிதமு மிகுந்து விரைந்து வினவினர்,

வினவவே விநயமாக இவரை உவந்து நோக்கி "எல்லாம் செந்திலாதிபன் கிருபையும், இந்த இடத்தின் மகிமையுமே நான் மீண்டு வந்து இங்கே சமுகத்தைக் கண்டுகொள்ளச் செய்தன. அங்கே நடந்த கதைகள் மிகவும் நீண்டன; பட்ட பாட்டுக்கெல்லாம் நல்ல பலன் கிடைத்துள்ளது" என்று பிள்ளை சொல்லி மேலும் சொல்ல வாய் திறந்தார். அவ்வமயம் அங்கே தூத்துக்குடியிலிருந்து டேவிசன் துரை வந்தார். அத் துரையைக் கண்டதும் இத் துரை பேராச்சரியமும் பெரு மகிழ்ச்சியும் அடைந்து உவந் தழைத்து உள்ளே கொண்டுபோய்ப் பக்கத்தே தக்க ஆதனத்தில் அமர்த்தி மிக்க மரியாதை செய்து "ஆபத்து வந்தாலும் சம்பத்து வந்தாலும் தனியே வராது; திரண்டுதான் வரும்" என்னும் பழமொழி ஈண்டு நினைவுற வருகின்றது. பிள்ளையும் நீங்களும் உள்ளமும் உயிரும் போல் இங்கே ஒருங்கே வந்துள்ளமை பெரும் பாக்கியமேயாம் என்று உவகை யுரையாடி உவந்திருந்தார். புதியராய் வந்த அவ் இருவரும் அதிசயமுடன் ஒருவரை ஒருவர் விழைந்து நோக்கிக் குசலம் விசாரித்துக் குதூகலத்தோடு குலாவி யமர்ந்தார். அதன்பின் பிள்ளையைப் பார்த்து இவ் வள்ளல் தூண்ட அவர் உள்ள முவந்து மேலே சொல்ல லானார்.

தானுபதி தப்பி வந்தமை சொன்னது.

"இராமநாத புரத்தில் போர் மூண்ட பொழுது மேல் மாடத்தில் நான் பொறிகலங்கி நின்றேன். நீங்கள் பொருது வென்று போகவும் அருகு நின்ற மல்லர்கள் இறுக வந்து என்னைப் பிடித்துக்கொண்டார். நான் மறுகி யிருந்தேன். போரில் வெருவி ஒளிந்த ஜாக்சன் பிறகு வந்து என்னைக் கண்டான்; என் னுயிரைப் பருகிவிடுபவன் போல் படு சினங் கொண்டான். கொடுமையாக வடுவுரைக ளாடி என்னை வைதிகழ்ந்தான். நானும் எதிர்த்துப் பேசினேன்; பேசவே அவன் கொதித் தெழுந்து என்னைக் கொடுஞ் சிறையி லிட்டுப்

பட்டினி போட்டுப் பதைக்கச் செய்தான். வாரம் இரண்டு கழிந்தபின் என்னைத் திருச்சினப்பள்ளிக்கு அனுப்பினன். அவனும் உடன் வந்தான். அங்கே துணைப்பலம் கொண்டு அவன் துணிவுற்று நின்றான். அயலிட மாயிற்றே! என்ன நேருமோ என நான் ஏங்கி யிருந்தேன். குறித்த காலம் வந்தது. கும்பினித் தலைவர்கள் எங்கள் இருவரையும் எதிர் நிறுத்தி நிகழ்ந்ததை உசாவி நீதி விசாரணை செய்தனர்.

முதலில் ஜாக்சன் எழுந்து தனக்கு அனுகூலமாகவும், நம் இடத்துக்கு இடையூறாகவும், சமர்த்துடன் அமைத்துப் பேசினன். பின்பு என்மேல் பிழைகளை ஏற்றிப் பெரிதும் தூற்றினன். எல்லா வம்புகளும் என்னாலேதான் விளைந் துள்ளன என்றும், வெள்ளையரை இகழ்ந்து அல்லல் பல செய்கின்றேன் என்றும், பொல்லாதவன் என்றும், மூண்ட சண்டைக்கு மூலகாரணம் நானே என்றும் என்னைக் கொலைத் தூக்கில் இடும்படியான நிலையில் பழிகளைத் தூக்கி என் தலையில் சுமத்தினன். அவன் சொற்களைக் கேட்டதும் துரைகள் எல்லாரும் பற்களைக் கடித்து என்னைச் சினந்து பார்த்துச் செய்த குற்றங்களுக்கு உய்தி என்ன? என்று உருத்துக் கேட்டார். நான் தெய்வமே துணை என்று துணிந்து நின்று நடந்தவற்றையெல்லாம் தொடர்ந்தெடுத்து ஆதியோ டந்தமாக அவர் உணர்ந்துகொள்ளுமாறு பணிந்து மொழிந்தேன். மேலும் அங்கே நான் பட்டினி கிடந்ததையும், பட்ட பாட்டையும், கட்டியிருந்த அழுக்கு வேட்டியை இழுத்துக் காட்டிப் பழித்துயருடன் பதைத் துழந்ததையும், ஜாக்சன் துரை அநியாயமாய் அலக்கழிவுசெய்து கொலைப்பழி விளைத்ததையும், தங்கள் மான வீரங்களையும் சங்க மன்னர் மனங்கொள்ளும்படி மறுகி யுரைத்தேன்; உரைக்கவே அவர் உள்ளம் இரங்கி உணர்ந்து தெளிந்து தங்களை நேரில் காண ஆசை மீக்கூர்ந்து பொருளும் பரியும் பொருந்த உதவிச் சமுகத்தை அங்கு அழைத்து வரும்படி என்னை இங்கு

அனுப்பி யருளினர்" எனத் தமது வரவு நிலையுடன் வர விருக்கும் உறவு நிலையையும் உணர உரைத்தார்.

அவ்வுரைகளை யறிந்ததும் உடனிருந்த டேவிசன் துரை உளமிக மகிழ்ந்து இவ் அரசை நோக்கி "அண்ணலே! சங்கத் தலைவர் தங்களை நேரில் காண விழைந்து எனக்கு அனுப்பி யிருக்கும் நிருபம் இது; நெருநல் வந்தது" என உரிமை யோடு காட்டினர். நேர்ந்துள்ள நிலைகளை யறிந்து மன்னர் மகிழ்ச்சி மீக்கூர்ந்து இனி நாம் என்ன செய்யவேண்டும்? என அவ் இருவரிடமும் இனிது உசாவினர். உசாவவே "நாம் அனைவரும் நேரே சென்று பேரரசாயுள்ள கும்பினித் தலைவர்களைக் கண்டு பெருநட்புக்கொண்டு உற வுரிமையுடன் மீளவேண்டும்; வேளையை வீண் கழிக்கலாகாது; நாளை நின்று நல்ல வேளையில் புறப்பட வேண்டும்" என்று டேவிசன் துரை சொன்னர். பிள்ளையும் அவ்வாறே உள்ளந் துணிந்து உறுதி பகர்ந்தார். அங்ஙனம் பகரும்பொழுது கோவிலில் இயல்பாக நகரா முழங்கியது; அம் முழக்கத்தைக் கேட்டு நல்ல சகுன மிது; வீரியத்துடன் காரிய சித்தியாகும் என்று அங்கு நின்றவ ரெல்லோரும் நேர்ந்து சொல்லினர். இவ் வள்ளல் உவந்து திரிசிரபுரம் செல்ல இசைந்தார். குறித்த நாழிகை வந்தது. பிரயாணத்திற் குரிய ஆயத்தங்க ளெல்லாம் அமை வுடன் ஆயின; பரிவாரங்கள் எழுந்தனர்; படை வீரர்கள் திரண்டனர். குடை கொடி விருதுகள் குலாவி ஓங்கின.

திரிசிரபுரம் சென்றது.

அரசர் பூசனை புரிந்து முருகனை உருகி நினைந்து உள்ளன்புடன் துதித்து அயலெழுந்து உணவருந்தி அரச கோலங்கள் புனைந்து, உள்ளாயுதம் ஒன்று உடை யுட் பொதிந்து, அரண்மனை யிடையிருந்த செச்சையில் வந்தமர்ந்து, அருகே நின்ற மாமனை நோக்கி யாம் இங்கே வரும் வரையும் பதியை நன்கு பாதுகாத்து வருக என்று பணித்து,

எங்கும் துதிகள் பொங்கி முழங்க அதிக ஆடம்பரங்களுடன் வெளியே வந்தார். இவரைக் கண்டவுடனே சந்திரனைக் கண்ட கடலென அங்கு நின்ற படைகளெல்லாம் நெடுங்களி கொண்டன. காவலர் ஆவலுடன் வழி விலக்கினர்; விழுமிய நிலையில் அவண் அலங்கரித் திருந்த சிங்கமுகத் தண்டிகையில் இச் சிங்க ஏறு ஏறவும், எங்கணும் இன்னொலிகள் எழுந்து மீறின. டேவிசன் துரையும், தம்பியரும், தானுபதியும் உயர்ந்த பரிகளில் ஏறினர். படை வீரரெல்லாரும் அடைவே எழுந்தார். உரிமையானவர் இருமருங்கும் அருகே வரத் தானை ஏகத் தண்டிகை நடந்தது. கருந்தூளும் செந்தூளும் கலந்து வான் மண்டப், பெருந் திரளுடன் நடந்து, அருந் திறலாளர் வருகின்றார் என இடையிடையே பாளையகாரர் பரிந்து வந்து விருந்து புரிய ஆங்காங்கு அருந்தி யமர்ந்து திருந்திய சீருடன் இவர் திருச்சியை அடைந்தார்.

பன்னிரண்டாவது அதிகாரம்.

துரைகள் நட்பானது.

இவரது வரவினை யறிந்ததும் கும்பினி அதிபதிகள் நம்மை நம்பி வந்தாரே என்று உளமிக வியந்து உவந் தழைத்து உபசரித்து அரச மாளிகையில் அமர்ந்து அனைவரும் அளவளாவி யிருந்தார். டேவிசன் துரையும் தம்பியரும் தானுபதியும் உடனமர்ந் திருந்தார். இவருடைய உருவ அமைதியையும் பெருமித நிலையையும், வீரப் பொலிவோடு விளங்கி மிளிரும் திருமுகத் தெளிவையும் ஒரு முகமாய் நோக்கி அவரனைவரும் உள்ளங் களித்தார். ஆளுக்கு ஆள் ஆசை கொள்ளத் தக்க கட்டழகுடன் திண்டிறல் மிகுந்து யாண்டும் கம்பீரமாய்க் கதித் திருந்தமையால்



ஊமைத்துரை.

1771—1801.

48-வது பட்டம் 1800—1801.

கண்டவ ரெவரும் இவர் கைவச மாயினர். மருவலரும் பருகு காதலோடு மருவ நேர்ந்தமையால் உருவின் பெருமை அங்கு உணர நின்றது. "* உருவு திருவூட்டும்" என்னும் அருமை மொழி ஈண்டு நினைவுற நேர்கின்றது. இவ்வண்ணம் இவரை நேரில் கண்டு களித்தவர் முன்னம் போரில் நிகழ்ந்த புலனறியத் துணிந்து "இராமநாதபுரத்தில் நடந்த காரியம் என்ன?" என்று இவரிடம் இதமுடன் கேட்டார். அவ்வுரை வரவும், துரைகளை உறவுடன் உவந்து நோக்கி "அது நடந்து போன காரியம்; ஈண்டுத்தொடர்ந்து நினைத்தால் துயரமாகும்; வழிமுறையில் வராத இளிவரவை வளர்த்து, என்மனநிலையைக் கெடுத்துச் சினமிகச்செய்து கண்ணியம் வாய்ந்த கும்பினி யாருக்கும் எனக்கும் வெம்பகை விளையும்படி நண்பர் ஜாக்சன் அவர்கள் விரகுபுரிந்து அடாதனசெய்து படாதபாடு படுத்திவிட்டார். அவரை நோவதில் யாதும் பயன் இல்லை; அன்று அவர் சொல்லை நம்பி வழி முழுதும் தொடர்ந்து போன என் பழிவினையே அவ் இழிவினை விளைத்தது; விழுமிய உங்கள் பெருந்தகைமையை நினைந்து கழிவில் நேர்ந்த அழிவுகளை யெல்லா மறந்து வழி முழுதும் கடந்து நேரே கண்டு மகிழ்ந்து கருணைபெற வந்துள்ளேன்" என்று கெழுதகைமை தோன்ற இவர் அழகுடன் மொழிந்தார். அவ்வுரைகளைக் கேட்டதும் துரைகள் உளமிக வுவந்தார். முன்னைய டேவிசன் கடிதமும், பிள்ளையின் வாக்குமூலமும், இம் மன்னன் உரையும் ஒரு முகமாய் மருவியுள்ளமையான் முன்னம் நிகழ்ந்திருக்கும் நிலைகளையும், இவரது உண்மை யையும், திண்மையையும் உறுதிபெற அவர் ஓர்ந்து உணர்ந்து கொண்டார். கொள்ளவே, தள்ளருந்திறலுடைய இவரது

---

* பழமொழி 106. இங்கே திரு என்றது செல்வம் சிறப்பு காரியசித்தி முதலிய அநுகூலங்களை. ஊட்டும் என்றது அரிய நலங்கள் யாவும் எளிதில் கொண்டுவந்து கூட்டும் என்றவாறு. "உருவின் மிக்கதோர் உடம்பது பெறுதலும் அரிதே" (சிந்தாமணி) என்றதனால் அவ் உருவம் பெறலரும் பேறுயுள்ளமை புலனும்.

உறவை நயந்து உரிமை மிகுந்து தனித்தனி விருந்தாற்றி இனித்த மொழிகள் ஆடி இனிதமர்ந்திருந்து "இனி நீர் நமக்கு இனியராய் நின்று என்றும் இதம்புரிந்து வர வேண்டும்" என்று பதம்பெற வுரைத்தார். துரைகள் உரைத்த அவ்வுரைகளைக் கேட்டு இவர் உளமிக மகிழ்ந்து கிழமை பகர்ந்தார். "பழமையான என் நிலைமை குலையாமல் நெறிமுறை தெரிந்து நீதி செலுத்தி வரின் தலைமை அதிபதிகளாகிய தங்கள் ஆணையை யான் யாண்டும் கடவேன்; வேண்டும் உதவிகளை விழைந்து புரிவேன்; கும்பினி அரசுக்கு இடையூருக யாரேனும் தடைசெய்ய நேரின் யானே நேரெதிர்ந்து அவரை நிலையழித்து இங்கு நலமுறச் செய்வேன்; பல பல கூறி என்? உலகறிய நின்று எந்நிலையிலும் தளராமல் கும்பினிக்கு உறுதியாயுழைப்பேன்; இது வானறிய மண்ணறியச் சொன்ன உண்மை" என ஆணை கூறித் தந்தார். இவ்வாறு ஒத்துழைக்க இவர் உறுதி செய்து தரவும், இத்தகைய சுத்த வீரன் துணை அமைந்தது தங்களுக்குப் பேருறுதியாமென அவர் பெரிது மகிழ்ந்தார். இவரது உரைகளையும் உறவுரிமைகளையும் பாராட்டி உள்ளங் குளிர்ந்தார். நல்ல தீரன் என்று நயந்துப் புகழ்ந்தார். இங்ஙனம் உரிமை மிகுந்து உறவுகொண்டாடி இரு வாரங்களாக அங்கு இவர்க்குப் பெருவிருந்துகள் செய்தார். கும்பினிக்கு அமைந்திருக்கும் நில வுரிமையையும், இந்த நாட்டிலுள்ள பாளையகாரர்களுடைய நிலைமைகளையும், வரி வரவுகளையும், மேலே புரிய வேண்டிய நெறி முறைகளையும், இவருடன் நேர்ந்து பேசி ஓர்ந்து உரிமை செய்ய உறுதி புகன்றார். மாலை வேளைகளில் சாலை வழிகளில் உல்லாசமா யுலாவிச் சல்லாப வுரைகளாடினர். அவ்வண்ணம் இன்ப நலங்கள் நுகர்ந்து இனிய மொழிகள் பகர்ந்து கனியும் நண்புடன் இனிதமர்ந்து வருங்கால், குதிரை ஏற்றத்தில் இவர் மிகவும் வல்லவர் என்பதை டேவிசன் மூலம் அறிந்து ஒரு நாள் அவ் ஆடல் காண யாவரும் ஆர்வமுடன் விழைந்தார்.

அவ் விழைவினை இவரிடம் உறவுடன் உரைத்தார். இவர் சரி என இசைந்தார். குறித்த வேளை வந்தது. அதி வேகமுள்ள பரிகளை ஆராய்ந்து அவற்றுள் ஏழு குதிரைகளைத் தெரிந்தெடுத்து வெளியே கொண்டுவந்து நிறுத்தினர். நிறுத்தவே இத் திடவீரர் உடை வரிந்து கட்டி விடை என வெளிவந்தார். வரவே வாசி ஏற்றத்தின் வாசி காண ஆசை மீக்கூர்ந்து வாதுவர் பலர் தம்முள் வாது பேசி வந்தார். அவ் ஆடற் காட்சியைக் கண்டு மகிழப் பல்லாயிரக் கணக்கான சனங்கள் அங்குத் திரளாக வந்து கூடி நின்றார்.

துரைமார்கள் நிரை நிரையே ஆதனங்களில் நிறைந்திருந்தார். வெறியேறிய புரவிகள் அரியேறென வெளிவந்து நின்றன.

குதிரை ஏற்றம்.

வையாளி வீதியில் ஒய்யாரமாய் வந்து காதுகளை நெறித்துப் பெருமிதத்தோடு கடுவேகந் தெரியக் கதித்து நிற்கும் அப்பரிகளைப் பார்த்தவுடனே இவற்றின் அருகு போவதுயார்? அம்மா! என அனைவரும் அதிசயித்து நின்றார். அந்நிலையில் இம் மன்னர் புகுந்தார். செண்டு வெளியில் மடங்கலேறென மண்டியெழுந்த இவரது திண்டிறல் நிலையை நோக்கிக் கண்டவர் திகைத்தார். அருகே அணுகவு முடியாதென அச்சம் விளைத்து உச்ச நிலையில் நின்ற அப்புரவிகளுள் ஒன்றின்மேல் இப் போர்வீரர் தாவிப்பாய்ந்து தட்டிவிட்டார். விடவே குயவன் திகிரிபோல் நிலை ஒன்றும் தெரியாமல் அவ் வயமா வாவி எழுந்தது. ஆவி போவது காணுமல் வாவித் தாவிய அது இருமுறை சுற்றுமுன் இளைத்து நின்றது. இவர் அதனை இகழ்ந்து விடுத்து மற்ருெரு குதிரைமேல் விரைந்து தாவினர். அது பறந்தெழுந்தது. வானிடை வாவிவரும் விஞ்சையன் போல இக் கோனெடு குலாவி வந்த அது சிறிது பொழுதில் கொட்டநுரை தள்ளித் தட்டழிந்து நின்றது. அதனை எள்ளிவிட்டு மற்ருெரு புரவிமேல் இம்

மன்னர் துள்ளி ஏறினர். அது கொள்ளிவட்டமும் காற்ருடியும் போல் உள்ள நிலை ஒன்றும் தோன்ரு வகை உயர் வேகத்துடன் சுற்றி வந்தது; சற்று நேரத்தில் எய்த்து நின்றது. அதனை எற்றி அகன்று மற்ருென்றின் மேல் தாவி இவர் வாவி வந்தார். அதுவும் இடையே தளர்ந்தது. இவ்வாறே அவ் ஏழும் இளைக்க இவர் யாதும் இளையாமல் மேலும் ஏற விறுகொண்டு வேள் என நின்ருர். ஆளரிபோன்று அடலமைந்து நின்ற இவரது திடநிலையைக் கண்டு அங்கே திரண்டு நின்றவர் யாவரும் வியந்து புகழ்ந்தார். குதிரை ஏற்றத்தில் வல்லவரான வெள்ளைக்காரத் துரைகள் எல்லாரும் இவருடைய திறலினை மெச்சித் தீரன் என வியந்தார். ஊரெங்கும் இவர் பேர் பேரன்போடு பேச நின்றது.

இவ்வாறு யாரும் போற்றச் சீரும் சிறப்பும் எய்தி இவ் வீர மன்னர் விறலொடு நின்ருர். அதன்பின் சங்க அதிபதிகள் தென்னுட்டுச் சிங்கம் எனச் சிறப்புரை பகர்ந்து இரண்டு தினங்கள் கழிந்தபின் தம்முட் கலந்தாராய்ந்து இவருக்குச் சிறந்த வெகுமதிகள் செய்ய விழைந்தார்.

கும்பினியார் கொடுத்த வரிசைகள்.

இம் மன்னருக்கு இன்னுயிர் நண்பரான டேவிசன் துரையொடு ஆலோசித்துத் தங்கள் ஞாபகம் என்றும் மறவாது இருக்கும்படி மதித்த உயர்வான வரிசைகள் இவருக்கு உரிமையுடன் துரைமார்கள் செய்யலானர். ஆருயிர ரூபாய் விலை மதிப்புள்ள ஒரு முத்துமாலையை இவருடைய கழுத்தில் அணிந்தார். சங்க முத்திரை பொறித்ததும், இருபுறமும் கூர் உள்ளதுமான வடிவாள் ஒன்று கொடுத்தார்; அன்று ஏறி யுலாவிய ஏழு குதிரைகளையும் நல்கித் தந்தத்தினல் செய்த அழகிய ஒரு சிவிகையையும் தந்தார். தங்கள் தொடர்பு எங்கும் எவரும் தெரியும்படி துரைகள் சூடாமணி என்று ஒரு பட்டப்பெயரும் சூட்டிப் பண்பு பாராட்டினர்.

இங்ஙனம் அணியும் ஆயுதமும் வாகனங்களும் பேரும் பிறவும் பிறங்கத் தந்து சீர் செய்தருளிய அப் பேரரசரது பெருந்தன்மையை நினைந்து பெரிதும் வியந்து உளமிக வுருகி இவர் உவகை மீக்கூர்ந்தார். அவ் வள்ளல்களுக்கு என்றும் நன்றியறிவுடன் நின்று இனிது துணை செய்வதே தம் கடமை யென நெடிது துணிந்து முடிவு செய்து முடிவில் அவர்களிடம் இவர் விடை பெற நேர்ந்தார். விநய மொழிகள் பகர்ந்தார்.

விடை பெற்று மீண்டது.

"ஐயன்மீர்! என்னை ஒரு பொருளாக மதித்துச் செய்த பிழைகளை யெல்லாம் பொறுத்துச் சீர்பல செய்துள்ள மேலோர் களாகிய உங்கள் முன்னிலையில் இனி யான் யாது சொல்ல வல்லேன். சேய் என நின்று ஆயதைச் செய்வேன். வாய் பேசி ஆவது என்? வந்து நாளாகின்றது; விடையருளுங்கள் என்று கும்பினித் தலைவரிடம் பண்பு மிகுந்து இவர் நண்புடன் வேண்டினர். அவர் அன்புரை புகன்று இணங்கி யருளினர். டேவிசன் துரையும் விடைபெற்றார். யாவரும் எழுந்தனர். அங்குப் பெற்ற வரிசைகளுடன் பெருமையோ டெழுந்து அவர் தந்த தந்தச் சிவிகையில் இந்த வீரர் ஏறினர். அருகே புரவிகளில் உரியவர் அமர்ந்தனர். பெரிய ஆடம்பரங்களுடன் சேனைகள் தொடர்ந்து தென் திசை நோக்கிப் படர்ந்தன. இம் மானவர் சிவிகை மாண்புடன் நடந்தது.

இம்மன்னர் இங்கே வரவும் அங்கே கும்பினித் தலைவர் ஜாக்சனை அழைத்தனர். எதிரிகள் முன் வைத்துத் தம்மவனைக் குற்றஞ்சாட்டுதல் குறையாம் என்று அத்துரை மக்கள் குறித்திருந்தார் ஆதலால் இத்துரை மகன் அயல் அகலவும் அவனை முறையுடன் வருத்தினர். அவன் வந்து நின்றான். பிள்ளையின் வாக்குமூலத்தோடு மன்னன் வாய்மொழியையும் நேரே அறிந்துகொள்ள விழைந்து காரியம் சூழ்ந்து கருதிய வாறே உறுதிபெற வுணர்ந்து உண்மையை முடிவு செய்து

கொண்டமையால் திண்மையுடன் அனைவரும் அவனைக் கடிது நோக்கி முடிவுரை பகர்ந்தார்.

கும்பினித் தலைவர் ஜாக்சனை நோக்கிச் செய்த தீர்ப்பு.

"தென்னாட்டின் தலைமை அதிகாரத்தை உனக்குத் தந்திருந்தும் அந்நாட்டின் நிலைமை தெரியாமல் நீ நிமிர்ந்து நடந்திருக்கின்றாய். முன்னம் உன்னை அனுப்புங்கால் கட்டபொம்முடைய நிலைமை முழுவதையும் நேரே உணர்த்தி மாறுபாடு மீறாமல் இதமாக நெருங்கி அவரை இனிது வசமாக்கி வரி வரைந்து கருமமே கண்ணாய்க் காரியம் புரிந்து வருக என்று கருத்துடன் விடுத்தும் அதனைச் சிறிதும் கருதவில்லை. நிலையறியாமல் புலை புரிந்து கலகம் விளைத்தாய்; கொலைகள் விழுந்தன. சொல்லிய பொருள் வரவும் இல்லையாய் முடிந்தது. பரம்பரையாய் அங்குச் சிறந்து வந்துள்ள ஒரு பாளையகாரனை வேளையறியாமல் பல இடங்களுக்கும் அலைத்து வெகுளியை மூட்டியதனாலே தான் இவ் வினை விளைந்துள்ளது. விநயமில்லாத உன்னை இன்று முதல் இப் பதவியில் நின்று விலக்கியிருக்கிறோம்" என்று விதித்துணர்த்தினர். உணர்த்தவே அவன் மனங்கலங்கி மாறொன்றும் கூறாமல் தலைகவிழ்ந்து நிலைகுலைந்து போனான். போனவன் அந்த அவமானத்தால் சின்னாளில் பொன்றவும் ஆனான்.

இங்ஙனம் நீதிநெறி நின்று நியாயம் செய்த பின் முன்பு போரில் இறந்த தளகர்த்தனாகிய கிளார்க்கினுடைய குடும்பத்திற்கும் கும்பினியார் தக்க உதவி புரிந்தனர். அவ்வுதவி நிதியானது அவன் பெற்று வந்த சம்பளத்தின் தொகையளவை நோக்கி அதற்கு இயைய வகுத்து மாதந்தோறும் கொடுக்கப்பட்டது. அக்கொடைப் பொருள் *73 வராகன், 19 பணம் 20 பைசா என்க. அச் சமரில் பட்ட மற்றவர்

* "Government granted his widow a pension of 73 Star pagodas 19 fanams and 20 cash per mensem". (R. G.)

களுக்கும் உற்ற வுதவிகளை ஓர்ந்து புரிந்து, இராமநாதபுரத்தில் அவ்வமயம் தங்கிக் கிடந்த தண்டிகை முதலிய பொருள்களை யும் இத் திண்டிறல் மன்னரிடம் கொண்டுபோய்ச் செலுத்தி விடும்படி பணித்தருளினர்.

இதனல் கும்பினி அதிபதிகளுடைய மதிநலனும், மன நிலையும், வாரம் பற்ருமல் ஆராய்ந்து முறைசெய்யும் அருமை யும், அடுத்தவரை ஆதரிக்கும் பெருமையும், காலம் கண்டு இடம் நோக்கி இகல் ஒதுக்கிக் கருமமே கண்ணுய்க் காரியம் புரிந்து அரசுரிமையைப் பாதுகாத்துவரும் சீர்மையும், ஓர்மை யுடன் ஒத்துழைக்கும் நீர்மையும், பிறவும் அறியலாகும். பின்பு எஸ். லஷிங்ட்டன் (S. Lushington) என்பவரை இப் பாண்டி மண்டலத்திற்குக் கலெக்டராகக் கும்பினியார் நியமித்தார். அவர் பதவியை ஏற்று வந்து பண்புடன் இருந்தார்.

அங்கு இவ்வகை யிருக்க அன்று தென் முகமாய்ப் புறப்பட்டு இம் மன்னர் வருங்கால் இடை வழியில் புதுக் கோட்டை அரசராகிய விஜய ரகுநாத தோண்டைமான் எதிர் கொண்டு கண்டு தமது அரண்மனையில் ஒரு தினமாவது விருந்தினராய் இருந்து போம்படி இவரை விரும்பி வேண்டினர். அவ்வேண்டுகோளுக்கு இவர் இணங்கியருளினர். அருளவே மிகுந்த ஆடம்பரங்களுடன் அழைத்துச் சென்று சிறந்த மாளிகையில் இருத்தி உயர்ந்த மரியாதைகளுடன் உவந்துபசரித்து இவருக்கு அரிய பெரிய விருந்து ஒன்று அவர் ஆர்வமொடு செய்தார். அம் மன்னரது பேரன்பை வியந்து உளமிக மகிழ்ந்து ஒரு நாள் அளவளாவி யிருந்து மறு நாள் இவர் விடை பெற்று எழுந்தார். அவர் சிறிது தூரம் உரிமை யோடு உடன் வந்து உறவு கொண்டாடிப் பரிவுரை பகர்ந்து உவந்து வழியனுப்பி அகன்று நின்ருர்.

இவர் படையுடன் எழுந்து அடைவுடன் நடந்து மறு நாள் வந்து மதுரையை அடைந்து அங்கு மகிழ்ந்து தங்கி

இரவு திருக்கோவில் சென்று சொக்கநாதப் பெருமானையும், மீனுட்சியம்மையையும் தொழுது வணங்கிப் பெருநிதி வழங்கி, அருகடைந்த மறையவ ரெவர்க்கும் தகுதி யறிந்து உறு பொருள் உதவி ஒருபொழு திருந்து வருபொழு தெழுந்து உரிய பரிவாரங்களுடன் பெருவழி கடந்து தம் திருநகர் வந்து சிறப்புடன் சேர்ந்தார். சேரவும் கார்கண்ட பயிரென இவரை நேர்கண்ட வுடன் குடிகளெல்லாரும் குதூகலங் கொண்டு கூடி மகிழ்ந்து அடி பரவி நின்ருர். கும்பினித் தலைவர்களாகிய அருமைத் துரைகள் இவருக்குப் பெருமை யாகத் தந்துள்ள உரிமைப் பொருள்களை நோக்கி அங்குள்ளவ ரெல்லாரும் உவகை மீக்கூர்ந்தார். இவரது திறலையும் விறலை யும் வரவு நிலையையும் வியந்து கொண்டாடி அனைவரும் புகழ்ந்து நிற்க இவர் "கொண்டுவந்த பொருள்க ளெல்லாம் செந்திலான் வரவு" என்று குறித்து வைத்தார். வைத்தபின் தமது அருமைத் தாயிடம் சென்று, தாள் பணிந்து நின்று, தாம் சீமை அதிபதிகளிடம் போனதும், சீரும் பேரும் பெற்றுத் திரும்பி வந்ததும் தெரிய வுரைத்தார். அவ் வீரத் தாய் இவ் வீர மகனை விழைந்து நோக்கி "அருமை மகனே! பெருமை வாய்ந்த அப் பேரரசோடு என்றும் உரிமையாய் நின்று உதவி புரிந்து வருக" என இனிது மொழிந்து கனியும் அன்புடன் உவந்து வாழ்த்தினுள். இவர் வணங்கி வெளி வந்தார். வரவே தமது அருமை நண்பராகிய டேவிசன் துரை தூத்துக்குடிக்குச் செல்ல விரும்பி இவரிடம் விடை சொல்லி நின்ருர். பிரியமான அவரைப் பிரிய மனமில்லாமல் ஒருவாரம் வரையுமாவது உடன் இருந்தருள வேண்டும் என்று இவர் உளங்குழைந்து வேண்டினுர். அவ்வாறே அவர் அமர்ந் திருந்தார். பரிவாரங்கள் யாவர்க்கும் ஆவன செய்து அகல விடுத்து அத் துரையுடன் உல்லாச வுரைகளாடி இவர் உவந் திருந்தார். "கும்பினியாரிடம் இதுபொழுது அடைந்து வந்துள்ள பெருமைகளெல்லாம் உங்கள் அன்புரிமையால்

அமைந்தன; அவ்வுரிமையை எழுமையும் மறவேன்; இந்த இடம் என்றும் உங்கட்கு நன்றி செலுத்துங் கடமை யுடையது" என உள்ளன்புடன் உரிமையுரை பகர்ந்து உளமிக மகிழ்ந்து அரிய விருந்துகள் செய்து அளவளாவி யிருந்தார். நல்ல நீதி முறைகளை நயந்து கூறி நட்புற் றமர்ந்து வாரம் ஒன்று கழிந்தபின் அவ் வெள்ளைத்துரை விடை பெற் றெழுந்தார். இக் கொடை வள்ளல் உடனே அவர்க்குச் சிறந்த குதிரை ஒன்று உரிமையோடு உவந்து தந்து உபசரித்து நின்றார். அவர் புகழ்ந்து மகிழ்ந்து அப் புரவியில் எழுந்து உறவுமுறையுடன் உரிமைகள் பாராட்டி இவரிடம் விடை பெற்றுத் தம்மூர்க்கு விரைந்து சென்றார்.

அதன்பின் தானுதிபதிக்கும், சேனுதிபதிகளுக்கும், சேர்ந்துவந்தவரெவர்க்கும் தகுதி நோக்கிச் சிறந்த வரிசைகள் செய்து இவர் உவந்து வீற்றிருந்தார்.

இவர் ஜாக்சன் சொல்லை நம்பி இராமநாதபுரம பேட்டிக் குச் சென்றதும், அங்கே பெருங் கலகம் மூண்டதும், பொருது மீண்டதும், பின்பு கும்பினி அதிபதிகள் வேண்டச் சேனை தளங்களுடன் திருச்சினுப்பள்ளி போனதும், துரை களைக் கண்டு அளவளாவி யிருந்ததும், அவர் உற வுரிமை யோடு அன்பு கொண்டாடிப் பரிசில் பல தந்து இவரைப் பண்புபாராட்டி நின்றதும், அவரது பெருந் தன்மையை வியந்து மகிழ்ந்து என்றும் கும்பினுக்கு நண்பன் என ஆணை தந்து ஆர்வ வுரையாடி அவரிடம் விடைபெற்று இவர் அகன்று வந்ததும் ஆகிய இச் சம்பவங்களை யெல்லாம் ஒரே கவியில் அமைத்து அக்காலத்திலிருந்த *புலவர் ஒருவர் பாடி யிருக்கின்றார். அது எழு சீர்களையுடையதாய்ப் பாதம் ஒன்றுக்கு 32 வீதம் 128-அடிகளில் அமைந்திருக்கின்றது. "இராமநாதபுரம் பேட்டி விருத்தம்" என ஏட்டின் முகப்பில் எழுதப்பட்டுள்ளது. அப் பாட்டு அடியில் வருவது காண்க.

---

* இவர் பெயர் தெரியவில்லை. சிலர் ஆதீனப்புலவர் என்பர்,

பேட்டி விருத்தம்.

“சீர்கொண்ட *சந்தவரை மேவுசுந் தரவல்லி
தேவகுஞ் சரி பாகனைச்
சிவசுப்ர மணியகும ரேசனைப் பரமென்று
சிந்தை தனிலே நினைந்து,
தேவிமக மாயிசக தேவியபி ராமியிரு
சேவடி தனைத் துதித்துத்,
தென்பசுந் தாபுரிக் கயிலாச நாதரைத்
தேவியா னந்த வுமையைத்
திருவடிச் சரணர விந்தத்தை அனுதினம்
சிரசினி லுகந்து வைத்துச்,
செய்யமனு நீதிமுறை வழுவாமல் ஒழுகியருள்
செகவீர பாண்டியப் பேர்த்
தென்பாஞ்சை யதிபதி எப்பதியும் இன்புறச்
செங்கோல் செலுத்தி வருநாள்,
சீமையுறும் ஆங்கிலர்கள் தேசமுழு தும்கொண்டு
தென்திசைக் கதிப னாகத்
திண்மைமிகு ஜாக்கிசன் என்பவனை யுய்த்தனர்
சேர்ந்தவன் நெல்லை சார்ந்து
தேர்ந்ததுணை சேனையொடு சீருடன் இருந்தனன்
சிற்றரசர் வந்து வந்து
தெரிசித்து மீண்டனர் பாஞ்சைமன் மாத்திரம்
சேரா திருந்த படியால்,
சிந்தையுள் வெகுண்டுமே விரகோடு வெளியினில்
தெரிய வொட்டா தடக்கிச்
சீருடன் நேர்வருக என்றுசதி யாகவே
திருமுகம் அனுப்ப நம்பிச்
சேனைபரி வாரங்க ளுடனிந்த மன்னவன்
சென்றுவர நேர்ந்த பொழுது,

---

* சந்தவரை என்றது திருச்செந்தூரை. சுந்தரவல்லி = வள்ளி நாயகி. தேவகுஞ்சரி = தெய்வயானையம்மை.

கட்டியம்.

கடு. சேனாதி பதிநெல்லை மண்டலா திபதிமறு
தேசாதி பதிக ளெல்லாம்

சேமமுற வந்துதுணை தந்தரு ளனத்தினம்
சேரவருள் வீர பதியே!

தீரமிகு சூரர்பதி செய்யதமி ழாதிபதி
சேர்ந்தவர்க் கருள்செய் பதியே!

செய்யவெண் குடைமீது திகழவரு கின்றபதி
செம்பொன்முடி சூடு பதியே!

சிங்காச னாதிபதி மனுபதி கஜபதி
திகழிரத துரக பதியே!

உ0. திண்மையுறு தன்மையுயர் கம்பள குலாதிபதி
சீமையும் சீர்சொல் பதியே!

சேதுகன் யாகுமரி வடகாசி டில்லியும்
செயவா னெனத் துதிக்கத்

திக்குவிச யம்புரிந் தெக்குலமும் வென்றவுயர்
தீரனருள் உக்ர வீர!

சீவக வசீகர மனோகர கிருபாகர
திக்கு விசயப் பாண்டியா!

தேசமிகு துரைகள்சூ டாமணிப் பாண்டியா!
ஜெயவிருது பெறு பாண்டியா!

உடு. தென்னாட்டு வேந்தனே எந்நாட்டி லும்புகழ்
சேரவுயர் வீர பாண்டியா!

தெய்வேந்தி ராபராக் கென்றுகட் டியவுரைகள்
திசைதிசை முழங்கி யேறத்

தித்திமத் தளமுதல தத்திமிதி யென்னவே
செப்பமுட னேத்தொ லிக்கத்

தெய்வமறை வேதியர்கள் ஆசிமுறை சொல்லியே
தேசுவரு கென்று வாழ்த்தச்
செந்தமிழ்ப் பாவலர்கள் வந்தருகில் நின்றுயர்
செயமங் களம் படிக்கத்
௩௦. தேள்ளிய தோளாயிரத் தேழுபத்து நாலாண்டு
திகழ்கால சுத்தி வருடம்
செய்யஆ வணிமாதம் ஒன்பதாம் தேய்தியுயர்
தேசமிகுரு வார நாளில்
திடவிகட குஞ்சரத் திரள்களும் பரிகளும்
சேனையு மருங்கு சூழக், (வ)
கார்கொண்ட முகிலொலியும் நாணக ராத்தொனி
கணகண கணீர் என்னவே
கனகதண் டிகைமிசை யனைவரும் கைதொழக்
காமன் எனவே எழுந்தான்;
௩௫. கண்டுவழி நின்றவர்கள் யாவரும் கைதொழுது
காதலுடன் வாழ்த்தி யேத்தக்
காமர்திரு நெல்வேலி கண்டுகுற் றாலநகர்
கருதிவந் தினிது காணக்,
கரவுடன் துரைசொன்ன வுரையறிந் தித்துரை
கனன்றுபின் உடன் தொடர்ந்து
களிகூர்ந்து சொக்கபுரி சிவகிரிப் பாதைவழி
காமர்சிரி வில்லி புத்தூர்
கமலகோ மளவல்லி கோதைப் பிராட்டியிரு
கழலிணை பணிந்து போற்றிக்
௪௦. கதியுதவு சதுரகிரி தம்பிச்சி நாய்க்கனூர்
காவுபா வாலி மார்க்கம்
கமழ்திருச் சுழியிலமர் ஈசரைப் போற்றியே
கமுதியூர்ப் பாதை கூடிக்

கங்கையுத் தரகோச மங்கைநகர் தனில்வந்து
கடவுள் சரணம் பணிந்து
காராழி சூழ்ராம நாதபுர மேசென்று
கனம்பெற இருந்த பொழுது
கண்டுகொள லாம்என்று ஜாக்கிசன் துரைசொன்ன
காரியம் நிசம் என்னவே
சரு. காணலா மென்றுமே சேதுபதி கோட்டையைக்
கண்கொண்டு பார்க்கும் அளவில்,
கட்டாயம் நெட்டாயம் இட்டகல் கோட்டையுட்
கதவிட்ட சீப்பு வாசல்
கட்டென்ன! மெட்டென்ன! வாட்காரர் செறிவென்ன!
கடியவேல் திரள்களென்ன!
கருமருந் தடர்வெடித் திரளென்ன! திறலென்ன!
கடலெனும் படைகளென்ன!
கண்டதிரள் யாவுமே திரணமா வுட்கொண்டு
கனகமணி மெத்தை வீட்டில்
ரு0. கன்னுவு தாரனு மன்னன்வர அன்னதுரை
கருதி யிருமென் றுரைத்துக்
காரியம் பலகூறி வீரியம் பெறவுளே
கபடமாய் மல்லர் தம்மைக்
கண்சாடை காட்டவே மதகரிகள் போலவர்
கடுத்துமேற் பாய, மன்னன்
கடைகால முடிவிலெழு வடவையன லென்னவே
கர்ச்சித் தெழுந்து சுருள்வாள்
கைக்கொண்டு மண்டியடர் சண்டமா ருதமெனக்
கண்டவிட மெங்கும் வீசக்
ருரு. கண்டலார் மண்டைகள் துண்டமா யுருளவே
கண்டுதுரை யஞ்சி யோடக்

காவாக நின்றபடை வீரரயல் ஓடவே
கடுவீர சிங்க மென்னக்
காசினி யெலாம்புகழ ரணவேட்டை யாடியே
ககனவாம் புரவி யேறிக்
காதிவரு படைவீரர் மோதியுட னேகியே
கடிதுறச் சடிதி வந்து
கடிமதிற் பாஞ்சைநக ரினிதுவங் தறுமுகக்
கடவுளருள் கருதி வாழ்த்திக்
௬௦. காணநேர் போனநிலை வினைன நினைந்துதன்
காதலுயர் நண்ப னைன
காமர்திரு மந்த்ரநகர் மேவிவாழ் டேவிசன்
காணஒரு கடிதம் உய்த்துக்
காண்டீபன் என்னஇவ் ஆண்டகை யிருந்தனன்
கடிதமது கண்ட வுடனே
கனிவுகொண் டத்துரை பாஞ்சைவங் தாசினைக்
கண்டுளங் தேற்றி யன்பாய்க்
காரியம் இனிதுசெய நேரிலே கும்பினியைக்
கண்டுவர வேண்டு மென்னக், (இ)

௬௫. கூர்கொண்ட வேல்மன்னன் நன்றென்றந் நண்பனையும்
கூடவர வே பணித்துக்
கோலமிகு திரிசிரா புரியினுக் கேகவே
கோனுளங் கொண்ட பொழுது,
கொற்றமிகு குடைகொடிகள் ராஜகம் பீரமொடு
கூடவர வேண்டி மேலாம்
கோலா கலத்துடன் நாலான பக்கமும்
கூல மெனவே யெழுந்த
குலவீர ரானகம் பளவீரர் ஒருபுறம்,
கொற்றமிகு மறவ ரோடு

௭0. கூடவரு பரிவார வீரர்படை ஒருபுறம்,
குப்பம் திரண்டு வரவே
குறியுடைய வேற்காரர் வாட்காரர் விற்காரர்
கொல்லும் வல்லேயக் காரரும்,
கும்பலாய் மண்டிவர அம்பெனப் பாய்ந்துவரு
குதிரைத் திரட் பந்தியும்,
கோகனக மாதுவளர் தாமரைப் பொறியுடைய
கொற்றவெண் குடையி னோடு
குணமுடைய சக்ரவா ளக்குடை எத்திசையும்
குளிர்சந்திர வட்டக் குடை
௭௫. கொந்தள மிகுந்தபச் சைக்குடை யுச்சமுறு
குடைமேற்கொள் முத்துக் குடை
கொற்றஅனு மக்கொடி மயிற்கொடி புலிக்கொடி
கொட்டமிடு சிங்கக் கொடி
கூவியெழு குக்குடக் கொடிகரு டக்கொடி
குலவியொளிர் மீனக் கொடி
கொண்டலேப் பரவிவரு விற்கொடி கீர்த்தியைக்
கொண்டாடு முரசக்கொடி
குலவுசந் திரகாவி டால்பஞ்ச வர்னடால்
கூறுபல டால்க ளுடனே
௮0. கொற்றவன் படைகள்எழ எண்டிசை களும்ஒலி
கொண்டலென வேமு ழங்கக்
கொலுதங்கு சிங்கமுக இலகுதண் டிகைமீது
குலவு சந்திர னென்னவே
கோமகன் எழுந்தருள மாமறையின் வாழ்த்தொலி
குரைகடல்க ளென முழங்கக்
கொடிவிருது முன்செலப் பரிபடைக ளுடன்வரக்
கொற்ற நகாரத் தொனிக்க

குமாரசாமிப் பெயர்கொள் தம்பிமுதல் வண்கிளைஞர்
கோலமுட னிரு மருங்கும்

அ௫. குதிரைகளி லேறிவர மதுரமிகு பாடகர்கள்
கூறு கட்டியங்க ளேறக்

கோசலை குமாரனென மாசனம் புகழவே
கோலா கலத்தொ டேகிக்

கோமள மிகுந்திலகு திரிசிரா புரமுறக்
குணமுடைய துரைகள் கண்டு

கொற்றவா! வருகவென உபசரித் துவகையுரை
கூறஅவர் இன்ப மூறக்

கோமகன் முகமனுரை யாடினன் அவரன்பு
கூர்ந்தேழு நாள் விருந்து

௯0. கோலாக லத்துடன் செய்தரிய விலையுடைய
குளிர்முத்து மாலை ஒன்று

கும்பினிப் பெயர்கொண்ட ரெட்டைவாள் பொற்சிவிகை
குலவுபரி யேழ்க ளுடனே

கொற்றமிகு துரைகள் சூடாமணி எனப்பெயர்
கொடுத் தன்புசெய் தனுப்பக்

குணமுடைய துரைகளே! இன்றுமுதல் உங்களின்
குலநண்ப னாகி யுள்ளேன்

கும்பினிக் கினியனாய் வானறிய மண்ணறியக்
கூடநின் றுதவி செய்வேன்

௯௫. கோதுபதி யாதஎன் நீதிபதி யானதும்
கோலமுறும் உங்கள் * பதியே

கொண்டநட் புடையனாய் நின்றபின் மேலொன்று
கூறலென்? விடை என்னவே; (௫)

பார்கொண்ட மன்றுடைய துரைமக்கள் நன்றென்று
பண்புடன் விடை கொடுக்கப்

---

* என் பதி உங்கள் பதியே என விழுந்துள்ள அவ் வாக்கின் போக்கை ஈண்டு நோக்கிக்கொள்க, முடிவு முந்துற முடிந்தது.

பராசர் திறைகொண்ட வராசன் என்னவே
பதியெலாம் கண்டு மகிழப்
பாஞ்சையம் பதிநோக்கி வாஞ்சையொடு மன்னவன்
பவுசுட னெழுந்து வரவே
ாா. பாளையம் வருகின்ற பான்மையைப் புதுவையம்
பதியறிந் துவகை கூரப்
பண்டுறவு கொண்டுள்ள தொண்டைமான் எதிர்வந்து
பாண்டியா! வருக வெனவே
பணிவுடன் உபசரித் தணிநகர்ப் பவனியாய்ப்
பதும மாளிகை யிருத்திப்
பண்புடைய உயர்விருந் தன்பூர ஆற்றியே
பத்திமைப் பால ளுகிப்
படைபரிக ளுடன்வந்து விடைநேர முகமனுரை
பாராட்டி யினி தெழுந்து.
க0ரு. பாண்டியர்கள் ஆண்டவுயர் மதுரைமா நகர்வந்து
பவுசுட னிறங்கி அன்பாய்ப்
பரமனும் சோமசுந் தரநாத னேடம்மை
பாதம் பணிந்து மகிழ்வாய்ப்
படையுட னெழுந்துவழி யிடையிலுள பாளையப்
பட்டெலாம் வந்து கண்டு
பரிமள மிகுந்தமலர் மாலைபல சூடியே
பணிவுடன் வணங்கி வாழ்த்தப்
பரிவுரைக ளாடியே அவரவர்க் கினியனுய்ப்
பண்புரை பகர்ந்து நீங்கிப்
கக0. பாஞ்சையம் பதிவந்து செந்திலம் பதிமேவு
பரமனை நினைந்து வாழ்த்திப்
பராசர் பதியெனச் சிம்மா சனங்கொண்டு
பண்பு மிகு நண்பனுன

பரிவுடைய டேவிசன் துரையினுக் கரியபல
பரிசிலொடு பரியும் நல்கிப்
பண்புரை பகர்ந்தின்ப மீதூர அன்புநிலை
பாராட்டி யுய்த்த பின்பு
பரிசன மெலாமகிழ விருதொடு விருந்துகள்
பரிந்தன் புடன் புரிந்து
கக௫. பாரெலாம் புகழவே சீரெலாம் கொண்டமரர்
பதியென அமர்ந் திருந்து
பாவலர்கள் நாவலர்கள் ஆவலொடு தேவெனப்
பாடல்கொண் டினிது வாழ்த்தப்
பண்பறிந் தவரவர்க் கின்பமீ தூரவே
பரிசில்பல நாளும் நல்கிப்
பனிமாரி பொழிமேகம் நாணவுயர் பொன்மாரி
பாரில் பொழிந்து மூவேழ்
பதிவான வள்ளல்களொ ருருவாகி வந்தெழில்கொள்
பாஞ்சையம் பதி யிருந்து
க௨0. பாராளும் நீதிபதி ஈராறு காமுடைய
பரமபதி பத முளத்தே
பத்தியுடன் வைத்தரிய சித்தியொடு முத்திநிலை
பாரிலுற நின்ற பெரியோன்
பாரமதி மானென வீரகே சரியெனப்
பர ராசரும் புகழவே
பதுமவிக சிதகமல அட்டலட் சுமிகுலவு
பாக்கிய சிலாக்கிய வானைப்
பாரிலுறும் யாருமே நேரெதி ரிலாதுதிகழ்
பதிதீர வுக்ர வீர
க௨௫. பாண்டியன் ரணசூர பாண்டியன் யார்க்குமே
பாரினில் வணங்கா முடிப்

பாண்டியன் திசையெட்டும் இசைகட்டி யாண்டவுயர்
பாண்டியன் யாண்டும் அஞ்சாப்
பாண்டியன் என்றெங்கும் ஆண்டகைமை பூண்டுதென்
பாஞ்சையில் அமர்ந்து நீதி
பரனுகி ஆண்டமரர் பதியா யமர்ந்தரசு
பாலித்து வந்தன னரோ." (க)

என வரும் இதனல் பாஞ்சாலங் குறிச்சி மன்னராகிய இவ் வீரபாண்டியருடைய சீரும் சிறப்பும் பேரும் பிரதாபமும் கும்பினியாருடன் உறவு கொண்டு வரிசை கண்டு மகிமை எய்திவந்த காட்சியும் மாட்சியும் பிறவும் நன்கு புலனும்.

இங்ஙனம் சங்க உறவு அடைந்து வந்த பின் இந் நாட்டில் எங்கும் இவருடைய கீர்த்தி பொங்கி எழுந்தது. வெற்றி வீரர் என எத்திசையோரும் வியந்து புகழ இவர் விளங்கி நின்றார். இவரது ஆட்சியி லிருந்த குடிகள் எல்லாரும் தம் அரசின் மாட்சியை நினைந்து மனம் பூரித்து மகிழ்ந்து வந்தார்.

பதின்மூன்ருவது அதிகாரம்.

மல் வலி கண்டது.

இவ்வாறு எங்கும் இசைநாட்டிப் பொங்கும் புகழுடன் இச் சிங்கம் இருந்து வருங்கால் வடநாட்டில் இருந்து பீமசிங்கு என்னும் மல்லன் ஒருவன் யாண்டும் சென்று தன் எறுழ்வலி காட்டி இசை மிகப் பெற்றுப் பரிசில் பல கொண்டு அவ் வரிசையில் இப் பாண்டி மண்டலத்தை வந்தடைந்தான். மல்ல யுத்தத்தில் அவன் நல்ல பயிற்சி யுடையவன்; பல ஜோடிகளை அடித்துக் கைகண்டவன் ஆதலால் தன்னை யாரும்

வெல்ல முடியாதென்னும் உள்ளுறுதி கொண்டு ஊக்கி நின்ற அவன் இங்குள்ள பாளையகாரரிடமெல்லாம் சென்று தன் மீளிமை தோன்ற ஆளெதிரி கேட்டான். அவனது உடலுறுதியையும் திடநிலையையும் நோக்கி எவரும் அடல்கொள அஞ்சி ஆள் இல்லை என்று ஆன பரிசிலைத் தந்து மானமுடன் விடுத்தார். இவ்வாறு வெற்றி நிலையில் ஆங்காங்குப் பற்றி வருங்கால் கல்போது ஜமீனை அடைந்தான். அச் சமீன்தார் நல்ல கல்வியறி வுள்ளவர். மல்வலியில் சிறந்து வந்துள்ள அவனை நோக்கி அப்பா! "உன் தோள் தினவு தீர வேண்டுமாயின் பாஞ்சாலங் குறிச்சிக்குப் போ" என்று பக்குவமாக வுரைத்தார். அவரது உரை நுட்பத்தை யுணராமல் விரைவாக அவன் பாஞ்சைக்கு வந்தான். முறையே புகுந்து அரசரைக் கண்டு அயல்வணங்கி நின்று தன் நிலையினை யுரைத்தான். அவனை இவர் தலை நிமிர்ந்து பார்த்தார்; "இதற்குமுன் எத்தனை ஜோடி அடித்திருக்கிறாய்?" என்றார். அவன் "எழுபது" என்றான். இங்கே விழுவது ஒன்று விழைந்து வந்துள்ளாய்! என நயம்பட மொழிந்து "நாளை மிடலமர் காண்போம்; இன்று போய் உன் உடலைத் தேற்றியிரு" என்று உயர்படி தந்து ஓரிடத்தில் அவனை உறைய விடுத்துத் தம்மிடத்திலுள்ள மல்லரை அழைத்தார். எல்லாரும் வந்து இறைஞ்சி நின்றார். அவரனைவரையும் இவர் உவந்து நோக்கி "புதிதாய் ஒரு மல்லன் இங்கு வலி காண வந்துள்ளான்; அவனது உருவ நிலையை நோக்கின் அதி சூரன் என்று தெரிகின்றது; நும்மில் யார் அவனோடு போர் நேர்கின்றீர்? எனப் புன்னகையுடன் வினவினார். மன்னன் உரையைக் கேட்டவுடனே நான் நான் என ஒவ்வொருவரும் முன்னுற மொழிந்து மூண்டு நின்றார். மல்லுக்கு வீங்கி அங்ஙனம் எல்லாரும் சொல்லி நிற்குங்கால் துரைமல்லு, மதாருமல்லு என்னும் துணைவர் இருவரை

இணையாகப் பிரித்து வைத்து அம் மல்லனோடு மல்லாட "நும்மில் யார் செல்கின்றீர்? நம்முன் சொல்லுக" என்றார். இங்ஙனம் குறிப்பாக வரைந்து வினவியது தங்களுக்கோர் உயர்ந்த சிறப்பாக எண்ணி உள்ளங் களித்து அவ் இருவரும் ஒரு நிகராகவே பொருதிறம் விழைந்து உறுதி செய்து நின்றார். உடனே பின்னவன் முன்னவனைத் தடுத்து, மன்னவனை நோக்கி அரசே! இன்ன போரைச் சின்னவனான என்னிடமே விட்டருளுங்கள் என்று விரும்பி வேண்டினான். இளையவனா யிருந்தும் யாதும் இளையாது கூறிய அவனது மன நிலையை வியந்து அனைவரையும் இவர் அகல விடுத்தார்.

மல்லமர்.

மறுநாள் வந்தது. அரண்மனை முன்றிலில் அமர் நிலைக்கு ஆயத்தம் அமைந்திருந்தது. அவ் வீர ஆடலைக் கண்டு மகிழ வெளியிடங்களி லிருந்து பலர் விழைந்து வந்தனர். அயலெங்கும் தொடர்ந்து ஆவலாய் அடர்ந்து நின்றனர். குறித்த நாழிகை வந்தது. அரசர் வந்தமர்ந்தார். சொல்லிய மல்வீரர் இருவரும் ஒல்லையெழுந்து கச்சை வரிந்து கட்டி உச்ச நிலையில் வந்து அரசை வணங்கி அமரிடம் புகுந்தார். மல்லாடும் இடத்துள் மல்லர் புகவும் எல்லாரு மகிழ்ந்து எதிர் எதிர் நோக்கினர். உருவம் பருவம் இரண்டினும் வந்த வீரனினும் நின்ற வீரன் சிறிது குறையாய்த் தோன்றினான். அத் தோற்றம் கண்டு துரைமல்லு துழங்கி "ஜோடி சரி இல்லை; என்னை விட்டருளுங்கள்" என மன்னனிடம் வந்து வணங்கி வேண்டினான். அவர் இணங்காது மறுத்தார். அதற்குள் நேர்ந்ததை நெகிழ விடேன்; பங்கு இங்கே இல்லை என்று அவ் இளையவன் பகர்ந்து எதிர்க என விரைந்து எதிரியை நெருங்கினான். முதிர் போர் மூண்டது.

கைகொடு கைகள் கோத்தனர். கால்கொடு கால்கள் ஆத்தனர்; தோள்கொடு தோள்கள் துகைத்தனர்; மார்பொடு

மார்பம் மடுத்தனர்; ஒருவரை ஒருவர் வென்றிட விரைந்து அருவரைப் புலிகள் போல் ஆர்த்துக் கடுத்தனர்; அடர்ந்து தொடுத்தனர்; கட்டினர்; ஒட்டினர்; தட்டினர்; முட்டினர்; மதத்த யானைகள் இரண்டு மண்டி மாறுடியது போல் கதத் தொடு நின்று இருவரும் கடுத்துப் போராடினர். வென்றி தோல்விகள் ஒன்றுந் தோன்றாமல் ஒரு சமமாய்க் கன்றி நின்று இவர் கடுஞ் சமர் புரிந்தார். முடிவு தெரியாமல் நெடிது நேரம் போராடி ஒருபுறம் அடி பெயர்த்து வருங்கால் முடிவில் வடதிசை மல்லனை மதாருமல்லு வாரி யடித்தான். அவன் மண்ணிடை அண்ணாந்து மறுகி வீழ்ந்தான்; விழவும் மார்பிடைப் பாய்ந்து இவன் மண்டியிட் டிறுத்தினன். கண்டவ ரனைவரும் கைகொட்டி ஆர்த்தார். கொண்டபிடி விடாமல் இவன் கொதித்து மேல் இருந்தான். மன்னர் விரைந்து வந்து "இன்னுயிர் போய்விடும் எழுக" என விலக்கினர். இவன் தள்ளித் தாவினன். அவன் தயங்கி எழுந்து உள்ளம் நாணி உயங்கி நின்றான். மான மீதூர்ந்து ஊனமுற்று நின்ற அவன் முன்பு பல இடங்களிலும் பெற்று வந்துள்ள பரிசில்களையும் விருதுகளையும் இவ் வெற்றி மல்லனுக்கு விரைந்து தந்தான். இவ் ஆண்டகை வேண்டாது விடுத்தான். அவனும் அதை வேண்டாமல் விலக்கி வெறுத் தெழுந்தான். அரசர் இடைவந்து இதம் புகன்று அவற்றை யெல்லாம் உடையவனுக்கே கொடுத்து உள்ளந்தேற்றி அவனைத் தமது உழை யிருத்தி ஆற்றினர். ஆற்றவும் அவன் உளைந்து சாற்றினன்: "இதுவரை எழுபது ஜோடி அடித்துள்ளேன்; எங்கும் இசைபெற்று வந்தேன்; இங்கே முழுவதும் இழந்தேன்; இழிவு மிக அடைந்தேன்; மீண்டு நான் வடதிசை போவதினும் ஈண்டே மாண்டு போவது நல்லது" என அவன் மனமுடைந்து சொல்லவும் இவர் அவனை அன்புடன் ஆதரித்துத் தன்பால் இருந்துவரும்படி செய்து இதம் புரிந்து வந்தார். அவனும் அமர்ந்திருந்தான்.

தம் வலி காட்டியது.

அங்ஙனம் இருந்து வருங்கால் திங்கள் இரண்டு கழிந்த பின் அவனுடைய நெஞ்சைத் தேற்ற நினைந்து இப் பெருந் தகை ஒருநாள் தம் இடமுள்ள நூறு மல்லர்களையும் சேர அழைத்தார். போரென விழைந்து அவர் பொங்கி வந்தார்; வந்தவரனைவரையும் அரண்மனை முன்றிலில் ஒருபுறம் நிற்கச் செய்தார்; வடதிசை மல்லனையும் அவருடன் அமர்த்தினர்; நேர்வது என்? என ஓர்ந்து எல்லாரும் நேர்ந்து நின்றார். உடனே பாரவடம் ஒன்றை நேரே வீழ்த்தி அவரை இம் மன்னர் பற்றச் சொன்னர். அவ்வாறே அனைவரும் அதனைப் பற்றி நின்றார். தாம் மட்டும் தனியே அவ் வடத்தின் மற்றொரு பாகத்தின் நுனியைப்பற்றி இவர் எதிரே நின்றார். நின்றவர் அம் மல்லரனைவரையும் நோக்கி உங்கள் உடல் வலி யெல்லாம் சேர்த்து ஒருங்கே ஊக்கி இழுங்கள் என்று இவர் உரைத்தார்; உரைக்கவே அவர் அடல்கொண்டு இழுத்தார். இவர் யாதும் அடி பெயராமல் நின்ற நிலையிலேயே நேராக நின்றார். வாரம் ஒன்றும் பாராமல் வீறுடன் விரைந்திழும் என்று இவ் வீரர் மீளவும் கூறினர். அரசென்று அஞ்சி வஞ்சஞ் செய்யாமல் வலிந்திழுத்த அவர் யாதும் பலியாமல் நெஞ்சயர்ந்து நின்றார். நிற்கவே இவர், "இனி என் முறை; நான் இழுக்கப் போகின்றேன்; நீங்கள் வலியுடன் நிலையாய் நில்லுங்கள்" என்று சொல்ல அவ்வாறே அவர் நிலைத்து நின்றார். இவர் நெட்டி இழுத்தார். கெட்டியாய் ஒட்டி நின்ற அவ் அனைவரும் அடி பெயர்ந்து அலமந்து படி படிய விழுந்தார். இவரது மெய்வலியைக் கண்டு அனைவரும் கைவிதிர்த்து நின்றார். வாள் வேல் முதலிய படைவலியில் மட்டும் வல்லவர் என்று முன்னம் அறிந்திருந்தார்; இன்று உடல் வலியிலும் ஒப்புயர்வின்றி நின்றதை யுணர்ந்து எல்லாரும் உவந்து புகழ்ந்தார். வடதிசை மல்லனும் வியந்து துதித்தான். தான் அங்கே முன்பு தோல்வியடைந்ததை ஓர் வெற்றியாக

மதித்து விழைந்து போற்றி இவரிடம் அவன் விடை பெற்று நின்றான். அவனுக்கு வேண்டிய வெகுமதிகளும் விருது களும் தந்து இவ் ஆண்டகையாளர் அன்புசெய் தனுப்பினர். இவரது அருந்திறல் முதலிய பெருந்தகைமைகளை வியந்து பெரிதும் புகழ்ந்து அவன் மனமகிழ்ந்து போனான்.

பதினான்காம் அதிகாரம்.

அரசு நிலை.

இவ்வாறு எவர்க்கும் இதஞ்செய்து எல்லாரும் புகழப் பல வகையிலும் தலைமையுற்று இவர் நிலவி யிருந்தார். முறை வேண்டி வந்தவர்க்கும், குறைவேண்டி நின்றவர்க்கும் இறையும் தாழாமல் நெறிமுறை தேர்ந்து இவர் நீதிபுரிந்து வந்தார்.

மதம் புரிந்தவரை அதம் புரிந்தார். அடங்கலர்க்கு மடங்க லேறென மண்டி மாறுகொண்டு யாண்டும் சீறி வென்று நீறு செய்து வந்தாராதலால் யாரும் இவரது ஆணையை அஞ்சி அடங்கி நின்றார். வீரவேந்தெனப் பாரெங்கும் புகழப் பேரும் சீரும் பெற்று இவர் பெருகி யிருந்தார்.

கும்பினி அதிபதிகளோடு நண்புகொண்டிருந்தமையால் பின்பு இங்கே கலெக்டராய் வந்த லஷிங்டன் துரையும் இவரிடம் மிகவும் அன்புகொண்டு அளவளாவி நின்றார். அவர் அதிகாரம் வகித்து ஈண்டு அடைந்தவுடன் உறவுரிமை பாராட்டிச் சில கடிதங்கள் இவருக்கு உவந்து எழுதினர். இவரும் அவருக்குப் பண்புடன் பதில் எழுதி நண்பு செலுத்தி வந்தார். நட்புரிமைகள் நாளும் பெருகி வந்தன.

பாரபட்சம் கருதாமல், தம்மவன் என்றும் பாராமல் முன்னவனைத் தண்டித்துத் தமக்கு நன்மைபுரிந்ததை

நினைந்து நன்றியறிவுடன் கும்பினியாரை இவர் நயந்து புகழ்ந்திருந்தார். கும்பினி நண்பர் என எங்கும் புகழ இவர் இன்புற்று வந்தார்.

அரசு முறை எவரும் பரசு முறையில் சிறந்து நடந்து வந்தது. துட்டர்களைத் துடுக்கடக்கிக், கெட்டவர்களைக் கெடுக்கலங்கச் செய்து, சிட்டர்களைப் பேணிப் பட்டிமைகள் யாண்டும் படியாதபடி இவர் பாதுகாத்து வந்தார். தீயராய் மாறுபட்டவர்க்குத் தீய் என மண்டி நோய் மிகச் செய்தார். நேயராய் மருவி நெறிமுறை நின்றவர்க்கு இனிய நீரராய் இவர் இதம்புரிந்து நின்றார்.

"ஞாயிற் றன்ன வெந்திறல் ஆண்மையும்
திங்க ளன்ன தண்பெருஞ் சாயலும்" (புறம் 55)

என்ற ஒண் பொருள் மொழிகளை எண்கொளச் செய்து திண்மையும் தண்மையும் வண்மையும் புரிந்து படியெங்கும் நன்மையுறும்படி இவர் குடிபுரந்து வந்தார். அருந் திறலும் பெருந்தகவும் பொருந்தித் திருந்திய சீருடன் இருந்து வந்தமையால் இவரது கீர்த்தி திசையெங்கும் பரந்துநின்றது. இவரது ஆணைத்திறம் யாவருக்கும் அச்சத்தை விளைத்து உச்ச நிலையில் ஓங்கி யிருந்தது.

இவருடைய திறலையும் விறலையும் வியந்து அக்காலத்தில் புலவர் சிலர் பல பாடல்கள் பாடியிருக்கின்றார். அவற்றுள் பாஞ்சைக் கோவை என்பது ஒன்று. அந்த ஏடு இப்பொழுது கிடைத்திலது. அதிலிருந்து இரண்டொரு பாடல்களையே சிலர் மனப்பாடஞ் செய்திருக்கின்றார். அவற்றுள் ஒன்று அடியில் வருவது.

"வடக்கும் கிழக்கும் தென்மேற்கும் திகாந்தமும் மன்னர்குறும்
படக்கும் தென்பாஞ்சைச் செகவீர பாண்டியன் ஆணையென்றால்
கடக்கும் அரிதென்று எறும்பானது நின்று கால்பதறிக்
கிடக்கும் நடக்கும்பின் உத்தா வானகிள் ளாக்குகண்டே"

(பாஞ்சைக் கோவை)

எறும்பும் கூட இவரது ஆணையை அஞ்சி வரை கடவாமல் மறுகி நிற்கும் என இதில் குறித்திருத்தல் அறிக. ஆகவே மனிதர் நிலை சொல்லவேண்டா வாயிற்று. இதனால் பாஞ்சாலங் குறிச்சியாரது ஆஞ்ஞையின் வீறு எளிது புலனும்.

இப் பாண்டியர் மீது சிருங்கார சம்பந்தமாய்ப் பண்டு ஒரு நூல் இயற்றப்பட்டுள்ளது. அதற்கு வீரபாண்டியன் அநுராக மாலை என்று பேர். அது அச்சுக்கு வரவில்லை. * ஏட்டுப் பிரதியா யிருக்கின்றது. அம்மானைக ளாகவும், கும்மிக ளாகவும் வேறு சிலவும் இவர் மேல் பாடப்பட்டுள்ளன.

இவ்வாறு புலவர் பாடும் புகழுடையராய்த் தலைமை எய்தி நிலவி நின்ற இவர் அறம் பல புரிந்து யாரும் இன்புற நீதிமுறையுடன் அரசு புரந்து வந்தார்.

வசந்தம் வந்தது.

இசை திசை பரவ அசைவில் ஆண்மையுடன் இங்ஙனம் இவர் அமர்ந்து வருங்கால் வசந்த காலம் வந்தது. வரவே இளவேனிலுக்கு வசதியாகச் சாலிகுளம் சாரலில் அழகுற அமைத்திருந்த குளிர்பூஞ் சோலையில் வழக்கம்போல் தமது அருமை மனைவியுடன் எழுந்தருளி இனிய மாளிகையில் அமர்ந்து அரிய போகங்களை நுகர்ந்து இவர் அங்கு அமர்ந் திருந்தார். தோழியரும் ஊழியரும் தொழுது பணி செய்ய உழுவ லன்புடைய நாயகியுடன் உல்லாசமா யுலாவிச் சல்லாப வுரைகளாடி எல்லியும் பகலும் இணை பிரியாது இனிது மருவி ஐம்புல இன்பங்களும் ஆரத்துய்த்துக் கழிபே ருவகையராய் அவ் இளமரக் காவுள் இவர் பொழுது போக்கி வந்தார்.

இன்ப நுகர்ச்சியில் இவர் அங்ஙனம் ஆழ்ந்து இருக்க ஜமீனத் தானாபதிப் பிள்ளை தானகப் பார்த்து வந்தார்.

---

* இந்த ஏட்டுப் பிரதி ஒன்று சென்னைச் சர்வ கலா சாலை, தமிழாராய்ச்சித்துறைத் தலைவர், திருவாளர் எஸ். வையாபுரிப் பிள்ளை, B. A., B. L., அவர்களிடம் இருக்கின்றது. அக் கையிருப்பை அவர்கள் என்னிடம் நேரில் சொல்லக் கேட்டிருக்கின்றேன்.

தானுபதி நிலைமை.

அவருடைய நிலைமை இதுபொழுது மிகவும் தவறுடைய தாயது. திருச்சினுப்பள்ளியி லிருந்து வந்தபின்பு அவர் உளத்தில் களிப்பும் செருக்கும் கலித் தெழுந்தன.

தம் சொல் வன்மையால் வெள்ளைக்கார ரெல்லாரையும் வசமாக்கி, எதிரியைத் தண்டித் தடக்கி, அரசனுக்கு உயர்ந்த மரியாதைகளை யெல்லாம் உளவாக்கித் தாம் சிறந்து வந்திருப்ப தாக நினைந்து நினைந்து அவர் செருக்கு மீக்கூர்ந்தார். யாரும் தமக்கு நிகரில்லை என்னும் இறுமாப்பு அவரிடம் எழுந்து வளர்ந்தது. குடிகளிடம் வரம்பு கடந்து தம் அதிகாரத்தை அவர் நேரே செலுத்தி வந்தார்; வரவே யாரும் அவர் வாய்க்கு அஞ்சி அடங்கி நின்றார். அந் நிலை அவர்க்கு மேலும் தலை மயங்கச் செய்தது. பெரும்பாலும் அவர் சொல்லை யாண்டும் தட்டாமல் ஒட்டியே இசைந்து ஜமீன்தார் ஒழுகி வந்தா ராதலால் அவரது ஊக்கமும் கிளர்ச்சியும் ஓங்கி வளர்ந்தன.

பழைய நினைவு.

இடையே தமக்கு ஜாக்சன் செய்திருந்த இடையூறுகளை யும் அவமானங்களையும் நினைந்து புழுங்கி யிருந்தா ராதலால் வெள்ளையர்களை மேலும் மிக இவர் எள்ளி நின்றார். கும்பினி அதிகாரிகள் முன்பு இருபுறமும் விசாரித்து நெறிமுறை யோசித்துத் தம்மையும் தமது ஜமீன்தாரையும் ஆதரித்து மரியாதைகள் செய்து விடுத்தது உள்ளன்போடு கூடிய பட்சத்தால் அன்று; அச்சத்தால் எனக் கொச்சையாகக் குறித்துக் கொண்டார். பச்சை யாகவே அவரைப் பழித்து எங்கும் தம் இச்சைப்படியே குழப்பங்களை இவர் இழைத்து வந்தார். இவரது யூகங்கள் மூகங்களாய் முனைந்து நின்றன.

புதியராய் வந்துள்ள அவர், இங்கு வலியராய் நின்றுள்ள இவ் வீரபாண்டியரை இதமாக வசமாக்கித் தமக்குத் துணை

செய்துகொள்ளவே வரிசை பல தந்து வீரகாக அங்ஙனம் உரிமை கொண்டாடினர் என அருமை தெரியாமல் இவர் சிறுமை கொண்டாடினர். தம்மளவில் அவ்வளவோடு நில்லாமல் வெளியிலும் வெம்மை மிக விளைத்தார். புன்மை பல புகன்றார்: "வெள்ளையர் மெலியர்; உள்ளுரம் இல்லாதவர்; நம்மில் மாறுபட்டவர்; வேறு நாட்டினர்; அவரால் இங்கே யாதும் செய்ய இயலாது; இந்நாட்டினர் பயந்து ஒடுங்கு வதைக் கண்டே அவர் உயர்ந்தேறுகின்றார்; முதலில் அஞ்சி நின்றார்; வரவர மிஞ்சுகின்றார்; எங்களை மட்டும் நயந்து கைக்கொண்டு இங்குள்ளவரிடமெல்லாம் வஞ்சமாக வரிகளை ஈட்டி வருகின்றார்; அவ்வரவை ஒட்டி ஒழிக்காமல் வகை தெரியாது மாட்டி நிற்கின்றீர்!" என இன்னவாறு கோட்டி கொண்டாடி நாட்டில் யாண்டும் அமைதி குலைய இவர் மூண்டு குலைத்து வந்தார். இவரது சொல்லைக் கேட்டுச் சிலர் உள்ளந் திரிந்தார். வெள்ளையரை வெறுத்தார்; வரி தர மறுத்தார்; இப்பிள்ளையை மதித்துப் பெரிதும் புகழ்ந்தார். கோலார் பட்டி, நாகலாதபுரம், காடல்குடி, குளத்தூர், ஏழாயிரம்பண்ணை முதலிய சில பாளையகாரர்கள் இவருடைய கோளுரைகளைக் கேட்டு வரி செலுத்தாமல் அழிவழக்காடி அகங்கரித்து நின்றார். வரிகள் எங்கும் சரியாக வசூலாகாமல் தடையுற்று நிற்பதையும், அதற்குப் பிரதான காரணமாகப் பிள்ளை யுள்ளதையும், பிழைபாடுகளையும் குறித்து முறையீடுகள் அடிக்கடி மேலே போய்க்கொண்டிருந்தன. அயன் கிராமங் களிலுள்ள மணியம் கணக்குகள் தாசிலுக்கும்; தாசில்தார் கலெக்டருக்கும் முறையே இக்கலக நிலைகளைப் பற்றி நாளும் எழுதி வந்தனர். யாண்டும் புகார்கள் மூண்டெழுந்தன.

கலெக்டர் நிலை.

கலெக்டர் லஷிங்ட்டன் துரை மிகவும் நல்லவர். சிறந்த அறிவாளி, அமைதியுடையவர். எவ்வகையிலும் குடிக

ளிடம் இதமாய் நடந்து பதமாக வரிகளைத் தொகுக்கவேண்டும் என்னும் குறியே யுடையவர். புதிதாய் வந்திருந்தாலும் இந் நாட்டு நிலைகளை நன்கு தெரிந்துகொண்டவர். யாரையும் எளிதில் நம்பார். கோளர்களையும் பொய்யர்களையும் மிகவும் வெறுப்பார். உறுதியும், பொறுதியும், ஊக்கமு முள்ளவர்.

இத்தகைய குணநலங்களை யுடைய அவர், வருகின்ற நிருபங்கள் மூலம் இங்குள்ள நிலைகளை அறிந்தார்; நெஞ்சந் திகைத்தார்; வஞ்சமும் பொய்யும் மருவி யிருக்குமோ? என முதலில் மயங்கினர். பின்பு பல வகையிலும் ஆராய்ந்து தீர விசாரித்து உண்மை என்று தெளிந்தார். "உரிமையை மறந்து இது புரிய நேர்ந்தனரோ?" என்று உள்ளம் வருந்திப் பிள்ளை நிலையைக் குறித்து இம் மன்னருக்கு ஒரு கடிதம் இன்ன லுடன் அவர் எழுதி விடுத்தார். அது வந்தது; பிள்ளை பார்த்தார். உள்ளதை யுணர்ந்தார்; உடையவரிடம் அடையாதபடி உடனே அதனைக் கிழித்தெறிந்தார். தம்மைக் குறித்துக் குற்றமாக அதில் குறைத்தெழுதி யிருந்தமையால் கலெக்டரை மிகவும் வெறுத் திகழ்ந்து கடுத்து நின்று மேலும் குழப்பங்களைப் பலமாக இவர் விளைத்து வந்தார்.

ஜமீன்தார் ஒன்றையும் கருதாமல் ஐம்புல இன்பங்களும் நன்கு நுகர்ந்து அருமை மனைவியுடன் அன்பாடல்கள் புரிந்து குளிர்பூஞ் சோலையுள் வசந்த விடுதியில் மகிழ்ந் திருந்தார். தானபதி அதிகாரமே எங்கும் தலை நிமிர்ந்து நின்றது.

கலியாணம் வந்தது.

இந்த நிலையில் அவருடைய மகன் வெள்ளைச்சாமி என்ற வேலாயுதம் பிள்ளைக்குக் கலியாணம் வந்தது. வரவே, வழக்கப்படி பழம் வெற்றிலை பாக்கு மஞ்சள் முதலிய மங்கலப் பொருள்களைத் தட்டில் வைத்துத் தகவுடன் கொணர்ந்து

அரசைக்கண்டு உவகையுடனமர்ந்து மணவினையை உரிமையுடனுரைத்தார். இவர் உள்ளம் உவந்து இரண்டாயிரம் பொன்னும், நூற்றைம்பது கோட்டை நெல்லும் உத்தரவு செய்து உதவி யருளினர். பிள்ளை மகிழ்ந்து பெரிதும் புகழ்ந்து விடைபெற் றெழுந்து வீட்டுக்கு வந்தார். மன்னன் கொடையை மனைவியிடம் உரைத்தார்.

மனைவி வாய்மொழி.

அவள் பெயர் முத்து வடிவு. நல்ல சித்த முடையவள்; இட்டு மகிழும் இயல்பினள்; உற்றவை யெல்லாம் உசாவி யறிந்தாள். மற்றவெல்லாம் போதும் நெல்லுமட்டும் காணாது என்றாள். "மதி மந்திரியான தங்கள் அருமை மகனுக்குப் பெருமையாகத் திருமணம் நடப்பதால் நம் இனத்தவரெல்லாரும் திரளாய் எழுந்து வருவர்; அத்துடன் நாட்டிலும் நகரிலுமுள்ள குடிசனங்க ளெல்லாம் கூட்டோடு ஈட்டமுற்று வரும்; வந்தவ ரெல்லாருக்கும் யாதொரு குறைவுமின்றி ஆதரவுடன் விருந்து செய்ய வேண்டும்; ஆதலால் இந்த நெல்லோடு இன்னும் கொஞ்சம் நெல் வேண்டும்" என்று அந்த இல்லாள் சொல்லி நின்றாள். இங்ஙனம் அவள் சொல்லவே, இவர், நல்லது; எல்லாம் வரும்படி செய்கின்றேன் என்று பரும்படியாகப் பகர்ந்தெழுந்தார். அவள் மறுபடியும் இவரை இருத்திப் "பலகாரத்துக்கு ஆகும்படி பச்சைக்கு இடியாத நெல்லாகப் பதினாறு கோட்டையேனும் குறையாது பார்த்து வாங்குங்கள்" என்றாள். வேண்டிய தெல்லாம் உன் இச்சைப்படியே நான் கொண்டு வருகின்றேன் என்று ஊக்கி நின்று உறுதி சொல்லி இவர் வெளியேறி வந்தார். நெல் வரவைப் பற்றி ஒரு வழியும் தெரியாமல் உயங்கி நின்றார். பழியேறும் வழிகளில் பல பல நினைந்தார். அழிவேறும் என்பதை யாதும் அறியாமல் அவமே விழைந்து இவர் அகங்கரித்து நிமிர்ந்தார். அந்நெல்லின் விழைவே பின் அல்லலெல்லாம் விளைதற்குக் காரணம் ஆகிக் கதித்து நின்றது.

பதினைந்தாவது அதிகாரம்.

கும்பினி நெல்லைக் கொள்ளை செய்தது.

நெல்லின் குறையை நிறையச் செய்தற்குப் பிள்ளை பல வகையிலும் ஆராய்ந்தார். பாவம்! உள்ளது போதும் என்று இல்லாளிடம் ஒரே யடியாகச் சொல்லிவிடாமல் நெல்லையே நினைந்து அல்லும் பகலும் தொல்லை மீக்கூர்ந்தார். சாதாரண மான குடியானவர்கள் போல விலை கொடுத்து நெல் வாங்குவது தலைமையான தமது நிலைமைக்குத் தகாதென எண்ணினர். விலை நெல் இளிவென்று வெறுத்து நின்று வேறு வகையில் வாரி வர ஊரிட மெங்கும் இவர் உளவுகள் ஆராய்ந்தார்.

நெல் நிலை.

கும்பினியார் நபாவிடமிருந்து நாட்டுரிமை பெற்று வந்த வுடன் இங்கே வரி விதிக்குமுன் சில இடங்களில் விளை பொருள்களை வாரம் பகுந்து வந்தார். அங்ஙனம் வந்த வார நெல்லைப் பாளையங்கோட்டை, ஸ்ரீவைகுண்டம், ஆழ்வார் திருநகரி, ஆற்றூர் என்னும் இந்த நான்கு இடங்களிலும் தனித்தனியே பொதி செய்து வைத்திருந்தார். அந்த நெல்லுக் கெல்லாம் தலைமை அதிபதியாய்ப் பிற்கட்டு (Perkette) என்னும் துரை பாதுகாத்து வந்தார். அவர் பாளையங் கோட்டையில் நிலையா யிருந்தார். நெல்லின் நிலவரங்களை நன்கு தெரிந்து பருவம் பார்த்துப் பக்குவமாக விற்றுத் தக்கபடி பொருள் தொகுத்துக் கும்பினிக்கு அனுப்பி இங்கே அவர் நம்பிக்கையா யிருந்தார். அந்தக் கும்பினி நெல்லையே இந்தப் பிள்ளை குறி வைத்தார். வெள்ளையர் மீதுள்ள வெறுப்பால் அதனைக் கொள்ளை செய்து கொள்ளவே இவர் குறிக்கொண்டு நின்ருர். "என் எல்லையில் உள்ள நெல்வேலி நெல்லுக்கு எங்கேயோ கிடந்த சீமை வெள்ளையர் எப்படி உரியராவர்? இங்கே சொந்தப் பிள்ளையான நானே அதற்கு எந்த வகையிலும் உரியவன்" எனத் தானகவே நினைந்து

இத் தானுபதியார் உவந்துகொண்டார். கொண்டவர் மிகுந்த பாதுகாவலோடு அமைந்திருக்கின்ற அந் நெல்லை எவ்வாறு கவர்ந்துகொள்வதென்று கபட ஆலோசனைகள் செய்தார்.

கூட்டம் திரட்டியது.

நெல்லில் நாட்டங்கொண்டு நீண்டு நின்ற பிள்ளை அக் கொள்ளைக்கு வேண்டிய ஆயத்தங்களை உள்ளத்தே ஆய்ந்து முதலில் தானை சேர்க்கத் துணிந்தார். யானை போன வீதியாய்ப் போன விடமெல்லாம் பெரும் போக்காய்ப் பெருகிப் போன தானுபதி தமக்கு ஆன சேனைத்தலைவர் இருவரைத் தேர்ந்தெடுத்தார். சின்ன மாவேரி நாயக்கன் என்பவன் ஒரு சிறந்த படைத்தலைவன். கைத்திற முடைய அவன் *செய்த்தலை என்னும் ஊரில் இருந்தான். அங்கிருந்து அவனை வரவழைத்தார். உற்றதை யுரைத்தார். அவன் ஒத் திசைந்தான். படைகளைத் திரட்டினன். ஐந்நூறு பேர் திரண்டனர். இருநூறு பொதி மாடுகள் சேர்ந்தன.

சூரசங்கு, தம்பிச்சி, சித்தயன், காமயன், பெத்தோவு, முத்தையன், அய்யாவு, அப்பயன், அங்கணன் முதலாக ஐம்பது குறிகாரர்கள் கம்பும் கையுமாய் வந்தனர். எல்லாம் ஆயத்தமானதை அறிந்து பிள்ளை உள்ளங் களித்து அன்று இரவு பிரயாணஞ் செய்யத் துணிந்து வைத்து முற்பகலில் வீட்டுக்கு உணவுகொள்ளப் போனார். போனவர் தமது மனைவியிடம் "நீ விரும்பிய படியே நெல் முழுதும் நாளை நின்று காலையில் இங்கே வந்து சேரும்" என்று அதன் வரவு நிலையும் தெரிய வுரைத்தார். அதனைக் கேட்டவுடனே அவள் நெஞ்சம் கலங்கினள்; அஞ்சி நடுங்கினள். "கொஞ்சமும் நீங்கள் வெளியே போகக் கூடாது" என்று அவள் கெஞ்சி மொழிந்தாள். இவர் அவளை வியந்து நோக்கி "என்ன இப்படிச் சொல்லுகின்றாய்! நெல்லு வேண்டாமா?" என்றார்.

* இவ்வூர் கோவில்பட்டித் தாலுகாவில் உள்ளது.

மனைவி:— வேண்டவே வேண்டாம்; ஆண்டவனே! நான் கண்ட கனவு என் குலையைக் கிண்டுகின்றதே!

தானாபதி:— என்ன அது?

மனைவி:— நேற்று இரவு பொல்லாத சொப்பனம் ஒன்று கண்டேன். அதனை இப்போது நினைத்தாலுங்கூட என் நெஞ்சம் துடிக்கின்றதே! எப்படிச் சொல்லுவேன்?

தானாபதி:— என்ன பகடி பண்ணிப், பயங்காட்டுகிறாய்! விவரமாகச் சொல்லுவேன்!

மனைவி:— பகடியா? உங்கள் மனசே ஒரு தினுசு; நான் கண்டதைச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கோ! நமது மகாராஜாவின் மனைவி கூந்தல் தீயில் கருகக் கண்டேன்; பஞ்சணையும் பட்டு மெத்தையும் பற்றி எரியக் கண்டேன்; பட்டத்து யானையும் குதிரையும் பட்டு மாயக் கண்டேன்; கோட்டை யெங்கும் கரும்புகை சூழ்ந்து பெரும் பிணங்கள் விழக் கண்டேன். ஐயையோ! இனி நான் என்னத்தைச் சொல்லட்டும்; நமது வீட்டில் கொல்லையிலுள்ள கிணற்றை நான் எட்டிப்பார்த்தேன் அதில் என் தாலி அற்று விழுந்ததே; நீங்கள் ஓங்கிய ஒரு மாக்கிளையில் தூங்கவும் கண்டேனே!

ஐயோ! தெய்வமே! எனக் கையை நெரித்துக், கண்ணீர் சிந்தி, மூக்கைச் சிந்தி அய லெறிந்து துயர் மிகுந்து மேலும் சொல்லலானாள். "செல்ல மகன் கலியாணம் முடியுமுன் என்ன அல்லல் நேருமோ? தெரியவில்லையே! நெல்லு வந்தது போதும்; கலியாணத்தை மெல்லச் செய்யலாம்; இந்த ஆனியில் வேண்டாம்; உங்களைத்தானே! இந்த வீட்டை விட்டு நீங்கள் வெளியே எங்கும் போகவே கூடாது; இத் தீய கனவு நிலையை நம்முடைய மகாராஜாவுக்குத் தெரியப்படுத்தித் தேவதைகளை வணங்கி ஆவதைச் செய்து சிவனே! என்று வீட்டிலேயே தங்கியிருங்கள்" என்று அவள் வேண்டி நின்றாள்.

கேட்ட பிள்ளை சிரித்தார். "அட பைத்தியமே! நனவில் கண்டதே பொய்யென நழுவிப் போமே; இந்தக் கனவில் கண்டதை மெய்யென நம்பி இப்படிக் கலங்குகின்றாயே! நீ எப்படிக் காரியம் பார்ப்பாய்! வாசியாதவள் ஆதலால் இவ்வாறு யோசியாது பேசினாய்! ஒரு தீர மந்திரிக்குத் தாரமா யிருந்தும் கொஞ்சமும் தைரிய மில்லையே! இதைப் போய் அரசரிடம் சொன்னால் பெண்டாட்டி வாய் பார்த்த பேயன் என்று அவர் என்னை இகழுவார்; பிரயாண மாகும்போது தடையொன்றும் சொல்லாதே; எல்லாம் எனக்குத் தெரியும்; நீ பேசாதிரு" என்று இவர் பேசிப் போனார். இவருடைய போக்கை நோக்கி அவள் புலம்பி யிருந்தாள். போனவர் ஆன ஆயத்தங்களை ஆய்ந்து நின்றார்.

அல் வழி நடந்தது.

இரவு வந்தது. படைகள் எழுந்தன. பொதி மாடுகள் நடந்தன. குறிகாரர்கள் கம்புகள் ஏந்திக் கலித்து உடன் வர இவர் செம்பரி ஒன்றின்மேல் சிறப்புடன் ஏறித் தென்திசை நோக்கி விறப்பொடு சென்றார். சேரு நெல்லை நாடிக் காரிருளில் இவர் கடுகி ஏகுங்கால் வழியிடையில் நின்ற பனைமரத்திலிருந்து ஒரு ஆந்தை கீச்சு என்று ஒரே ஒரு சத்த மிட்டு நின்றது. அவ் ஒலியைக்கேட்டதும் அக் கூட்டத்தில் சென்ற நெல்லைநாயகம் என்பவன் இப் பிள்ளையிடம் ஒல்லையில் வந்தான். அவன் நிமித்தம் பார்த்துச் சொல்லுவதில் கொஞ்சம் வல்லவன். இவரிடம் நெருங்கி "எஜமான்! பொல்லாத சகுனமா யுள்ளது; எல்லாம் இடையூறுகளாய்த் தோன்றுகின்றன; இப்பொழுது திரும்பிவிடுவது நல்லது" என்றான். இவர், அது என்ன? என எதிர்த்துக் கேட்டார்.

நெல்லைநாயகம்:— இப்போது இடது பக்கமாய் ஒரு ஆந்தை போட்ட சத்தம் கேட்டதா?

பிள்ளை:— ஆமா; கேட்டது.

நெல்லைநாயகம் :— அதுதான் கெட்டது. "ஓர் உரை உரைக்கும் ஆகில் உற்றதோர் சாவு சொல்லும்" என்பது சகுன சாத்திர மாதலால் ஒற்றையான இந்த ஆந்தைச் சத்தம் குற்றம் ஆகும்; நாம் நேரே போனால் யாரேனும் சாக நேரும்; ஆதலால் போகலாகாது.

பிள்ளை :— ஒரு குருட்டுக் கூகையின் வெருட்டொலிக்குப் பயந்து நாம் குறித்த காரியத்தை விட்டு மீள்வதா? வருவது வரட்டும்; நாம் போவோம்.

என மேல் வேகமாக அனைவரையும் ஏகச் செய்து இவர் போகலானார். பொழுது விடியவும் ஸ்ரீவைகுண்டத்தை அடைந்தார். ஓரிடத்தில் படைகளோடு அமர்ந்திருந்தார். உற்றவர்க் கெல்லாம் உணவாதிகள் ஊக்கமுடன் நடத்தினார். பிற்பகலில் சாக்குகளைத் தோளில் போட்டுக்கொண்டு விலைக்கு நெல் வாங்க வந்த பாவனையாகச் சிலரைப் போய் அளவு விசாரித்து வரச் செய்து நெற்பொதியின் உளவு நிலையை உணர்ந்து கொண்டார். பின்பு களவு நிலை கருதிக் காலம் நோக்கி யிருந்தார். அந்நோக்கில் ஊக்கமும் களிப்பும் தேக்கி நின்றன. இருள் வர வெண்ணி மருள் மனம் இருந்தது.

அம்பார நெல்லை வம்பாக வாரியது.

இரவு வந்தடைந்தது; அடையவும் எருதினங்களைக் கரவுடன் கொணர்ந்து நெல்லின் களத்தை வளைந்தார். படைகளை ஒல்லையில் ஏவிப் பொதிகள் கட்ட வூக்கினார். கொண்டு போன சாக்குகளில் கண்டபடியெல்லாம் வாரி அனைவரும் கவர்ந்து கட்டினார். அங்கிருந்த அளவுகாரரும், காவலாளிகளும் உளவு தெரியாமல் களவு செய்ய வந்துள்ளார் என்று கடுத்துத் தடுத்தார். தடுத்த அவர்களை இவருடைய ஆட்கள் அடித்தார். அடிக்கவே சாத்தன், சடையன், சங்கன், மூக்கன், முத்தன், கருப்பன், காத்தான் என அங்குக் காத்திருந்தவ ரனைவரும் கலங்கி ஓடினார். ஓடிப்போன அவர்

தங்களுக் கெல்லாம் தலைவனுயுள்ள பாண்டியத் தேவனிடம் போய்ப் பதறிச் சொன்னுர். தலைமைக் காவலனுன அவன் அந் நிலைமையைக்கேட்டதும் விரைந் தெழுந்து கம்பெடுத்துக் கடுத்து வந்தான். கொம்பானை போல் கம்போடு கடுகி ஓடிவந்த அவன் நெல்லின் களங் குறுகிக் கொள்ளை நிலையைக் கண்டான். கோதித்துப் பாய்ந்தான்.

பாண்டியத் தேவன் மூண்டு போர் செய்தது.

பொதிகளை எற்றிப் போக நிற்கின்ற எருதுகளை முன்னம் எற்றி மாட்டினுன். மாட்டவே, கூட்டமாய் நின்றவர் கூடி வளைந்தார். கொடுங் கலகம் மூண்டது. சிலம்பத்தில் அவன் மிகவும் கைதேர்ந்தவன் ஆதலால் துள்ளிக் குதித்துக் கொள்ளி வட்டம் போல் கம்பு சுழற்றிக் கொதித் தடித்தான். எதிரிகளும் தொடர்ந்து எதிர்த் தடித்தார். அடித்திடும் கம்புகள் அனைத்தையும் தட்டி நேரே கடுத்து விரைந்து வலசாரி இடசாரியாகப் பாய்ந்து அவன் கடிது சுற்றிக் கொடிதாய் அடித்தான். அவ் அடியினுல் சிலர் படியில் சாய்ந்து பதைத் துருண்டார். சிலர் மருண்டு நின்று மாறி மூண்டார். பலர் வெருண்டு விலகி வியந்து நின்ருர்.

யாரையும் அருகே அணுக ஒட்டாமல் கடுவேகத்துடன் வீசி அவன் கெலித்து வருங்கால் காமய நாயக்கன் என்பவன் கொதித்துப் பாய்ந்து அவனுடன் நேரே கம்பு கோத்தான்.

இரண்டு வீரரு முரண்டு பொருதது.

இருவரும் கம்பில் கைகண்ட வீரர்கள் ஆதலால் கால் மண்டி மூண்டார். எறியும், இறங்கியும், எதிர்ந்தும், சுற்றியும், மாறியும், வலம் இடமாக வந்து மேற் சீறியும், மீறியும் அவர் சிலம்பம் புரிந்தார். அடியினைக் கட்டுவர்; அணைத்துத் தட்டுவர்; முடி என முட்டுவர்; முறித்து மீளுவர்; கொடி எனச் சுற்றுவர்; கொதித்துக் குத்துவர்; இடியென எற்றுவர்; எதிர்த்து வெட்டுவர்; எடுத்து அடி பெயர்க்கு முன் எற்றிப் பாயுவர்; அடுத்து அடியாற்றி மேல் அடர்த்துக் காயுவர்;

கடுத்தயல் ஓட்டுவர்; கறுத்து நீட்டுவர்; மடுத்துடன் மூட்டுவர்; மறித்து மாட்டுவர்; இவ்வகை நெடும்பொழுது இடைவிடாமலே வெவ்வலியுடன் அவர் வெகுண்டு போர் செய்தார். அவரது சிலம்பப் போர் வலங்கைப் புலிகள் வாதாடுவது போல் வன்ம மீதோடி வலி மண்டி நின்றது. ஒருவருக்கு ஒருவர் சிறிதும் இளையாமல் கம்பு பூட்டிக், கைத்திறம் காட்டிக், கடுகி வருங்கால் காமயன் முடுகிப் பாய்ந்து எதிரியை மூண்டு அடித்தான். அவ் அடியில் மண்டை சிதைந்து தேவன் மயங்கி நின்றான். உதிரம் சோர, உடல் சோர்ந்து, உள நிலை திரிந்து, உறுதி குலைந்து மறுகி நின்றவனை இறுகப் போய்ப் பிடியுங்கள் என்று தம் அருகே நின்ற பரிவாரங்களைத் தானாபதி ஏவினார். அவ்வாறே அவனைப் பாய்ந்து பிடித்துப் பற்றித் தூக்கினர். "ஒல்லையில் அவனை நெல்லிடுகின்ற நிலவறையி லிட்டு மேலே நெல்லைக் கொட்டிப் பூட்டுங்கள்" என்று பிள்ளை துள்ளினார். அவர் சொல்லியபடியே பொல்லாதார் சிலர் புகுத்திப் பூட்டினர். பாவம்! அவன் அங்கே பதைத்து உயிர் போயினான். படு பழி ஆயது.

பின்பு நெல்லை வாரினர்; பொதிகள் கட்டினர்; எருதுகளில் ஏற்றினர்; விரைவாய் ஓட்டினர்; இரவே வந்தார்; ஓட்டப்பிடாரம் என்னும் ஊரினை யடைந்தார்; அக் கொள்ளை நெல்லை யெல்லாம் பிள்ளை வீட்டில் கொட்டிப் பெருக்கி வைத்தார். அள்ளி வந்ததை நினைந்து அவர் உள்ளங் களித்து உடன் வந்த படைவீரர்கட் கெல்லாம் மறுநாள் உயர் விருந்து செய்து அனைவரையும் உபசரித் தனுப்பினர். உள்ளியதை முடித்தேம் எனத் தம் வல்லமையை மெச்சி ஊக்கி யிருந்தார்.

இங்ஙனம் இவர் இருக்க அங்கே பாண்டியத் தேவன் இறந்த செய்தியை அவன் மனைவி யாகிய கனகி என்பவள் அறிந்து குலை துடித்துத் தலைவிரி கோலமாய் ஓடிவந்து போர்க்களம் புகுந்து நிலவறையில் கொலையுண்டு நிற்கும் தன் தலைவனைக் கண்டு நிலை குலைந்து 'ஐயையோ!' எனத் தலையில்

அடித்துத் தரையில் விழுந்து புழுவெனத் துடித்துப் புரண்டுருண்டாள். களிறு பிடியுண் டழியத் தனியே துனி மிகுந்து பிளிறும் பிடிபோல் ஒவெனக் கூவி ஓலமிட் டலறி ஒப்பாரி வைத்து அவள் உருகி யழுதாள்.

கனகி புலம்பல்.

"மாலையிட்ட நாள்முதலா மதகரியும் இளம்பிடியும்
மருவி நின்ற
கோலமெனக், கலைமானும் பிணையும்எனக் கூடிநாம்
குலாவி வாழ்ந்தோம்;
மாலைவரை கண்டுமன மகிழ்ந்திருந்தேன்; மடங்கலெனப்
போன உன்னைக்,
காலையிந்த நிலைகண்டேன்; என்துரையே! என்கண்ணே!
கருமம் என்னே? (க)

தண்டடர்ந்து வந்தாலும் தனிஎதிர்ந்தே எளிதடிக்கும்
தறுகண் வீரா!
கொண்டையங்கோட் டைமறவர் குலமணியே! விலைமதியாக்
கோவா முத்தே!
பண்டைவினைப் பயனிதுவோ? என்தலையில் இப்படியும்
பாவித் தெய்வம் [னே
கொண்டெழுதி இருக்குமெனக் கனவிலும்நான் குறித்தில
கோவே! கோவே!" (உ)

எனக் கூவி அழுது ஆவி சோர்ந்து அலமந் தெழுந்து இனத்தவர் சிலரை உடன் அழைத்துக்கொண்டு பாளையங் கோட்டைக்குப் போனள். பிற்கட்டு மாளிகையுட் புகுந்தாள். அவரைக் கண்டாள்; "துரைகளே! மோசம் நடந்துபோச்சே!" என்று முகத்தில் அறைந்து அழுதாள். அவர் திகைத்து நோக்கி, என்ன! அது? என்றார்.

கனகி:— நம்முடைய கும்பினி நெல்லை யெல்லாம் கொள்ளைகொண்டுபோனரே! நான் என்ன சொல்லுவேன் சாமி!

பிற்கட்டு:— கொள்ளையா! யார் அது? பதருதே! தைரியமாய் நின்று உள்ளதைச் சொல்.

கனகி :— பாஞ்சாலங் குறிச்சித் தானாபதிப் பிள்ளை படைகளோடு வந்து நமது நெல்லைக் கொள்ளையடித்தார்; என் வீட்டுக்காரர் புகுந்து தடுத்தார்; அவரை அடித்துப் பிடித்து நிலவறையில் வைத்துவிட்டு நெல்லை யெல்லாம் அள்ளிக் கொள்ளைகொண்டு போனார்; என் கணவர் துள்ளித் துடித்து அங்கே இறந்துபோயினார்; இனிமேல் நான் இருக்க நீதியில்லை; நாயனே! என்று அவள் புலம்பி யழுது பொருமி நின்றாள்.

பதினாறுவது அதிகாரம்.

நெற்கட் டழியப் பிற்கட் டெழுந்தது.

கனகி சொல்லிய அவ் வுரைகளைக் கேட்டதும் துரை உள்ளங் கனன்று உருகி யுளைந்தார். மறுகி நின்ற அவளை உரிமையுடன் நோக்கி, "நீ யாதும் அஞ்சாதே; உன்னை நான் ஆதரிக்கின்றேன் போ" என அவளை ஆற்றி அனுப்பிவிட்டு ஓர் உயர்ந்த வெள்ளைக் குதிரையி லேறி ஸ்ரீவைகுண்டத்திற்கு விரைந்து வந்து நெற்களத்தை அடைந்தார். நெல்லெல்லாம் நிலை சிதறித் தலை தடுமாறி அமர்க்களமாயிருப்பதை நோக்கிப் பல்லைக் கடித்து உள்ளங் கொதித்தார். பின்பு நிலவறையை வந்து பார்த்தார்; தலைமைக் காவலன் இறந்து நிற்கும் நிலையைக் கண்டு நெஞ்சம் கலங்கி நெடுந்துயர் கூர்ந்து நெல் எல்லாவற்றையும் நேர் செய்யப் பணித்து, மாண்டு போனவனை மாண்புடன் அடக்கஞ் செய்யும்படி விடுத்து, ஆண்டு நின்ற பணியாளர்கள் யாவர்க்கும் உறுதி கூறி நிறுத்தி, மீண்டு தம் ஊரை யடைந்து இங்கே நிகழ்ந்தவற்றை யெல்லாம் கும்பினி அதிபதிகளுக்குக் கொதிப்புண்டாகும்படி நேரே எழுதியனுப்பினார்.

அதன் பின் ஜமீன்தாருக்கும் ஒரு கடிதம் எழுதினார். அன்று அவர் எழுதிய படியை அடியில் பார்க்க.

பிற்கட்டின் கடிதம்.

"பாஞ்சாலங்குறிச்சிப் பாளையகாரராகிய கட்டபொம்மு நாயக்கருக்கு எழுதியது: உம்முடைய தானுபதிப்பிள்ளை நாளது ஜூன் மாதம் சந் தெய்தி (4—6—1799) சில படைகளுடன் வந்து ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் இருந்த எங்கள் கும்பினி நெல்லைக் கொள்ளை செய்து போயுள்ளான். கொலைகளும் விழுந்துள்ளன. அப்பொல்லாதவன் நாட்டில் கலகங்கள் மூட்டிக் கும்பினிக்குச் செய்துவரும் அல்லல்கள் அளவில்லன. அவன் என்ன சொன்னுலும், யாது செய்தாலும் நீர் தட்டிக் கேட்பதில்லை, பல வகையிலும் உம்மைக் கெட்ட வழியி லூக்கிக் கேடு புரிந்து வருகின்முன். அக் கெடுநிலை தெரியாமல் நீர் மடிகொண் டிருக்கின்றீர்! கலெக்டர் லஷிங்ட்டன் எழுதிய கடிதங்களுக்கும் நீர் யாதும் பதில் சொல்லாமல் அவமதித்திருப்பதாக அவர் என்னிடம் நேரில் கூறி மிகவும் வருந்தியிருக்கிருர். எங்கள் எல்லாருக்கும் உம் மீது வெறுப்பு ஏற்பட்டுள்ளது. சங்க அதிபதிகள் உம்மைப் பெருந் தன்மையோ டழைத்து விருந்து புரிந்து தகுந்த மரியாதைகள் செய்து, சிறந்த வெகுமதிகள் தந்து, உறவுரிமை பாராட்டிப் பெருமையுடன் அனுப்பியதற்குப் பதில் உதவியா இது? கும்பினிக்கு என்றும் துணையாய் நின்று இதம் புரிந்து வருவதாக நீர் சத்தியம் செய்து கொடுத்திர்! இன்று இத்திறம் புரிந்திர்! ஆனல் பிள்ளை செய்து போன கொள்ளை நிலை உமக்கு எள்ளளவும் தெரியா தென்பதை யான் உள்ளறிந் துள்ளேன்; ஆயினும் என்? அவன் போன போக்குக் கெல்லாம் யாதும் தடை சொல்லாமல் ஆதரித்து வருகின்றீர்! அதனுல் என்னகேடு வரும் என்பதை நீர் எண்ணி நோக்க வில்லை; பல சொல்லி என்? அவனை இனித் தழுவி நிற்பின் உமது பாளையம் பாழாம். உமது நன்மைக்காகவே சொல்லுகின்றேன்; உமக்கு நல்ல காலம் இருந்தால், கெடுகாலனுன அவனுடைய தொடர்பை உடனே ஒழித்து விடுக; நெல்விலைக்கு ஈடு

பண்ணுக; கொள்ளை செய்த பிழைக்கு உள்ள தண்டம் தந்து கொலைக்குப் பதில் சொல்லுக; கொள்ளையும் கொலையும் புரிந்த அக்கொடியவனை என் கைப் படுத்துக; இவ் எல்லாவற்றிற்கும் முடிவான பதிலை வாரம் ஒன்றுள் விடுக; இன்றேல் உமது குடி யழிந்து, அடியோடு நீர் முடிவுற நேரும்.''

என்று இவ்வாறு பிற்கட்டு கொடிதாக எழுதி அஞ்சல் ஆள் மூலம் பாஞ்சாலங் குறிச்சிக்கு அனுப்பினர்.

அதன்பின்பு அங்கே கொள்ளையில் கொலையுண்ட பாண்டியத்தேவன் மனைவிக்கு வேண்டிய விளை நிலங்களை வீரமானியமாக உதவி விட்டு, மேல் விளைவை ஆண்டும் ஈண்டும் அவர் எதிர்பார்த்திருந்தார்.

நிருபம் வர நிருபன் தெரிந்தது.

அவர் அனுப்பியிருந்த கடிதம் வந்தது. இவ் ஆண்டகையாளர் கண்டார். நேர்ந்துள்ள நிலைகளை யறிந்து நெஞ்சந் துடித்தார். வசந்த மாளிகையை விடுத்து மனைவியுடன் விரைந்து அரண்மனைக்கு வந்தார். அரச காரியங்களைக் கவனியாமல் பொறியின்பங்களை நுகர்ந்து வறிதே பொழுது போக்கியிருந்த தமது அறிவின்மையை இகழ்ந்தார்.

தம்பியர் உறவினர் முதலானவர்களை உரிமையுடன் அழைத்தார். அனைவரும் வந்து அருகே நின்றார். தமது மாமனை நோக்கித் "தானபதி செய்துள்ள தீமையை என் எனக்கு முன்னமே தெரிவிக்கவில்லை?'' என்று இவர் சினந்து கேட்டார். அவர் யாதொன்றும் தெரியாதே என்று அஞ்சியுரைத்தார். அதன்பின் அங்கு நின்றவர் யாவரையும் பண்புடன் பார்த்து இவர் பரிந்து பேசினர். நண்பாய் நம்பி நின்ற கும்பினி நெல்லை நன்றி யொன்றும் கருதாமல் பிள்ளை போய்க் கொள்ளை செய்து வந்துள்ள கொடுமையைச் சொல்லி இவர் உள்ளங் கொதித்தார். எல்லாரும் திகைத்து அவரை இகழ்ந்து பழித்து எள்ளி வைதார்,

மன்னர் மறுகி நின்றது.

"இனி என்ன செய்வது?" என இம் மன்னர் எண்ணி வருந்தினர். முன்னம் தமக்குக் கும்பினியார் செய்த உதவி நலங்களை யெல்லாம் நினைந்து நினைந்து நெஞ்சம் இரங்கினர். 'கொஞ்சமும் யோசியாமல், நெஞ்சமும் அஞ்சாமல் பிள்ளை போய் இப்படிப் பிழை செய்து வந்துள்ளாரே!' என்று பெரிதும் வருந்தி அவரை உடனே அழைத்து வரும்படி அருகு நின்ற நால்வரை இவர் அனுப்பி யருளினர். அவர் விரைந்து சென்று தானுபதியிடம் போய், "மகாராஜா உங்களை அழைத்து வரச் சொன்னார்கள்" என்றார். அவர் உடனே எழுந்து விரைவாக வந்து இவர் முன் வணங்கி நின்றார். நின்றவரை அருகிருத்தி, நெடுஞ் சினத்தை மனத் திருத்திப், பிற்கட்டின் கடிதத்தை எடுத்து "இதைப் படித்துப் பாரும்" என்று கொடுத்தார். அவர் பார்த்தார். உடனே உடல் வேர்த்து, முகங் கருகி, அகங் கலங்கித், தலை கவிழ்ந்து யாதொன்றும் எதிர் பேசாமல் புலனொடுங்கி யிருந்தார். அவரது நிலையினை யறிந்ததும் தலைவர் நெடுஞ் சினங் கொண்டார்.

அவரை என்றும் யாதும் கடிந்து சொல்லாத இவர் அன்று மிகவும் கனன்று பேசினர்.

கட்டபொம்மு கடுத்துரைத்தது.

"உம்முடைய வீட்டில் ஊரறிய ஒரு மகனுக்குச் சிறு மணம் செய்வதற்காக அயலவர்க் குரிய நெல்லை உலக மறிய அநியாயமாய் அள்ளி வந்தீர்! அங்கே கொலைகள் விழுந்தன; ஒரு கலியாண முடிவு முன் பல இழவுகள் நேர்ந்தனவே; கலியாணம் என்று வெளியே சொல்லி உள்ளே இவ்வளவு இழவு கூட்டி விட்டு ஒன்றும் உரையாமல் ஊமை போல் உறைந்திருக்கின்றீரே! என்னே உமது நிலை? அசைவிலாண்மையுடன் இசை வளர்த்து வந்த இவ் அரசுக்கு ஓர் வசை வளர்த்து விட்டீர்!" என்று உள்ளங் கடுத்து உருத்துரைத்து மேலும் வெகுண்டு நேரே இவர் சொல்லலானர்.

பிள்ளையை நோக்கிப் பிழை யுணர்த்தியது.

"கொள்ளைசெய் தாரென் றொருபழி இந்தக்
கோதிலா அரசினுக்கு என்றும்
எள்ளலாம் வகையில் இயற்றினை! அந்தோ
என்றினி இப்பழி மறையும்?
தெள்ளுமா மதிய னென்றுனை முன்னம்
தேர்ந்துகைக் கொண்டனன் தெளியாப்
பிள்ளைமா மதிப னாயினை பெரிய
பிழையிது பிள்ளைமா மகனே! (க)

ஐயகோ! நல்ல அருளினை வளர்க்கும்
அறிவுடை மரபினில் பிறந்தாய்!
செய்யநூல் படித்தாய்! தெய்வங்கள் துதித்தாய்!
தினம்சிவ பூசையும் செய்தாய்!
வெய்யஇச் செயலும் விளைத்தனை என்றால்
வேறினி விளம்புவ தெவனோ?
வையகத் தென்றும் வசையினை வளர்த்து
மரபையும் என்னையும் கெடுத்தாய்! (உ)

திரிசிர புரத்தில் எமைவிழைந் தழைத்துச்
சீமைநன் மக்கள்தாம் சிறந்த
உரிமைகள் செய்து வரியினை அகற்றி
உபசரித் துறவுகொண் டாடி
அருமைநற் பரிசு பலகொடுத் தன்போடு
அனுப்பினர் அந்நன்றி மறந்தால்
இருமையும் இழந்து கெடுவதே யன்றி
இன்பம்வே றெய்தலும் உண்டோ? (ங)

நெல்விலைக் குரிய பொருளெலாம் வாரி
நேரிலே கொண்டுபிற் கட்டை
நல்வகை யாகக் கண்டுமுன் வைத்து
நயந்துநேர் நின்றுநான் செய்த
புல்வினை யனைத்தும் பொறுத்தரு ளென்று
போற்றிநீ வருதலே புகழாம்
இல்லையேல் இழிவும் பழியும்வெம் பகையும்
இடர்களும் தொடர்ந்துமேல் விளையும்." (ச)

(வீரபாண்டியம்)

என அவர் விளைத்து வந்துள்ள வினை விளைவுகளை எடுத்துக் காட்டி இவர் இங்ஙனம் இடித்து உரைத்தார்.

அவர் ஒன்றும் பதில் சொல்ல முடியாமல் உளமிக மறுகி உளைந்து நின்றார். முன்னம் வெள்ளையர்களோடு இவர் முரணி நின்றமையால் அங்கிலையினை நினைந்து தலைவர் யாதும் தட்டிச் சொல்லார் என்று துணிந்து இப் புலைவினை செய்ய நேர்ந்தார். இப்பொழுது உறவுரிமை புரிந்து நன்றி யறிவுடன் உறைந்துள்ளதை யுணர்ந்து உள்ளந் திகைத்து "இனி யாது செய்வது?" என்று அவர் பேதுறலானார். இறுதியில் துணிந்து விரகுடன் சூழ்ந்து பரிவுதோன்ற அவர் பரிந்துரைத்தார்.

தானுபதியின் தந்திர மொழி.

அரசே! "கலியாணச் செலவுக்கு மீண்டும் கொஞ்சம் நெல் வேண்டி யிருந்தது. கும்பினியார் நமக்கு வேண்டியவ ராதலால் அவரது நெல்லின் நிலையை விசாரித்தறிந்து விலைக்கு வாங்கி வரவே இங்கிருந்து விரும்பிச் சென்றேன். சென்று நெல் விலை பேசிக் கொள்முதல் செய்தேன். பின்பு அளவு செய்யுங்கால் அங்கிருந்த காவலாளிகள் நம்முடைய கம்பளங்களை வம்புக்கிழுத்து வாய்மதம் பேசினர். நிலைமை தெரியாமல் இகழ்ந்து பேசியதால் கலகம் மூண்டது. நான் தடுத்துப் பார்த்தேன்; யாதும் முடியவில்லை. இரு வகையிலும் கொலைகள் விழுந்தன. விழவே நின்றவ ரெல்லாரும் எல்லை மீறி நெல்லை வாரிச் சூறை யாடினர். யான் இடை நின்று விலக்கிவிட்டு, விலைக்கு வாங்கிய நெல்லை மட்டும் எடுத்து வந்தேன்; கள்ளம் யாதும் கருதிச் செய்திலேன்; உள்ளம் அறிந்த உண்மை யிது; பிழையுளதாயின் பொறுத் தருளுங்கள்" என்று பிள்ளை விநய மாகப் பேசி நின்றார். இவர் வஞ்சமும் சூதும் அறியாதவ ராதலால் அவரது வாய் மொழியை நம்பி நெஞ்சறியாமல் நேர்ந்ததென நினைந்து தணிந்தார். சார்ந்திருந்தவ ரெல்லாரையும் அயல் அகல விடுத்து இவர் தனி யமர்ந்திருந்தார். வந்த கடித நிலையை நினைந்து சிந்தை கவன்றார்.

மன்னர் மறுகியது.

“இனிப் பிற்கட்டுக்கு என்ன சொல்லுவது?” என எண்ணி யுளைந்து யாதொரு பதிலும் துணிந்து எழுத முடியாமையால் அயர்ந்து நின்றார். அதனால் காலதாமதமாயது.

இந்த நிலையில் வாரம் ஒன்று கழிந்தது. தாம் எதிர்பார்த்தபடி தம் கடிதத்திற்குப் பாஞ்சையம்பதியிலிருந்து பதில் வாராமையால் பிற்கட்டு பெருங் கோபம் கொண்டார்.

பிற்கட்டு வந்தது.

‘நல்ல குலவீரன் என்று கொண்டாடி நின்று கட்ட பொம்முக்கு நலம் பல செய்து கும்பினியார் நம்பி யிருக்கும் அந் நன்றியை மறந்து வம்புகள் புரிந்து இங்ஙனம் வன்ம முற்றுள்ளான். என்னே இவன் நிலை!’ என்று எண்ணி வருந்தினார். பின்னர் நேரில் போய் நிலை முழுவதும் தெரிந்து வருவோம் எனத் துணிந்தெழுந்து குதிரையி லேறி அதி வேகத்தோடு பாஞ்சாலங் குறிச்சிக்கு வந்தார்.

பாஞ்சைப்பதி பிற்கட்டை வாஞ்சையுற்று நின்றது.

அவருடைய வரவினை அறிந்ததும் இவர் விரைவுடன் எழுந்து உவந்தழைத்து உபசரித்துச் சிறந்த ஆதனந் தந்து அரங்க மாலில் உடன் அமர்ந்திருந்தார். இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் குசலம் விசாரித்துச் சிறிது பொழுது உவகை யுரை யாடிய பின் வந்த துரை இருந்த துரையை நோக்கி, “நான் அனுப்பியுள்ள கடிதத்திற்கு இதுவரை இங்கிருந்து யாதும் பதில் வரவில்லை; இது அவமதிப்பு அல்லவா? காரிய விசாரணையில் இவ்வாறு மடி கொண்டு மாறுபட் டிருப்பது நும் போன்றவர்க்கு மாண்பன்று. வேறுபட் டிருப்பினும் ஆளுகையில் கூறுகெட் டிருப்பது கூடாது. உமது தானபதிப் பிள்ளை அநியாயமாய் வந்து எங்கள் கும்பினி நெல்லைக் கொள்ளை செய்து கொலை விளைத் துள்ளான். உள்ளிருந்து கொண்டே உம்மையும் கெடுத்து, எம்மையும் கெடுக்கின்றான்,

அக் கெடு நிலையாளன் இடை யிருந்து செய்து வரும் இடையூறுகள் பல. தொல்லைகளையே விளைத்து எல்லை மீறி நிற்கின்ற அவனை நீர் யாதும் தடுத்துச் சொல்வதில்லை. என் எல்லையிலுள்ள நெல்லையே கொள்ளை கொண்டு போனால் மற்றவர்கட்கு அவன் எவ்வளவு அல்லல்கள் செய்திருப்பான்? வெள்ளையான உள்ளமுடைய உம்மைப் பிள்ளை புகுந்து பிழை மிகச் செய்கின்றான்; வெள்ளையர் கோபத்தை மூட்டி வினை விளைத்து நிற்கின்றான். பொல்லாத அவனை ஒரு கணமும் இங்கு நில்லாமல் செய்து நிலையான தண்டனை கொடுக்க வேண்டும். நல்லவர் என்று நம்பியே விரும்பி உம்மிடம் நேரே இதனை நான் சொல்ல வந்தேன். கொள்ளையான நெல்லுக்குள்ள பொருளையும் கொடுத்து, அப் பிள்ளையையும் என் கைப்படுத்த வேண்டும். பதில் என்ன சொல்லுகிறீர்?'' என இன்னவாறு எதிரிருந்து கேட்ட பிற்கட்டின் சொற்கட்டையும், நெற்கட்டழிவையும், நேர்ந்துள்ள இக் கட்டுகளையும் இம் மன்னர் எண்ணி யுளைந்து அவ் வெள்ளைத் துரையை விழைந்து நோக்கி, "அருமை நண்பீர்! உரிமையுடன் பொறுமை செய்தருளுக; அங்கிருந்து நிருபம் வந்தவுடன் தானாபதியை விசாரித்தேன்; மனசாரச் செய்ததன்று; இடையி லுள்ளவர்களால் நேர்ந்த கலகம் என்று தெரிகின்றது; புலன் தெரியாமல் இவ்வாறு பிழை நடந்து போயது; பல பல சொல்லி என்? நெல் எவ்வளவு போயுள்ளது? விலைப் பொருள் என்ன? தயவு செய்து உரைத் தருளுங்கள்'' என்றார்.

பிற்கட்டு:— அம்பாரத்தில் ஆயிரங் கோட்டை நெல்லுக்கு மேல் இருந்தது; இப்பொழுது முந்நூறு இருக்கும்; எழுநூறு கோட்டை கொள்ளை போயுள்ளது; விலைத் தொகை ரூபாய் மூவாயிரத்து முந்நூறு ஆகும்.

கட்டபொம்மு:— கேளாமல் அள்ளி வந்ததற்காக அபராதம் ரூபாய் எழுநூறு; ஆக ரூபாய் நாலாயிரம் தருகின்றேன்; இதோ பெற்றுக் கொள்ளுங்கள்.

பிற்கட்டு:— நெல்லின் விலையை மட்டும் நான் இங்கே வாங்க வரவில்லை. கொள்ளையில் நேர்ந்த கொலைப் பழிக்குப் பிள்ளை தலை பிணையாக வுள்ளது; ஆதலால் அவனை இங்கு வைத்திருக்க லாகாது; என் கைப்படுத்துக; அவன் பட்டொழியின், இந்நாட்டிற்கும் உமக்கும் எமக்கும் நன்மையாம்; ஆகவே அவனை இவ்விடத்தை விட்டுப் போகச்செய்து சாக அடிக்கவேண்டும்.

கட்டபொம்மு:— அவர் நல்ல குடும்பத்தில் பிறந்தவர்; பொல்லாதவர்களுடைய சேர்க்கையால் இவ்வாறு பிழைபட நேர்ந்துள்ளார்; உள்ளம் இரங்கிப் பிள்ளை செய்துள்ளதைப் பொறுத்து விடுங்கள்.

பிற்கட்டு:— கொள்ளையும் கொலையும் புரிந்த அக் கொடியவனுக்கு நீங்கள் இப்படி இடங் கொடுக்க லாகாது; அந்த இளக்காரம் கொடுத்தால் இந்த இடத்திற்கே கேடாம்; இப்பொழுதே அவனை விலக்கி ஒழித்துவிட வேண்டும்.

கட்டபொம்மு:— இனந்தெரியாமல் நடந்துபோனதை நினைந்து சினந்துகொள்வது நன்றன்று; இனிமேல் அவரால் யாதொரு தவறும் நடவா வண்ணம் யாண்டும் நான் பாதுகாத்து வருகின்றேன்; இம்முறை மன்னித்து அருளுங்கள்.

என்று இன்னவாறு மன்னர் மொழிந்து மறுகி எழுந்து பிற்கட்டின் கையைப் பிடித்து நயந்துகொண்டு விழைந்து வேண்டி மிகவும் மன்றாடி நின்றார்.

தானாபதி இடைமொழிந்த படுமொழி.

இந்த நிகழ்ச்சிகளையெல்லாம் அயலே ஒரு அறையில் அமர்ந்து மறைவாகத் தானாபதி ஒண்டிக் கேட்டு நின்றார் ஆதலால் தன் பொருட்டு ஜமீன்தார் மறுகிக் கெஞ்சி மன்றாடுதலையும், அத் துரை முறுகி மிஞ்சித் தன் உயிர்க்கே உலை வைக்க ஊக்கி நிற்றலையும் கண்டு உள்ளம் பொறாதவராய் வாயிலருகே துள்ளி வந்து இவரைப் பார்த்து, "மகாராஜா!

இந்த வெள்ளை மூஞ்சிக் குரங்கு நம்மை என்ன செய்துவிடும்; உங்கள் பெருமை என்ன! அவன் சிறுமை என்ன? கையைப் பிடித்தும் அருமை தெரிய வில்லை; கெஞ்சினுல் மிக மிஞ்சுகின்றான்; அவனை விட்டு விடுங்கள்; போய்ச் செய்வதைச் செய்யட்டும்; மேலே நான் பார்த்துக் கொள்கின்றேன்'' என்று தமிழில் கூறினுல் அவர் கொஞ்சம் தெளிவாகத் தெரிந்துகொள்வார் என நினைந்து தமக்குத் தெரிந்த கொச்சைத் தெலுங்கில் குழறிச் சொல்லினர். அப்பொழுது தான் அவர் அயலறையில் நின்றிருப்பதைத் துரை அறிந்தார்.

பிற்கட்டு வெகுண்டு மீண்டது.

அவர் சொன்னது இன்னதென்று தெரியாதாயினும் சொல்லும்போ திருந்த முகத்தின் சினக் குறிப்பால் தன்னை மிடுக்கோடு ஏதோ இகழ்ந்து திட்டுகின்றான் எனத் துரை உணர்ந்துகொண்டார். ''கள்ளம் கருதாத ஜமீன்தார் உள்ளங் குழைந்து மரியாதையாக உரிமையுடன் வேண்டுகின்றார்; கொள்ளை செய்த பிள்ளை எள்ளளவும் எண்ணுமல் கொழுத்துப் பேசுகின்றான். இவனுடைய மனத்திமிர்தான் என்னே!'' என அவர் உள்ளங் கொதித்து ஜமீன்தாரிடமிருந்து தமது கையை உதறி எடுத்துக்கொண்டு ''இவ் வெய்யவன் என்னை வையவும் நீர் நேரே பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றீர்! இவனுல் இப்பாளையம் பாழாயது; அது சில நாளையில் தெரியலாம்; இவ்வேளையில் இங்கே நான் ஒன்றும் பேச வேண்டியதில்லை'' என்று இவரை நோக்கிச் சினந்து பேசிவிட்டு விரைந்து குதிரை யேறிப் பாளையங்கோட்டைக்குப் போய்விட்டார்.

மன்னர் மனம் நொந்து போனது.

அவர் போகவே இவர் வெறுப்போடு தானுபதியை வெகுண்டு நோக்கி ''உமது செயல் மிகவும் அருவருக்கத் தக்கது; முன்பு தீய காரியங்களைச் செய்து வந்தீர்! இன்று வாயை அடக்காமல் வம்புகளை வளர்த்து விட்டீர்! இனித்

தொல்லேயும் துயர்களும் எல்லே யில்லாமல் தொடர்ந்து விளேயும்; நாசகாலம் வந்துள்ளதாதலால் இந்த மாதிரி விபரீதங்களில் நீர் விரைந்து நிற்கின்றீர்! கேடு வரும் பின்னே; மதி கெட்டுவரும் முன்னே; என்னும் முது மொழியைப் புது மொழியாய்ப் புதுக்கி யுள்ளீர்! உம்மை நொந்துகொள்ளு வதனுல் யாதும் பயனில்லே; இந்த இடத்திற்கு ஏதோ கேடு வந்துள்ளது'' என்று மனமுடைந்து சொல்லி விரைந் தெழுந்து அரண்மனேக்குள்ளே போயினர்.

நேர்ந்த பிழைகளின் நிலேகளே நினேந்து நெஞ்சங் கலங்கிப் பிள்ளேயும் சோர்ந்து பேசாது போனர்.

பொது மக்கள் பொங்கி மொழிந்தது.

அங்குள்ளவர்களெல்லாரும் உள்ளூற நொந்து பிள்ளேயை எள்ளி இகழ்ந்தார். ‘‘கொடிய சகுனி போல இந்த முடிவான் வந்து இங்கு மூண்டுள்ளானே! அரசு அடியோடு கெடும்படி அடிகோலி நிற்கின்றனே! தாயுடன் பிள்ளே தலேக் கூட ஒட்டாமல் வாயடி அடித்துக் கரவறியா அரசைக் கைவச மாக்கி, உறவையும் கிளேயையும் ஒட்டாது நீக்கி, இரவும் பகலும் தனக்கு வரவையே நோக்கி, எங்கும் தானே தலேவனுய்த் தருக்கி வந்தவன், இங்கே பறித்தது போதா தென்று, கும்பினி நெல்லேயும் வாரி வந்து, வந்த துரையையும் சிந்தை நோகத் திட்டி, வெம் பகை விளேத்து, வினே வளர்த்து விட்டான். உள்ளிருந்து கொண்டே கொள்ளேயும் செய்து நல்லவன் போல் நடித்து, வல்ல மன்னனேயும் மயக்கி, நம் மெல்லாரையும் அடக்கி இந்தப் பொல்லாத பிள்ளே செய்து வரும் வல்லாண்மை தான் என்னே! இந்த வஞ்சகனே அஞ்சி ஒழிக்காமல் அணேத்து வைத்திருப்பது நஞ்சை உள்ளே வைத்தது போல் நம் அரசுக்கு நாசமே யாகும். நாம் பேசியாவது என்? பெரிய இடத்துக் காரியம்'' என்று ஒவ்வொருவரும் இவ்வாறு உள்ளங் கனன்று உளேந்து பேசிப் பிள்ளேயை வைது பெரிதும் நொந்து பிரிந்துபோனர்.

கலெக்டர் கடுப்பு.

பிள்ளை நிலையும் கொள்ளை வினையும் அறிந்தவுடன் கலெக்டர் லஷிங்ட்டன் கடுங்கோபங் கொண்டார். எங்கும் குழப்பங்களை விளைத்து வருகிறார் என முன்னமே அவர் மீது கொதிப்புற் றிருந்தா ராதலால் இது நெருப்பில் நெய் வார்த்தது போல் சினத்தை மிக வளர்த்து நின்றது. தாம் எழுதிய கடிதங்களுக் கெல்லாம் யாதொரு பதிலும் அனுப்பா திருந்தமையால் ஜமீன்தார் மீதும் அவர் வெறுப்புற் றிருந்தார். காயிதங்கள் இவர் கையில் சேரா வண்ணம் உள்ளே கள்ளம் புரிந்துள்ளமையை அவர் காணாரன்றோ? அப்படி யிருந்தும் நட்புரிமையுடன் நயந்து நின்று இவரை அவர் காண விரும்பினார். நேரில் வந்து கண்டு தானுபதியி னுடைய கலக நிலைகளைக் காட்டி, அரசு முறைகளைக் குறித்து இவரிடம் சில உரைகள் சொல்லவேண்டும் என்று அத் துரை கருதியிருந்தார். இருந்தும் இடையே நின்று சிலர் புரிந்த கபட வினைகளால் பாஞ்சாலங்குறிச்சிக்கு அவர் நேரே வந்து போகவும் சந்தேக முடையராய்ப் பயப்பட நேர்ந்தது. அயலே வந்து தம்மைக் கண்டுகொள்ளும்படி மூன்று நிருபங்கள் இவருக்கு அவர் அனுப்பியிருந்தார். அவை நேரே இவர் கைக்குக் கிடைத்தன. கிடைத்தும் இடையே கிளைத்த இடையூறுகளால் தடையாய் நீண்டு வேளை சரியில்லை என்று இவர் விலக்கி யிருந்தார். இவ் விருப்பு மேலும் மேலும் அவர்க்கு வெறுப்பை விளைத்தது.

இவ் வண்ணம் கடுப்பும் குழப்பமும் அடுத்தடுத்துக் கடுத்தெழுந்தன. நெல்லைக் கொள்ளை செய்ததி லிருந்து கும்பினியாருக்கும் கட்டபொம்முக்கும் கொடும் பகை மூண்டது என்று நாடெங்கும் நெடும்பழி நீண்டது. நீளவே நாளும் பொறுமை கொண்டு உள்ளம் புழுங்கி உட்பகையுற்று ஒடுங்கி நின்ற பாளையகாரர் சிலர் வேளை வாய்த்ததென்று விரைந்தெழுந்து கும்பினியாருக்கு இனியவர்போன்று இவர் மேல் இன்னாத பழிகளை யெல்லாம் எற்றித் தூற்றி இடை

விடாமல் எழுதி வந்தார். அதனால் அதிகாரிகள் மன நிலை மாறி இவர் மேல் சின மீறி நின்றார். பகைமை யுணர்ச்சி பலமாய் வளர்ந்து மிகை மிகச் செய்ய அவர் மேலெழுந்து மூண்டார். வெறுப்பும் வெகுளியும் அவரிடம் மூள மூள, இவரிடம் செருக்கும் திமிரும் மீள மீள நீள லாயின.

பதினேழாவது அதிகாரம்.

குறும்புகள் கிளர்ந்தது.

பெரும்பகை மூண்டதென்று தெரிந்தவுடனே குறும்புகள் எழுந்து கொடுமையாய் நின்றன. படிறுகள் புரிந்து பகைத் தீ மூட்டின. காலம் அறிந்து, இடம் கண்டு, வலி தெரிந்து, கருதலர் நிற்கும் நிலை யுணர்ந்து தமக்கு உறுதி யானதை ஓர்ந்து செய்து கொள்ளாமல் பராமுகமாய்ப் பழைய படியே எங்கும் அடல் மீக்கொண்டு இவர் திடமூக்கி நின்றார். வழக்கமாகத் தம்மிடம் வந்து குறை யிரந்து முறையிடுவா ரெவர்க்கும் இறையும் தாழாமல் இரங்கி யருளி என்று சென்று எதிரிகளை அடக்கி இடர்கள் தீர்த்து யாண்டும் அடுத்தவரை ஆண்டகைமையுடன் இவர் ஆதரித்து வந்தார்.

இவ்வாறு நாட்டுக் கலகங்களையும், நகர வழக்குகளையும், கேட்டறிந்து கோட்டமின்றி நாட்டமுடன் ஆராய்ந்து நலம் புரிந்து வருங்கால் ஏழாயிரம்பண்ணை ஜமீன்தாருக்கும், சிவகிரி ஜமீன்தாருக்கும் இடையே மூண்டிருந்த பகை கொடிதாய் நீண்டு இறுதியில் மிகவும் முறுகி நின்றது.

அவ் இருவரும் ஒரு குலத்தவர். வன்னியர் மரபினர். உறவு முறையினர். நெருங்கிய சம்பந்த முடையவர். இருந்தும் அங்ஙனம் இகலி நின்றனர். நிற்கவே ஏழாயிரம் பண்ணைப் பாளையகாரராகிய காளை வன்னியனார் என்பவர்

இக் கட்டபொம்மிடம் வந்து தமது இக்கட்டுகளை யெல்லாம் எடுத்துரைத்து இதம்புரிய வேண்டினர். வேண்டவே, தானபதியின் தம்பியாகிய வீரபத்திர பிள்ளையையும், சிவத்தையா, முத்தையா என்னும் இரண்டு சேனைத் தலைவரையும், இருநூறு படைவீரரையும் உடனனுப்பி வழக்கை நேர் விசாரித்து இடர் தீர்த்து வரும்படி இவர் அனுப்பியிருந்தார். அவரனைவரும் ஏழாயிரம்பண்ணையை அடைந்து இருநாளிருந்து மறுநாள் எழுந்தார்.

அப்படை வருவதை எதிரறிந்து சிவகிரி ஜமீன்தாராகிய வரகுணபாண்டிய வன்னியனர் விரைவாக இவரிடம் வந்து உடையதை விளம்பி இகல் ஒழிந்து புகலடைந் திருந்தார். சமாதானமாய் வந்த அவரது இயல்பினை யறிந்ததும் இவர் மனம் இரங்கி முன்பு அனுப்பியிருந்த படையைத் திருப்பிக் கொண்டார். அதன்பின் அப் பாளையகாரர் இருவரும் தத்தம் பதி யடைந்து ஒத்திசைந்து உறவு முறையுடன் இனிதமர்ந் திருந்தார்.

அங்ஙனம் இருந்து வந்த சிவகிரியார் பின்பு கும்பினியார் பகை நேர்ந்த தென்றவுடன் வெப்பி யெழுந்து இவர் மேல் வெங்கோள் மூட்டி வெளிப்படையாகக் களிப்பூர்ந்து நின்றார். “இதுவரை யாண்டும் தனித் தலைவனாய் நின்று இந் நாட்டில் எவரையும் தலையடக்கி வந்தான்; இனிமேல் யாதும் பலியாது” என இவரை இடங்கள் தோறும் இகழ்ந்து வேறு சிலரும் மறைமுகமாக மாறுபட்டு நின்றார். இவரது அருந்திறலாண்மையினும், அடக்கு முறையினும், அதிகார நிலையினும் கடும் பொறாமை கொண்டு உள்ளஞ்சி ஒடுங்கிக் கிடந்தவர்க்கு இக் கும்பினிக் குழப்பம் ஒரு கொழு கொம்பாய் நின்றது.

பழம் பகையோடு புழுங்கியிருந்து, இடங்கண்ட போது இவர் மீது அடங்கொண்டு நின்ற ஜமீன்கள் எட்டையாபுரம், சிவகிரி, ஊற்றுமலை என்னும் இம் மூன்றுமே யாம். இம் மூன்றனுள்ளும் முன்னது என்ன வகையினும்

இம் மன்னருக்கு இன்னல் செய்வதில் முன் னணியில் நின்றது. பகையை வளர்த்துப் பதியை யழிக்கப் படு சூழ்ச்சிகள் செய்து கெடுமதியுடன் கொடி தூக்கி நின்றது.

இவர் மேல் கடுப்பேறும்படியாக அடாப்பழியான விண்ணப்பங்கள் பல அடுத்கடுத்து அம்மூன்று ஜமீன்தார்களும் கும்பினியாருக்கு அனுப்பலாயினர்.

"எங்கள் நாடு நகரங்களையும், ஆடுமாடுகளையும், அநியாயமாய்த் தம் படைகளை ஏவிப் பாஞ்சாலங்குறிச்சி ஜமீன்தார் கொள்ளை செய்கின்றார்; வெள்ளையர்களை எங்கும் எள்ளி வருகின்றார்; அவருடைய தானுபதிப் பிள்ளை செய்து வருங் கொடுமையோ சகிக்க முடியாது; எங்கும் வம்புகளையே விளைத்து வன்கேடு புரிகின்றார். கும்பினியின் குடைக்கீழ் வாழ்கின்ற நாங்கள் கட்டபொம்மிடம் கொடிதாகக் கட்டப்பட்டுப் பாம்புவாய்த் தேரை போல் பதைத் திருக்கின்றோம். அவரைத் தட்டி ஒடுக்காவிட்டால் எங்களுக்கு இங்கே குடியிருப்பில்லை. அடி வயிற்றில் நெருப்பைக் கட்டியிருத்தல்போல் அல்லும் பகலும் அவரது தொல்லையில் அழுந்திக் கிடக்கின்றோம் ஆதலால் எங்களை விரைந்து ஆதரித்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கிறோம்." என இவ்வாறு அக்கும்பலிலிருந்து கும்பினி அதிபதிகளுக்கு இவரைக் குறித்து வம்பாக எழுத்துக்கள் போய்க்கொண்டிருந்தன. கோள்வாய்த் தீ வாள்வாயினும் கொடிதாய் நின்றது.

சிவகிரி திட்டியது.

அந் நிலையில் சிவகிரி ஜமீன்தார் ஆகஸ்டு மாதம் ஐந்தாம் தெய்தி (5—8—1799) கலெக்டருக்கு ஒரு முறையீடு அனுப்பினர். அதன்ப்டியை அடியில் காண்க.

"பஞ்சாலங்குறிச்சி ஜமீன்தார் என் மேல் கடும்பகை கொண்டு கொடுந்துயர் செய்து வருகின்றார். அவருடைய படைகள் இடை யிடையே வந்து என் நாட்டில் இடர் செய்து போகின்றன. இப்பொழுது சிவத்தையா, வீரபாண்டிய நாயக்கர், மாப்பிளை வன்னியனர், வீரபத்திரபிள்ளை என்னும்

இந்நால்வர் தலைமையில் 2000 போர்வீரர்கள் சேர்ந்து என் பாளையத்தைக் கொள்ளை செய்யத் துணிந்து, நேற்று இளவரசனேந்தல் என்னும் கிராமத்தில் வந்து தங்கியிருக்கின்றார்கள். நாளை என்னுடைய ஊரும் உயிரும் நாசமாகும் என்று அவர் ஓசை செய்துள்ளார். அளகாபுரி, ஏழாயிரம் பண்ணை, ஆற்றங்கரை, கோலார்பட்டி, நாகலாபுரம், காடல் குடி, குளத்தூர், மேல்மாந்தை, கடம்பூர், மணியாச்சி முதலிய ஜமீன்களெல்லாம் பாஞ்சாலங்குறிச்சிக்கு உரிமையாய் உதவி செய்து நிற்கின்றன. நான் யாதொரு ஆதரவுமின்றிக் கும்பினியாரே தஞ்சமென்று நம்பி யிருக்கின்றேன். என்னுடைய பாளையத்துக்கும், என் உயிருக்கும் ஆபத்து இன்ன வேளை என்று இல்லை. இந்த அபாயமான வேளையில் கருணை செய்து என்னைக் காப்பாற்றி ஆதரிக்கவேண்டும் என்று கை கூப்பித் தங்களிடம் அடைக்கலம் புகுந்துள்ளேன். தங்களைத் தாயாகத், தந்தையாகக், குருவாகத், தெய்வமாக நான் கருதி யிருக்கிறேன். இச்சமயத்தில் விரைந்து அருள்புரிந்து தாங்கள் என்னைப் பாதுகாக்கவில்லையானால் என் பாளையமும் இழந்து, நானும் தப்பாமல் இறந்து போக நேரும்."

என இங்ஙனம் அவர் இரந்து வேண்டி எழுதி யனுப்பிப் பலனை எதிர் பார்த்திருந்தார். 'நாளை நாசம்' என வேளை குறித்து விரைவு படுத்தி அஞ்சல் மூலம் அஞ்சில் விடுத்த அவ் ஓலை அங்கே பத்தாந் தெய்தி கிடைத்தது. அப்பொழுது ஆக்டிங் கலெக்டராய் க்ரேம் (H. Greame) என்னும் துரை வேலை பார்த்திருந்தார். அவர் வருகின்ற பழியோலைகளை ஒழியாமல் மொழி பெயர்த்து ஒரு வழியும் செய்ய முடியாமல் உளமுளைந்து நின்றார்.

சிவகிரியார் எழுதிய அவ் ஓலையை உடன் இருந்து அனுப்பிய ஊற்றுமலை ஜமீன்தாரும் தம் ஊரை யடைந்தவுடன் வேறுபாடாக ஒரு கடிதம் தொடர்ந்தெழுதினர்.

ஊற்றுமலை ஊற்றியது.

ஊற்றுமலை ஜமீன்தாராகிய நவநீத மருதப்பத்தேவர் என்பவர் இவர்மீது நவை தூற்றத் துணிந்து, ரௌத்திரி வருடம், ஆடி மாதம், உரு ந்தெய்தி அதாவது (7-8-1799)ல் ஒரு முடங்கல் எழுதிக் கும்பினிக்கு நம்பகமாக நயந்தனுப்பினார். அவரது கடித நிலையை அடியில் காண்க.

"கனம் பொருந்திய கும்பினியார் இட்ட கட்டளைப்படி நான் தவருமல் கிஸ்தி செலுத்தி வருகிறேன். பாஞ்சாலங்குறிச்சி ஜமீன்தாராகிய கட்டபொம்மு நாயக்கர் மட்டும் யாதும் கட்டுப்படாமல், கப்பமும் கட்டாமல் கும்பினியை அவமதித்து என்றும் எங்களுக்குக் கொடிய இடையூறுகள் செய்து வருகின்ருர். அவருடைய தானபதியின் தம்பியாகிய வீரபத்திர பிள்ளை சில படைகளோடெழுந்து மேற்றிசையிலுள்ள எனது பாளையத்தையும், சிவகிரி ஜமீனையும் அடியோடு தொலைத்து விட வேண்டும் என்று முடிவு செய்து நெடிய படைகளுடன் கடிது வருவதாகத் தெரிகிறது. பல்லக்கு ௬, குதிரைகள் ௩௩, படைவீரர்கள் உ௫ பேர் ஈட்டி, வாள், வேல், வல்லயங்களுடன் கூட்டமாகத் திரண்டு எங்களை வேட்டையாட வருகின்ருர் என இந்நாட்டில் எங்கும் வதந்தியாகவுள்ளது. குடிகளும் நாங்களும் அபாய நிலையில் உள்ளோம். இங்கு எனக்கு வேறு துணை யாரும் இல்லை. கும்பினியே கதி என்று நம்பியிருக்கின்றேன். யார்க்கும் அடங்காத கண்டனைப் அடல் மீறி நிற்கின்ற அப் பாளைய காரனை அடக்கி என்னை இந்த வேளையில் பாதுகாத்தருளும்படி பணிந்து நிற்கின்றேன்."

என்று புனைந்து விடுத்தார். பின்பு தலைவன் கோட்டை ஜமீன்தாரையும் ஒன்று எழுதி யனுப்பும்படி தூண்டி இவருக்கு வேண்டிய இடையூறுகளை யாண்டும் இசைவாக அவர் இழைத்து நின்ருர். இழைப்பு மிகத் தழைத்து வந்தது.

இவ்வாறு பாஞ்சாலங்குறிச்சிக்கும் கும்பினிக்கும் கொடும் பகை மூளும்படி கடுஞ்சூழ்ச்சிகள் பல செய்து மூலைகளி லிருந்து ஓலைகள் போக்கித் தங்கள் வேலைகளையும் நீக்கி, இதே வேலையாய் ஓயாமல் ஊக்கிச் சிலர் உழைத்து வந்தார்.

தானாபதிப் பிள்ளை போய் நெல்லைக் கொள்ளை செய்து வந்த பின்னர் அக் கோட் கூட்டம் மிகவும் கலித்தெழுந்து கதித்து நின்றது. அக் கோளின் கொடுமையையும், நாளின் கடுமையையும் இவ் வாள் வீரர் எண்ணி வருந்தி யிருந்தார்.

நேராக ஒரு பதிலும் சொல்லாமல் வீறுகமீறி நின்றமை யால் முன்னம் உறவாயிருந்த கலெக்டர் லஷிங்ட்டன் துரை முதல் மற்றுள்ள அதிகாரிகள் எல்லாரும் இவர் மேல் மாறு கொண்டு சீறி நின்றார். இவர் யாதொன்றும் சூழாமல் அமைதியாகவே அரசாற்றி வந்தார்.

காட்டுத்தீ போல் உள் நாட்டில் கோட் கூட்டம் கிளர்ந்து கோட்டமாயுள்ள கும்பினி யதிபதிகளிடம் மேலும் மேலும் வெம்பகையை மூட்டி வினை விளைத்து வருவதை யறிந்தும் பிள்ளை செய்த பிழையால் நேரே சென்று ஒன்றும் குணப் படுத்த முடியாமல் மனக் கடுப்புடன் இவர் மறுகியிருந்தார்.

“*வகையறிந்து தற்செய்து தற்காப்ப மாயும்
பகைவர்கட் பட்ட செருக்கு.”

என்னும் தெய்வ வாக்கின் மெய்ம்மையை யுணர்ந்து செய்வன செய்து பருவ காலத்தில் உய்தி நாடிக் கொள்ளாமல் ஊக்கமே

---

* குறள் 878. வகை அறிதலாவது பகைவருடைய வன்மை மென்மை, இடம், காலம், வினை முதலிய நிலைகளை ஆராய்ந்து அறிதல். தற்செய்தலாவது இகல் நிலைமைக்கேற்பப் பொருள் படைகளால் தன்னை உயர்த்திக் கொள்ளுதல். தற்காத்தல் ஆவது என்ன வகை யிலும் தனக்குப் பின்னம் நேரா வண்ணம் யாண்டும் கண் விழிப்புடன் எச்சரிக்கையா யிருத்தல். அங்ஙனம் அறிந்து காத்துச் செறிந்து நிற்பின் எதிரிகள் யாதும் செய்ய முடியாமல் எண்ணம் இழந்து இழிந்து படுவராதலால் “பகைவர் செருக்கு மாயும்” என்றார்.

கண்ணாய் உள்ளொடுங்கி யிருந்தது வெளியில் நின்று இகல் விளைப்பவர்க்கு ஓர் ஏற்றமான ஊற்றமா யமைந்தது.

இங்ஙனம் இவர் இருக்க முன்பு பாஞ்சைப் பதிக்கு நேரில் வந்து சமாதான நிலையில் சாருஞ் சமயம் பிள்ளை இடையே மூண்டு சொல்லிய சொல்லால் உள்ளங் கொதித்து கடுங் கோபம் கொண்டு விரைந்து சென்ற பிற்கட்டின் நிலைமையை இனி மேல் காண்பாம்.

இப் பாளையத்தை விட்டு அவர் பாளையங்கோட்டையை அடைந்ததும் காரிய நிர்வாகிகளாய் அங்கமர்ந்திருந்த தமது துணைவர்களுடன் ஆராய்ந்து வினை விளைவை ஓர்ந்து விரைந்து தொழில் செய்ய நேர்ந்து உடனே தூத்துக்குடிக்கு வந்தார்.

அங்கே பரதவர் பதியாய் நின்ற சாதித் தலைவனைக் கண்டு, வேண்டிய உதவிகளை விழைந்துகொண்டு, பாய்க் கப்பலி லேறிக் கடல் வழியாக அவர் சென்னபட்டணத்தை யடைந்தார். அடைந்தவர் கும்பினி அதிகாரிகள் முன் போய்க் கும்பிட்டு நின்றார். அவரது கடித நிலையை முன்னரே கண்டிருந்தமையால் அவரைக் கண்டவுடனே கரும நிலைகளைக் கருதி விசாரித்தார். விசாரிக்கவே தாம் வெம்பி வந்துள்ள நிலையை அவர் விளக்கி நின்றார். இங்குள்ள நிலவரங்களை யறிந்ததும் அங்குக் கலவரமடைந்து தலைவர்கள் அனைவரும் ஒருங்கு கூடினர். ஆட்சியின் தலைமை அதிபதியாய் நிலவி யிருந்த எட்வர்டு சாண்டேர்ஸ் (Edward Saunders) முதலிய துரைகள் முன்னிலையில் குறை யிரந்து நின்று இத் தென்னாட்டு நிலையை முன்னாட்டி அவர் முறையிட்டு மூண்டு சொன்னார்.

பிற்கட்டு மூட்டியது.

"தென்னாட்டிலுள்ள பாஞ்சாலங்குறிச்சிப் பாளையகாரனாகிய கட்டபொம்மு நாயக்கன் மிகவும் கெட்டவனாய் நின்று துட்டத்தனங்கள் பல துடுக்கோடு செய்து வருகின்றான். மாட்சிமை தங்கிய நம் கும்பினியை அவன் சிறிதும் மதிக்க

வில்லை. நமது ஆட்சிக் குட்பட்டுள்ள குடிகளிடத்தெல்லாம் அவன் அடமாகப் படைகளை ஏவி வரிகளை வசூலித்துக் கொள்ளுகின்றான். நாம் முன்பு அவனை இங்கு வரவழைத்து உவந்து உபசரித்துச் சிறந்த வெகுமானங்கள் தந்து மிகுந்த மரியாதைகள் செய்து உறவுரிமையுடன் அனுப்பிவைத்த அந்த அருமையை அவன் அறவே மறந்துவிட்டான். அன்று அவனுக்குச் செய்த பெருமை இன்று நமக்குச் சிறுமையாய் விளைந்தது. வீரம் இல்லாதவர், போர் நிலை தெரியாதவர், வாரி கடந்து இங்கே பொருள் வார வந்தவர், வஞ்ச நெஞ்சினர் என நம்மைப் புன்மையாக இகழ்ந்து யாரையும் மதியாமல் யாண்டும் அஞ்சா நெஞ்சனாய் அடல் மீக்கொண்டு தன் மூப்பாகவே அவன் தருக்கி யிருக்கின்றான். அந்தோ! அம் மட்டோ! அவனுடைய தானாபதியாகிய அப் பிள்ளை* செய்யும் கொடுமைகள் சொல்ல முடியுமா? அப் பாளைய காரனையாவது ஒருவேளை நல்லவன் என்று சேர்த்துக் கொள்ளலாம்; அக் கோளன் எல்லா வகையிலும் மிகவும் கொடியவன். அப் பொல்லாதவன் உள்ளந் துணிந்து வந்து நம்முடைய நெல்லையும் கொள்ளை செய்து போயுள்ளான் என்றால் இனி வேறே சொல்லுவது என்? எழுநூறு கோட்டைக்கு மேல் அள்ளிப் போயினான். அங்கு நமது ஏவலை மேற்கொண்டு காவல் செய்து நின்றவரையும் கொன்று சென்றுள்ளான். கொடிய வஞ்சகன். ஜமீன்தாரைப் பல வகையிலும் கெடுத்து மனமாறுதல்களை யுண்டாக்கி நம்மேல் சின மேற்றிப் பகை மூட்டி வைத்துள்ளான். வெள்ளை மூஞ்சியர் என்று நம்மை மிகவும் எள்ளி வருகின்றான். நாம் இங்கே கொள்ளை செய்ய வந்த கூட்டம் என்று நாட்டிலும் நகர்களிலும் நொடி சொல்லிக் குடிகளைக் குலைத்து வரி செலுத்த வொட்டாதபடி வம்புகள் புரிகின்றான். வாணிகம்

---

* அப் பிள்ளை என்று சுட்டிச் சொன்னது முன்பு கும்பினியார் நேரே அவரைக் கண்டுள்ளமை கருதி.

செய்ய வந்தவர்; இந் நாட்டைக் காணியாகக் கைக்கொண்டு காலூன்றப் பார்க்கின்றார் என எங்குந் தூற்றி நம்மைக் கண்ணோடாது தொலைத்துவிட வேண்டுமென்று அவன் காலூன்றி நிற்கின்றான். கொடுந் தீயுடன் கடுங் காற்றுங் கலந்தது போல் அவ் வாளனுடன் அக் கோளனும் கூடிக் கொடுந் தீமைகளை நீளச் செய்கின்றான். அவன் என்ன செய்யினும், யாது சொல்லினும் அம் மன்னனும் தட்டிக் கேளாமல் மதத்து நிற்கின்றான். அப் பிள்ளை யுள்ள அளவும் அவன் நல்லவனா யிருக்கமுடியாது. நாம் எல்லோரும் அல்லலடையவே நேரும். விரித்துச் சொல்லுவானேன்? தென்னாட்டில் கட்டபொம்மு இருக்கும் வரையும் இந்நாட்டில் இருந்து நாம் அரசு செய்ய முடியாது. "வெள்ளையர்களை வேரறுப்பன்" என்று அவன் உள்ளுறுதி கொண்டுள்ளான். அவனை அடியோடு தொலைத் தொழிப்பது, அல்லது நாம் குடி வாங்கிப்போவது ஆகிய இவ் இரண்டனுள் ஏதாவது ஒன்று முடிந்தா லொழிய முடிவாக யாதும் விடியாது. நெல்லை எல்லையில் நெல்லைச் சேர்த்து வைக்க இனிமேல் நான் செல்லவு முடியாது. அங்குள்ள நிலைமையை உள்ளறிந்து உண்மையாக இங்கே சொல்லினேன்; மதிநலம் வாய்ந்த அதிபதிகள் கரும நிலை தெரிந்து பருவங் கடவாமல் உரியதைச் செய்துகொள்ள வேண்டுகிறேன்." என இங்ஙனம் மறுகி நின்று பிற்கட்டு உறுதி பெற உரையாடினார்.

கும்பினியார் கொதித்தது.

எரிகின்ற நெருப்பில் எண்ணெயை வார்த்தது போல் முன்னைய நிருபங்களைக் கண்டு மனங் கனன்று நின்ற கும்பினி யாருக்கு இவ் வுரைகள் மிகவும் கோபத்தை மூட்டின. கொள்ளையும் கொலையும் விளைத்த பிள்ளை செயல்களை எண்ணி உள்ளம் மிகக் கொதித்தார். ஜமீன்தாருக்குத் தெரியாமல் தானாபதி தனியாக அது செய்திருக்க முடியுமா? என்று ஐய மீக்கொண்டார். ஆனதை நினைந்து மானம் மீக்கூர்ந்தார்,

"பாஞ்சாலங்குறிச்சிப் பாளையகாரன் வாஞ்சை கெட்டு இப்படியா வன்மமுற்று நின்றான்!" என முன்னம் நேரில் கண்டவ ரனைவரும் நெஞ்சம் திகைத்தார். "செய்த உதவிகளை யெல்லாம் சேர மறந்தானே!" என்று வெய்துயிர்த்து நொந்தார். "வானறிய மண்ணறியக் கும்பினிக்கு நானுதவி செய்வேன் என்று நேரே ஆணை செய்து போனவன், ஆண்டு ஒன்று கழியுமுன் இவ்வாறு அபகாரம் செய்ய மூண்டானே! என்னே! இந் நாட்டு நிலை!" என இன்னவாறு பல எண்ணி வருந்தி இனிச் செய்யவேண்டியது யாது? என்று அனைவரும் சேர்ந்து நினைவுடன் ஆராய்ந்தார்.

ஆட்சி முறையில் இச் சமயம் அடக்கு முறையை அயர்ந்திருந்தால் அரசிழந்து போக நேரும் என்று பயந்து ஒரு முகமாய்க் கூடி முடிவு செய்து பெரும் படை ஒன்றைத் தென்னாட்டுக்கு அனுப்பத் தீர்மானித்தார். அத் தீர்மானத்தைத் திருச்சினாப்பள்ளியி லுள்ள கிளைச் சங்கத்திற்கு அறிவித்தார். அவ் அமயம் அங்கே சேனாதிபதியா யிருந்தவர் மேஜர் ஜெனரல் பிளாயட் (Major General Floyd) என்பவர். அவர் போர் முறையில் மிகவும் கைதேர்ந்தவர். ஈரிடங்களிலுமிருந்து படைகள் திரண்டன. ஓர் முகமாயின. அப் பெரும் படைக்குத் தலைமை அதிபதியாய் ஜாண் பானர்மேன் (John Bannerman) என்னும் தளபதி நிலவி நின்றார். அவருக்குத் துணையாக உப தளகர்த்தர்கள் பலர் அமர்ந்து வந்தார்.

தானைத் தலைவனிடம் சமர் நிலை குறித்தது.

சேனாதிபதியாகிய பானர்மேனைக் கும்பினி அதிபதிகள் தனியே அழைத்து வைத்து உறுதி நலங்கள் சில உரைக்கலானார்: "போன வுடனே போர் தொடங்கி விடாமல் ஆன வரையும் பார்த்து இறுதியில் ஆவதை ஆராய்ந்து செய்க. அந் நாட்டு நிலைமைகளை நன்கு தெரிந்து துணை யாவாரை அமைவாகக் கூட்டிக் கொள்க. உள் நாட்டுக் குடிகளுக்கு

உதவி நலங்கள் தோன்ற உறுதி காட்டுக. நெல்லின் கொள்ளை முதலாக நேர்ந்துள்ள பிழைகளுக் கெல்லாம் பிணை தந்து, பிள்ளையையும் பிடித்துக் கொடுத்து, உரிமையுடன் பணிந்து கட்டபொம்மு உறவாடிநின்றால் போர் ஒழித்து நேர் செய்து வருக; போர்முறைக் குரிய கொல்லும் கொலையாதி எல்லா அதிகாரங்களையும் உமக்குக் கும்பினி ஆணைமேல் கொடுத் திருக்கின்றோம்; எடுத்த காரியத்தை இனிது முடித்து வருக'' என்று உறுதிகூறி விடுத்தருளினர். பிற்கட்டையும் உடன் பேணி அனுப்பினர். நெற்கோட்டை அழிவுடன் பிள்ளையின் சொற்கேட்டையும் நினைந்து நெஞ்சுடைந்து வந்த அவர் தமது சொற்கோட்டையால் எதிரியின் கற்கோட்டையை அழித்துக் கும்பினிக்குப் பொற்கோட்டை கட்டுவதாக மனக் கோட்டை கட்டி மகிழ்ச்சியுட னெழுந்தார்.

பதினெட்டாவது அதிகாரம்.

படை எழுந்தது.

படைகள் தென் திசை நோக்கி அடைவுடன் எழுந்தன. குதிரைப் படை, காலாட் படை, பீரங்கிப் படை, சுதேசப் படை, ஐரோப்பியப் படை, என்னும் ஐவகைப் படைகளும் ஆர்த்து நடந்தன. மேஜர் சுமார்ட், (Major Smart) காலின்ஸ், (Collins) கேப்ட்டன், ராபேர்ட் (Captain, Robert) முதலிய உப தளபதிகள் பரிகளி லிவர்ந்து படைகளை நடத்தி வந்தார். திரிசிரபுரம், மணப்பாரை, திண்டுக்கல், மதுரை, திருமங்கலம், சாத்தூர், கோவில்பட்டி, கயத்தார் என்னும் இவ் இடங்களி லெல்லாம் இடையிடையே தங்கி மிடலுடன் எழுந்து அடலுடன் நடந்து படைகள் வந்து பாளையங்கோட்டையை அடைந்தன.

படைத்தலைவர்களெல்லாருக்கும் தகுதியான வசதிகளைப் பிற்கட்டு பெரிதும் விழைந்து உரிமையுடன் செய்தார். கலெக்டர் லஷிங்ட்டன் முதலான பெரிய அதிகாரிகள் அனைவரும் புதிதாய் வந்துள்ள சேனாதிபதியைக் கண்டு அளவளாவி அதிக ஆவலோடு காரியங்களை உசாவிப் போரியல்புகள் ஆராய்ந்து வீரியமாய் நின்றார்.

காலம் கருதிக், கருமம் சூழ்ந்து, கருத்துட னின்ற அவர் பாஞ்சாலங்குறிச்சிக்கு நேரே படையெழுச்சி செய்யாமல் வேறொரு வகையில் விரகு சூழ்ந்தார். ஜமீன்தாரைப் பாளையங்கோட்டைக்கு வரவழைத்துப் படைகளுடன் தாம் நேர்ந்து வந்துள்ள நிலைகளை நேரே சொன்னால் உடனே வணங்கி இணங்கவும் கூடும்; அங்ஙனம் சமாதானமாய் இணங்கினால் இரு வழியும் நலமாய் எளிதாகவும் இதமாகவும் காரியம் முடிந்துவிடும் என்று கருதித் துணிந்தார்.. அவ்வாறு துணிந்த பின்பு ஆகஸ்டு மாதம் 20ந் தெய்தி (20—8—1799) சேனாதிபதியாகிய பானர்மேன், கும்பினியார் உத்தரவு பெற்றுத் தாம் இங்கு வந்திருக்கும் நிலையையும், வரப்போகும் வினையையும் தெளிவாக விளக்கித் தம்மை வந்து முந்துற நேரே கண்டுகொள்ளும்படி உறுதி பெறக் குறித்துப் பாஞ்சைப்பதிக்கு ஒரு நிருபம் அனுப்பினார்.

அனுப்பிய அக் கடிதம் அஞ்சல் ஆள் மூலம் பாஞ்சைக்கு வந்தது. இம் மன்னர் வாங்கிப் பார்த்தார். விவரந் தெரிந்தார். அச்சமோ, திகைப்போ யாதுங் கொள்ளாமல் உச்ச நிலையில் ஊக்கி நின்றார். நேரே வந்தவனிடம் வேறொன்றும் கூறாமல் "வசதி ஏற்பட்டால் வாரம் ஒன்றில் வருவதாகச் சொல்லு போ" என உல்லங்கனமாகச் சொல்லி விடுத்தார். வந்தவன் திரும்பி அச் சேனாபதியிடம் போய் இவர் உரைத்தபடியே உரைத்து நின்றான். அவன் சினந்து திகைத்தான். "மரியாதையாக நாம் எழுதிவிட்ட கடிதத்தைக் கண்டு உடனே வராமலும், பதிலேனும் எழுத்து மூலம் வணக்கமா

யறிவியாமலும், வாய்மொழியால் அவமதிப்போடு இப்படிச் சொல்லிவிட்டானே'' என்று உள்ளங் கனன்று அவன் உருத்துளைந்தான். உரைத்தபடியே ஒரு வாரம் வரையும் இவருடைய வரவை அவன் எதிர்பார்த் திருந்தான்.

அங்ஙனம் அவர் இருக்க இவர் குறித்தவாறு அங்கு நேரே செல்லாமலும், யாதொரு பதிலும் சொல்லாமலும், வெறுத்த நோக்கொடு வீறு கொண்டிருந்தார். எப்பொழுதும் முன்னெச்சரிக்கையா யுள்ளவர் இப்பொழுது அதற்கு மாருய் மடிமண்டி நின்ருர். கும்பினியார் முன்பு நண்புடன் அழைத்த போதும் நம்பிக்கை யில்லாமல் உள்ளாயுதம் ஒன்று உடை வரிந்து சென்றனர் என்ருல் இவரது உறுதி நிலையும், பொரு திற லமைதியும், மருவல ரிடம் மருவி வரும் எச்சரிக்கையும் எவ்வா றிருந்திருக்கும் என்பது யார்க்கும் எளிது புலனும். "ஒரு வீரன் எவ்வளவு உள்ளூக்க முடைய ஞயினும் கையில் ஆயுதம் இல்லையானுல் பல்லும் நகமும் இழந்த புலி போல் ஆபத்தில் அவன் அல்லல் அடைய நேரும்'' என யாரிடமும் இவர் சொல்லி வருவர். அத்தகைய இவர் பகை நிலையில் படைகள் வந்துள்ளதை எதிரறிந்தும் ஒரு வகையும் செய்து கொள்ளாமல் வறிதே யிருந்தார். அச்சம் என்பதை அறியாமல் ஆண்மையோடு உச்ச வீரனுய் நின்ருலும் பருவ மறிந்து உறுவதை ஓர்ந்து உறுதி யொன்றுஞ் செய்து கொள்ளாமல் உளமடிந் திருந்தது மிகவும் இரங்கத் தக்கதே. வருமுன் காவாமலும், வந்த பின்னும் காவாமலும், நரி முன் நின்ற மதயானை போல் ஒரு பயமு மின்றிப் பெருமிதத் துடன் இருமாந் திருந்தது எதிரிகளுக்கு ஓர் இதமா யமைந்தது.

இதுவரையும் யாரும் நேரிலாப் போர் வீரராய் யாண்டும் வெற்றியே கண்டு விளங்கி யிருந்தா ராதலால் "எதிரிகள் எவராயினும் தன்னை வந்து என்ன செய்ய முடியும்'' என்னும் இறுமாப்பே இம் மன்னரிடம் என்றும் இயல்பாக மன்னி யிருந்தது. கோட்டைக்கு யாரும் துணிந்து வர மாட்டார்

என்னும் துணிவினால் துணையாகப் படைகள் ஒன்றும் சேர்க்காமல், பகை தணியும் வகை யாதும் பார்க்காமல் பாராமுகமாகவே இருந்தார். தாமதம் தாழ்வுக்கு ஏது என்பதை இவர் உணராதிருந்தது ஊழ்வினையின் கொடுமையே.

பிள்ளை இருப்பு.

அச்சமயம் அங்குத் தானாபதிப் பிள்ளையும் இல்லை. நெல்லைக் கொள்ளை செய்தது முதல் தொல்லைகளும் பழிகளும் எங்கும் தொடர்ந்து நின்றமையாலும், மன்னர் மனம் மாறி யிருந்தமையாலும் அவர் குடும்பத்துடன் ஆற்றூரில் போய்த் தங்கி யிருந்தார். ஆற்றூர் என்பது பாஞ்சாலங்குறிச்சியி லிருந்து தெற்கே மூன்று காவத தூரத்தில் உள்ளது. தாமிர பரணி நதிக்கரையில் இருப்பது ஆதலால் அவ்வூர்க்கு இப் பெயர் வந்தது. திருச்செந்தூர் சுவாமி தரிசனத்துக்குப் போய் வருங்கால் இடைவழியில் அங்கே இவ் ஆதீனத்தார் தங்குவதற்காகச் சிறந்த அரண்மனை ஒன்று கட்டப்பெற் றிருந்தது. பக்கமெங்கும் சோலைகள் சூழத் தக்க நீர் நிலைக ளுடன் மிக்க வசதி யுடையதாய் அது மேவி யிருந்தது.

கொள்ளை செய்து வெள்ளையரது கொடும் பகையை மூட்டிவிட்டுப் பிள்ளை அங்கே முன் எச்சரிக்கையுடன் சாதுரிய மாகப் போயிருந்தார். ஜமீன் வரவு செலவு கணக்குகளை அவ்வூரில் வைத்துச் சரி பார்ப்பதாகவும், தென் வட்டத்தின் காரிய விசாரணைகளை ஊர்தோறும் போய்க் கவனிப்பதாகவும் பாவனை செய்துகொண்டு ஆவன தெரியாமல் அமர்ந்து வந்தார். பாளையத்தில் இருந்தால் எந்த வேளையில் தமக்கு ஆபத்து வருமோ என்ற பயம் அவருடைய உள்ளத்தில் அதுபொழுது குடி புகுந்திருந்தது ஆதலால் இப்படிப் பதி பெயர்ந்து போய் மதியயர்ந்து அங்கு அவர் பதிவாக வதிந் திருந்தார்.

அந்தக் காலத்தில் தந்தி இல்லை; தபால்கள் இல்லை; இந்த விதமான ரயில் வசதிகளும் இல்லை; ஆதலால் "எந்த விதமாக வந்து யார் நம்மை என்ன செய்ய முடியும்?"

என்னும் இன்னதோர் துணிவு அவர் மனத்திலும் மன்னி யிருந்தது. அத்துடன் "வெளியி லிருந்து வாணிகம் புரிய வந்தவர்க்கு இங்கு என்ன காணி யாட்சி" என்னும் கடுப்பு அடுப்புத் தீப்போல் அவருடைய அகத்தில் அவியாது நின்றது. அதனால் எந்த இடத்திலும் ஆங்கில அதிகாரிகளை அவர் சிறிதும் மதியாமல் யாண்டும் இகழ்ந்தே வந்தார்.

பிள்ளையின் உள்ளக்கிடை.

"வெள்ளைக்காரர் அயல் நாட்டினர்; அங்கே புகலற்றுப் போய் இங்கே பிழைக்க வந்தவர்; வந்த இடத்தில் உழைத்து நின்று சிறிது உரங் கொண்ட பின் நபாவிடமிருந்து வஞ்ச மாகத் தேச வுரிமையைக் கவர்ந்து கொண்டார். கொண்டவர் மண்டல மெங்கும் மண்டி உரிமை கொண்டாடி வரிகள் தண்ட நேர்ந்தார். வந்த வெள்ளம் இருந்த வெள்ளத்தை இடந் தெரியாமல் அடர்ந்து மறைத்தது போல் இவ் வெள்ளையர் வரவு, தள்ளருந் திறலோடு தழைத்திருந்த எம் தனி அரசை நிலை குலைக்க நினைந்து புலை யெடுத்துக் குலை துடித் தலைகின்றது. அவரை இங்கே அடியூன்ற ஒட்டாமல் குடி யெழுப்பிக் கடல் கடத்தினலன்றி உடலெடுத்த பயனை நான் உற்றவனாகேன்" என்று அவர் ஊக்கி நின்றார் ஆதலால் காலநிலை கருதாமல், இடநிலை தெரியாமல், வலிநிலை யுணராமல், தம் மனம் போன படியே போய் நெல்லைக் கொள்ளை செய்தல் முதலிய கொடு வினைகளைச் செய்து வெள்ளையர் பகையை இங்ஙனம் விளைக்க லானார். பின்பு வினைவிளைவில் நேர்ந்த பகை நிலையையும், தமது அதிபதி தம்முடன் இணங்காமல் உள்ளம் வெறுத் திருத்தலையும் நினைந்து பிள்ளை உள மிக வருந்தி உளைந்து நொந்தார். வெள்ளையரை இகழ்ந்ததுடன் வேறு சிலரையும் வீறு கொண்டு எள்ளி நின்றமையால் பிறரும் அவரை இகழ நேர்ந்தார். பிறர் பிழை பேசல் தன் பழி வீசல் என்னும் உண்மையை உணராமல் திண்மை மிகுந்து செருக்கி வந்த இவர் பின்பு சிறுமையுற நின்றார். இடையிடையே தமது நிலையை

நினைந்து இரங்கவும் செய்தார். கழிந்ததற் கிரங்கிச் சில சமயம் பச்சாத்தாபப் படினும் அச்சமின்றி எப்பொழுதும் உச்சாக மாகவே அவர் உறைந்து வந்தார்.

* "எற்றென் றிரங்குவ செய்யற்க; செய்வானேல்
மற்றன்ன செய்யாமை நன்று"

என்னும் பொய்யா மொழியை அடிக்கடி சிந்தித்து ஆறுத லடைந்தார். காரிய விசாரணைகளில் மாறி விழுந்தாலும் வீரியமாய் அங்கு அவர் தேறி யிருந்தார்.

சேனாதிபதி செயிர்த்தது.

அங்ஙனம் அவர் இருக்க, இங்கே வாரம் ஒன்று கழிந்ததும் தான் எதிர்பார்த்தபடி பாஞ்சை யதிபதி தன்னை வந்து பாராமையால் சேனாதிபதியாகிய பானர்மேன் சின மீக்கூர்ந்து செயிர்த்துநின்றான். "நாம் இதமாக அழைத்தும் வரவில்லையே! மதமேறி நிற்கும் இவன் மனத்திமிர் தான் என்னே! கும்பினி ஆணை யென்று தெரிந்தும் மதியாமல் மதி கெட் டுள்ளான். எவ்வளவு அடம்! எவ்வளவு திடம்! எவ்வளவு அலட்சியம்! தெவ்வளவு தெரியாமல் இவ்வளவு ஏமாப்போடு இவன் இறுமாந் திருக்கின்றான்!" என இவர் மேல் கடுங் கோபங் கொண்டு கடுத்து நின்ற அவன் அடுத் திருந்த துணைவர்களுடன் ஆராய்ந்து படை யெழுச்சிக்கு விரைந்தான். எதிரியினுடைய பூராய முழுவதும் தெளிவாக ஆராயாமல் நேரே போகலாகாது என்று பிற்கட்டு புகன்றார். புகலவே அவன் சிறிது திகிலடைந்து, "அளவிட லரிய படைகளை யுடையனாய் அடல்கொண்டிருப்பனோ?" என்று ஐய மீக்கூர்ந்து உள்ளூறு துணைகளை நன்றாக உசாவி ஓர்ந்து உதவி கொள்ள நேர்ந்தான்.

---

* குறள் 655 இரங்குவ செய்யற்க என்றது, என்ன காரியம் செய்துவிட்டோம் என்று பின்பு எண்ணி எங்கும்படியான செயல்களைச் செய்யலாகா தென்றவாறு. ஒருவேளை தெரியாமல் செய்துவிட்டால் அதனையே நினைந்து மனமுடைந்து மறுகி நையாதே; உறுதியுடன் ஊக்கமாய் நின்று வேறு நல்ல வினைகளை உஞற்றி வருக என்பதாம்.

ஒற்றி அறிந்தது.

இந் நாட்டிலுள்ள பாளையகாரருள் இவருக்குச் சன்ம விரோதியா யிருப்பவர் யார்? என ஆராய்ந்து எட்டப்ப நாயக்கர் என்று தேர்ந்து அவரை வரவழைத்தான். அழைப்பைக் கண்டவுடனே அவர் களிப்பு மீக்கொண்டு விரைந்து வந்து வணங்கி நின்று ஒட்டி யுறைந்து உளவுகள் உரைத்தார்: "உரிய படைகளும் இல்லாமல், பொருதிறம் ஒன்றும் கருதாமல், கட்டபொம்மு வறிதே யிருக்கின்றான்; இச் சமயம் படையெடுத்துச் சென்றால் கட்டாயம் விரைந்து வென்று கோட்டையை எளிதில் பிடித்துக் கொள்ளலாம்" என்று காரணம் பல காட்டி மொழிந்தார். உள்ளுக்கந் தோன்ற இவ்வாறு அவர் உறுதி கூறியும் தானைத் தலைவன் மனந் துணியாமல் ஒற்றன் ஒருவனைத் தனியே அழைத்துப் பற்றலன் நிலையைப் பதமாகப் பார்த்து வரும்படி பணித்து விடுத்தான்.

அவன் துணிந்து சென்றான். சென்றவன் பாஞ்சாலங் குறிச்சியைக் கண்டதும் பயம் மீக்கொண்டான். எமபுரம் புகுபவன் போல் எண்ணி நடுங்கினான். நடுங்கினும் ஒற்றி யறிவதில் அவன் கைகண்டவன் ஆதலால் உற்ற வேடங் கொண்டு உள்ளே புகுந்தான். மாட மாளிகைகளோடு மருவி விளங்கும் அந் நகரின் அழகமைதிகளை நோக்கி அவன் உளமிக வியந்தான். ஒருவரும் அறியா வகை உரியவன் போல் உலாவி உளவுகள் ஆராய்ந்தான். அரச வீதிகளைக் கடந்து முடிவில் அரண்மனையை அடைந்தான். அந்தப்புரத்துள் மட்டும் புகாமல் வேறு எந்தப்புரத்தும் எளிது உலாவினான். அரங்கமால், இலட்சுமி விலாசம், செச்சை முதலிய சிறந்த நிலையங்களெல்லாம் சார்ந்து அயலெங்கும் ஓர்ந்தான். இயல்பாக அமைந்துள்ள பாதுகாப்பையும், வீரர்களையும் தவிர வேறு பொரும்படிக் குரிய பெரும்படைகள் ஒன்றும் அங்கு ஆயத்தமா யில்லாமையை அவன் அறிந்து கொ

டான். தானபதிப்பிள்ளை தானம் பெயர்ந்து போயுள்ளதை யும் தெரிந்தான். ஏனைய விவரங்களையும் ஆங்காங்கு அமர்ந்து வினயமாக வினவி ஓர்ந்து அவன் விரைந்து மீண்டான்.

ஒற்றன் உரைத்தது.

பாளையங்கோட்டையை அடைந்து சேனாதிபதியைக் கண்டு சென்றறிந்தனவெல்லாம் நன்றாகத் தெரிய வுரைத் தான். "செரு விளைத்தற் குரிய சிறந்த சேனைகள் இல்லை; தானபதிப் பிள்ளை மனைவி மக்களுடன் ஆற்றூரில் போயமர்ந் திருக்கிறார். ஊமையன் முதலிய தம்பிமாரும் அங்கு இல்லை; ஜமீன்தார் மட்டும் தனியே வருவதொன்றையும் கருதாமல் உல்லாசமாக உவந்திருக்கின்றார். ஏவல் புரியும் பரிவாரங் களும் காவலாக வுள்ள சில படை வீரர்களுமே கடை காத்துள்ளார். இதுபொழுது சென்றால் எளிதில் வென்று கொள்ளலாம்" என்று உற்ற நிலை யாவும் முற்ற எடுத்து ஒற்றன் உரைக்கவும் அவன் உவகை மீக்கொண்டு வெற்றி கிடைத்ததென விரைந்து துணிந்தான்.

படை எழுச்சிக்கு ஆயத்தம் செய்தான். பிள்ளையைக் கையோடு பிடித்துவரும்படி ஆற்றூருக்கு இரண்டு பட்டாளங் களை அனுப்பினான். பின்பு துணைத் தலைவர்களைத் தூண்டிப் படைகளைப் பாஞ்சாலங்குறிச்சிக்கு நடத்தும்படி பணித்தான். உபதளகர்த்தர்களெல்லாரும் ஊக்கி எழுந்தார்.

அவ்வமயம் பிற்கட்டு சேனைத்தலைவனை அணுகிப் "படைகள் பகலில் செல்லின் பகைவன் எதிரறிந்து வகை செய்துகொண்டு மிகை மிகச் செய்வன்; சரியான சேனையில்லை என்று அவனை எளிதாக எண்ணலாகாது; அவன் அஞ்சாத நெஞ்சினன்; அருந்திற லுடையவன்; வாள் வலியில் எவரும் தனக்கு நிகரில்லாதவன்; நம் வரவு தெரியா வண்ணம் இரவிற் செல்லுதலே நல்லது" என மெல்லச் சொல்லி இம் மான வீரனது மன நிலைகளை அச் சேனை வீரன் மனங்

கொள்ளும்படி தெளிய வுணர்த்தினன். அவன் பகலில் எழுவதை நிறுத்தி இரவு வரவும் எழும்படி தூண்டினன். காலம் கண்டு இவ்வாறு கருதி எழுந்த துணைத் தலைவர்கள் இணைத்திருந்த படைகளை இனம் பிரித்து அணி வகுத்துப் படைக் கலன்களுடன் படர்ந்து நின்றார். செப்டம்பர் மாதம் ச-ந் தெய்தி (4—9—1799) பொழுதடையவும் படைகள் பாளையங்கோட்டையி லிருந்து பாஞ்சாலங் குறிச்சிக்குப் புறப்பட்டன. பீரங்கிகளும், கருமருந்துகளும், வெடிகள் முதலிய கொடிய கருவிகள் யாவும் பொதி மாடுகளிலும் சிறு பண்டிகளிலும் உடன் போயின. உப தளபதிகள் பரிகளி லிவர்ந்து படைகளை நடத்திச் சென்றார். சேனைதிபதியாகிய பானர்மேனும், பிற்கட்டும் சிறந்த குதிரைகளி லேறித் தொடர்ந்து போனர். சீவலப்பேரி மார்க்கமாகச் சேனைகள் விரைந்து நடந்து பூலுடையார் மலை கடந்து மேலேறி வந்தன.

நள் ளிரவில் நபாவு வந்து உள் ளுரைத்தது.

இப்படை வரும் நிலையை முன்னதாகவே உசாவி யறிந்து * ஒட்டநத்தம், நபாவு நாயக்கர் என்பவர் கோம்பாடி என்னும் ஊரயல் வந்து வழியிடையே மாறுவேடம் தரித்து யாரும் அறியா வகை உடைவாளுடன் அயலமர்ந்து வேவு பார்த்து நின்றார். நேரே படை வருவதைக் கண்டார். உடனே குறுக்கு வழியே பாய்ந்து விரைந்து ஓடிவந்து பாஞ்சாலங் குறிச்சிக் கோட்டையுட் புகுந்து அரண்மனைக் கதவை ஆர்த்துத் தட்டினர். அங்ஙனம் தட்டும் பொழுது இரவு பதினெட்டு நாழிகையா யிருந்தது. இடை யாமத்தில் தடை யாது மின்றி விடை போல் புகுந்து அக் கடை வாசலைத் தட்டியும் அயர்ந்து உறங்கியதால் யாரும் எழுந்து வரவில்லை. மேலே படை யடர்ந்து வருவதையும், அங்கே கிடை யமர்ந் துள்ளதையும் கெடுநிலையையும் கண்டு அவர் உளமிக வருந்தி,

---

* இவ்வூர் மணியாச்சியின் வடகிழக்கு 2 மைல் தூரத்தில் உள்ளது.

"கழுதும்* கண்ணயர்ந்து உறங்குமிக் காரிரு ளிடையே
பழுது வந்ததே பாண்டியா! தூக்கமா!"

என்று மீண்டும் பரிந்து தட்டினர். தட்டவே படுத்திருந்த மன்னர் கடுத் தெழுந்தார். காவலர் விரைந்து கதவைத் திறந்தார். வந்த நபாவு உள்ளே புகுந்து வரு நிலையை யுரைத்தார். படை வரவு கேட்டதும் ஜமீன்தார் மிகவும் திகைத்தார். "பகையை வளர்த்துவிட்டு ஒரு வகையும் செய்யாமல் இப்படி உறங்கி யிருப்பது முறையா?" என உறவுரிமையுடன் நபாவு அவரைக் கடிந் துரைத்து மேல் ஆகவேண்டியதை விரைந்து செய்யும்படி ஊக்கி நின்றார். உடனே அவரைக் கையுடன் அழைத்துக்கொண்டு இவர் அரங்கமாளுக்கு வந்தார். அரசர் வந்த அரவம் கேட்டதும் அங்கே படுத்திருந்தவ ரெல்லாரும் கடுத் தெழுந்தார். எழுந்தவர்களை விரைந்து விடுத்து நகரில் ஆங்காங்கு அமர்ந் திருந்த வீரர்க ளனைவரையும் துரிதமாக வரச் செய்தார். நள் ளிருளில் ஏதோ அபாய மென்று ஊரில் உள்ளவர்க ளெல்லாரும் ஊக்கி ஓடிவந்தார். துயிலிடை யெழினும் சிலர் அயில் வாள்களுடன் ஆர்த்தடைந்தார். அவ்வாறு திரண்ட சிறு படையைக் கண்டு உறுதி மீக்கொண்டு இவர் உவந்து நிற்குங்கால் கும்பினிப்படை குதிகொண்டு மண்டி இரவு இரண்டரை மணிக்கு அங்கு வந்து சேர்ந்தது. இடை எவரும் அறியா வகை அடைவாக வந்து நகரின் தென்பால் ஒரு மைல் தூரத்தில் படை யடைந்து நிற்கும் நிலையை அறிந்ததும் இவர் நெடுஞ் சினங் கொண்டார். தமது அருகே சுற்றி நின்ற வீரர்களைச் சுளித்து நோக்கிக் கொத்தளங்கள் தோறும் ரண பேரிகைகளை ஏற்றி விரைவாக இவர் முழக்கச்

---

*கழுது = பேய். நடுச்சாமத்தில்தான் அது சிறிது கண்ணயரும். பேயும் விழுந்து கிடக்கும் பேரிருளில் ஓர் கேடு எழுந்து வருகின்றதே! அதனை யறியாமல் இப்படி அயர்ந்து கிடக்க லாமா? விரைந்தெழுந்து வேண்டியதைச் செய்க என்று பரிவுடன் தூண்டி உரைத்தபடி யிது.

சொன்னார். அவ்வாறே அவை முழக்கப்பட்டன. இடிகள் முழங்கியது போல் நெடிய ஓசையாய் முரசங்கள் கடிது முழங்கவும் கருதலர் படை கதிகலங்கி நின்றது. சேனாதிபதி பெரிதும் திகைத்துப் பின்பு உறுதி யடைந்து தென் மேல் திசையில் ஆன வோரிடத்தில் சேனையை யமர்த்திக் கூடாரங் கள் அமைத்து நாலா பக்கங்களிலும் காவலரை நிறுத்திச் சிறந்த பாதுகாப்புடன் விடிவு நோக்கி உறைந் திருந்தான்.

இங்கே பேரிகைகள் முழக்கியதற்குக் காரணம் அவ் ஒலிகளைக் கேட்டு அயலிடங்களி லுள்ள படை வீரர்கள் தம் அரசுக்கு நேர்ந்துளள அமர் நிலையை யறிந்து விரைந்து வந்து உதவ வேண்டி என்க. அந் நகரா ஒலியால் அமர் விளைவும் ஆபத்து நிலையும் அறிவிக்கப்படும் ஆதலால் அது ரண பேரிகை என்று கூறப்படும். அப் பேரிகை முழக்கம் போரியலை விளக்கி வீரர்களை எழுப்பி வரும். தம் குல வீரர்கள் பல ஊர்களிலும் நிலையாய் வாழ்ந்து வருதலால் அபாய காலங்களில் அவர்களை ஒருங்கே அழைப்பதற்கு இவ் வுபாயம் அரசரால் உபயோகிக்கப்பட்டு வந்தது. அவ்வழக்கப்படியே இப் போர் அழைப்பு அன்று ஆரவாரமாய்க் கிளைத்தெழுந்தது.

பத்தொன்பதாவது அதிகாரம்.

பதி யிருந்த நிலை.

இவ்வாறு வீர முரசங்களை வீறுடன் முழக்கி அங்கு மேவி யிருந்த வீரர்களைத் திரட்டித் தீரமுடன் ஊக்கி வாள் வேல் முதலிய ஆயுதங்களை யெல்லாம் ஆயத்தம் செய்து வைத்து அமர் மேல் மூண்டு இவர் அமர்ந் திருந்தார்.

அவ் வமயம் தானுபதியின் தம்பியாகிய வீரபத்திர பிள்ளை இவரிடம் வந்து வணங்கி வாய் பொத்தி, "மகாராஜா!

வெள்ளையர் படை வெள்ளமாய் வந்துள்ளதே! நள் ளிர வாயிற்றே! இப்பொழுது அண்ணாவும் இங் கில்லையே! ஆன படைகளும் இல்லையே! இனி என்ன செய்வது? மன்னா!'' என மனங் கலங்கி மறுகி நொந்து உறுதி குன்றி உரைத்து நின்றார்.

அஞ்சி மொழிந்து அலமந்து நின்ற அவரது அவல நிலையைக் கண்டு இம் மன்னர் புன்னகை புரிந்து அவரை நன் னயமுடன் நோக்கி, "பிள்ளை மகனே! உள்ளம் கலங்கல்; ஒரு துணையும் வேண்டாம்; நான் ஒருவனே சென்று, எதிரிகள் அனைவரையும் ஒருங்கே கொன்று, பருந்துகளும் கழுகுகளும் பிணங்களை அருந்தி மகிழ, எமனுக்கு ஓர் புதிய விருந்தை இன்று அதிசய நிலையில் ஆற்றி, எனது குல வீரத்தின் நிலையை உலகம் தெரிய ஏற்றி, உயர்ந்த வெற்றியுடன் விரைந்து மீளுவன்; யாதொரு பயமுமின்றி உள்ளே நீர் சும்மா அமர்ந்திரும்'' என்று தம் வீறு தோன்ற உரைத்து அப் பிள்ளையின் உள்ளம் தேறச் செய்தார். செய்தும் எய்தியுள்ள படை நிலையை நினைந்து நினைந்து அவர் இனைந்து நின்றார். அவ்வமயம் அவரை உவந்து நோக்கி ஊக்கமுடனின்று ஆண்டு இவர் உரைத்த வீர மொழிகள் ஈண்டு உளங் கொள்ளத் தக்கன. சில அடியில் வருவன காண்க.

மன்னரது வீர மொழி.

"ஒன்றும் அஞ்சலை! உறுசமர் முன்புபோய் நானே
நின்று வந்துள படைகளை நிலைகுலைத் தொழித்து
வென்று வல்லையில் மீளுவன்; வெள்ளையர் வஞ்சம்
இன்று கண்டனன்; என்னையும் இனிஅவர் காண்பார். (க)

படையி லாததோர் சமயம்பார்த் திரவிடைப் பதுங்கி
அடைய வந்திவர் வளைந்தனர்; அயலறி யாமல்,
தடையி லாதுகைப் பற்றலாம் எனநினைந் தன்றோ?
கடைய தாமிவர் கருத்தெனச் சிரித்துளங் கறுத்தான். (உ)

எனது சேனையும் என்குல வீரரும் இலாத
அனைய செவ்வியை அறிந்துளம் செருக்கிவந் தடைந்த
இனைய தானையை என்னொரு வாளினால் இன்னே
நினையு மாத்திரை நீறுசெய் வேனென நிமிர்ந்தான். (௩)

கருமருந் தொடும் கலங்கிய நெஞ்சொடுங் கலந்தே
ஒருவ ரும்மறி யாவகை ஒளித்துவந் திங்கு
மருவி யுள்ளஇவ் வன்படை முழுவதும் மறலிக்
கொருவி ருந்தென உதவுவன் உரிமையி னுவந்தே. (௪)

வெற்றி வேற்பரன் அருளினால் என்குல வீரக்
கொற்ற மாட்சியைக் குவலயம் அறிந்திடக், குடியாய்
முற்ற வந்தவர் முன்னுறத் தெரிந்துபின் வாங்க,
எற்றை நாளும்என் பெயருற இன்றுநான் செய்வேன்." (௫)

(வீரபாண்டியம்)

என்று வென்றி வீரரான இவர் அன்று கூறிய இத் தீர மொழிகளைக்கேட்டவுடன் அங்கிருந்தவர் யாவரும் வீறுடன் விரைந்து போரி லேறத் துணிந்து பொங்கி நின்றார். அப்பொழுது இரவு இருபத்தைந்து நாழிகை யாயது. ஆகவே இவர் தேவியை வழிபட விழைந்து வாளும் கையுமா யெழுந்து தனியே கோவிலை யடைந்தார்.

தேவியை வழி பட்டது.

தேவி என்றது சகதேவியை. அவ் அம்மன் இம் மன்னன் மரபின ரெல்லாருக்கும் குல தெய்வம் என்க. வீர தேவதையான அச் சத்தியை வீர மரபினராய இவர் பண்டு தொட்டுப் போரார்வத்துடன் கொண்டாடி வணங்கி வழி பட்டு வந்துள்ளார். அச் சத்தியின் கோவில் ஓங்கார வடிவ மாய் வட்டமாக உருவமைந்துள்ளது. சுற்றியும் பெரிய கோட்டை மதில்களால் சூழப் பெற்றது. கோவி லுள்ளே யாதொரு விக்கிரகமும் கிடையாது, கூரிய ஒருவாள் மட்டும்

சீரிய நிலையில் சேமஞ்செய்து மறைவாக ஒரு மூலையில் மேலே தொங்கலாக வைக்கப்பட்டிருக்கும். ஆண்டுக்கு ஒரு முறையே அவ்வுருவை இம்மாபினர் காண முடியும். அதனைப் பூசிக்கும் முறை மிகவும் புனிதமானது. மாசி மாதம் சிவ நிசி தோறும் இனிய முறையில் பூசனை புரிவர். பல ஊர்களிலுமுள்ள உறவினரனைவரும் ஒரு முகமாய்க் கூடி உரிமை மீக்கூர்ந்து பயபத்தியோடு இரவில் நிரை நிரையாய் நின்று முறையே தொழுது வலம் வந்து பணிந்து வணங்கி நிற்பர். அவரது தொழுகை நிலை மிகவும் கெழுதகைமை யுடையதாய்க் கெழுமி நிற்கும். ஆவேச ஆடல்கள் அங்கு யாதொன்றும் இராது. பூசனைகளும் நிவேதனங்களும் மிகவும் புனிதமானவை.

நிராகாரமாயுள்ள கோவிலுள்ளே பசுவின் நெய்யால் பல தீபங்கள் நலமுற ஏற்றி ஒளிபெற வைத்து, வாழைப்பழ முதலிய சிறந்த கனிவர்க்கங்கள் எல்லாம் வகையே பரப்பி, வெளி முழுவதும் கரும்புகளால் பந்தல் கவினுற நாட்டி, அயலவரெவரும் காணுவகை ஆணை செய்து, ஆர்வத்துடனின்று பூசனை புரிந்து இவர் போற்றி யமர்வர். பூசாரி மூன்று நாளும் பட்டினி யிருந்து, சிறிது தீர்த்த மட்டும் உச்சிப்போதில் பருகி, மற்றைப்பொழுதும் பட்டுத் துணியால் வாயைக் கட்டி யிருப்பன். யாதொரு ஊறுபாடும் யாரிடமும் அங்கே நிகழலாகாது. சூட தீபம் ஒன்றே வாடாதொளிரும். பூசையில் தேங்காயும் கூட உடையார். புலையும் கொலையும் சிறிதும் கிடையா. மதுவை மறந்தும் தொடார். கள், சாராய முதலிய தீய பொருள்களின் பெயர்களைக் கூட இம் மாபினர் வாயினாலும் கூறார். அவை "தேவிக்கு ஆகா" எனக் கூவி அஞ்சுவர். பேர் சொல்லவேண்டிய அவசியம் நேரின் அவற்றை வேறு வகையாச் சுட்டிக் கூறுவர். கள்ளைத் தெல நீடு என்பர்; சாராயத்தை நல நீடு என்பர். தெல்ல நீளு, நல்ல நீளு என்னும் தெலுங்குப் பதங்கட்கு வெள்ளைத் தண்ணீர், கருந் தண்ணீர், என்று முறையே பொருள்.

இழிவான பழி நீர்களை வழி வழி வெறுத்து வந்துள்ளமையால் இவ் வழியின ருடைய பழைமையின் விழுமிய நிலைமை வெளியாம். மது பானத்தை இன்றும் இம் மரபினர் அதி பாதகமாக எண்ணி வருகின்றார் என்றால் அன்று எவ்வாறு இருந்திருப்பர் என்பது நன்கு யூகிக்கத் தக்கது. இக் குலத்தில் எவனாவது ஒருவன் குடிப்பவன் என்று தெரிந்தால் உடனே உறவு முறையார் ஒன்று கூடிப் புலன் விசாரித்துப் பரிகாரம் விதிக்கின்றார்; மீறினால் அவனைச் சாதியை விட்டு விலக்கி வைக்கின்றார். இவ் வழக்கம் இப்பொழுதும் சில இடங்களில் இருந்து வருகின்றது. அசுத்த உணவுகளும் அசுத்த எண்ணங்களும் சித்தத்தைப் பாழ்படுத்தும் ஆதலால் சுத்த வீரத்திற்கு அவை விரோதமாம் என்னும் உத்தம தத்துவம் இயல்பாக இம் மரபினரிடம் சித்தித் திருந்தமையால் தங்கள் சத்தியின் வழி பாட்டில் அத்துணை உத்தமமான புனித நிலையில் ஒத்து நின்று இவர் ஒழுகி வந்துள்ளார். ஒருவன் தனது குல தெய்வத்தை வழி படுகின்ற நிலையி லிருந்தே அவனுடைய நிலையான குல முறையையும் வான் முறையே யுணர்ந்து கொள்ளலாம். ஆதியில் இச் சாதியினர் பசுக்களைப் பரிபாலித்துப், பால் கறந் துண்டு, அடுத்தவரை ஆதரித்து, யாண்டும் தோல்வி யறியாமல் அஞ்சா நெஞ்சராய் வீர நிலையில் விழுமிய வாழ்வை நடத்தி மானமும் மரபும் பேணி வானமும் வையமும் புகழ வாழ்ந்து வந்தனர். இஞ்ஞான்று இவர் நிலை மிகவும் மாறுபட் டுள்ளது. அதனால் இவரது குல தெய்வ நிலையும் உலக நோக்கில் குன்ற நேர்ந்தது. முன்பு உலக மாதா என்னும் பொருளில் ஜக தேவி எனச் சிறந்து உத்தம நிலையில் சித்தி யுதவி வீர சத்தியாய் விளங்கி நின்ற அத் தெய்வம் இன்று சிறு தேவதையாய் எண்ணப்பட் டுள்ளது. ஒரு குலம் அதில் தோன்றிய மக்களது நிலைமையால் தலைமை யெய்தி விளங்குதல் போல் வழிபடுகின்றவர்க ளுடைய நிலைமையைப் பொறுத்தே தெய்வமும் ஒளி பெறும் என்க. உயர்வும் தாழ்வும் மனிதனது செயல்களில் நேருகின்றன,

* "பெருமைக்கும் ஏனைச் சிறுமைக்கும் தத்தம்
கருமமே கட்டளைக் கல்"

என்னும் அருமை வாசகம் ஈண்டு உரிமையாக உளங்கொள்ளத் தக்கது. அறிவுடைய மனிதன் புனிதமான செயல்களிலும் இயல்களிலும் சிறந்து உயர்வடையவேண்டும். உள்ளத்தளவே மனிதன் உயர்ந்து விளங்குகின்றான். வெள்ளம் போன்ற படைகளைக் கண்டும் எள்ளளவும் கலங்காமல் உள்ளூரங் கொண்டு, நள்ளிருளில் உறுதி பெற நின்று அவ் ஒள்ளிய சத்தியைச் சத்தி உபாசகராகிய இவ் வீர மன்னர் அன்று நேரும் போரில் வெற்றி யுண்டாகும்படி வேண்டிப் பணிந்து மீண்டு வந்தார். வந்தவர் ஆயுத சாலையி லிருந்த ஆயுதங்களை யெல்லாம் ஆயத்தஞ்செய்து, ஆண்டமர்ந்து நின்ற படை வீரர்களுக்கு இடமறிந்து பொரவேண்டிய நிலைகளையெல்லாம் உணர்த்தினர். அதன்பின்பு அரண்மனை புகுந்து செந்திற் பிரானையும் தேவியையும் சிந்தையுள் தியானித்துத் தமது அரிய வடிவாளை உறையுருவி எடுத்து, இலட்சுமி விலாசம் என்னும் இனிய மாளிகை யடைந்து முடிவு தெரிய விடிவு நோக்கி யிருந்தார். நெடிய வடிவாளைப் புடை யமைய வைத்து இவ் ஆண்டகை அன்றமர்ந் திருந்த மாட்சி காண்டகைய ஓர் வீரக் காட்சியாய்க் கவினுற்று நின்றது. போர் முரசம் கேட்டபின் ஊரெங்கும் விழிப்பாய் உறங்கா திருந்தது.

வைகறை வந்தது. வரவும் கோழி கூவியது. அச் சமயம் இம் மன்னர் அருகே பொன்னப்ப பிள்ளை என்பவர் நின்றுகொண் டிருந்தார். ஜமீனில் அவர் சப்பிரதி உத்தியோகம் பார்ப்பவர். நல்ல வாய்ச் சாலகர். சமயோசிதம் போல் சாதுரியமாகப் பேசுவதில் வல்லவர். சேவல் சத்தம் கேட்டதும் அவர் இவரை ஆவலுடன் நோக்கி, "மகாராஜா!

---

* குறள் 505. கட்டளைக் கல் = உரை கல். பொன்னை உரை கல்லால் மாற்று அறிவது போல் ஒருவனுடைய பெருமையும், சிறுமையும் அவனது செயல் இயல்களால் அறிந்து கொள்ளலாம் என்பதாம்.

இன்று சண்டையில் தப்பாமல் நமக்கு வெற்றி கிடைக்கும்; சந்தேகமே கிடையாது." என்றார்.

மன்னர்:— அதனை எப்படி அறிந்தீர்! இவ்வளவு உறுதி யாக எதை நம்பிச் சொல்லுகின்றீர்!

பொன்னப்ப பிள்ளை:— இப்பொழுது கோழி கூவிய தல்லவா? அந்தக் குறிப்பால் அறிந்தேன்.

மன்னர்:— அது, என்ன குறிப்பு?

பொன்னப்ப பிள்ளை:— கும்பினிப் படை அதிகமாக வந்துள்ளதே! இங்கே நல்ல படை வீரர்கள் இல்லையே! என்ன நேருமோ? என்று எண்ணி இப்பொழுது தான் நான் கவலை யுற்றேன்; உடனே சிறகடித்துச் சேவல் கொக்கரித்தது; சேவல் ஆனது நமது சண்முகக் கடவுளுக்குக் கொடியா யமைந்துள்ளது; அதனால் சேவல் கொடியோன் என்று ஒரு பேரும் அப் பெருமானுக்கு உண்டு. வேலாயுதம் போல் இக் காலாயுதமும்* மிகவும் மேலாயுத மாகும். அது இப்பொழுது கூவியது, "அன்பனே! உனக்கு வெற்றி யுண்டாகும்; யாதும் அஞ்சாதே; சௌரியவா னாகிய நீ தைரியமா யிரு!" என்று அறுமுகப் பரமன் தனது வெற்றிக் கொடியால் சமுகத்திற்கு விளக்கி யருளியது போல் எனக்கு விளங்குகின்றது. இது உறுதியான வரமே.

மன்னர்:— அப்படியா! சண்முகநாதன் திருவருளாலே தான் இந்த இடம் எப்பொழுதும் வெற்றியுடன் இருந்து வருகின்றது. இன்று எப்படி ஆகுமோ?

---

* காலாயுதம் = சேவல். காலில் உள்ள முள்ளே ஆயுதமாகக் கொண்டு எதிரியை வெல்லும் இயல்பினது ஆதலால் அது, காலாயுதம் என நின்றது. "உறுப்புறு படையிற் றூக்கி உறுபகை யின்றிச் சீறி, வெறுப்பில களிப்பின் வெம்போர் மதுகைய வீர வாழ்க்கை, மறுப்பட ஆவி பேணா வாரணம்" எனக் கோழிச் சேவலின் வீர நிலையைக் குறித்துக் கம்பர் உரைத்திருக்கும் அழகு அருமைகளைப் பார்க்க.

இப்படிப் பேசி யிருந்தார். பின்பு சிறிது பொழுது கழிந்தது. காக்கைகள் எழுந்து கத்தின. கத்தவே பிள்ளையை நோக்கி, "பொன்னப்பா! முன்னம் கோழி கூவியதற்குக் குறி சொன்னாய்! இக் காக்கை ஒலிக்கு என்ன சொல்லுகின்றாய்?" என்று புன்னகையுடன் இம் மன்னர் கேட்டார். கேட்கவே அவர், "இன்று நல்ல விருந்து கிடைக்கும்; கொள்ளை கொள்ளையாய்ப் பிணங்கள் விழும்; நம் வள்ளல் அருளால் வெள்ளை நிணங்களை அள்ளி யுண்ணலாம்" என உள்ளம் மகிழ்ந்து ஊர்க் காக்கைகளெல்லாம் இப்படித் துள்ளி யெழுந்து சூழ்ந்து கத்துகின்றன" என்று அவர் சொல்லி நின்றார். அவரது சொல்லைக் கேட்டதும் இவர் மெல்லச் சிரித்துச் "சம்பிரதிப் பிள்ளை சம்பிரதாயமாய்ப் பேசுகின்றார்" என அருகே நின்றவர்களிடம் உவந்து சொல்லி உறுவதை எதிர் நோக்கி உறுதியுடன் உறைந்திருந்தார். பரிதிவானவன் எழும் பருவம் வந்தது.

சூரியன் உதித்தது.

பொழுது விடிந்தது. அருணன் ஒளிவீசப் பாஞ்சைப் போர் நிலையை வாஞ்சையுடன் நேரில் அறிய வருபவன் போல் தேரி லேறிச் சூரியன் உதயமாயினன். ஆகவே கொத்தளங்களிலும், மேல் மாடங்களிலும், நிலா முற்றங்களிலும், வீரர்கள் ஏறி நின்று போராட வந்துள்ள எதிரிகளுடைய படைகளின் நிலையை நேரே பார்த்தார்கள். குதிரைகளும், கூடாரங்களும், கோணத் தொப்பிகளும், வெடிகளும், பீரங்கிகளுமாய் நெடுந் தூரம் வளைந்து பெருந் திரளா யடைந்திருப்பதைக் கண்டார். மிகவும் கவலையுட் கொண்டார். கோட்டையுள்ளே தக்க படைகள் இல்லையே என்று வாட்ட மீக்கூர்ந்து வருந்தி இறங்கி அரசிடம் வந்து அடைந்துள்ள படை நிலையைப் பரிந்துரைத்தார். இவ் அருந் திறலாளர் யாதும் கலங்காமல் "ஆண்டவன் துணை யுண்டு; இந்த நீண்ட படையை நான் ஒருவனே புகுந்து மாண்டொழியச் செய்வேன்; நீங்கள் ஒன்றுக்கும்

அஞ்ச வேண்டாம்" என்று உறுதியுரை புகன்று ஊக்கி நின்றார். இவ் ஆண்டகை அப்பொழுது உரைத்த தீர வாசகங்களை உட னிருந்து கேட்டு நின்றவர்களுள் மலையேறு சின்னு நாயக்கர் என்பவர் ஒருவர். அவர் முடிமன்* என்னும் ஊரினுள்ளவர். நன்றாகப் படியாதவர். ஆனால் கவி பாடும் தன்மை இயல்பாக வுடையவர். இவ் வீராத போர் வரலாற்றைத் தமக்குத் தெரிந்த அளவில் கும்மியாகப் பாடி யுள்ளார். அது கட்டபொம்மு சண்டைக் கும்மி என வழங்கி வருகின்றது. அச்சிட வில்லை. ஏட்டி லுள்ளது. இச் சமயத்தில் இவ் வீர மன்னர் அன்று தீரமுடன் சொன்ன படியை அக் கும்மியி லிருந்து சில காட்டுகின்றேன். அடியில் வருவன காண்க.

கும்மி.

க. "ஆரும் அறியாம லேயிருக்க அத்த
சாமத்தில் பிற்கட்டு காலன் துரை,
வீர நகரெனும் பாஞ்சைப் பதிதனை
வெல்லலாம் என்று விரைந் தடைந்தார்.

உ. மூளை பிடுங்கி உயிர்குடிப்பான் கட்ட
பொம்மு முரசம் முழக்கு வித்தான்;
வேளை விடியட்டும் பீரங்கி குண்டிட்டு
வேரறப் போமென்று காலன் எண்ணி,

ந. நேரும் குதிரை அணியணி யாய்வைத்து
நீளிட்ட செண்டாக் கொடியும் நட்டிக்
காரும் கடல்போல் நிறைந்த பட்டாளங்கள்
கம்மென் றிருந்த விடியு மட்டும்.

ச. மாமன் கெடிவெட்டூர் நாய்க்க ருடன்வடி
வாளுடை வீரர் சிலர் திரண்டு
சோமன் செகவீர ராமக் கட்டபொம்மைச்
சூழ்ந்து படைநிலை சோர்ந்து சொன்னார்.

௫. அப்படி அன்னவர் சொன்னவுடன் ஆண்ட
கட்ட பொம்முதுரை திட்ட மதாய்,
முப்புரம் எரித்த ஈசுரன் ஈன்ற
முருகன் நமக்குத் துணையுண் டென்றார்.

௬. கற்பித்த வன்நம்மைக் காப்பா னென்றேகதை
சொல்லுவார் நல்லோர் பெரி யோர்கள்;
சுப்ரமண்யத் தெய்வம் உண்டு நமக்குத்
துணைசெய் யும் சக்கம்மா தேவியுமே.

௭. ஏகச் சமுத்திரம் என்படை என்சனம்
இல்லையென் றேவந்தான் காலன் துரை?
சாகத் துணிந்த வனுக்குச் சமுத்திரம்
தன்முழங் காலள வென்று ரைப்பார்.

௮. நூறுக் கெழுதி முடித்த பிரமன்பின்
ஆறுக் கெழுது வானோ அழித்து?
போருக்கு வந்தவர் பாருக் கிரையாகப்
பொன்றிட வென்று புகழ் கொள்ளுவேன்.

௯. தோடாய மாக இருக்கிறேன் என்றல்லோ
தொங்கலில் பிற்கட்டு காலன் வந்தான்
நாடாமல் பட்டாளம் ஓட அடித்துமே
நாட்டில் திசைகம்பம் நாட்டு கின்றேன்;

௧0. காலனைக் கொல்கிறேன் பிற்கட்டை வெல்கிறேன்
கண்டதுன் டப்படை பட்டு விழ
மூல பலச்சண்டை வாய்த்தது போல்சக
தேவிமுன் னிற்க அடித்தொ ழிப்பேன்."

என்று இவ்வாறு அடுத்து நின்றவர்க்கு எடுத்துரைத்து அமராற்றற் குரிய ஆயத்தத்துடன் இவர் அமர்ந்திருந்தார்.

பயப்படும் வகையில் பகைப்படை வந்துள்ள தென உறவினர் வந்து மறுகி யுரைத்த பொழுது இவர் யாதும் மறுகாது, "முருகன் துணையுண்டு, கற்பித்தவன் நம்மைக் காப்பான், நூறுக்கு எழுதினவன் ஆறுக்கு எழுதான், தேவி அருளை முன்னிட்டு நான் ஒருவனே நேரில் நின்று போர் வென்று புகழ் நாட்டுவேன்" என்று உறுதியுடன் உரைத் துள்ளமையால், இவ் வீரரது தெய்வ நம்பிக்கையும், தீர நிலையும், போரமைதி யும், பேராண்மையும், பிறவும் இனிது புலனும்.

தள்ளருந் திறலுடன் உள்ளுறுதி கொண்டு இவ்வாறு இவர் உறைந் திருந்தார் ஆயினும் ஊமைத்தம்பி அன்று அங்கில்லா திருந்ததை நினைந்து உளமிக வருந்தி உளைந்து நொந்து முருகனே துணை என்று மூண்டு நின்றார்.

ஊமைத்துரையும், இளைய தம்பி துரைச்சிங்கமும் அச் சமயம் நகரில் இல்லை. ஆவணிமூலத் திருவிழாவை உத்தே சித்துத் திருச்செந்தூர் சுவாமி தரிசனத்திற்குப் போயிருந்தார். உற்சவ நாள் முழுவதும் உடனிருந்து நடத்தி முடிவில் கருவூலங்களைச் சரிபார்த்துக் காரியங்களை ஆராய்ந்து தலத்தார் தானத்தார்களிடம் நிலைத்த திட்டங்களை நியமித்து இந்த இடத்தார் வருவது வழக்கம் ஆதலால் அந்த முறையில் அவ் இருவரும் அங்கே இருக்கலானார். இங்கே நேர்ந்துள்ள அமர் நிலை யாதொன்றும் அவர்களுக்குத் தெரியாது.

இங்ஙனம் உரிய துணை வலியும், பெரிய படை வலியும் ஒருங்கே யின்றித் தன் தோள் வலியே துணையாய் ஊழ் வலியை நினைந்து உள்ளுறுதியுடன் ஆளரி போல் இவர் அடல் கொண் டிருந்தார். தம் பாடு தெரியாமல் இரவிடை ஓடி வந்து அங்குக் கூடியுள்ள படைகளை ஓட வென்று நாடறிய நின்று நீடிய வாகை சூடுவேன் எனப் போரில் ஓகையுடன் பூரித் திருந்த இவர் காலைக்கடனை முடித்து வேலனைப் பூசித்து நேர்வதை எதிர்நோக்கி நிலையாக வீறு கொண்டு நின்றார்.

படைத் தலைவன் பாசறை நின்று பாஞ்சையைக் கண்டது.

சூரியன் உதயமான வுடனே சேனாதிபதியாகிய பானர்மேன் பாசறையில் நின்று பாஞ்சாலங்குறிச்சி நகரை ஆவலோடு கவனமாகப் பார்த்தான். உள்ளே பல அழகிய மாளிகைகள் காணப்படினும் வெளியே சூழ்ந்திருக்கின்ற மண் கோட்டையைக் கண்டு மிகவும் எளிதாக எண்ணினான். "இந்தப் பொட்டற் காட்டில், இந்த ஒட்டுமண் கோட்டையில் இருந்துகொண்டா இந்தக் கட்டபொம்மு இப்படிக் கட்டாண்மை செலுத்தி ஒட்டாரம் செய்து நிற்கின்றான்? நன்று! நன்று! இவன் நிலை! இன்று எல்லாவற்றையும் தட்டி நொறுக்கிக் குட்டிச் சுவராக்கி வெட்டவெளி செய்து கட்டபொம்மைக் கட்டிப் பிடித்துக் கொட்ட மடக்கி இந் நாட்டில் கும்பினிக் கொடியைக் குலையாமல் நாட்டி என் பெயரை எந்நாட்டிலும் நிலை நாட்டுகின்றேன்" என்று அத் தலைவன் தலைதெரியாமல் தருக்கி யுரைத்தான். தான் மூண்டு வந்த காரியத்தை இலகுவாக முடித்துக் காரியசித்தியடைந்து வீரியமாய் மீளலாமென்று களிமீக்கொண்டான். காலதாமதம் செய்யலாகாதென்று *காலனைத் தூண்டி அடுத்து நின்ற பிற்கட்டிடம் ஆவனவெல்லாம் ஆராய்ந்து அமர் நிலைக்கு வேண்டிய ஆயத்தங்களைத் துரிதமாக அவன் ஆற்றி நின்றான்.

அதன் பின்பு எல்லாரும் காலை உண்டிகொண்டார். அப் படையில் ஐரோப்பியர்களும், இத் தேசப் படை வீரர் களும் செறிந்து நிறைந்திருந்தனர். ஓரீலி (O'reily), புரூஸ் (Bruce), டல்லாசு (Dollas), காலன் (Collins), டங்களாஸ் (Douglas), டார்மீக்ஸ் (Dormieux), பிளாக்கி (Blake), பிரௌண் (Lieut. Brown) முதலிய ஆங்கிலத் தளகர்த்தர்கள் பாங்கெங்கும் ஓங்கி விறுடன் நிமிர்ந்து வேகித்து நின்றனர்.

---

* இங்கே காலன் என்றது காலின்ஸை (Lieut. Collins). வந்துள்ள தளகர்த்தர்களுள் இவன் மிகவும் உள்ளத்துணிவும் உறுதியு முடையவன். இப் போரில் நேரே எறி உயிர் கொடுத்தவன். இனி வருமிடந்தோறும் காலன் என்றே இவன் பெயர் வழங்கப்படும்,

சூரியன் உதயமாகி ஆறு நாழிகை யாகியும் போரிலேறத் துணியாமல் கூடாரங்களி லிருந்து தளபதிகள் மாறி மாறி ஆலோசித்தார். "இரவே வந்துள்ளோம்; இதுவரை யாரும் வந்து ஏதும் கேட்கவில்லை. கும்பினிப்படை என்பது தெரிந்தும் கொஞ்சமும் மதித்திலன். தான் வந்து பாராமலும், வேறு ஆளை விடுத்து விசாரிக்காமலும் வெளியே தலை நீட்டாமலும், ஜமீன்தாரன் உள்ளேயே உறைந்திருக்கிறான். அவனுடைய மன நிலைமை இன்னதென்று யாதுந் தெரியவில்லை. பொரும்படிக்கான பெரும்படைகள் ஒன்றும் உள்ளே இல்லை என்பதை ஒற்றன் மூலம் உறுதியாக உணர்ந்திருக்கின்றோம். தக்க துணை இல்லா திருந்தும் இவ்வாறு மிக்க துணிவுடன் இவன் வீறுகொண் டிருப்பது வியப்பிற் கிடமா யுள்ளது. கும்பினியார் ஆணையையும், நாம் வந்துள்ள நிலைமையையும், நயமாக உணர்த்தி இவனுடைய உள்ளக் கருத்தைத் தெளிவாக உணர்ந்துகொண்ட பின்னரே மேல் உற்றதைச் செய்ய வேண்டும்" என்று பிறக்கட்டு முதலான துணைவர்களுடன் ஆராய்ந்து முடிவில் அச் சேனாதிபதி இப் பாஞ்சைப்பதிக்கு ஒரு தூதனுப்ப விரும்பினான். தனக்குத் துபாஷியாயுள்ள இராமலிங்க முதலியாரைத் தனியே அழைத்து உரிய நிலைகளை யுரைத்து உள்ளே போய்வரும்படி விடுத்தான். அவர் அறிவுந் துணிவும் அமைதியு முடையவர். சமய மறிந்து பேசும் சாதுரியம் வாய்ந்தவர். தமிழும் ஆங்கிலமும் சமமாய்த் தெரிந்தவர். சமர் மூண்டுள்ளமையால் நகருள் தனியே வர அஞ்சி அவர் தயங்கி நின்றார். அவரது நிலையினை யறிந்து இபுராகிம், சவுகர் என்னும் அவல்தார் இருவரையும் உடன் சேர்த்து உறுதி கூறி அனுப்பினர். மூவரும் வந்தார். "எமன் காலன் தூதன் போல மூவரும் போகின்றோம்; மீண்டு வருபவர் யாவரோ?" என்று அவர் பரிவுரை பகர்ந்து பதியுள் புகுந்தார். இராச வீதியை யடைந்தார். ஆங்காங்குச் சில வீரர்கள் ஆயுத பாணிகளாய் நிற்றலைக் கண்டு அச்ச முட்கொண்டு அரண்மனை யுட் புகுந்து அரசரைக் கண்டார்,

குகைக்குள் இருக்கும் கோளரி போல ஆளருகு நிற்க வாள் அயல் கிடக்க வேலையை எதிர் நோக்கி வீறுடன் இருந்த இவ் வீரரது தீர நிலையைக் கண்டு முதலில் திகிலடைந்து பின் திடமா யணுகித் தலை வணங்கி நின்றார். நின்றவரை நேர் நோக்கி இவர் ஒன்றும் அறியாதவர் போல், "நீவிர் யார்? எங்கிருந்து வருகிறீர்? இங்கு யாது காரியம்? வந்தது என்ன?" என முந்துற வினவினர். வினவவே முதலியார் இதமாக நின்று வினை நிலைகளை விநயமுடன் இனிது கூறினர்.

தூது வந்தவர் ஓதி நின்றது.

"கும்பினியார் இங்கே மிகவும் கோபம் கொண்டுள்ளார். பல வகையிலும் இங்கிருந்து அவர்கட்கு இடர்கள் மூண்டுள்ளன. முன்பு எவ்வளவோ உரிமை பாராட்டி நண்பு கொண்டு அவர் நன்மை செய்திருந்தும் அவ் வெல்லாவற்றையும் மறந்து நீங்கள் பொல்லாங்கை விளைத்திருக்கின்றீர்கள்; அவர் இட்ட கட்டளைகள் யாவும் தட்டப்பட்டன. அவமதிப்புகள் அளவிட லரியன. முடிவில் தானுபதிப் பிள்ளை போய் கும்பினி நெல்லையும் கொள்ளை செய்து வந்துள்ளார். அதனால் கும்பினியார் கொடுஞ் சினங் கொண்டு ஒரு பெரிய படையை அனுப்பி யிருக்கின்றார். படைகள் வந்துள்ளன. இடையே ஏதேனும் சமாதானமாக முடியுமா? என்று கருதிச் சேனுபதியாகிய பானர்மேன் தங்களைக் காண விரும்புகின்றார். இவ்வமயம் நேரில் வந்து கண்டு நடந்து போன காரியங்களை நலமாக மன்னிக்கும்படி வேண்டிக் கொண்டால் மிகவும் நன்று யிருக்கும்; நேரே வராவிடில் கோரமான போர் மூண்டுவிடும் என்று தெரிகின்றது. தேச முழுவதையும் உரிமை கொண்டுள்ள பெரிய கும்பினியோடு வம்பாக எதிர்த்து நிற்பது தங்களுக்கு நலமாகாது. இதமாக இணங்கிப் போவதே நல்லது. முன்பு தள்ளி யிருந்த வரியை இக் கொள்ளையும் குழப்பங்களும் நேர்ந்த பின்னர்ப் பாக்கி யாகக் குறித்து வைத்திருக்கின்றார். அதுவும் மற்றை

ஜமீன்களுக்குப் போலல்லாமல் மிகவும் குறைவாக ஒப்புக்கு நிலுவை செய்து கணக்கில் நிறுத்தி வைத்துள்ளார். அத் தொகை ரூபாய் பன்னீராயிரத்து இருபதாகும். தாங்கள் இச்சமயம் நேரில் வந்து கண்டு பேசிக் கொண்டால் எல்லா வற்றையும் ஒரு வகையாகத் தீர்த்து இனிமேல் நல்ல சமாதானத்தோடு இருந்து வாழலாம். பிள்ளை மேல் வெள்ளைய ரெல்லாருச்கும் பெருஞ் சினம் இருத்தலால் இவ் வேளையிலேயே இந்தப் பாளையத்தி விருந்து அவரைத் தள்ளிவிட வேண்டும். உங்களைக் காண விரும்பித் தங்கள் பாதுகாப்புக்கான சேனையுடன் இங்கே வந்திருக்கிறார்கள்; இனிக் கொஞ்சமும் தாமதிக்க வேண்டாம். அவர்களுடைய உள்ளக் கருத்தை நடுவு நிலையில் நின்று இதுவரை நான் இங்கே உறுதியாகச் சொல்லி யுள்ளேன். பொறுதி செய்து உடனே வந்தருளுங்கள்" என்று இவ்வாறு அவர் உரிமையுடன் வணக்கமா யுரைத்து நின்றார்.

அவருடைய விநயமான நய மொழிகளைக் கேட்டும் இவர் மனம் திரும்ப வில்லை; சினந் திருகியே நின்றார். அச் சமயம் இவர் இசைந் திருந்தால் காரியம் வேறு விதமாய் நடந்து போயிருக்கும்; போர் நேர்ந்திராது. அதற்கு இம் மன்னர் இணங்க வில்லை. "என்னைக் காண வந்தவர் பந்திபந்தியாய்க் குதிரைகளையும் படைகளையும் வெடிகளையும் அணி வகுத்து வைத்துக்கொண்டு அங்கே பதுங்கி யிருப்பானேன்? பிற்கட்டு முதலிய அதிபதிகள் இங்கே அரண்மனைக்கு வந்தால் நேர்ந்துபோன காரியங்களைக் குறித்து எல்லாரும் ஒரு முகமா யிருந்து ஓர்ந்து ஆராய்ந்து ஏதாவது ஓர் முடிவு செய்து கொள்ளலாம். நான் அங்கே வர முடியாது. இம் முடிவை முடிவாக அவரிடம் போய் நீர் சொல்லும்" என்று முதலியா ரிடம் இவர் பதில் சொல்லி விடுத்தார்.

இவரது மன நிலையை யறிந்து அவர் மாறொன்றும் சொல்லாமல் மறுகி யெழுந்தார். "சரி வருகின்றேன்"

என்று இவரிடம் விடை பெற்று வெளியே வந்தார். உடன் வந்த இருவரிடம் இவருடைய உறுதி ஊக்கம் பெருமிதங்களைக் குறித்து வியந்து கூறி முடிவு யாதாமோ? என்று கடிது மீண்டார். மீண்டவர் சேனாதிபதியிடம் போய் இவ் ஆண்டகை உள்ள நிலையும் சொல்லிய படியும் உரைத்து நின்றார். அவ் வுரையைக் கேட்டதும் அவ் வெள்ளைத் துரை உள்ளங் கொதித்து உருத் தெழுந்தான்.

இருபதாவது அதிகாரம்.

நகர் வளைந்தது.

உடனே படைகளை அணி வகுக்கும்படி உப தளபதி களுக்கு உத்தரவு கொடுத்தான். படைத் தலைவர்கள் போருடைகள் அணிந்து கவசங்கள் புனைந்து ஆயுதங்களுடன் கடுத் தெழுந்தார். கை வினையாளர்கள் செய் வினையில் மூண்டனர். கோட்டையின் தென் மேற்கு மூலையில் பீரங்கிகள் நாட்டப்பட்டன. குதிரைப் படை களெல்லாம் விரைந்து சென்று நகரை நான்கு புறமும் வளைந்து கொண்டன. அச் சேனைக்குத் தலைமை அதிபதியாய் டல்லாசு துரை (Lieut. Dollas) உயர்ந்த குதிரையி லமர்ந்து எம் மருங்கும் பறந்து ஊக்கி நின்றார். பிடித்த வெடித் திரள்களுடன் படைத் திரள்கள் எங்கும் தொடுத்து நின்றன. நோக்கிய இட மெல்லாம் காக்கிச் சட்டைகளும் தொப்பிகளும் கை வெடி களுமாய்க் காணப் பட்டன. குகைக்குள் இருக்கும் ஓர் சிங்க ஏற்றை வேட்டை யாளர்கள் வளைந்து கொண்டது போல் கோட்டையைச் சூழ்ந்து படை வீரர் கூட்ட முற்று நின்றார். வெளியில் இவ்வாறு பேராரவாரத்துடன் போர் ஊன்றி நின்றும் உள்ளே யிருந்து ஒருவரும் புறத்தே வர வில்லை, அச் சமயம் பிற்கட்டின் உள்ளத்தே ஓர் ஐயம் துள்ளி

எழுந்தது. "என்ன நிலையில் மன்னன் உள்ளே இருக்கின்றான்?" என்று தெளிவாகத் தெரிய விரும்பித் தூது போய் வந்த முதலியாரைத் தனியே அழைத்து வைத்து உள்ளே உள்ள நிலையை மெல்ல விசாரித்தார். விசாரிக்கவே அவர், "உள்ளே உள்ள படை கொஞ்சந் தான். ஆனால் எல்லாரும் ஊக்கத்தோடு உருத்து நிற்கின்றார். அரசர் ஒருவரே இங்கு வந்துள்ள நம் படைகளனைத்தையும் ஒருங்கே கொன்றொழிப்பதாகக் கொதித் திருக்கின்றார். ஆயுத பாணிகளாகவே யாவரும் ஆயத்தமா யுள்ளார். முடிவு இன்னதாம் என ஒன்றும் முடிவாகத் தெரியவில்லை. இரு புறமும் படுகொலைகள் பல விழும் என்று தெரிகின்றது. பகை நிலை மிகவும் பயங்கரமாகவே உள்ளது" என்று இங்கு உள்ள நிலையை அவருடைய உளமறிய உணர்த்தி நின்றார்.

மறுபடியும் பதம் பார்த்தது.

உடனே பிற்கட்டு, "கும்பினியார் குறித்த படி பொறுத்தே பார்ப்போம்" என்று மறுத்தும் ஓர் உபாயம் எண்ணினர். ஜமீன்தாருடைய மாமனாரை அழைத்துப் போர் மூண்டிருக்கும் நிலையைக் காட்டி நேர்வதை நேரே உணர்த்தினால் அவர் இவ் வணங்கா முடியரை இணங்கி வரச் செய்வர் என்று துணிந்து துணிவுடைய இருவரை விரைவுடன் அனுப்பினர். ஆயுதம் ஒன்று மின்றி வெறுங் கையராய் வந்தமையால் அவ் விருவரையும் ஒருவரும் தடுக்காமல் உள்ளே விடுத்தார். அவர் போய்த் துரை உத்தரவை மாமனாரிடம் உரைத்தார். அவர் தாமதம் யாதும் செய்யாமல் விரைந் தெழுந்தார். கட்டாப்புச் செய்துள்ள பட்டாளங்களிடையே பதறாமல் வந்து துரைகளை அணுகினர். அவர் ஜமீன்தாருடைய தாயுடன் கூடப் பிறந்தவர். பருவம் முதிர்ந்தவர். அப்பொழுது அவருக்கு வயது ஐம்பத்தெட்டு. அவருடைய பேர் கெடிவெட்டூர் நாயக்கர் என்பது. தாய் மாமன் என்னும் உரிமையால் அவரை இவர் மரியாதையாக

நடத்தி வந்தார். அதனால் ஜமீனில் அவருக்குச் சிறந்த செல்வாக்கு இருந்து வந்தது. தானபதிப் பிள்ளை செயல் பிடியாதாயினும் அவரைத் தட்டிச் சொல்ல முடியாது தயங்கி நின்றார். வினை விளைந்த பின் மன மிக நொந்து மறுகி யிருந்தார். சண்டை மூண்டதே என்று சஞ்சலங் கொண்டிருந்த அவர் பிற்கட்டு கூப்பிட்டார் என்றவுடன் ஏதோ நற்கால முள்ளதென்று விரைந்து வந்து அவரைக் கையுறையுடன் கனிந்து கண்டார். அவர் இவரை ஆதரவுடன் இருத்திச் சேனுதிபதிக்கும் அறிமுகப் படுத்திச் சேனை நிலையைத் தெரியக்காட்டி, சேர்ந்துள்ள கேட்டையும் தெளிய உரைத்தார். "உம்முடைய மருமகனர் அநியாயமாய் அழிந்து போகத் துணிந்து நிற்கின்றார்; இந்த இடத்துக்கு நாங்கள் எவ்வளவோ இதஞ் செய்திருக்கின்றோம். மற்றைப் பாளையங்களுக் கெல்லாம் தலைமையான நிலையில் இதனை முதன்மையாக நினைந்து உறவுரிமையுடன் உதவி புரிந்து வந்துள்ளோம். அந்த நன்றியை அறவே மறந்து அடாதன செய்து மேலும் அடங்கொண்டு நிற்கிறார். கும்பினியார் வலிமையைக் கொஞ்சமும் தெரிந்திலர். சமயம் அறிந்து நடந்துகொள்வது நலம்; அமர் தொடங்கினல் எமர் இனி அடங்கார். உங்கள் பாளையம் பாழாய் விடும். பழைமையை நினைந்து உம்மிடம் கிழமையுடன் இது கூறுகின்றேன்: எல்லாப் பிழையும் பொறுத்துக் கொள்ளுகின்றோம்; பிள்ளையை மட்டும் தள்ளி விடுங்கள். எங்கள் நெல்லைக் கொள்ளை செய்ததும், கொலை விளைத்ததும், கோள் வளர்த்து வருவதும் நான் எடுத்து சொல்லவேண்டாம்; உமக்கு எல்லாம் தெரியும். அந்தப் பொல்லாப் பதகனை இங்கு ஒரு நிமிடமும் வைத்திருக்க லாகாது; அவன் இருப்பு நெருப்பாம். பொறுப்பான உம்மிடம் உள்ளதைக் குறிப்பாக உணர்த்தினேன். உம்முடைய ஜமீன்தாரிடம் போய்ச் சொல்லி உடனே வந்து சமாதானம் செய்துகொள்ளும்படி செய்யும்.

இனி மேலும் பேசல் மிகை. உமக்காக இன்னும் ஒரு மணி நேரம் எதிர்பார்த் திருக்கிறேன். விரைவில் வரவேண்டும்; இன்றேல் குண்டுகள் கோட்டைக்குள் வந்துவிடும்'' என்று இவ்வாறு அவர் உரை செய்து விடுத்தார்.

மாமன் வந்து சொன்னது.

மாமனார் விரைவாக வந்து மன மிக உருகி இம் மன்னர் அருகே வணக்கமாய் நின்று, "சமுகம் இது சமயம் இரங்கியருள வேண்டும். கும்பினியார் இன்னமும் நம்மேல் நல்ல எண்ணமே கொண்டுள்ளார். தானாபதிப் பிள்ளை ஒருவனைத் தள்ளிவிடின் நமக்குச் சனி தொலைந்தது; அதன் பின்பு எல்லாம் நல்லதாம். மகாராஜாவினுடைய வரவை அங்கே துரைகள் எல்லாரும் ஆவலோடு எதிர்பார்த் திருக்கிறார்கள். விரைவில் போய்க் கண்டு பேசி அவர் சொல்லுகிறபடி சமாதானமாய் முடிவு செய்து கொள்வதே நல்லது; கொஞ்சமும் தாமதிக்க லாகாது; படைகள் மிஞ்சி வந்துள்ளன; விரைந்து எழுந்தருளுங்கள்'' என்று கெஞ்சி வேண்டினார்.

மன்னன் மறுத் துரைத்தது.

பகைநிலை தெரிந்து பரிதாபத்துடன் அங்ஙனம் வேண்டி நின்ற அவரை இவர் வெகுண்டு நோக்கி, "தானாபதியைத் தள்ளிவிடு என்று சொல்லுவது மிகவும் ஈனமானது; பிள்ளை செய்த பிழைக்கு என்ன தண்டனை விதித்தாலும் அதனைக் கொடுத்து விடுகிறேன்; நெல் விலைக்கு முன்னமே ஈடு செய்துள்ளேன்; அவருடைய எடைக்கு எடை தங்கம் வேண்டுமானாலும் இன்று தருகின்றேன்; அவரைப் பிடித்துக் கொடு என்பது முடியாத காரியம். இவ் வெள்ளைகள் கிடக்கட்டும். நேரே கடுத்து வந்து எமனே கேட்டாலும் என் உயிருள்ள அளவும் பிள்ளையைக் கைவிடேன்; ஆருயிரை விடுத்தாலும் அடுத்தவரைக் கைவிடுதல் இவ் இடத்தவர் பால் இல்லை. நேரெதிர்த்துப் போராடத்தக்க படையில்லையே என்று நீர்

பயந்து பிதற்றுகிறீர்! இங்குள்ளவர்கள் போதும்; இவர்களைக் கொண்டே வெள்ளையர்களை நான் வேரறுத்து வெல்வேன்; நள்ளிருளில் கரவாக வந்து என்னை எளிதாகக் கைப்பற்றலா மென்று விரகோடு அடைந்துள்ள அவரைப் புறமுதுகு கண்டு வெருவி யோட வென்று என் குலப்புகழை விண்ணும் மண்ணும் பரவி யோடச் செய்வேன்; வயது முதிர்ந்த நீர் ஒரு பயமும் கொள்ளாது அரண்மனை யுள்ளே பேசாது போய்ப் படுத்திரும்" என்று கடுத் துரைத்தார். அவர் அடுத் தொன்றும் பேசாமல் அஞ்சி அகன்றார்.

பெருங் கேடு வந்து ஒருங்கே மூண்டுள்ள இடத்தும் நட்பாளரை யாதும் நழுவ விடாது திடமாய் இவர் தழுவி நிற்கும் நிலைமையை நினைந்து அங்குள்ளவர் யாவரும் இழவு வந்து நேர்ந்ததே என்று பிள்ளையை வைது பேதுற்று நின்றார்.

* "எல்லைக்கண் நின்றார் துறவார் தொலைவிடத்தும்
தொல்லைக்கண் நின்றார் தொடர்பு."

என்னும் வள்ளுவர் வாய்மொழியின் உள்ளுறை பொருளை உலக மறிய இவ் வீர வள்ளல் அன்று உணர்த்தி நின்றார்.

அடுத்தவரைக் காப்பாற்றி அடைந்தவரை ஆதரித்து யாண்டும் பழைமை பாராட்டிக் கிழமை புரிந்து எந் நிலையிலும் தந் நிலை தளராது நின்ற இவ் ஆண்டகையின் அருந் திறலும் பெருந் தகவும் ஈண்டு நினைந்து மகிழத்தக்கது.

எதிரிகட்கு அஞ்சாமல் யாதும் இடங்கொடாமல் தீரமோ டுரைத்த இம் மன்னரது மன நிலையை நோக்கி மாமன் முதலிய உறவின ரனைவரும் ஒன்றும் மறுத்துச் சொல்ல மாட்டாமல் உற்ற துயரை நினைந்து அயலே போய் மறுகி யிருந்தார்.

---

* குறள் 806. எல்லை = நட்பின் எல்லை. அதாவது உற வொழுக்கத்தின் உயர் வரம்பு. தொல்லை = பழைமை. தொலைவிடத் தும் துறவார் என்றது பொருள் அழிவு, உயிர் அழிவு முதலாகப் பல இழவுகள் நேர்ந்தாலும் நட்பாய்த் தம்மைத் தழுவி நின்றவரை விழுமி யோர் கைவிடார் என்பதாம். தொலைவு = கேடு, முடிவு.

வெளியூர்களிலிருந்து வீரர்கள் ஓடிவந்தது.

அச்சமயம் காலை ஒன்பதரை நாழிகை யாயது. இரவு அடித்த பேரிகை முழக்கத்தைக் கேட்டு அயலூர்களி லிருந்து வீரர்கள் பலர் ஆயுதபாணிகளாய் நாலா திசைகளினும் நின்று தலைவிரி கோலமாய்த் தாயை நாடி ஓடிவரும் புலிக் குருளைகள் போல் ஒலித்து ஓடிவந்தார். படை வரு நிலையைக் கண்டதும் சேனாதிபதி பெரிதும் விரைந்து, "இடைவெளி யாதுமின்றிக் கோட்டை முழுவதையும் நாட்டமுடன் நன்றாகச் சுற்றி முற்றுகை யிட்டு ஒருவரையும் உள்ளே புக விடாதீர்!" என்று உருத்து உத்தரவு கொடுத்தான். ப்ரேய்த் வேய்ட் (Major General Braithwaite) என்னும் தலைமைத் தளகர்த்தன் அந்நிலையில் நெடும் பரி யூர்ந்து இடங்கள்தோறும் எச்சரிக்கை செய்து யாண்டும் உள்ளுற இடங் கொடாமல் படைகளை யூக்கி மூண்டு நின்றான். நிற்கவே பிடித்த வெடிகளோடு அணியணியாய்த் தொடுத்து நின்ற பட்டாளங்கள் வெளியி லிருந்து விரைந்து ஓடிவந்தவர்களை இடையே வெகுண்டு தடுத்தன. தடுக்கவே உருத்து வந்த வீரர்கள் எல்லாரும் உள்ளே புக முடியாமல் உள்ளந் துடித்து வெளியே மறுகி நின்றார். தங்கள் அரசுக்கு நேர்ந்துள்ள அபாய நிலையை நினைந்து அலமந்து நொந்தார். அயலிருந்த வயல் வெளிகளில் செயலழிந்து அவர் திகைத்து நிற்குங்கால் கோல்லம்பரும்புச் சிவத்தய்யா என்னும் வீர மகன் குதிரையிலேறி விரைந்து வாவி வந்தான். அவன் இம் மன்னருடைய தந்தைக்கு மற்றொரு தாய் வயிற்றில் பிறந்தவன். தமக்குத் தம்பி முறையினன். பெரிய போர் வீரன். பேரழகன். கோல்லம்பரும்பு என்னும் ஊரில் அரண்மனை யமைத்து அங்கு அமர்ந்திருந்தான். இரவு முழங்கிய முரசொலி கேட்டு அரசுக்கு ஏதோ ஆபத்தென்று ஆர்வத்தோடு ஆர்த்து வந்தான். அவனோடு முப்பத்தேழு போர் வீரர்கள் வேல் வாள் கம்பு வல்லயங்களுடன் தொடர்ந்து

ஓடி வந்தார். கோட்டையின் வடகிழக்கு மூலையில் அக் குதிரை வீரன் வந்து முட்டினான். பிடித்த வெடித் திரளோடு தொடுத்து நின்ற படை வீரர்கள் கடுத்துத் தடுத்தார். தடை செய்யவே உடனே "விடு வழியை" என்று அடுதிறலோ டார்த்துத் தன் கை வேலால் படைகளைத் துணித்துக் கடு வேகத்துடன் குதிரையைத் தட்டி உள்ளே பாய்ந்தான். கோட்டை வாசலுள் பாயுங்கால் பகைவர் சுட்ட குண்டு பட்டுக் குதிரை மண்டியிட்டு மாய்ந்தது. அது சாய்ந்து விழு முன்னே அவ் வீரன் அந்தரத்தில் துள்ளி அரச வீதியுட் பாய்ந்து அரண்மனைக்குள் வேலுங் கையுமாய் விரசி ஓடிவந்தான். அக் குல மகனைக் கண்டதும் இத் தலை மகனார் பேருவகை கொண்டு விரைந்து எதிர் பாய்ந்து ஆரத் தழுவி, "அருமைத் தம்பியே! * இந்த அபாய வேளையில் சமய சஞ்சிவி போல் வந்தாயே! இது செந்திலாதிபன் திருவருளே! நீ துணை வந்துள்ளமையால் இந்தப் படை யல்ல,இனி எத்தனை படைகள் வந்தாலும் எளிதாக வென்றுவிடுவேன்" என்று களி மிகுத்து நின்றார். அந் நிலையில் கிளையுரிமையும் கெழுதகைமையும் கெழுமி நிற்ப இவர் தழுவி நின்றது யாவருக்கும் இன்பமா யிருந்தது.

தம்பியைக் கண்ட பின்பு "கும்பினிப் படை இனி எனக்கு எம்மாத்திரம்?" என்று இவர் கும்மாளஞ் செய்து கொண்டாடி நின்றமையால் அவ் அருந் திறலாளனுடைய பெரும் போர்த்திறனும் ஒருங்கறிய நின்றது.

உரிமைத் துணைவன் உரிய பருவத்தில் துணை அமையப் பெற்றால் எவருக்கும் ஓர் புதிய ஊக்கம் அதிசய நிலையில்

---

* "தம்பி தருணத்தில் நீவந்தாய் இப்போது
சஞ்சீவி கோட்டைக்குள் வந்தது போல்
வெம்பி அடைந்துள்ள இப்படை யோடின்னும்
வேறு வந்தாலுமே நீறு செய்வேன்." (கட்டபொம்மு கும்மி)

பொங்கி எழுவது இயல்பாதலால் இவர் உயர் வுறுதியுடைய ராய்த் தம்பியை * உவந்து அங்ஙனம் வியந்து நின்றார்.

அவ் வீரமகன் வேல்கொண்டு வீசி உள்ளே ஊக்கிவந்த பொழுது வடக்கு நெட்டில் அடைய வளைந்து நின்ற படைகள் உடைந்தன. உடையவே வெளியில் நின்றவ ரெல்லாரும் விரைந்து உட் புகுந்தார். வெம்போர் மூண்டது.

இருபத்தோராவது அதிகாரம்.

அமர் விளைந்தது.

இருதிறப் படைகளும் ஏகமாய்க் கைகலந்து வேகமாய்ப் பொருதன. எங்கும் போரின் அமலைகள் பொங்கி எழுந்தன. பீரங்கிகளி னின்று குண்டுகள் எழுந்து இடிகளென வந்து மதில்களில் விழுந்தன. வெடி முழக்கங்கள் இடங்கள் தோறும் கொடிதாய்க் கேட்டன. டல்லாசு, ஒரீலி, புரூஸ், ப்ரௌண், காலன் முதலிய தளகர்த்தர்க ளெல்லாரும் குதிரைகளைத்

---

* "திண்பொருள் எய்த லாகும்; தெவ்வரைச் செருக்க லாகும்;
நண்பொடு பெண்டிர் மக்கள் யாவையும் நண்ண லாகும்;
ஒண்பொருள் ஆவதையா! உடன் பிறப்பு; ஆக்க லாகா;
எம்பியை யீங்குப் பெற்றேன் என்னெனக்கு அரிய தென்றான்."
(சீவக சிந்தாமணி)

என நந்தட்டனைக் கண்டபொழுது சீவகன் புகழ்ந்து கொண்டதும்,

"கம்ப மதத்துக் களியானைக் காவற் சனகன் பெற்றெடுத்த
கொம்பும் என்பால் இனிவந்து குறுகி னுள்என் அகம்குளிர்ந்தேன்;
வம்பு செறிந்த மலர்க்கோயில் மறையோன் படைத்த மாநிலத்தில்
தம்பி யுடையான் பகைஅஞ்சான் என்னும் மாற்றம் தந்தனையால்."
(இராமாயணம்)

என இந்திரசித்தை வென்று வந்தபொழுது இலக்குவனைத் தழுவி நின்று இராமன் சொன்னதும், இம் மன்னர் தம்பியைக் கண்டவுடன் தழுவிச் சொன்ன மொழிகள் நினைவுறச் செய்கின்றன.

தட்டித் தாவிப் படைகளை ஊக்கிக் கொடிதமர் புரிந்தார். காலாட் படைகள் கைவெடித் திரள்களால் கடுத்துச் சுட்டன. இருப்புலக்கைகள் குந்தம் முதலியன கொண்டு திண்டோள் மல்லர்கள் மண்டி யடர்ந்து கோட்டையை மடுத்து இடித்தனர். மேற்கு நெட்டு உடைந்தது. தெற்கும் சிறிது சிதைந்தது.

இன்னவாறு எதிரிக ளேறிச் சின்னங் பின்னங்கள் செய்யவே, இம் மன்னவர் படைகள் மனங் கொதித்து எழுந்தன. கோட்டை மதில்கள்தோறும் குதித்து நெருங்கி எதிர்த்து நின்று ஏறிவருகின்ற எதிரிகளைச் சிறி எறிந்தார். கூரிய படைக்கலங்கள் யாண்டும் கொந்துகொந்தாக நீண்டன. வேல்கள் விரைந்தன; வாள்கள் நிரைந்தன; வில்லுகள் எழுந்தன; வெடிகள் முந்தின; கல்லுகள் துள்ளின; கவண்கள் வந்தன; வல்லையம், தோமரம், மழுக்கள், பாலங்கள், எல்லுறும் ஈட்டிகள் எங்கும் தோன்றின. கண்டகோடாலிகள் கையில் கொண்டனர். பிண்டி பாலங்களும் தண்டுகளும் தாங்கினர். சக்கரப் பூண்கள் கட்டிய உக்கிரவீரக் கம்புகள், மூளை பிடுங்கிகள், முள் வயிரங்கள், உள்ளாயுத முதலிய வல்லாயுதங்கள் எல்லாம் எடுத்து ஒல்லையில் பாய்ந்து உருத் தமர் மூண்டார். கொடிய அமளிகள் யாண்டும் பெருகி நீண்டன. குத்து, வெட்டு, கொல்லு, அடி, பிடி, எறி, கடி, என்னும் இன்னவகையான கோர ஒலிகளே எங்கும் மீறி எழுந்தன. வெடி யோசைகளும், பீரங்கி முழக்கங்களும், கொடிதாய் ஓங்கின.

இருதிறப் படைகளும் எதிர்ந்து ஒரு திறந்தும் குன்றாமல் பொரு திறத்தில் மூண்டு பொங்கி நீண்டன. வாள்கள் வேல்கள் வல்லையங்கள் கண்டகோடாலிகள் பிண்டி பாலங்கள் தண்டுகள் கழுமுள்செறிந்த கம்புகள் முதலியன கொண்டு நெருப்பெனக் கொதித்து நெடிது பாய்ந்து நெட்டு நெட்டேறித் தட்டழிய வெட்டிப் பட்டொழியக் குத்தி எட்டி எறிந்து இப்படை வீரர்கள் எங்கும் சாரிதிரிந்து தாவி அடர்ந்தார்.

அப் பட்டாளங்கள் கருமருந்து செலுத்தி வெடியினங்கள் ஏந்தி நிரை நிரை நின்று குறி தவறாமல் சுட்டுக் கொன்று வீழ்த்தினர். ஒருமுறை வேட்டெழுப்பி மறுமுறை வெடிகளில் மருந்து புகுத்தி அவர் ஆயத்தமாகு முன் இவர் விரைந்து பாய்ந்து வெட்டி வீழ்த்திக் குத்திச் சாய்த்துத் தலைகளைத் துமித்துக் குலவைக ளிட்டுக் குதித்துத் திரிந்தார். அவர் எறிவரும்போதெல்லாம் இவர் எதிர்த்து நின்று வேல் வாள்களால் வெகுண்டு வீசி விரைந்து கொன்றனர். மதில் மேலும் கொத்தளங்களிலும் குறிசெய்து நின்று வில்வீரர்கள் வல்விரைந்து கல்லுருண்டைகளைக் கடுத்து எய்து தொடுத்து விடுத்தார்.

வில்லாளர் வேலை.

அவ் வில்லுகளி னின்று விரைந்து துள்ளி வீறிட்டு வருகின்ற கல்லுகள் எதிரிக ளுடைய பல்லுகள் மூக்குகள் கண்கள் காதுகள் நெற்றிகள் முதலிய இடங்களி லெல்லாம் கடுகிவந்து சுடு தீயென நெடிது பாய்ந்து கொடிது செல்ல அவர் துள்ளி வீழ்ந்து துடித்து மாய்ந்தார். கொள்ளிவட்டங்கள் போல் கொதித்து வந்து கொலைபுரிகின்ற அக் கல்லுருண்டைகள் இன்ன இடத்தில் நின்று இன்னவாறு வருகின்றன என்று யாதும் தெரியாமல் எதிரிகள் திகில்கொண்டு அருகெங்கும் நெருங்காமல் அயலகன் றொதுங்கி அயர்ந்து நின்றார். அக் கல்லின் வேலையைச் சேனாதிபதி கருதி நோக்கினன். "வெடியிடு குண்டுகளினும் கடிது பாய்ந்து கொடிது கொல்லுகின்றனவே! இது என்னே!" என்று குலைந்து திகைத்தான். "காயமும் கண்டிலம்; கையும் காண்கிலம்; தீய கல்லுண்டைகள் சீறி எறியே, வாயினும் கண்ணினும் வந்து வலிது பாய்கின்றன மாயவெம் போர்" என மயங்கி நின்றனன்.

வேல் வாள் வல்லயம் முதலிய பல்வகை ஆயுதங்களினும் ஒவ்வொன்றில் தனியே கைதேர்ந்த வீரர்கள் பலர் இப் பாஞ்சாலங்குறிச்சி ஆதீனத்தில் பதிவா யிருந்தனர். அவருள்

வில் வீரர் இருநூறு பேர் இசை பெற்று நின்றார். மயிரிழையும் பிசகாமல் எத் துணைச் சிறிய இலக்கையும் குறி தவறாமல் ஒரே தொடையில் அடிக்கவல்ல நல்ல வில்லாளிகளான அவ் இருநூறு பேர்களையும் இவ் வல்லாளர் இனிது பேணி வந்தார். அக் குறிகாரர் 200 பேர்களுள் அன்று அங்கு ஐம்பத்தைந்து பேர்களே அடைந்து நின்றார். விற்கள் பிடித்துக், கற்கள் கொண்டு மதிள் மறைவில் நின்று வெய்தாக எய்து ஆங்கு அவர் செய்த வேலையே எதிர் வந்த சேனைகளைச் சிதைத்துச் சேனை நாதனையும் அங்ஙனம் திகைக்கச் செய்தது.

அதனால் மானமும் சினமும் மண்டி யேறிய அவன் அதன் பின்பு தெவ்வின் வெவ்வினைகளைச் செவ்விதின் ஓர்ந்து அவ்வழி ஒதுக்கி ஆன பாதுகாப்புடன் தெற்கிலும் மேற்கிலும் காலாட் படைகளையும், வடதிசையில் குதிரைப் படைகளையும் முதிர் வேகத்துடன் முறையே செலுத்தி உப தளபதிகளை நிரை நிரை யூக்கி நெட்டு நெட்டாக நெடுஞ் சமர் புரிந்தான்.

கண்ணோடாது புரிந்த அக் கடும் போரில் கருந் தலைகளும் வெண் டலைகளும் கலந்து துள்ளின. வாள் வேல் முதலிய வன் படைகளால் இம் மன்னன் படை வீரர்கள் மண்டி யேறிக் கண்ட கண்ட இடங்களி லெல்லாம் கொதித்துப் பாய்ந்து கைத்திறங் கொண்டு கடுத்து வெட்டினர். தோள்களும் தாள்களும் தலைகளும் எங்கணும் துண்டங்க ளாகி முண்டங்கள் உருண்டன. அவாது சுடு வெடிகள் இடை யறாது குண்டுகள் பொழிந்தமையால் இவர்கள் படுகளம் பட்டுப் பதைத்து மாண்டனர். இரு திறத்திலும் அடு கொலைகள் யாண்டும் அடர்ந்து நீண்டன. கரு மருந்தின் நாற்றமும் கரும்புகை வீக்கமும் எங்கும் கலந்து மண்டின. கவந்தங்கள் முண்டின. நிணங்கள் நிவந்தன. பிணங்கள் குவிந்தன. இடங்கள் தோறும் இரத்த வெள்ளங்கள் பெருகின. குடல்களும் தசைகளும் உதிர நீரோடு கலந்து குழை சேறாயின. வேல் இழந்தும், வாள் இழந்தும், கால் இழந்தும், கை இழந்தும்,

மெய்யெல்லாம் சுட்ட குண்டுகள் பட்டு ஊடுருவிப் போகக் குருதி நீர் சோரப் பொருதிறம் குன்றிப் போர் வேட்கையோடு நீர் வேட்கை நீடப் பாஞ்சை வீரர் பலர் பரிந்து மாண்டார்.

தோள்கள் ஒழிந்தும், தாள்கள் அழிந்தும், மார்பு துணிந்தும், கண்கள் கழிந்தும், காதுகள் அறுந்தும், மூளைகள் சிதறியும், முகங்கள் சிதைந்தும், தொப்பிகள் தொலைந்தும், சட்டைகள் கிழிந்தும், வெடிகள் இழந்தும், படியி லுருண்டு பகைப் படைஞர் பலர் பதைத்து மாய்ந்தார்.

மூண்டு முன்னேறி முனைந்து பொருது இருதிறப் படைகளும் இங்ஙனம் மாண்டு விழவும், மீண்டும் வீரர்கள் மிடைந்து மேலேறினர். அவுல்தார், சுபேதார், ஜமேதார் முதலாக ஆண்டுப் படைத் தலைவர்களாய் நின்றவரெல்லாரும் படைகளைச் செலுத்தித் தொடுத்து மேல் வரவும் ஈண்டு நின்ற குறி காரர்கள் எல்லாரும் கொதித்து முன் னேறினர். அங்ஙனம் போரில் மூண்டு நேரில் எதிய வீரர்களுள் சிலருடைய ஊரும் பேரும் இங்குக் கூற நேர்கின்றன.

ஆதனூர் இரசின்னு நாயக்கர், ஆவுடையாபுரம் சென்னவ நாயக்கர், எல்லை நாயக்கன்பட்டி மல்லைய நாயக்கர், கட்டமல்ல னூர்க் காமய நாயர்கர், புதூர் வெள்ளைய நாயக்கர், முள்ளுப் பட்டி முத்தைய நாயக்கர், மங்கலம் ரணசிங்கு நாயக்கர், முடிமன் வீரண நாயக்கர், குதிரைக்குளம் பொம்மு நாயக்கர், சில்லாங்குளம் செல்லைய நாயக்கர், கொல்லங்கிணறு நாகண நாயக்கர், பரிவில்லிகோட்டைக் கருத்தமுத்து நாயக்கர், சிங்கிலிபட்டிச் சின்னைய நாயக்கர், சாமிநத்தம் சாத்தாவு நாயக்கர், மீனாட்சிபட்டி வீரமல்லு நாயக்கர், கோட்டூர்க் கூளைய நாயக்கர், ஒட்டநத்தம் நபாவு நாயக்கர், மதாருமல்லு நாயக்கர், குலையநல்லூர் சின்னவீரலக்க நாயக்கர் என்னும் இன்ன போர் வீரரெல்லாரும் முன்னேறி முனைந்து நெருங்கி வந்த அப் படைக ளுடன் நேர்ந்து பொருதார். கடும் போர் மூண்டது.

குதிரைகளைக் கடாவி வேல்களை ஓச்சி அவர் வெகுண்டு வாவி வருங்கால் இவர் புலி ஏறுகள் போல் பதுங்கித் தாவிப் பாய்ந்து வெட்டினர். பரிகளில் வந்தவர் தலைகள் பல படியி லுருண்டன. புரவிகளும் சில நிலைகுலைந்து புரண்டன. குடல் சரிந்தும், உடல் சிதைந்தும், கால் இழந்தும், வால் இழந்தும், காதொழிந்தும் குதிரைகள் கலங்கி வீழ்ந்தன.

கடுவேகத்துடன் அப்படைவீரர் காய்ந்து செய்தபோரி னல் இப் படையுள்ளும் பலர் மாய்ந்து போயினர். மேலும் மேலும் குதிரைப் படைகள் அங்கிருந்து கொதித்து வந்தன. வரவே இம் மன்னன் படையுள் மதிப்புற் றிருந்த குதிரை வீரர்கள் கதித் தெழுந்தார். சிவத்தய்யா, ஆதிராமு, நபாவு என்னும் இம் மூவரும் யாவரும் வியப்பப் பரிகளி லேறி அரியேறுகள் போல் அமரில் ஏறினர். வலசாரி இடசாரியாகச் சமர்க்கள மெங்கும் தாவி வெட்டி முதிர் வேகத்துடன் மூண்டு பொருதார். அன்று புரிந்த குதிரைப் போரில் சிவத்தய்யா ஆற்றிய அடலாண்மை மிகவும் மிடலுற்று நின்றது. அவர் ஏறியிருந்த குதிரைக்குப் பாலராமு என்று பெயர். கடுவேக முடையது. அதன்மேல் அடுதிறலுடைய அக் குலவீரன் அமர்ந்து கடிது வாவி வடிவாள் ஓச்சி வந்தமையால் படு கொலைகள் பல விழுந்தன. கால் இடுக்கிலும் கைக்குசை அசைப்பிலும் கை வாள் எடுப்பிலும் தன்மே லிருந்தவனுடைய மன நிலை முழுவதையும் தெரிந்து வினை நிலையில் வெற்றி யுறும்படி சூறைக் காற்றென அது சுற்றித் திரிந்தது. "காற்றினை மருங்கிற் கட்டிக் கால்வகுத்து உயிருங் கூட்டிக், கூற்றினை எற்றி யன்ன குலப்பரி" என்ன அக் குதிரையும் வீரனும் அன்று தோற்றி நின்றார். அதன் வேக நிலையையும், மேலுள்ளவன் வாள் வீசி வரும் சாகசத்தையும், அதனல் தன் படைவீரர் பலர் சாக நேர்ந்ததையும் கண்டு சேனைத் தலைவன் சினந்து சீறிக் குதிரைப் பட்டாளங்களை ஒருங்கே திரட்டி ஊக்கி விடுத்தான். அப் படை வந்து வளையவே

இப் படையுள்ளும் வீரர் பலர் கடுத் தடார்ந்து தொடுத் தமர் புரிந்தார். இரு பெரும் படைகளும் படு கொலைகள் கண்டன.

கண்ணோடாது இவ்வாறு கடும் போர் புரிந்து நிற்குங்கால் மண்ணோடு மாறுடிய மல்லர்களால் வடக்குக் கோட்டை மதில் ஒரு நெட்டு உடைக்கப் பட்டது. படவே தளகர்த்தர்க ளெல்லாரும் பரிகளைச் செலுத்தி விரைந்து உள்ளே வந்தார். பதி புகுந்தார் என்றவுடன் இவ் அதிபதி வடி வாளுடன் அதி வேகமாக அடர்ந் தெதிர் நடந்தார். இவரைப் புடை சூழ்ந்து இருபத்தாறு வல்லையக் காரர்கள் தொடர்ந்து ஓடிவந்தார். அவர் வருமுன் கோட்டை வாசலுள் நிலையாக நின்றிருந்த வெள்ளையத் தேவன் என்பவன் தன் கை வேலால் காலன் துரையைக் கடுத்துக் குத்தினான். அக் குத்து அவனுடைய மார்பில் கடிது பாய்ந்து மறுபுறம் போந்தது. நெடும் பரி மேல் கடுங் கோபத்தோடு வந்த அக் காலன் தன் மார்பில் குத்து விழவும் எதிரியைக் கொதித்து வெட்டினான். அத்துடன் ஒரு குண்டும் வந்து கொடிதாய்ப் பட்டது. படவே வெள்ளையத் தேவன் அந்த இடத்திலேயே பட்டு விழுந்தான். அந்த வெள்ளை வீரனும் புரவியி லிருந்து உருண்டு உடனே இறந்தான். அவனோடு உடன் வந்த உப தளகர்த்தர்கள் எழு பேர் மீதும் இருபத்து நான்கு வல்லையங்கள் ஏகமாய்ப் பாய்ந்தன. பாயவே அனைவரும் ஒருங்கே கோட்டை வாசலில் மாண்டு விழுந்தார். குத்தித் தடாரித்த வேல்களைக் குலுக்கி யெடுத்து மேல் தொடுத்து நீட்டி இம் மன்னன் படை வீரர்கள் கொக்கரித்துக் குலவை யிட்டுக் கெக்கலி கொட்டிக் கெலித்து ஆர்த்தார். உள் ளேறி வந்த வெள்ளைத் துரைகள் துள்ளி விழுந்து துடித்து இறந்த வுடனே மற்றுள்ள படைக ளெல்லாம் உடைந்து மறுகி ஓடின. சேனாதிபதியும் பிற்கட்டும் பரிகளி லேறி ஒருவரும் அறியா வகை பறிய லானார். பாசறையில் பண்டங்கள் பல படிந்து கிடந்தன.

எதிரிகள் முறிந்தோடவே இப் படைவீரரெல்லாரும் "ஜெயம் ஜெயம்" என்று ஆரவாரஞ் செய்து வெற்றிக் களிப்புடன் வந்து ஆயுதங்களை யெல்லாம் தேவி கோவில் முன் வைத்துத் தெலுங்கு மொழியில் பதங்கள் பாடிப் பணிந்தெடுத்து மன்னர் மருங்கு மேவி ஒருங்கு சூழ்ந்து மகிழ்ந்து நின்றார். அவரது நிலை வீரச் செருக்கில் வீறுற்று நின்றது.

போர் முடிந்தது.

காலை பத்து நாழிகைக்குப் போர் தொடங்கியது; மாலை 28 நாழிகையில் முடிவடைந்தது. செப்டம்பர் மாதம் 5-ந் தெய்தி (5—9—1799) மாலை ருஇ-மணிக்குப் போர் மாறிப் புறங் காட்டிப் போலருடன் நேரலர் பெயர்ந் தோடிப் பாளையங்கோட்டையை அடைந்து தாம் பாடழிந்ததையும், பட்ட பாட்டையும், பகை நிலையையும் நினைந்து நினைந்து பரிபவ மீதூர்ந்து ஒரு வகையும் தெரியாமல் உளமறுகி யிருந்தார்.

பொழு தடைந்தது.

எதிலார் ஏதும் இலராய் இடைந்து போகவே ஆதவனும் பாஞ்சையின் அடுபோராண்மையை வியந்து அகன்று போனான். பொழுதடையவும் கழுதடையும்படி கோட்டையின் அருகெங்கும் குவிந்து கிடந்த பிணங்களை யெல்லாம் நிணங்களோடு அள்ளி அகற்றி அயலே புதைத்து விடும்படி தோட்டிகளைக் கூட்டி இம் மன்னர் ஏவினார். அன்னவாறே பகடைகள் மூண்டு சென்று மாண்ட பிணங்களை மண்ணில் புதைத்து மீண்டு போயினர். இரவிடை நரிகளும் நாய்களும் படுகள மெங்கும் நெடுக வுலாவின.

பகல் முழுவதும் அடலோடெதிர்ந்து கடும்போர் புரிந்த படைவீரர்களெல்லாரையும் ஆற்றிப் போற்றி இவ் அரசர் ஆதரித் தருளினர். அமரில் இறந்து பட்டவரை எண்ணி வருந்தினும் எய்திய வெற்றியை நினைந்து இன்புற் றிருந்தார்.

இருபத்திரண்டாவது அதிகாரம்.

தானுபதி தப்பி வந்தது.

தெவ்வழிந்த தென்று எவ் வழியும் மகிழ்வாய் இங்கு இவ்வாறு இருக்கத் தானுபதியைப் பிடிப்பதற்காக அன்று பாளையங்கோட்டையி லிருந்து ஆற்றூருக்கு ஏவிய படைகள் சென்று அவ் வூரை அடைந்தன. அடையவே அவ் வூரவர் அஞ்சினர். அவர் யாரையும் யாதும் செய்யாமல் நேரே தானுபதிப் பிள்ளை மாளிகையை வந்து வளைந்து கொண்டனர்.

குடும்பம் குலைந்தது.

படை வந்துள்ள நிலையை அறிந்ததும் உள்ளே யிருந்த பிள்ளை உள்ளங் கலங்கினர். வெடி வேல்க ளோடு கொடிதாய் வந்து படைகள் நிற்கின்ற நிலையைக் கண்டு அங்கிருந்த பெண்டு பிள்ளைக ளெல்லாரும் உடல் நடுங்கிக் குடல் கலங்கி ஒன்றும் பேசாமல் ஒடுங்கி நின்றார். பிள்ளை மனைவி பெரிதும் பதறி வறிதே புலம்பினள்: "நெல்லு வேண்டாம் என்று சொன்னேனே! என் சொல்லைக் கேளாமல் போய் அள்ளி வந்தார்களே! இப்பொழுது கொல்லும்படி படை துள்ளி வந்துள்ளதே! கோட்டையில் இருந்தாலும் குணமா யிருக்குமே! இங்கே யார் துணையுள்ளார்? இணை யாரும் இல்லை என்று இருந்த என் குடி கெட்டதே! கொடிய கனவின் பயன் முடிய வந்ததே! விடியுமுன் என்ன முடியுமோ? நான் இனி என்ன செய்வேன்? அம்மா!" என்று விம்மிப் பிதற்றிக் கையைப் பிசைந்து கண்ணீர் சிந்திச் செய்வ தொன்றும் தெரியாமல் சித்தம் பதைத்து முத்துவடிவு திகைத்து நின்றாள். செப்டம்பர் மாதம் ௫-ந் தெய்தி மாலை புகவும் வன்படை புகுந்த தாதலால் அங்கிருந்தவ ரெல்லாரும் துன்படைந்து துடித்துளைந்து என் படுமோ என ஏங்கி நின்றார்.

அந்த நிலையில் வெளியே நின்ற படைவீரர்கள் வெடிகளை மேல் நீட்டி வெற்று வேட் டெழுப்பிப் புறத்தே நன்ருய் முற்றுகை யிட்டு உள்ளே சிலர் ஊக்கிப் புகுந்தார். புகவே தானுபதிப் பிள்ளை மெள்ள நழுவிக் கள்ளமாகக் கொல்லை வாசல் வழியே குதித்து விழுந்து அடுத்திருந்த தோட்டத்துள் புகுந்து வைக்கோல் குவையுள் அயலறியாமல் ஒளித்திருந்தார். சொற் போரில் வல்ல அவர் மல்லர் வரவும் ஒல்லை யகன்று நெற் போரில் மறைந்து அன்று நிலை குலைந் திருந்தது நெடிதும் இரங்கத் தக்கது. அவர் நிலை இங்ஙனமாக, அங்கு உள்ளே புகுந்த படைத்தலைவர், தானுபதிப் பிள்ளையை எதிரே காணுமையால் இடங்கள் தோறும் குடைந்து தேடினர். யாண்டும் அகப்படாததினல் அவர் அயர்ந்து வருந்தினர். பின்பு அவருடைய மனைவி மக்கள் ஒக்கல் முதலிய அனைவரை யும் சிறைப்படுத்திக் கன்று காலிகள் முதலாக உள்ள பொருள் களை யெல்லாம் ஒருங்கே வாரிக்கொண்டு பெருங் களிப்புடன் வெற்றி முழக்கஞ் செய்து பாளையங்கோட்டையை நோக்கி விரைந்து போயினர்.

தானுபதி தலை தப்பி எழுந்தது.

இரவு பத்து மணிக்குப் பிள்ளை மெல்ல எழுந்து பாஞ்சாலங்குறிச்சியை நோக்கி ஒல்லை வந்தார். ஓட்டமும் நடையுமாகப் பாட்டையை விட்டுக் குறுக்கு வழியே கூடிக் கடிது வந்த அவர் விடிய ஒரு நாழிகை யளவில் கோட்டையை அடைந்தார். விடிந்ததும் வந்து அரசைக் கண்டு நடந்ததை யுரைத்தார். பிள்ளை நிலையை நோக்கி இவர் உள்ளம் இரங்கி னர். வெற்றி கிடைத்த தென்று வியந்து மகிழ்ந்திருந்த இவர் உற்றவருடைய துயரறிந்தவுடன் முற்றும் தோல்வி என உளமிக வருந்தி உளைந்து நொந்தார். கொண்ட மனைவியைக் கைவிட்டுக் காலெழுந்து ஓடிவந்த அவரது கோலத்தை நோக்கி இவர் சிறிது நாணவும் செய்தார். "சொல்லில் வல்லவ ராய் நெல்லை அள்ளி நெடும்பகை விளைத்துத் தொல்லையை

வளர்த்து நின்ற பிள்ளை இப்பொழுது எதிரிகளிடம் இல்லை யிழந்துவிட்டு யாதும் இல்லாமல் இங்கே இழிந்து வந்துள்ளார்" என்று அங்குள்ளவர் சிலர் ஒருவரோடொருவர் எள்ளலாக மெல்ல மொழிந்து உள்ளூற அவரை இகழ்ந்து நின்றார். இக லொழிந்து வந்துள்ள அவர் பகல் முழுதும் பரிந் திருந்தார். மாலை வந்தவுடன் அரசிடம் வந்து அலமந்து நின்றார். ஒரு வகையும் புரியாமல் பரிதாப நிலையில் மறுகியுள்ள அவரை இவர் உருகி நோக்கி உறுதி பல வுரைத்தார். "பகைவர் பற்றிப் போய்ப் பாளையங்கோட்டையில் சிறையில் வைத்திருக்கும் உமது மனைவி மக்கள் முதலிய உறவினரனை வரையும் நான் விரைவில் மீட்டித் தருகின்றேன்; நீர் யாதும் கவலாமல் அமர்ந்திரும்" என்று இவர் ஆறுதல் கூறினர். என்ன கூறினும் அவர் யாதும் ஆறாமல் இன்னல் மீக்கூர்ந்து மன்னரிடம் பல பல பன்னலானர். "எனது அருமை மனைவியைக் கொடியவர் கையில் கொடுத்து விட்டுத் தனியே நிற்பது எனக்குப் பெரிய அவமானமா யுள்ளது. உலகம் சிரிக்குமே! ஊரும் நாடும் கூடி நகைக்க நான் உயிர் வைத் திருப்பதை விட இறப்பது நல்லது. இந்த வீர அரசின் பார மந்திரியான எனது தாரத்தைப் பகைவரிடம் பறி கொடுத்திருந்தால் இந்த இடத்திற்குத்தான் என்ன மரியாதை யுண்டு? இப்படிச் சிறுமைப் பட நேர்ந்ததே! இப் பழியை இனி நான் எப்படி ஒழிப்பேன்?" என வெப்பமும் துக்கமு முடையராய் அவர் வெய்துயிர்த்து நின்றார். யாதொரு அமைதியு மின்றி அவல மிக வுடையராய்க் கவலையுற்று நிற்கின்ற அவரை இவர் கனிந்து பார்த்து, "என்ன நீர் எல்லாம் படித்திருந்தும் இப்படி உள்ளங் கலங்கி உளைந்து படுகின்றீர்! மகா வீரனை இராமனுடைய அருமை மனைவி யும் பகைவன் கையில் படவில்லையா? அதனல் அவர் புகழ் குன்றிவிட்டதா? பகை நிலையில் எல்லாத் துயர்களும் விளையும்; விளைவில் உளையாமல் ஆன வகையில் அடல் கொண்டு

வெல்வதே மானமாகும்; வேளை வரட்டும் பாளையங்கோட்டைக்குப் படைகளுடன் நேரே போய் மீட்டி வந்துவிடலாம்:

“கற்புடைச் சிதையைக் கௌவிச் சென்றஅப்
பொற்புய அரக்கனைப் பொன்ற மாட்டிஅவ்
விற்பனத் திருவினை விரைந்து மீட்டிய
அற்புதன் என்னநான் ஆக்கி யிகின்றேன்”

என இங்ஙனம் ஆற்றித் தேற்றி அனுப்பி யருளினர். அவர் அலமந்து போய் அயலே அமர்ந் திருந்தார்.

தம்பியர் வந்தது.

முன்பு செந்திலம்பதிக்குச் சென்றிருந்த தம்பியர் இருவரும் அவ்வமயம் அங்கு வந்து சேர்ந்தார். முந்துற நடந்த அமர் நிலையைக் கேள்வியுற்று அவர் மூண்டு வந்தார் ஆதலால் இவ் ஆண்டகையைக் கண்டவுடன் ஆர்வ மீக்கூர்ந்து அழுது நின்றார். “உடன் பிறந்த துணைவராயிருந்தும் உற்ற சண்டையில் உடனிருந்து துணை செய்ய முடியாமல் ஊழ்வினை எங்களை இப்படி ஒதுக்கிக் கொண்டுபோய் விட்டதே! முனை முகத்தில் துணை புரியாமல் இன்று மனை முகத்தைக் கண்டு மகிழ வந்துள்ளோம்; நன்று! நன்று! எங்கள் உரிமையும் வீரமும்” என்று தங்க ஒண் பதுமைகள் போன்ற அத் தம்பியர் இருவரும் சிங்கக் குருளைகள் சேர்ந்து உறுமியது போல் சோர்ந்து புலம்பினர். அவருடைய உரைகளைக் கேட்டு அருகு நின்ற அனைவரும் மன மிக வுருகினர். இவ் வீர மன்னர் அவ் இருவரையும் ஆரத் தழுவி அருகிருத்தி, “முருகநாதன் அருளால் எல்லாம் நமக்கு நலமாய் முடிந்தது; அப் பெருமானை நீங்கள் போய்த் தரிசித்து நின்ற பலன் முந்துற வந்து இங்கு வென்றியாய் விளைந்தது. யாதும் நீவிர் சிந்தை வருந்த வேண்டாம். செந்திலாண்டவன் திருவருளுள்ள வரையும் எந்த இடரும் இந்த இடத்தை அடையாது” என இனிது மொழிந்து கனியும் அன்புடன் தேற்றி இன்புற விடுத்தார். அவர் அந்தப்புரம் போய் அமைதியா யமர்திருந்தார்.

மன்னன் மனந் துணிந்திருந்தது.

எதிரிகள் இயல்பையும் மேல் எதிர்வதையும் எதிர்நோக்கிப் பல ஊர்களிலும் உள்ள தம் குலவீரர்களெல்லாரும் ஒரு வாரத்துள் ஒருங்கே வந்து சேரவேண்டும் என்று யாண்டும் ஓலைகள் போக்கி வேண்டிய காரியங்களை விரைந்து புரிந்து நீண்ட ஆலோசனையுடன் இவ் ஆண்டகை அமர்ந்திருந்தார்.

பிள்ளை பிதற்றியது.

மறுநாள் விடியவும் தானுபதி மறுபடியும் வந்து இவரிடம் மறுகி நின்றார். பகைவருடைய படைகளை ஆற்றாரில் அவர் நேரே கண்டதி லிருந்து தம்முளத்தில் மிகவும் அச்சம் கொண்டிருந்தார் ஆதலால் இனி எந்த வகையிலும் சண்டைக்கு இடம் கொடுக்க லாகாதென்று திடமாக எண்ணி இத் திட வீரரது மன நிலையைக் குலைக்க விநயமாக விரகு சூழ்ந்து விரிவுரை பகர்ந்தார்: "முந்தாநாள் வந்து இங்கே மூண்ட சண்டையில் எதிரிகள் தோல்வி யடைந்து மீண்டதை நினைந்து கும்பினியார் கடுங்கோபங் கொண்டு பெரும்படை திரட்டிக் கொடும்போர் புரிய வருவதாக எங்கும் நெடும் பேராக வுள்ளது. இனி ஒரு நிமிட நேரமும் நாம் இங்கே தாமதித்து இருக்கலாகாது. படைகள் மேலும் மேலும் வந்துகொண் டிருக்கின்றன. வெள்ளையர் சேனைகள் வெள்ளமாய் வருதலால் சிறு படைகளை யுடைய நாம் அவற்றோடு எதிர்த்து வெல்ல முடியாது. படை வருமுன் இடை தெரிந்து வகையோடு வழிசெய்து கொள்ளாவிடின் அழிவு வந்துவிடும். கும்பினி அதிபதிகளிடம் நாம் விரைந்து சென்று, இங்கு நடந்த போர் நிலையையும், எனது மனைவி முதலானவர்களைக் கவர்ந்து கொண்டு போய் எனக்குச் செய்துள்ள அவமானத்தையும், இடையிலுள்ள அதிகாரிகள் இங்குள்ள பொறாமையாளர்களுடைய கோளுரைகளைக் கேட்டுக் கொடுமையாய் நின்று நம் இடத்துக்கு இடர் செய்து வருவதையும், எய்திய

துயர்களையும் எடுத்துச் சொல்லிக் கும்பினியாருக்கு நம்பகமாய் நின்று இதஞ் செய்துகொண்டு நாம் இனிதாக மீண்டு வரலாம். அங்குப் போய்வந்தால் இங்கிருக்கின்ற சின்ன அதிகாரிகளெல்லாரும் பேசாது அடங்கிவிடுவார். மேலுள்ள தலைமை அதிகாரிகள் நம்மிடத்தில் மிகவும் அன்பாகவுள்ளார். முன்னம் இராமநாதபுரத்தில் நடந்த சண்டை வழக்கில் ஜாக்சனைத் தண்டித்து அவர்களிடம் சிறந்த வெகுமதிகளையும் மரியாதைகளையும் அடைந்து ஜெயம் பெற்று வந்திருக்கிறோம். என் பேச்சைக் கேட்டால் அவர்கள் பெரிதும் மகிழ்ந்து பிழையெல்லாம் பொறுத்து உரிமை பாராட்டி உடனே உதவி செய்துவிடுவர். முன் அனுபவத்தை நேரில் கண்டிருக்கின்றீர்கள்! இன்னமும் அவ்வாறே எய்தி மீளலாம். சமுகம் யாதொரு தடையும் சொல்லாமல் இப்பொழுதே என் சொற்படி எழுந்தருளவேண்டும்'' என்று இப்படி நயபயங்களை நன்றாக இணைத்துக்காட்டி மன்றாடி வேண்டினர்.

அவருடைய சொற்களைக் கேட்டு இவர் பற்கள் வெளியே தெரியும்படி மிகவும் சிரித்தார். ''என்ன சுப்பிரமணிய பிள்ளை! உமக்குப் பைத்தியமா? முன்னம் போனது வேறே; இதுபொழுது மூண்டிருக்கும் நிலை வேறு. படைகள் அங்கிருந்து திரண்டு வந்து கொடும்போர் புரிந்துள்ளன. இரு வகையிலும் கொலைகள் பல விழுந்துள்ளன. கொடும் பகை மூண்டு கொதித்து நிற்கின்றது. இன்ன வகையில் முடிவாகும் என்று என்ன வகையும் யாதும் தெரிந்திலது. இந்த நிலையில் எதிரிகளிடம் போய் நேரே சேரவேண்டும் என்று நீர் கூறுவது மிகவும் மடமை யாகும். மனைவியைப் பிரிந்ததால் மதிமயங்கி மனம் பதறி இப்படிக் கொச்சை வார்த்தைகளைக் கூசாது பேசத் துணிந்தீர்! இனி ஒன்றும் பேசாதிரும்'' என்று இவர் பேச்சை அடக்கினர். இவ்வாறு அடக்கியும் அவர் அடங்காமல், ''மகாராஜா! காலம் தெரிந்து, இடம் கண்டு, பருவம் தவறாமல் காரியத்தை முடித்துக்

கொள்வது நல்லது. எப்பொழுதும் ஒரே படியாய் நிமிர்ந்து நிற்பது நன்றன்று. இடமறிந்து இதமாக நடந்துகொள்ள வேண்டும். பகைவர் படை வலியால் மிகவும் மிஞ்சி நிற்ப ராயின் அவ்வமயம் கெஞ்சி நின்று அடங்கிக் கொள்வதும், அயர்ந்து நின்றபொழுது மேலேறி ஆர்த்து வெல்வதும் அரச தருமமே. அதனல் யாதும் குறைவு நேராது. பகைவரை யும் தனக்கு இனியராக அணைத்து ஒழுகும் பண்புடைய அரசன் மிகவும் உயர்ந்தவனுவான்; உலக முழுவதும் அவனுக்கு ஒருங்கே வசமாம் என்பது பெரியோர்கள் கருத்து.

"பகைநட்பாக் கோண்டோழுகும் பண்புடை யாளன்
தகைமைக்கண் தங்கிற் றுலகு" (குறள் 874)

என்றது பொய்யா மொழி யன்றோ? ஐயனே! நான் மெய்யாகச் சொல்லுகிறேன்; பகைவரிடம் வலியப்போய் பணிவு காட்டிக் கொள்வது மிகை யாகாது; தகையே யாம். காலம் தாழ்க்காமல் கருதிய கருமங்களை உறுதி பெறச் செய்துகொள்வது உய்தி யாளர்க்கு உரிமை யானது. வீரியம் பாராமல் காரியம் காணுங்கள். "மெய் வருத்தம் பாரார்; பசி நோக்கார்; கண் துஞ்சார்; எவ்வெவர் தீமையும் மேற்கொள்ளார்; செவ்வி, அருமையும் பாரார்; அவமதிப்பும் கொள்ளார்; கருமமே கண்ணுயினர்" என்னும் உறுதி யுரையின்படி சமுகம் இப் பொழுது அருமை பெருமைகளைப் பாராட்டாமல் விரைந்து எழுந்தருளிப் பகையை உறவாக்கி வந்து பதி ஆள வேண்டும்" என்று இவ்வாறு பாரித் துரைத்துப்பரிந்து நின்ருர்.

மன்னன் மறுத்து மதியுறுத்தியது.

அவரை இவர் எள்ளி நோக்கி, "வள்ளுவருடைய உள் ளுரையை நீர் உள்ளுற வுணராது இங்கே உரையாட நேர்ந்தீர்! பகைத்திறந் தெரியாமல் நீர் வெளிப்படச் சொன்னது நகைக் கிடமாயது. தனது நீதி முறையால் பகைவரும் சாதுவாய் அடங்கித் தன்பால் அன்பு கொண்டு நண்பாய்

அமைதியுறும்படி ஒரு அரசன் ஒழுகி வரவேண்டும் என்பது அக்குறளின் உட்கிடையாதலால் அவ் அருமைத் திருக்குறளை இச்சமயம் இங்கே உரிமைப் படுத்திச் சிறுமைப் படுத்தலாகாது. ஒழுகும், பண்பு என்னும் அப் பத நயங்களை மதி நலங்கொண்டு பார்த்தால் அதி நயங்கள் தோன்றும். சொல்லின் பொருள் எல்லையை நிலை தெரிந்து சொல்ல வேண்டும். நெல்லைக் கொள்ளை செய்து கொடும்பகை மூட்டி வெள்ளையர் கோபத்தை ஒள்ளெரியாக வளர்த்து ஊர் எரிய ஓங்கவிட்டு இப்பொழுது உள்ளே போய் உறவு கொள்ளச் சொல்வது நல்ல மதியா? பிள்ளை மதியா? வெள்ளை மதியா? இது என்ன மதி? நீரே எண்ணிப்பாரும். பழம்பகை தணிந்து கிழமை அமைந்து உதவி புரிந்து உறவாய் நின்றவரைப் பெரும்பகையாக்கிப் பிணக்களப்படுத்தி இன்னும் போய் இணக்கி வர எண்ணுவது எனக்கே ஆச்சரியமாக வுள்ளது. இகலிடம் ஒழுகும் இயல்பு தெரிந்திலீர்! எதிரிகளுக்கு எளிமை காட்டலாமா?

* "நோவற்க நொந்தது அறியார்க்கு; மேவற்க
மென்மை பகைவர் அகத்து"

என்னும் உண்மையை யுணராமல் உறுதி உரைக்கின்றீரே! இப்பொழுது வெளியேறிப் போனால் உலகம் என்ன சொல்லும்? கும்பினியாரின் குண்டுகளுக்கு ஆற்றமாட்டாமல் கட்டபொம்மு கோட்டையை விட்டு ஓடிவிட்டான் என்று யாரும் தூற்ற மாட்டாரா? வலிய புலியே ஆயினும் தான் இருந்த குகையை விட்டு அயல் அகன்றுவிடின் மெலிய எலிகளும் அதில் எளிதாக வந்து குடி புகுந்து கும்மாளங் கொண்டு குலாவி உலாவுமே! படைகளோடு இடை தெரிந்து நிற்கும் பகைவர் நாம் இடம் பெயர்ந்தால் உடனே ஊக்கி வந்து பதியை உரிமையாக்கிக் கொள்ளுவரே! நீர் ஒன்றையும்

---

* குறள் 877. எய்தியுள்ள துயர்நிலையை அறிந்து இரங்கி உதவி செய்யாதவரிடத்தே தன் நொம்பலத்தைச் சொல்லாதே; பகைவரிடம் மெலிவு தோன்ற எளிமை காட்டி நில்லாதே என்பதாம்,

ஊன்றி யோசியாமல் உளறுகின்றீர்! பகையை வணங்க எண்ணுவது பழிநிலை யாகும். வானம் வருவதாயினும் மானம் அழிந்து நாம் வாழமாட்டோம். ஆன வரையும் போராற்றி அமர்க்களத்தில் மாண்டாலும் மாள்வனே யன்றி ஈனமாகப் போய் எவரிடத்தும் இச்சகம் பேசி இழிந்து நில்லேன். பிறந்த அன்றே இறந்து படுதலையும் உடனடைந்து வந்துள்ளோம். அவ் இறப்பைச் சிறப்பான நிலையில் பயன் படுத்திக்கொள்ளுவோரே உலகம் உள்ளவரையும் இறவாத வராய் உயர்ந்து நிற்கின்றார். நோய்க்கும் பேய்க்கும் நாய்க்கும் நரிக்கும் இரையாய் நிற்கின்ற இவ் வுடம்பைக் காலம் வருமுன்னே ஒருவன் புகழுக்கு இரையாக்கின் அவன் என்றும் பொன்றாதவனாய் நின்று திகழ்கின்றான். எண்ணில் காலம் இருந்தாலும் இம் மண்ணில் இறவாது நின்றவர் யார்? விண்ணி லுள்ளவரும் விளிந்து படுகின்றாரே! இன்றைக்கு இறந்தால் நாளைக்கு இரண்டு நாள். இந்த நிலையற்ற உடம்பால் நிலைபெற்ற கீர்த்தியைப் பெறுகின்றவனே இவ் வுலகத்தில் பிறந்த பயனைப் பெற்ற பெரும் பாக்கியவா னாகின்றான். போரில் இறந்தவர்கள் வீர சுவர்க்கம் அடைவர் என்பதை நீர் * நூல்களில் அறிந்திருப்பீர்! பல காலமாக அருந்தவம் புரிந்தும் அடைதற்கரிய பெரும்பதத்தை ஒருநாள் நேரல ருடன் நேரெதிர்ந்து பொருந்தகவால் அடைந்து கொள்ளலாம் என்றால் அருந்திறலாளர் அப் பெருந்திருவை மறந்தும் கைவிடுவாரா? வீரர்க்குப் போரினும் பேரின்பம் யாதுளது?

கட்டபொம்மு என்று அட்ட திசைகளும் புகழோங்க நின்ற நான் இன்று போர் வந்ததென்று ஊர் விட்டுப்போனால் என் பேர் கெட்டுப் போகும். ஒன்னலர் இன்னம் என்ன படைகளோடு வந்தாலும் சின்னபின்னங்கள் செய்து நான் ஜெயம் கொண்டு விடுவேன். நீர் பயங்கொள்ளா திரும்" என்று நயம்பட வுரைத்தார். அவர் நாவடங்கி நின்றார்.

---

* அநுபவத்தில் அறியமாட்டீர் என்பது கருத்து.

பின்னும் வந்து பேதித்தது.

இவர் யாதும் இடம் கொடாமல் மோதிவிடவே அவர் தனியேபோய்த் தவித்திருந்தார். அவரது மனம் ஒரு நிலையில் இல்லை. பாவம்! மனைவியைப் பிரிந்ததாலும் மானத்தாலும் புழுங்கி மத்தேறி யுடைதயிர் போல் அவர் மறுகி யுழன்றார். பின்பு உறுதியோடு துணிந்து மாலை நாலு மணிக்கு மீண்டும் இவ் ஆண்டகை யிடம் வந்து, "அபாயம்" என்று அபய மிட்டுத் தனியாக அழைத்து வைத்து, "மகாராஜா! இப்பொழுது நான் சொல்வதைக் கருணை செய்து கவனிக்க வேண்டும். தோல்வியடைந்து போன சேனைத்தலைவர் சாலவும் கொதித்துப் பெரிய படைகளுடன் வந்து நாளையே இங்குக் கொடிய போர் புரிந்து அடியோடு தொலைக்க முடிவு செய்திருப்பதாகத் தெரிகிறது. நிலைமையை இனி மீற விடலாகாது. இந்த ஆதீனத்திற்கு ஏதேனும் இடையூறு நேர்ந்தால் உலகம் என்னையே பழிக்கும். மந்திரி சொல்வது சில சமயங்களில் முந்துற இனிதா யிராதாயினும் முடிவிலுறும் பயனை ஓர்ந்து அரசர் அதனை அங்கீகரிக்க வேண்டும். நான் சொல்வதைச் சிந்தையுட் கொண்டு இந்த முறை எழுந்தருளுங்கள்; நிந்தை அகன்று போம். மாற்றாரிடம் மனைவியை இழந்துவிட்டுப் பழியுடன் பட்டுப் பதைத்து நிற்கின்ற என்னோடு வழியுடன் பட்டுச் சிறிது வந்தருளுங்கள். நானே கும்பினியாருடன் நேரே பேசி இங்கு விளைந்துள்ள பகைகளையும் கலகங்களையும் உடனே ஒழித்து விடுகின்றேன். இடரொழிந்து எல்லாரும் இனிது வாழலாம். இல்லையேல் நாளையே போர் மூண்டு யாவரும் நாசமுறநேரும். அதனை நான் கண்டு நில்லேன்; இன்றே பொன்றிவிடுவேன்" என்றார்.

அவர் மறுகி மன்றும் நிலையை நோக்கி இவர் உளமிக வுருகி உளையலானார். "அவர் சொல்லிய படியே சென்றால் மேலுள்ள அதிகாரிகள் ஒருவேளை இதமாய் நின்று பகை களைந்து உதவி செய்யவும் கூடும்; அதனால் போராடும் தொல்லை ஒழிந்து

ஊரை யடைந்து சுகமா யிருக்கலாமே" என்று எளிதாக எண்ணினர். முன்னம் கும்பினியாரிடம் போய், பரிசு முதலியன பெற்று மேன்மையாய் வந்த சுவையும் உள்ளே ஊக்கி நின்றது. அந் நிலையில் வினை விளைவு மூண்டதால் இவருடைய மனநிலை திரிந்தது. பிள்ளையுடன் பிரயாணம் போக உள்ளம் துணிந்து இவர் உறுதிகொண்டு நின்ருர். கலைப்பார் கலைத்தால் கல்லுங் கரையும் என்ற பழமொழி இவர் நிலையில் அன்று தெளிவாய் நின்றது. அன்றிரவே பிரயாணத்திற்கு ஆயத்த மாயினர்.

தாய் தடுத்தது.

தம் செலவு நிலையைத் தமது அருமைத் தாயிடம் போய் விநயமா யுரைத்து இவர் விழைந்து விடை கேட்டார். அவ் வுரையைக் கேட்டதும் அக் குலவரசி உளமிக மறுகி இக் குலமகனைக் குளிர நோக்கி, "என் அருமைத் திருமகனே! இதுபொழுது அயலகலுதல் மிகவும் தவறு. பொல்லாத பகை மூண்டு போர் நடந்துள்ள இச்சமயம் நீ ஊரை விட்டுப் போனல் இடையே எதிரிகள் வளைந்து இடர் செய்ய நேர்வர். உறவாயிருந்த வெள்ளைத்துரைக ளெல்லாரும் பிள்ளை போய் நெல்லை எடுத்ததி லிருந்து கல்லெடுத்த பகையாய்க் கடுத்து நிற்கின்ருர். இந்த நிலையில் அவரிடம் போவது எந்த வகையி லும் அவமே யாகும். என் செல்ல மகனே! அந்தப் பிள்ளைமகன் சொல்லைக் கேட்டு நீ வெளியே போகாதே! போனல் இளிவே யாகும். இங்குள்ள படைவீரரும் ஒளிந்தே போவர்; படை கடல்போ லிருந்தாலும் தலைவன் இல்லையானல் அது தலை இழந்த உடல் போல் நிலை குலைந்தே போகும். பகைவரை நம்பிப் போதல் நகையினுக்கு ஏதுவாய் நவையாய் முடியுமாதலால் எவ்வகையினும் இடம் பெயரலாகாது. இடமே எல்லா வலிகளுக்கும் திடமான நிலையமாகும். நீரில் நெடிது பாய்கின்ற மீன் வெளியில் வந்தால் ஒரு அடியும் நகர முடியாமல் நொடியில் மாய்கின்றது. "தன்னிலந் தனில் குறுமுயல் தந்தியை வெல்லும்" என முந்தையோர் சொல்லி யுள்ளதைச் சிந்தை செய்ய வேண்டும். முதலை நீருள்

இருந்தால் மதயானையையும் வென்றுவிடும்; நிலத்திலானல் நாயும் அதைப் பிடித்துக் கடித்துப் பிய்த்துவிடும். கூடுவிட்ட குளவி கோட்டாது என்னும் பழமொழியும் கேட்டதில்லையா? அதனல் இடநிலை தெளிந்து இடம் பெயராது இருந்தருளுக. வருவன வரட்டும்; உறுதியுடன் உறைந்திரு; நம் முருகன் அருளால் இங்கே எல்லாம் நமக்கு நன்மையாகும்'' என்று அவ் அம்மை ஆர்வமுடன் சொல்லினள். அவ் அருமைத் தாயின் திருமொழிகளைக் கேட்டு இவர் உள்ள முருகின ராயினும் பிள்ளை வற்புறுத்தலை நினைந்து பெரிதும் தியங்கி மறுபடியும் வணங்கி, "அம்மா! திருச்சினப்பள்ளி வரையும் போய்த் துரைகளைக் கண்டு பேசி விரைவில் வந்துவிடுகின் றேன்; குறை ஒன்றும் வராது; தடையுரையாமல் விடை யருளுக'' என்று விழைந்து வேண்டி விரைந்து நின்றார். இவரது நிலையினை யறிந்து நெஞ்சம் கலங்கினள் ஆதலால் நேரே அதன்பின் வேறென்றும் கூறுமல் வேண்டா வெறுப் போடு தலையினை யசைத்து அவள் மௌனமாய் இருந்தாள்.

மனைவி மறுகியது.

வாய் வார்த்தை ஒன்றுமின்றி மௌனமாய் விடைதந்த அந்தத் தாய் வார்த்தைகளை நினைந்து நோய் வார்த்த புலி போல் நுடங்கி நின்ற இவர் முடிவில் "அம்மா! போய் வருகின்றேன்'' என்று போற்றி எழுந்து அடுத்த மாளிகை வந்தார். தனது அருமை மனைவியைக் கண்டார். அக் குலமகள் விரைந்தெழுந்து தன் தலைவனைக் குழைந்து நோக்கி வந்துள்ள நிலையை முந்துற அறிந்து சிந்தை கலங்கிக் கண்ணீர் சிந்திக் கவன்று நின்றுள். அப் பதிவிரதையை இவர் அருகணைத்து ஆரத் தழுவிக் குடங்கையில் வளைந்து அமளிமிசை யமர்ந்து, "கும்பினியாரைக் கண்டு இங்கு நடந்த வம்புகளை யுரைத்துக் கருதிய கருமம் முடித்து உறுதிகொண்டு விரைவில் வருவேன்; நீ யாதும் மறுகி அயராதே!'' என்று உரிமை யுடன் உரைத்தார். உழுவல் அன்புடைய அவள் எதிர்

ஒன்றும் பேசாமல் விம்மி அழுது விழி நீர் சொரிந்து வெய்துயிர்த்து மெய் குழைந்திருந்தாள். மறுபடியும் அவளை மதிமுகம் நீவி, "தாளுபதிப் பிள்ளை மனைவியைப் பிரிந்து மறுகுகின்றார்; அவருடன் சென்று வெள்ளை யதிபதிகளிடம் சில சொல்லாடி ஒல்லையில் மீளுவல்; அல்லலுறாதே; செல்ல விடை தா!" என்றார். அது சொல்லவே அம் மெல்லியல் மிகவும் ஏங்கி அழுது, "ஆருயிர்த் துணையே! இச்சமயம் ஊரைவிட்டு அயல் போவது நன்றன்று; என்னை அறியாமலே என் உள்ளம் கலங்குகின்றது. உயிர் துடிக்கின்றது; அடிக்கடி திகில் உண்டாகிறது. ஒன்றும் நல்லதாகத் தோன்றவில்லை; எல்லாம் அல்லலாகவே யுள்ளன; பொல்லாத கனவுகளும், புரையான கெடு குறிகளும் சில நாளாக நிலையாக நிகழுகின்றன. சமுகத்தில் ஒன்றும் சொல்லாமல் உள்ளமுடைந்து இருக்கின்றேன். முத்து மாலை அற்று விழ, முன்கை வளையல் உடையக், கொத்துச் சரப்பளி குலையச், சண்டாளர் தொடர்ந்து ஒரு திண்டோள் வீரனைக் கொல்ல நேற்றிரவு கனவொன்று கண்டேன்; நமது தேவி கோவிலில் இருந்து ஒரு வால மங்கை பழஞ்சேலை கட்டிக்கொண்டு பரிதாபமான கோலத்தோடு வெளியேறி நம் திருநகரைப் பார்த்துப் பார்த்துத் தேம்பி அழுது இறுதியில் ஒருமுகமாய்த் துணிந்து வடதிசை நோக்கிப் போகவும் கண்டேன். என்னுடைய வலக்கண்ணும் வலத்தோளும் இரண்டு வாரமாக இடையிடையே கொடிதாகத் துடித்து வருகின்றன. அதற்கேதுவாக இடையூறுகளும் நேர்ந்தன. இன்னம் என்ன வருமோ? எப்படி முடியுமோ? என்று என் நெஞ்சம் மறுகி ஓயாது நெடுந்திகில் கொண்டுள்ளது. இந்த நிலையில் தாங்கள் வெளியே போகத் துணிந்து நிற்பதை அறிந்தவுடன் பெருங் கவலையாய்ப் பேதுறுகின்றது. சமுகத்திலிருந்து வெளியூர்களுக்கு ஓலை போயிருத்தலால் நம் குலவீரரெல்லாரும் ஒருங்கே வந்து உதவி செய்து நிற்பர். எவ்வளவு பெரும்படைகள் வந்தாலும் இங்கிருந்துகொண்டே நாம் எதிரிகளை வென்று

விடலாம். செந்திலாதிபன் முன்னின்று நமக்குத் துணைசெய்து அருளும். நேரில் நின்று போரில் வென்று மாறு களைந்து நம் ஆறுமுகன் அருளால் நாம் வீறுகொண்டு வாழலாம்; என் அருமைத் துரையே! இப்பொழுது வேறு எங்கும் போகாமல் இங்கேயே அமர்ந்து இருந்து அருள் புரிய வேண்டும்'' என்று உழுவலன்போடு இவரைத் தொழுது வேண்டினுள்.

அக் குலமங்கை மறுகியுரைத்த இனிய மொழிகளைக் கேட்டு இக் குலமகனுர் உளமிக உருகினுர்; ஆயினும் பிள்ளை சொல்லைத் தட்டமாட்டாமல் பின் செல்லவே துணிந்தார். அப் பதிவிரதையை அதிக ஆர்வமாய் மருவி நின்று முதுகு தடவிப் பருகு காதலோடு உருகி நோக்கி, "வீரசக்கு! நீ கனவு நிலையை நினைந்து மன நிலை கலங்காதே! முருகனும் தேவியும் நமக்குக் குலதெய்வங்களாய் நின்று குடிபுரந் துள்ளார்; ஆதலால் யாதொரு அல்லலும் நேராது; அஞ்சாதே! நில்;'' என்று நிறுத்தி இவர் வல்விரைந்து வந்தார். அவ் அரசி நெஞ்சம் பதைத்துக் கண்ணீர் ததும்பிக் கால் வழிந்தோடத் தலைவாசல் திரும்பும் வரையும் நிலையாக இவரை நீள நோக்கி ஆளன் போகின்ருரே! என்று ஆவலாய் அலமந்தேங்கி வேள் பிரிந்த இரதி போல் பரிதாப நிலையில் பரிந்து நின்ருள்.

இருபத்துமூன்ருவது அதிகாரம்.

பதி பெயர்ந்தது.

இவர் விரைந்து வெளி வந்து அரங்கமாலை அடைந்தார். அங்கே நின்ற தம்பியரும் தடுத்தார். ஒருவர் சொல்லையும் கேளாமல் உறுதிபூண்டு பிரயாணத்திற்கு இவர் ஊக்கி நின்ருர். வருநிலை தெரியாமல் ஒருநிலையா யிங்ஙனம் ஒருமித்து நிற்கவே

இவரைத் தனியே விட மனமில்லாமல் தம்பியரும் மைத்துன ரும் உடன் தொடர்ந்தார். ஒரு தண்டிகை, எழு குதிரைகள், ஐம்பது வீரர்கள், தம்பியர், தானாபதிகளோடு இம் மன்னர் எழுந்தார். இப்பிரயாணத்தை எதிரிகள் தெரிந்தால் மிகவும் இடராம் என்று எண்ணி ஒருவரும் அறியாவகை இரவு பதினொரு நாழிகையில் கோட்டையை விட்டுப் புறப்பட்டார். சித்தார்த்தி வருடம் ஆவணி மாதம் இருபத்திரண்டாம் தெய்தி — அதாவது செப்டம்பர் மாதம் எழாந்தேதி (7—9—1799) இரவு $10\frac{1}{2}$ மணிக்கு வெளியேறி வடதிசை வழியே நிசியிடை விரைந்து நடந்தார்.

அரசர் இரவில் அகலும் நிலையையும், பிரிவையும் நினைந்து நகரிலுள்ள அனைவரும் பரிபவ மிகுந்து பரிந்து புலம்பினர். இராமனைப் பிரிந்த அயோத்தி போலப் பாஞ்சாலங்குறிச்சி அன்று படுதுய ருழந்தது. ஆண் பெண் அடங்க எல்லாரும் தானாபதிப் பிள்ளையை இகழ்ந்து வைதார். "பொல்லாதவன் சொல்லை நம்பி நம் வல்லரசும் புறப்பட்டதே! அப் போக்காளனை மட்டும் அயலே போக்கிவிட்டு இவர் பேசாமல் இங்கே ஊக்கியிருக்கலாகாதா? மன்னர் மாட்டேன் என்று சொல்லியும் கழுவன் சாதனையாய் மன்றாடி நின்று இங்ஙனம் கூட்டிப்போகின்றானே! "கடுவாய்க்கு * ஓரி கால

---

* ஓரி என்பது முதுநரி. மிகு வீறுடையது. மலைச்சாரலில் மாடுகளைத் தனியே கண்டால் சன்னையாய் ஊளையிடும். அதைக் கேட்டவுடன் புதருள் மறைந்து கிடக்கும் கடுவாய் இரை கிடைத்த தென்று விரைவாக வெளிவரும். இது முன்னும் அது பின்னமாக இரைமேல் செல்லும். இவ் வழக்கத்தைப் பழக்கமா யறிந்துள்ள மேய்ப்பாளர் ஓரி ஒலித்தவுடன் கடுவாய் வரும் என்று ஆயுதங்களோடு ஆயத்தமாய் ஒளிசெய்து நிற்பர். அருகே வரவும் காவாய்க் கொன்று தொலைப்பர். அங்ஙனம் கடுவாய் நாசம் அடைதற்கு ஓரி காரணமா யுள்ளமையால் "கடுவாய்க்கு ஓரி கால சனியன்" என்னும் பழமொழி உண்டாயது. கால சனியன் எனப் பிள்ளையைச் சுட்டி இங்கே ஊரவர் திட்டியது அவரால் அடைந்துள்ள அல்லல்களால் நொந்து எங்க,

சனியன்" என்பது போல் இக் கெடுவான் இங்கே முடிவாக வந்து மூண்டு நின்றானே! தன் பெண்டாட்டியைப் பகைவர் பிடித்துக்கொண்டு போய்விட்டார் என்றல்லவா இப்படித் திண்டாடித் தியங்கிச் சண்டை மூளாமல் சமாதானம் செய்யப் போவதாகச் சாக்குச் சொல்லி இழுத்துப் போகின்றான். யாதொரு கபடமும் தெரியாமல் அஞ்சா நெஞ்சராய் ஆண்மையுற்றிருக்கும் நம் வீர அரசை இவ் வஞ்சன் இவ்வாறு சீரழிக்கின்றானே! முன்னம் நெல்லைப் போய்க் கொள்ளை யிட்டு அல்லலை வளர்த்து அடும்பகை மூட்டினான்; அதனால் எல்லையில்லாத கொலைகள் இங்கு விழுந்தன. இப்பொழுது பகைவர் கொடிதாய்க் குறி பார்த்திருக்கும் இச் சமயத்தில் பதியைப் பதி பெயர்த்துப் போயினானே! இவன் மகிதான் என்னே! இதனால் என்ன விளையுமோ? இந் நகருள் யாது நேருமோ? இந் நாசகாலன் யோசனையால் நம் குடியும் அரசும் அடியோடு அழிவுற நேர்ந்தன. இக் குடிகேடனை அன்றே தொலைத்து விடாமல் ஆதரித்து வைத்திருந்ததே இன்று நமக்குத் தீதாய் முடிந்தது" என இன்னவாறு பேசாத பேச்செல்லாம் பேசி நகரமாந்தரனைவரும் தானாபதிப் பிள்ளையை ஓயாமல் ஏசி நின்றார். ஒருவனால் துயரங்களை அநுபவித்தவர் அமயம் நேர்ந்தபோது வயிறெரிந்து அவனை வைவர் என்பது அவர் வாயால் அன்று அறிய நின்றது.

போனவர் நிலை.

இரவு நடந்து போனவர் விடியுமுன் நாகலாபுரத்தை அடைந்தார். அவ்வூர் ஜமீன்தாராகிய இரவப்ப நாயக்கர் என்பவர் இவ் அரசைக் கண்டவுடனே உவந்து உபசரித்துச் சிறந்த விருந்து செய்து ஆர்வத்தோடு போற்றி நின்றார். அவரிடம் விடை பெற்று அங்கு நின்றெழுந்து கோசுகுண்டு வந்து கோலார்பட்டியைச் சேர்ந்தார். அவ்வூர் ஜமீன்தார் இராஜகோபால நாயக்கர் என்பவர் இவர் வர வறிந்ததும்

உள மிக மகிழ்ந்து எதிர்கொண் டழைத்து அரிய உபசாரங்கள் புரிந்து பெரிய விருந்தாற்றி இரண்டு தினங்கள் இருந்து போம்படி பரிந்து வேண்டினர். அவருடைய அன்பினுக்கு உவந்து தமருடன் அங்கு இவர் அமர்ந்திருந்தார். அங்ஙனம் இருக்க இங்கே நிகழ்ந்ததை இனிமேல் காண்பாம்.

பகைவர் வந்து பதி புகுந்தது.

எவரும் அறியாவகை அன்று இரவு இக் கட்டபொம்மு புறப்பட்டதை எட்டப்ப நாயக்கர் எப்படியோ தெரிந்து உடனே விரைந்து ஓடி வந்து பானர்மேனைக் கண்டு "ஆள் வெளியேறி விட்டது" என்று துப்புரைத்து இப்பொழுதே தொடர்ந்து பிடித்துவிட வேண்டும் என்று துடித்து நின்றார்.

இந்த விபரம் அறிந்த வுடனே சேனாதிபதி மிகுந்த மகிழ்ச்சி யடைந்து பெரும் படைகளோடு முடுகி வந்து பாஞ்சாலங்குறிச்சியை முற்றுகை செய்து கைப்பற்றிக் கொண்டான். அந்தப்புரம் முதலிய எந்தப் புறத்தும் யாதொரு தொந்தரவும் செய்யாமல் ஆணையை மட்டும் செலுத்திக் கும்பினிக்கு உரிமை யாய தெனக் கொடியினை உள்ளே நாட்டி வெற்றி கிடைத்ததென்று உள மிக மகிழ்ந்து களி கூர்ந்து நின்றான். குடி சனங்க ளெல்லாரும் நெடிது கலங்கி முடிவு வந்ததே என்று முகம் வாடி நின்றார். அரண்மனையிலுள்ள குல மகளிரும் உறவினரும் அரசுக்கு நேர்ந்த அவல நிலையை நினைந்து கவலை கொண்டார்; ஆயினும் கும்பினி அதிபதிகளிடம் தங்கள் அதிபதி போயுள்ளமையால் சமாதானமாய் நலம் கிடைத்துவிடும்; அதன்பின் வம்பின்றி அமைதியாய் வாழலாம் என்னும் நம்பிக்கையுடன் சிறிது ஆறி இருந்தார்.

பாஞ்சையைப் பற்றியது.

யாரும் அணுக முடியாதபடி போரெல்லாம் பொருந்திப் புகழெல்லாம் நிறைந்த வீரமாநகரம் எனப் பாரெல்லாம் பேசாய்ச் சீரெல்லாம் செறிந்து சிறந்த மேன்மை யோடு

விளங்கி யிருந்த பாஞ்சையம் பதியைப், பதி யில்லாத சமயம் பார்த்துப் பகைவன் வந்து கைப்பற்றியது சித்தார்த்தி வருடம் ஆவணி மாதம் உச-ந் தேதி (9—9—1799) காலை 10 நாழிகையில் என்க.

இங்ஙனம் பற்றியதோடு நில்லாமல் கும்பினி அதிபதிகளைக் கண்டு ஆறுதலாக ஆவன செய்து வர ஆவல் கொண்டு சென்னையை நோக்கி இன்னலோடு சென்ற இம் மன்னனையும் பற்றி வரும்படி பெரும் படைகளைத் திரட்டிப் பேருக்கத்துடன் சேனுபதி நேரே விரைந்து ஏவினன்.

மன்னனைப் பற்ற மண்டி எழுந்தது.

இரண்டு குதிரைப் பட்டாளங்களும் எண்ணூறு போர் வீரர்களும் எழுந்தார். அத்துடன் எட்டப்ப நாயக்கரும் தம்முடைய சேனையுள் தறுகண்ணரான முந்நூறு பேருடன் வந்து மூண்டு சேர்ந்தார். அந் நாயக்கரைப் பல வகையிலும் உபசரித்துப் பானர்மேன் அன்று மிகவும் ஊக்க மூட்டினன். “உம்முடைய உதவியையும் ஒத்துழைப்பையும் கும்பினியார் தெரிந்து பெரிதும் உவந்திருக்கின்ருர். உம்மைப்பற்றி அடிக்கடி உசாவி அன்புடன் கடிதம் எழுதிவருகின்ருர்; கும்பினிக்கு உற்ற பிள்ளையாகவே உம்மை அவர் நம்பிக்கையுடன் உட்கொண்டு நிற்கின்ருர். சாதி உரிமையையும் தேச நலத்தையும் யாதும் பாராமல் எங்கள் பக்கமே சார்ந்து ஆதிமுதல் நீர் உழைத்து வருவதை யாம் என்றும் மறவோம். எம்மால் உயர்ந்த இலாபங்களை விரைந்தடைந்து நீர் இங்கே இனிமேல் சிறந்து நிற்பீர்! எவ்வகையிலும் உள்ளந் தளராமல் ஊக்கமாயுழைத்து ஆக்கம் பெறுவீர்! என்று நாம் ஆவலோடு எதிர் பார்த்திருக்கிருேம்” என இன்னவாறு பன்னிப் புகழ்ந்து உடனே உன்னதமான ஒரு குதிரையையும் உதவி இதில் ஏறிச்சென்று எதிரியைத் தொடர்ந்து பிடியும் என்று அவரை ஏவி நின்ருன். அப்படைத்தலைவன் உரைத்த மொழிகளைக்

கேட்டுக் கொடுத்த புரவியைக் கண்டவுடன் அன்று அவர் கொண்ட உவகைக்கு அளவே யில்லை. உள்ளக்களிப்புடன் அவ் வெள்ளைத் துரையை உவந்து நோக்கி, "கட்டபொம்மை எட்டிப் பிடித்து எட்டப்பன் என்னும் பெயரை இன்று முதல் பட்டப்பெய ராக்குகிறேன்; பாருங்கள் துரைகளே!" என்று தம் பாடும் பீடும் தோன்ற அங்கு அவர் பாடி நின்றார்.

இருபத்துநான்காவது அதிகாரம்.

எதிரிகள் தொடர்ந்தது.

அதன்பின் படைவீர ரெல்லாரும் கூடி எழுந்து வட திசையை நோக்கி விரைந்து நடந்து எவ்வழியும் உசாவி நாடெங்கும் நாடி ஓடி யலைந்தார். பாட்ரிக் ஜாய்ஸ் (Patrick Joyce), ஜோஸவ் நால்ஸ் (Joseph Knowles), ட்யூரிங் (Turing), ஒர்லி O'reily முதலிய சேனைத்தலைவர்கள் சேனையை ஆன வரையும் வேகமாக நடத்திப் பரிகளில் வாவிப் பறந்து வந்தார். இரவும் பகலும் கண்ணுறக்க மின்றிக் கடுகி ஆராய்ந்தார். நாலா பக்கங்களிலும் விசாரித்து முடிவில் கோலார்பட்டியில் இருப்பதாகத் தெரிந்து கும்மாளங்கொண்டு குதித்தோடி வந்து ஊரை யடைந்து பொழுது விடிய ஒரு நாழிகை யிருக்கும் பொழுது முழுதும் வளைந்து முற்றுகை யிட்டு மூண்டு நின்றார். இருநூறு குதிரை வீரர்கள் ஆயிரத்து நூறு படை வீரர்கள் அடைய வளைந்து விடிவு நோக்கி வீறுடன் நின்றார்,

சூரியன் உதயமாகவும் வெடி வேல்களோடு அரண்மனையைச் சுற்றி வீரியமாய் வேகித்து நிற்கும் படைகளை அங்கு உள்ளே யிருந்த காரியக்காரர்கள் கண்டார். கலக்க மீக்கொண்டார். கதி கலங்கி நின்ற அவர் பின்பு கடிது சென்று தம் பாளையகாரனிடம் வந்து படை நிலையை உரைத்தார்,

அச் சமீன்தார் மிகவும் இளைஞர். அச் சமயம் அவருக்கு வயது இருபத்திரண்டு. திரண்டு வந்துள்ள அப் படைகளைக் கண்டதும் அவர் மருண்டு மறுகி வெருண்டு நின்ருர்.

அன்றிரவில் இம் மன்னர் மேல் மாளிகையில் துயின்றிருந்தார் ஆதலால் விடியவும் கீழே நிகழ்கின்ற படை அரவங்களைக் கேட்டு விரைந்தெழுந்து அங்கிருந்தபடியே நிலாமுற்றத்திற்கு வந்து வெளியே எட்டிப் பார்த்தார். சேனைகள் மூண்டு நிற்கும் நிலையைக் கண்டார். "தீவினை வந்து மூண்டதே!" என்று திகைத்து மீண்டார். உடனே தமது தானுபதிப் பிள்ளையை மேலே அழைப்பித்தார். பிழைப்பித்த அவர் பேதுற்று வந்தார். அவரை யாதும் சொல்லாமல் அருகே நிறுத்தி அயலே சுட்டிக் காட்டி "பிள்ளை மகனே! படை வந்துள்ள நிலையைப் பார்த்தீரா? உம்முடைய சொல்லை நம்பி வந்தேன்; அல்லலும் பழியும் இங்கே அடைய நேர்ந்தன. நான் கோட்டையில் இருந்தால் இந்த எட்டப்பன் தலை நீட்டுவானு? எட்டித்தான் பார்ப்பானு? வலிய துணை கிடைத்ததென்று இங்கே ஓட்டி வந்து உள்ளஞ் செருக்கி அவன் ஊக்கி நிற்கும் நிலையை நீர் கொஞ்சம் மறைந்து நின்று நோக்கிப் பாரும்! நான் சொன்ன வார்த்தைகளை எல்லாம் தட்டிப் பிடிவாதம் கொண்டு குடியெழுப்பி வந்தீர்! இடையே இப்படிக் குடிகேடு வந்தது; இதில் எப்படித் தப்புவீர்! இனி உம்மை நோவதில் யாது பயன்? என் ஊழ்வினை இப்படி யாயது! ஆயினும் இங்கு அடங்கி நில்லேன். இப் படைகளை அடியோடு வென்று வெளியேறி விடுவேன்; போர்மேல் மூண்டு நான் மேலேறிச் செல்லுங்கால் நீர் பயப்படாமல் உடன் தொடர்ந்து வந்துவிடும். முன்பு இராமநாதபுரத்தில் நின்றது போல் ஏமாந்து அகப்பட்டுக்கொள்ளாதீர்! பகைவர் கடுத்து நிற்கின்ருர்! கையில் சிக்கினல் உயிரை எடுத்து விடுவர். எச்சரிக்கையாய் அச்சமுருமல் அடுத்து வருக" என்று தம் உடைவாளை உருத்தெடுத்து ஊக்கி எழுந்தார். பிள்ளை ஒன்றும் பேசாமல்

உள்ளங் கலங்கி உடல் வேர்த்து ஒடுங்கி நின்றார். தம்பியரும் மைத்துனமாரும் உடை வரிந்து கட்டி யுத்த சன்னத்தராய் வடிவாளேந்தி மன்னர் பின்னர் மண்டி வந்தார்.

இவ் வீர மடங்கல் கீழிறங்கி அப் பாளையகாரனை அணுகி "இவ்வேளையில் இவ்வாறு விளைந்தது; நீ யாதும் அஞ்சாதே! பகைவர் உன்னை ஒன்றும் செய்யார்; உறுதியாய் உள்ளே நில்; நான் பொருது போங்கால் தானபதிப் பிள்ளை என்னோடு பின் தொடர்ந்து வராமல் பின்னடைந்து நின்றால், எதிரிகள் கையில் அகப்படாதபடி எவ்வகையிலாவது அவரை வெளி யேற்றி விடுக. வேளை வாய்த்தால் மீண்டும் உன்னைக் காண் பேன்" என்று விரைந்து கூறி வெகுண் டெழுந்து தம் பட்டத்துக் குதிரை மேல் பாய்ந்து தாவினார். தம் தம்பியர் முதலாக ஆறு பேரும் தத்தம் பரிகளில் தத்தி ஏறினார்.

இவரைக் கொன்று தின்றுவிட வேண்டும் என்று கொதித்து நிற்கின்ற படைமேல் இடைதெரிந்து புரவியைத் தட்டி இவர் வடவைத் தீ போல் பாய்ந்தார். பாயவே படைவீரர்கள் வெடி வேல்களுடன் கொடிதாக அடர்ந்து கடிது மோதினார். இவர் ஆளரி போல் சீறி வாள் கொண்டு வீசினார். தலைகள் பல தரையில் உருண்டன. இன்ன நிலையில் உள்ளார் என யாரும் தெரியா வகை மின்னல் ஒளி போல் வாள் மின்ன ஏறிப்பொருது எதிரிகளை யுருட்டிச் சூறாவளி என ஆறா வேகத்தோடு அடல் புரிந்து ஆர்த்து மண்டி மிடலுடன் இம் மன்னர் வெளியேற லானார். பொரு முகத்தில் முனைந்து நின்றவர் புலிப்போத்தைக் கண்ட எரு தினங்கள் போல் இடை இரிந்தொழிய எதிரே விழுந்தவர் இறந்து கழிய இத் திடவீரர் விரைந்து வெளியேறி வடதிசை நோக்கி வாவிப் போனார். தம்பியர் முதல் அறுவரும் இவர் கால்வழியே ஓட்டிக் கடுத்து வெட்டி அடுத்துத் தாவிப் பின் தொடர்ந்து கடுவேகமாய்த் தொடுத்துப் போனார்.

கூடி நின்ற படைவீர ரெல்லாரும் குலைந்து நடுங்கி, "இவன் என்ன ஊழித் தீயா!" என உள்ளங் கலங்கி உளைந்து நின்றார். எப்படியும் இதில் தப்பமுடியாது என்று உறுதி செய்து எப்புறத்தும் வெப்பமோடு வெடிகளுடன் இடைவிடாது கொடிது சூழ்ந்து பகைவர் கொதித்து நின்ற அவ் அபாய நிலையில் யாதொரு உபாயமும் செய்யாமல் நேரே பாய்ந்து வீர வெறியுடன் வெட்டி வெம்பரி தட்டிச் சிறிப்போன இத் தீரனை மெச்சிச் சேனைத் தலைவரும் வியந்தார். வியப்பினும் தம் தோல்வியை நினைந்து நாணிப் புழுங்கி நைந்து நின்றார்.

பின்பு உள்ளிருந்த தானுபதிப் பிள்ளையையும் உடனின்ற படைவீரரையும் ஒருங்கே வளைத்துக்கொண்டார். இவ் வீரர் சிறி எறிய பொழுது எதிரிகள் நேரே மூண்டு பொருதமையால் ஆண்டு முப்பத்தேழு பேர் முன்னணியில் இறந்து பட்டனர். இப் படைவீரருள் பதினறு பேர் மாண்டு போயினர். போனவர் போக நின்றவரனைவரையும் எளிதாகப் பிடித்துக் கொண்டார். அங்கே கைதியாகக் கையில் அகப்பட்டவர் தானுபதி சிவசுப்பிரமணிய பிள்ளை, அவருடைய தம்பி வீரபத்திர பிள்ளை, ஆதனூர் வெள்ளைச்சாமி நாயக்கர், அல்லிக்குளம் சுப்பா நாயக்கர், முள்ளுப்பட்டி முத்தைய நாயக்கர், கொல்லம்பருப்புக் குமாரசாமி நாயக்கர் முதலிய முப்பத்திரண்டு வீரர்கள், ஆக மொத்தம் ௩௪ பேர்கள் என்க.

செப்டம்பர் மாதம் பத்தாந் தேதி (10—9—1799) காலை 7 மணிக்கு வாளமர் புரிந்து வென்று ஆறு பேர்களுடன் இம் மன்னர் வடதிசை நோக்கி வாசியில் வாவி வல்விரைந்து போக, 9 மணிக்கு அந்த முப்பத்துநான்கு பேர்களையும் சிறை செய்து சேனைகளுடன் தலைவர்கள் தென் திசைக்குக் கொண்டு வந்தார்.

அங்ஙனம் கொண்டு வருங்கால் உடன் பிடிபட்டு வந்த படைவீர ரெல்லாரும் உள்ளங் கொதித்துப் பிள்ளையை

உள்ளூற வைதார். "நெல்லைப் போய்க் கொள்ளை செய்து வெள்ளையர் பகையை மூட்டி வெளியே கொடிய வினை விளைத்ததோ டல்லாமல் உள்ளே புகுந்து வல்லமை யுற்றிருந்த அரசையும் வெளியேற்றி இந்த அல்லலை விளைத்தான். இந்தப் பொல்லாதவனைக் கொல்லவே கொண்டு போகின்றார்; நமக்கும் என்ன வருமோ? தெரியவில்லை; நம் மன்னர் அயலே பிரிந்து இன்னலுற நேர்ந்ததே! இவன் செய்துள்ள தீவினைதான் என்னே! நம் அரசுக்கு வினைப்பூடாய் மூண்டானே! இவன் மாண்டு தொலைந்தா லொழிய நமக்கு நீண்ட சுகம் உண்டாகாது; அம்மையும் அரசியும் நன்மை பல கூறி நயந்து தடுத்தும் யாதும் கேளாமல் இப் பழிகாரன் பேச்சைக் கேட்டு வெளியேறியதே நம் குல அரசுக்கு இளிவாய் வந்தது; இனி என்ன விளையுமோ?" என இன்னவாறு இன்னலோடு தம்முள் வெம்மை மீறித் தானாபதியை ஆனமல் இகழ்ந்து வழி முழுதும் அவர் வைது வந்தார்.

சேனுபதி நிலை.

அவ் அமயம் பானர்மேன் ஒன்பதாந் தெய்தி உரிமையாகக் கைப்பற்றிக் கொண்ட பாஞ்சாலங் குறிச்சியைப் பாதுகாத்து நிற்கும்படி மில்லர் (Miller) என்னும் துரையை நியமித்துச், சில படைகளை அவருக்கு உதவியாக நிறுத்தி விட்டு, நாகலாபுரத்திற்கு வந்திருந்தான். அவ் வூர்ப் பாளையகாரன் முன்பு கும்பினிக்குச் சிறிது அடங்காமல் இருந்தான்; அத்துடன் இம் மன்னனுக்கும் பின்பு உதவி புரிந்தான் என்பது தெரிந்து விரைந்து வந்து சேனைகளுடன் நகரை வளைந்து கொண்டான். வளையவே ஜமீன்தாராகிய இம்மிடி—இரவப்ப நாயக்கர் யாதொரு எதிர்ப்பும் செய்யாமல் எளிதாய் இணங்கி வந்து சேனுதிபதியைக் கண்டு கும்பினி ஆணைக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடப்பதாக வணங்கி நின்ருர். அவரை ஒரு துயரும் செய்யாமல் சிறையில் வைத்து, ஜமீனைக் கும்பினிக்கு உரிமை செய்துகொண்டு அரண்மனை யருகே கூடாரம்

அமைத்து ஆடம்பரமான அதிகாரத்துடன் அவன் அமர்ந்திருந்தான். அவனுடைய மனம் அதுபொழுது பேரூக்கத்தில் பெருகி நின்றது.

"யாரும் அருகே செல்ல முடியாது என வீர மாட்சியுடன் பாரெங்கும் சிரோங்கி நின்ற பாஞ்சாலங்குறிச்சியையே வென்று கைக்கொண்டோம்; இனி யார் எம்மோடெதிர்ப்பார்? இந் நாட்டி லுள்ளவர் எவரும் எளிதாக அடங்கி விடுவர்; வழிவழியாக நம் ஆட்சி இங்கே இனிதாக நடைபெறும்" என்று இன்ன வகையான எண்ணங்களுடன் களி மீக்கொண்டு அவன் கதித்திருந்தான்.

அங்ஙனம் இருக்குங்கால் கோலார்பட்டியில் பிடிபட்ட தானாபதி முதலானவரை விரைந்து கொண்டுவந்து அச் சேனாபதி முன் நிறுத்தினர். பிள்ளையைக் கண்டவுடனே அவ் வெள்ளைத் துரை கொண்ட மகிழ்ச்சியை யார் சொல்ல வல்லார்? "கும்பினி ஆட்சியை அடியோடு கவிழ்த்துவிடக் கங்கணம் கட்டியிருக்கிறான்" என அவரைக் குறித்துக் கடுப்புற்று மிகவும் கொதித் திருந்தான் ஆதலால் இப்பொழுது கைப்பட்டுள்ளதை நோக்கி அவன் களிப்பு மீக்கொண்டான். தான் கருதியன யாவும் இனிமேல் எளிதாய் உறுதி பெற முடியும் என்று உள மிக மகிழ்ந்து ஊக்கி நின்றான்.

தானாபதியை நோக்கிச் சேனாபதி சினந்தது.

நேரே கொண்டுவந்து தன் முன் நிறுத்திய பிள்ளையைச் சுளித்து நோக்கி அவன் உருத்து உரையாடினான்: "கும்பினி நெல்லைக் கொள்ளையடித்து, எங்கும் வம்புகள் விளைத்து, வரிகளை மறுத்துப், பிற்கட்டை வெள்ளை மூஞ்சிக் குரங்கென்று திட்டி, எங்களை எள்ளலாக வைது, அல்லலெல்லாம் செய்து, தொல்லையாக நீண்டு எல்லை மீறி நின்றுள்ள உம்மை இன்றுதான் கண்டேன்; உம்முடைய மூஞ்சி நன்றாயிருக்கிறது. அன்று ஆற்றூரில் கள்ளமாய்த் தப்பி ஓடினாய்! இனி எங்கே

துள்ளி ஓடுவாய்? இன்று போயிரு; நாளை நீ போகின்ற இடத்தைச் சொல்லுவேன்; அங்கே போகலாம்'' என்று வேகமாக வெகுண்டு கூறி அருகே நின்ற படைவீரரைப் பார்த்தான். அவர் விரைந்து பாய்ந்து அனைவரையும் பிடர் பிடித்துத் தள்ளி உடன் இழுத்துச் சென்று ஓர் அறையில் அடைத்து வைத்தார். மானமும் சினமும் மண்டி ஏறத் தானுபதிப் பிள்ளை தவித்திருந்தார். உடன் பிறந்த தம்பி தவிர உடனிருந்தவரெல்லாரும் அவரை உள்ளூற வெறுத்து எள்ளி நின்றார் ஆதலால் அவர் நிலை அங்கே பரிதாபமாயிருந்தது. பலபல நினைந்து உளநிலை குலைந்து உளைந்து கிடந்தார்.

எட்டப்ப நாயக்கரைப் புகழ்ந்தது.

தன் படைகளோடு உடன் போய்ப் பிள்ளையைப் பிடித்து வந்த உதவிக்காக எட்டப்ப நாயக்கரை மிகவும் புகழ்ந்து பல வகையான வெகுமதிகளைப் பானர்மேன் அவருக்கு உவந்து தந்தான். உள் நாட்டில் அவருடைய உதவி தனக்குப் பெரிதும் உறுதியாம் என உணர்ந்து உவகை கூர முகமன் கூறினன். "எட்டப்ப நாயக்கரே! நீர் செய்த உதவி யாரும் செய்யார். இத் தென்னாட்டில் உம்மைப்போல ஒரு பாளைய காரனுவது எங்களுக்கு இவ்வேளையில் இவ்வளவு உபகாரம் செய்ததில்லை. இந் நாட்டி லுள்ள எவரினும் நீர் ஒருவரே எந் நாட்டவர்க்கு இனியராய் நின்றீர்! உம்முடைய தலைமை யையும் நிலைமையையும் மேலே எழுதி மேலும் உபகரிப்பேன்; பிள்ளையைப் பிடித்ததோடு நின்றுவிட லாகாது; கட்ட பொம்மையும் கைப்பிடித்துத் தரவேண்டும்; அவனுடைய அரசு முழுவதும் நீரே ஆளும்படி நேரும்; உள்ளன்போடு ஊக்கமாய் உழைத்து வாரும்'' என்று இங்ஙனம் அவன் உரைத்து நின்றான். அத் துரையின் உரைகளைக் கேட்டு அவர் உள்ளங் களித்தார். ஊக்கி எழுந்தார். அச் சேனுபதியை உவந்து நோக்கி, "துரைகளே! என்னோடு சில குதிரைப் படைகளை அனுப்புங்கள். நான் இப்பொழுதே

போய் அந்தக் கட்டபொம்மைக் கைப் பிடியாகக் கொண்டு வருகிறேன். காலம் கடக்க விட்டால் அவன் ஆலம் என நீண்டு நம்மை அடியோடு அழித்து விடுவான். அவன் இடம் பெயர்ந்ததே நமக்குத் திடம் பயந்தது. கோட்டையை விட்டு வெளியேறிய அவன் இப்பொழுது வேட்டையில் தப்பிய மிருகம்போல் காட்டு வழியில் கதி கலங்கித் திரிவான் ஆதலால் இச்சமயம் முடுக்கிப் பிடியா விட்டால் பின்பு எச்சமயமும் கும்பினிக்கு இடுக்கணே உண்டாகும். மீண்டும் அவன் இருப்பிடம் வந்து புகுந்து கொண்டால் நமக்கு இருப்பிடம் இல்லை. நெருப்பிடமாவது சிறிது நின்று சமாளிக்கலாம். அக் கொடியவனுக்கு இடவலி அமையின் பிறகு யாரும் அடியிட முடியாது. இடமும் பொழுதும் வலியும் துணையும் நமக்கு அனுகூலமாய் அமைந்துள்ள இப்பொழுதே அவனை எப்படியும் தொலைத்துவிட வேண்டும் ஒரு நிமிடமும் தாமதிக்க லாகாது; விடை கொடுங்கள்'' என்று அவர் விரைந்து நின்றார். உடனே சிறந்த குதிரைப் படைகளையும், கைதேர்ந்த போர்வீரர்களையும் அனுப்பிவைத்தான். போயென் (Bowen), டல்லாசு (Dollas) முதலிய படைத் தலைவர்கள் எட்டப்ப நாயக்கரை நல்ல வழிகாட்டியாகவும், உள்ளாளாகவும் உள்ளங்கொண்டு ஊக்கி எழுந்தார். படைகள் அடர்ந்து வடதிசை நோக்கித் தொடர்ந்து போயின. போக்கில் ஊக்கம் பொங்கி நின்றது.

சேனாதிபதியாகிய பானர்மேன் சேனைகளை அனுப்பி விட்டு அங்கு ஆகவேண்டிய காரியங்களை அதி விரைவாக ஆராய்ந்திருந்தான். ஒரு பிடி கண்டு உறு சுவை கொண்டுள்ளமையால் கட்டபொம்மையும் கட்டாயம் கைதியாக் கண்டுகொள்ளலாம் என்று வழிமேல் விழி வைத்து அவன் களி மிகுத்து நின்றான். நிற்பினும், இவ் வீரரது அடலாண்மையை நினைந்து அச்சமும் ஐயமும் கொண்டு மறுநாள் மாலையில் மீளவும் சில படைகளை வடதிசைக்கே மிடலுடன் ஏவினான்.

அவ்வளவோ டமையாமல் கலெக்டர் லஷிங்ட்டனைக் கொண்டு இந் நாட்டிலுள்ள எல்லாப் பாளையகாரர்களுக்கும் கடிதங்கள் எழுதுவித்தான். "பாஞ்சாலங்குறிச்சிப் பாளையகாரனாகிய கட்டபொம்மு இப்பொழுது வெளியேறியுள்ளமையால் அவனுக்கு யாரும் சிறிதும் இடம் கொடுக்கலாகாது. கொடுத்தால் குடிகேடு நேரும். அவனைக் கையோடு பிடித்துக் கொடுப்பவர்க்கு உயர்ந்த வெகுமதிகள் உவந்து கொடுக்கப்படும். மேலும் கும்பினியாருடைய தயவுக்கு அவர் பாத்திரராய் இந்நாட்டில் தலைமையுடன் நிலைபெற்று வாழலாகும். இக் கட்டளையைக் கவனத்தில் வைத்துக், காலத்தை வீண்போக்காமல் விரைந்து முயன்றவர் சிறந்த பயன் பெறுவர்; ஊக்கி உழைப்பவரைக் கும்பினி நோக்கி நிற்கின்றது" என இங்ஙனம் வரைந்து விடுத்த கலெக்டருடைய உத்தரவுகள் இடங்கள் தோறும் பறந்து சென்றன.

இன்ன விதமான சன்மானங்களும் மரியாதைகளும் எய்துவனவாயிருந்தும் இம் மன்னருக்கு விரோதமாய் வெளிவர யாரும் விரைந்து துணிந்திலர். ஊதியம் கருதித் தீது செய்திலரேனும் இவருக்கு இடம் கொடுக்கவோ, வேறு வகையான உதவிகள் செய்யவோ உள்ளஞ்சி ஒதுங்கி நின்றார். சிலர் கும்பினிக்கு நம்பிக்கையாக உதவி செய்வார் போன்று கபடமாய் நின்று கரவுடன் நடித்தார். கூடிப் போன படைகள் நாடும் காடும் தொடர்ந்து ஓடி ஓர்ந்து தேடலாயின.

இருபத்தைந்தாவது அதிகாரம்

மந்திரி மடிந்தது.

மந்திரிப் பிள்ளை பிடிபட்டு வந்திருப்பதைக் குறித்துக் கும்பினியாருக்குப் பானர்மேன் நீண்ட கடிதம் ஒன்று எழுதினான். அதில், அவர்மீது அவன் கொண்டிருந்த கடுப்பும்,

கொதிப்பும் கருத்தும் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. சில அடியில் வருவன காண்க.

மாட்சிமை தங்கிய கும்பினிக்கு வணக்கமாய் எழுதிக் கொண்டது:— "இங்கே கொடும் பகையாய் நீண்டிருந்த கட்டபொம்மு நாயக்கர் சில கூட்டத்துடன் கோட்டையை விட்டு வெளியேறி விட்டார்; நாளது 9-ந் தெய்தி பகல் 10 மணிக்குக் கோட்டை பிடிபட்டது. ஓடிப்போன கட்டபொம்மை இடையே கோலார்பட்டியில் போய் நம் படைகள் வளைந்து கொண்டன. அதில் அகப்படாமல் எப்படியோ குதிரை யேறி அவர் தப்பிப் போய் விட்டார். அவருடன் ஆறு பேர் குதிரைகளில் பின் தொடர்ந்து போயிருக்கிறார். தானபதி சுப்பிரமணிய பிள்ளை யுள்பட 34 பேர் பிடிபட்டு வந்துள்ளார். பிள்ளை கைதியாய் என் கைவசம் வந்துள்ளதை நினைந்து நான் பெரு மகிழ்ச்சி அடைந்திருக்கின்றேன். அவன் ஒருவன் அகப்பட்டதே நம் வெற்றிக்கெல்லாம் அறிகுறி யாகும். ஜமீன்தார் இன்று பிடிபட்டு வந்திருந்தாலும், இப் பிள்ளை வரவில் கொண்டது போல் என் உள்ளம் களித்திராது. வெள்ளையர் ஆட்சிக்கு இவன் ஓர் வேர்ப் புழுவாய் உள்ளவன். அஞ்சா நெஞ்சனாகிய அக் கட்டபொம்மைப் பலவகையிலும் நெஞ்சம் திரித்துக் கெட்டவனாக்கி நம்மேல் மிகவும் வன்சின மூளும்படி செய்தவன் இவ் வஞ்சகனே யாவன். வெளி நாட்டினர், இங்கே வியாபாரம் செய்து பிழைக்க வந்தவர், பிழைகள் புரிபவர், மெலியர், கொடியர், சூதர் என எங்கும் நம்மை இளிவாகத் தூற்றி நம் நெல்லைக் கொள்ளை செய்து அல்லல் பல ஆற்றிச் சுதந்தரத்தை என்றும் நிரந்தரமாக நிறுத்தி வரி தரா வகை மறுத்துக் கட்டபொம்மை ஒட்டாரம் செய்து வரும்படி ஊக்கி நம் பட்டாளங்கள் பல பாழடையுமாறு மூட்டி விட்ட இப் படுகோளனைத் தூக்கில் இட்டால் அன்றி நமக்கு ஆக்கம் உண்டாகாது. இவன் ஒருவன் மட்டும் தொலைந்தால் நாம் என்றும்

தொலையா வெற்றி யுடையராய் இங்கே நிலையா யிருக்கலாம். இக் கொடியவனது நிலைமையைப் பல வகையிலும் தெளிவாக நேரறிந்து கும்பினிக்கு நலமாக முடிவு செய்துள்ளமையால் எனது காரிய நிலைமையைத் தலைமை அதிபதிகள் தவமுகக் கருத மாட்டார்கள் என்று நான் உறுதியாக நம்பியிருக்கிறேன்'' என இங்ஙனம் கொலை நோக்கோடு எழுதி விடுத்தான்.

இதனால் அச்சேனுபதியின் மன நிலையும், இத் தானுபதியின் வினை நிலையும் இனிது புலனும். இவ்வாறு மேலே எழுதி யனுப்பி விட்டு, இரண்டு நாள் வரையும் இடை யாறிப் படைகளுடன் அங்கு அவன் கொடிதாய் இருந்தான்.

தானுபதி தவித்து நொந்தது.

பிடியுண்ட பிள்ளை சிறைக்குள்ளே பெருங் கலக்கத்துடன் வருந்தி யிருந்தார். பதி விட்டுப் பெயர்ந்தது மதி கெட்ட செயல் என மறுகி நொந்தார். மன்னன் சொல்லைக் கேளாமல் மடத்தனம் செய்து இடையே இப்படிக் கேடு அடைய நேர்ந்ததே! என் சொல்லை நம்பி வெளியேறிய அவர் அல்லல் அடையும் தோறும் 'பிள்ளை கெடுத்தானே!' என்று என்னை எள்ளி இகழ்வரே! இனி என்ன செய்வது? என இன்னவாறு எண்ணி யுளைந்து இன்னல் மீக்கூர்ந்து இடருள் ஆழ்ந்து படருழந் திருந்தார். அவரது நிலையினைக் கண்டு தம்பியும் கலங்கித் தளர்ந்து நைந்தார். "அண்ணு! துரை உங்கள் மீது கொடுங் கோபங்கொண்டு கொதித்திருக்கின்றுரே! என்ன செய்து விடுவாரோ தெரியவில்லையே?'' என ஏங்கி மொழிந்தார்.

சுப்பிரமணிய பிள்ளை:— சண்டை நடந்த பொழுது நான் கோட்டையில் இல்லை ஆதலால் என் மேல் அவனுல் என்ன குற்றம் சொல்ல முடியும்? அந்த எட்டையாபுரத்தான் உள் துப்பாயிருந்து உளவு சொல்லித் தூண்டி யிராவிட்டால் நமக்கு இப்படி இழவு வந்திராது; இருக்கட்டும்; எப்படியும்

தப்பி நான் வெளியேறிய பிற்பாடு அவன் பாளையம் பாழ்ாகும் படிக்கான வேலையைச் செய்கிறேன்.

வீரபத்திர பிள்ளை :— ண்ணு! என்ன நீங்கள் இப்படி என்னுகிறீர்கள்! துரை இருக்கிற நோக்கத்தைப் பார்த்தால் நம்மை வெளியே விடுவார் என்று தோன்ற வில்லையே; பட்டாளங்கள் கட்டாகக் காத்திருக்கின்றனவே; இந்தக் கட்டாப்பில் நாம் என்ன செய்ய முடியும்?

சுப்பிரமணிய பிள்ளை:—பட்டாளங்கள் இருந்தால் என்ன? முட்டாள்தனமாகவா காரியம் செய்வான்? ஒழுங்கா விசாரணை செய்துதானே தீர்ப்புக்கு வருவான். அப்பொழுது பார்த்துக் கொள்கிறேன். முன்னம் கும்பினி அதிபதிகளிடமே நான் நேர் நின்று பேசிக் காரியத்தை முடித்து வந்திருக்கிறேன்; இடையில் வந்த இவன் தலைவர்களிடம் கலந்து ஆலோசியாமல் தானுக நம்மை என்ன செய்துவிடுவான்?

வீரபத்திர பிள்ளை :— ஐயோ! அண்ணு! படைத் தலைவனுக்குக் கொல்லும் கொலையாதி எல்லா அதிகாரங்களையும் கொடுத்திருப்பார்களே! இவர் வைத்ததுதானே சட்டம். இவருடைய மனம் போல இங்கே என்னமும் செய்யலாமே!

சுப்பிரமணிய பிள்ளை :— இவன் வரம்பு மீறி ஒன்றும் செய்ய முடியாது. நாம் நேரே திருச்சினுப்பள்ளிக்காவது சென்னபட்டணத்துக்காவது சென்றிருந்தால் இந்த இன்னல் வந்திராது; தலைவர்களைக் கண்டு பேசியிருப்பேன்! எல்லாம் நலமாய் முடிந்திருக்கும். நாம் ஒன்று நினைக்கத் தெய்வம் ஒன்று நினைத்ததே! இனி அதை நினைத்து என்ன செய்ய? வருவது வரட்டும். பொறுதியா யிருப்போம்.

இவ்வாறு இருவரும் இரவு உரையாடி யிருந்தார்.

மறுநாள் விடிந்தது. தான் கருதியுள்ளதை உறுதியுடன் முடிக்கச் சேனுபதி ஊக்கி எழுந்தான். பட்டாளங்களைக்

கட்டாக நிறுத்திஞன். தக்க துணேவர்களேப் பாதுகாப்போடு பக்கமுறச் செய்தான். அயலிலுள்ள ஜமீன்களிலிருந்து சில தாஞபதிகளேத் தந்திரமாக அங்கு வரவழைத்திருந்தான். அரண்மனே யருகே அமைத்திருந்த தன் கூடாரத்தின் முன் அனேவரும் வந்து கூடியிருந்தார். சூரியன் உதயமாகி ஏழரை நாழிகை அளவில் அதாவது செப்டம்பர் மாதம் பதின்மூன்ருந் தேதி (13—9—1799) முற்பகல் 9 மணிக்குச் சிறையி லிருந்த தாஞபதியையும் அவர் தம்பியையும் கொண்டுவரும்படி சேஞபதி பணித்தான். சேவகர்கள் கொண்டுவந்து நிறுத்திஞர். பாவம்! பிள்ளே நிலே அன்று பரிதாபமா யிருந்தது. நாளும் சிவபூசை செய்கின்ற அவர் நாலு நாளாகக் குளிப் பொன்று மின்றி அழுக்குடையுடன் அங்கு அவலமாய் வந்து அலமந்து நின்ருர். நகரிலுள்ளவர் யாவரும் நிகழ்வது என்னவோ? என ஆவலோடு கூடி அயலெங்கும் நிறைந்து நின்ருர். நாகலாபுரம் அன்று ஏகக் கலக்கமாய் இனேந்து நின்றது.

கொலே புரிந்தது.

நீதி விசாரிக்கும் பாவனேயாகச் சிலரை முன்னுற நியமனம் செய்துகொண்டு சேஞபதி விசாரணே தொடங்கிஞன். நேர் நின்ற தாஞபதியை நிமிர்ந்து நோக்கி, “பிள்ளேயே! கும்பினி நெல்லேக் கொள்ளே செய்தாய்! கொலேகள் விளேத்தாய்; எல்லே மீறி எம் குடிகளுக்கு இடர் மிக இழைத்தாய்; எங்களுக்கு வரி தரவொட்டாமல் உன் ஜமீன்தாரைத் தடுத்து இடையூறுகள் பல இடையருது செய்துள்ளாய்; உன்னுடைய கொடுஞ் செயல்கள் நெடுந் துயரங்களாய் நீண்டு கும்பினியாருக்குக் கொதிப்பை விளேத்துள்ளன; ஆதலால் சட்டப்படி இன்று உனக்குத் தூக்குத் தண்டனே விதித்திருக்கின்றேன்” என்று அவன் உருத்துச் சொன்னுன். அச் சொல்லேக் கேட்டவுடனே பிள்ளே உள்ளங் கலங்கி உறுதி குன்றித் தம் பெருமித நிலேக்குப் பிழை யுண்டாகும்படி சில பிதற்றலாஞர்: “துரைகளே! இனிமேல் ஒரு தவறும் செய்யேன்; என்

பதவியை விட்டு இன்றே விலகிக் கொள்ளுகிறேன்; இம்முறை என்னை *மன்னித்தருளுங்கள்" என்று மறுகி நின்று உருகி வேண்டினர். அவன் யாதும் இரங்காமல் அருகே நின்ற படைவீரரை ஆர்த்து நோக்கினன். உடனே கொலையாளிகள் பாய்ந்து பிள்ளையைத் துடிக்கப் பிடித்தார். அருகு நின்ற தம்பி "ஐயையோ! அண்ணா!" என்று அலறிக் கூவினர். அயலே நின்ற நகர மக்களெல்லாரும் அஞ்சி மறுகினர். பிடித்த அப்பதகர் யாதும் தாழாமல் கடுத்துக் கொண்டு போய் எல்லாருக்கும் தெரியும்படியாக வெளியே நின்ற ஓர் பெரிய வேப்பமரத்தில் பிள்ளையைக் கொடிதாய்த் தூக்கி விட்டார். பாவம்! தானபதி மானங்குலைந்து துள்ளித் துடித்துத் துயரமாய்த் தூங்கி உயிர் நீங்கினர்.

தலை அரிந்தது.

இறந்து போன பின்னரும் என்றும் மறந்து போகாத படி அச்சேனதிபதி ஈனமான ஓர் வன்கொடுமையை இரக்க மின்றிச் செய்தான். அச் செயலை இன்று நினைப்பினும் நெஞ்சை வருத்தும். பிணமாய்க் கிடந்த இப்பிள்ளை தலையை அறுத்து எடுத்துக் கொண்டு போய்ப் பாஞ்சாலங்குறிச்சிக் கோட்டை முன்னே நெடிய கழு ஒன்று நாட்டி அக் கொடிய ஈட்டி முனையில் அதனை மாட்டி வைக்கும்படி பணித்தான். முண்டம் நாகலாபுரத்தில் நரி நாய்களுக்கு இரையாய் நாறிக் கிடக்க, மண்டை பாஞ்சைப்பதி முன் கண்டவரெல்லாரும் கலங்கி அஞ்சக் கழிந்து நின்றது.

இதனல் அவனது கொலையஞ்சாத நெஞ்சு நிலையும் கொடுமையும் வன்மமும் அறியலாகும்.

பிள்ளையைத் துள்ளத் துடிக்கக் கொல்லவும், கொலை யுண்டபின் தலையைக் கொய்து இப்புலை நிலையில் வைக்கவும்,

---

* இங்ஙனம் இழிந்து மொழிந்தது அவன் மனம் இரங்கி விட்டு விடுவான் என்று கருதி. அபாயத்தில் தப்ப உபாயம் நாடியபடி இது. எதுவாயினும் மரணபயம் அவரை மறுகச் செய்ததென்று தெரிகின்றது.

அவரைப் பிடித்துக் கொடுத்த எட்டப்ப நாயக்கருக்குப் பெரும் பரிசில் தரவும், அவன் குற்ற விசாரணை செய்வதற்கு முன்னதாகவே தன் நெஞ்சுள் குறிக்கொண்டிருந்தான். அவ்வுண்மை கவர்னர் ஜெனரலின் காரியதரிசி யாகிய வெபு துரைக்குச் செப்டம்பர் மாதம் பதினோராந் தேதி அவன் எழுதியுள்ள கடிதத்தால் தெளிவுறுகின்றது. அந்த அசல் கடிதத்திலிருந்து சிறிது அடியில் வருவது காண்க.

"Subramaniya Pillai is this instant brought a prisoner to my tent. I have given directions, that the Etteapuram—man's party, which came in charge of him, may be handsomely rewarded, and that Subramaniya Pillai shall be hanged in the most conspicuous part of the village of Nagalapuram, and his head afterwards carried and fixed on a pike at Panjalamcourichy."

(Signed) JOHN BANNERMAN,
Camp at Nagalapuram,
11th Sept. 1799.

என வரும் இதனால் அவன் மனநிலை புலனாம்.

பிள்ளையை நேரே விசாரிக்கு முன்னரே உள்ளத்தில் இவ்வாறு உறுதி செய்துள்ளமையால் இதில் எவ்வளவு நியாயம் அமைந்திருக்கும் என்பது எளிது தெளிவாம். இவ்வளவு கொடுந் தண்டனையைத் தானுபதிக்கு விதித்து ஈனப்படுத்தியது மிகவும் அநீதியேயாம் என அக்காலத்தில் பலரும் கொதித்து நின்றார் ஆயினும் கும்பினியின் அதிகார ஆற்றலுக்குப் பயந்து யாதும் எதிர்த்துப் பேசாமல் இரங்கி இருந்தார். நாட்டிலுள்ள மற்றவரெல்லாரும் அச்சமுற்று அடங்கி விடுவார் என்னும் இச்சையால் இப் பச்சைக் கொலையைப் பானர்மேன் உச்ச நிலையில் இங்ஙனம் ஊக்கிச் செய்தான். இக் கொலை நிலையில் பலரும் நிலைகலங்கி நின்றார்.

ஆதலால் பின்பு எங்கும் தலை நிமிர்ந்து அளவிலதிகாரத்தை ஆங்காங்கு ஊக்கமாக அவன் ஆற்றிவந்தான்.

தாம் பிறந்த நாட்டில் சிறந்திருந்த ஒரு பிள்ளையைப் பிடித்து அயல் நாட்டினர்பால் கொலை செய்யக் கொடுத்து அதற்கு விலையாகச் சில வெகுமதிகளைப் பெற்ற எட்டப்ப நாயக்கரை அன்று எல்லாரும் இகழ்ந்து திட்டினர். திட்டுப் பட்டாலும் பட்டமும் பதவியும் ஒட்டிய துணையும் அவரை ஊக்கி நின்றன. ஆதலால் ஒன்றையும் கருதாமல் அவர் உறுதி கொண்டு நின்றார்.

பிள்ளையைக் கொன்று இங்ஙனம் பேரிழவு கூட்டிய பின்பும் அவரது தம்பியுள்பட அங்குக் கைதியாய் நின்ற 33 பேரையும் விடுதலை செய்யாமல் மீளவும் கொடிய நிலையில் சேனாபதி சிறையில் அடைத்து வைத்திருந்தான்.

பின்னும் ஒரு கொலை.

அதன் பின் நாகலாபுரம் ஜமீன்தாருடைய தம்பியாகிய சவுந்தரபாண்டிய நாயக்கரைக் கொண்டு வரும்படி செய்தான். அவர் ஜமீன் மானேஜராய் அமர்ந்து வேண்டிய காரியங்களை ஆண்டகைமையுடன் செய்து தமையனுருக்குப் பலவகையிலும் துணைபுரிந்து வந்தவர். நல்ல அழகர். அஞ்சா நெஞ்சர். மந்திரியாகவும் தந்திரியாகவும் மருவி நின்று அரிய வினைகளை ஆற்றி நின்றார். ஆள் வினையிலும், வாள் வினையிலும் வல்லவரான அவர் பிள்ளை போலவே வெள்ளையரை யுள்ளிகழ்ந்து வெளியில் அவரது ஆட்சியில் அல்லல் புரிந்து வந்தார். கும்பினியாருடைய ஆணைக்கு அடங்காமல் யாண்டும் தன் மூப்பாகத் தழைத்து வந்தமையால் கடுப்பு மீக்கொண்டு அவரை அடக்கத் துணிந்து பானர்மேன் படைகளை அனுப்பிப் பிடித்து வரச் செய்தான். முதல்நாள் இருபது நாழிகைக்கு அதாவது செப்டம்பர் மாதம் 12-ந் தேதி (12—9—1799) பிற்பகல் 2-மணிக்கு அவர் கைதியாய்ப் பிடிபட்டு அங்கு வந்து சேர்ந்தார்; பிள்ளைக்கு மரண

தண்டனை விதித்தவுடனே அவரை நேரே கொண்டு வந்து நிறுத்தினர். நின்ற அவரை அவன் கன்றி நோக்கி, "நீ கும்பினிக்கு விரோதமாய்ப் பல வம்புகள் செய்திருக்கின்றாய்; அறப்புக்கோட்டை, கோபாலபுரம் முதலிய இடங்களில் கொள்ளைகள் புரிந்து தொல்லைகள் செய்துள்ளாய்; எங்கள் எல்லையை மீறி அல்லல் புரிந்துள்ள பொல்லாதவனான உன்னைக் கொல்லும்படி தூக்குத் தண்டம் இன்று சொல்லியிருக்கிறேன்" என்று சொல்லி முடித்தான்.

அக் கொடுஞ் சொல்லைக் கேட்டவுடனே அவர் யாதும் அஞ்சாமல் பல்லைக் கடித்துப் படு சினம் கொண்டு நேரே அவனைப் பார்த்துச் சில சொல்லலானார்:— "நீ மிகவும் நல்லவன்போல இல்லாத வம்புகளை எல்லாம் சொல்லி என்னைப் பொல்லாதவன் என்று கொல்லக் குறித்தாய்! இந் நாட்டிலுள்ளவர்கள் கோட்டிக்காரப் பயல்களென்று நீ ஏளனமாக எண்ணிக் கோழைகளான சில கோளர்களை உள்ளாளர்களாகத் துணைக் கூட்டிக்கொண்டு கூட்டமாய்த் திரண்டு இந் நாட்டை அடக்கி மேலாளாய் நின்று ஆள நினைந்து நீள இந்த இழவு கூட்டி வருகின்றாய்! உன் நிலையை முன்னமே அறிந்திருந்தால் நேரே வந்து உன்னைக் கொன்று தொலைத்திருப்பேன்; சமயம் தப்பிவிட்டது; இன்று பேசி யாவது என்?" என்று கையிலுள்ள விலங்கை அசைத்துக் காட்டி அவர் கொதித்துப் பேசவும் துரை அச்சத்தோடு படைகளை ஆர்த்துப் பார்த்தான். உடனே பட்டாளங்கள் பாய்ந்து அவரைக் கட்டாகப் பற்றிக்கொண்டன. சொந்த ஊராகிய அந்த நாகலாபுரத்திலேயே தூக்கினால் ஏதேனும் பொது ஜனங்களால் இடர் நேரும் என்று தெரிந்து சர்ஜன் என்னும் தளகர்த்தனுடைய தலைமையின் கீழ் சிறந்த படைப் பாதுகாப்புடன் கொண்டுபோய் இராமநாதபுரம் எல்லையில் உள்ள கோபாலபுரம் என்னும் ஊரில் அவரைத் தூக்கிவிட்டார். அங்கே அவர் துடித்து மாய்ந்தார். ஜமீன்தாராகிய இரவப்ப

நாயக்கரைக் கைதி யாக்கிச் சென்னைக்கு அனுப்பிவிட்டு ஜமீனைச் சேனபதி கவர்ந்து கொண்டான். நாகலாபுரம் ஜமீன் கும்பினிக்கு உரிமையாயது எனக் கொடி நாட்டிக் குடிகளுக்கு அறிவிக்கப் பட்டது.

இரண்டு தானபதிகளை ஏக காலத்தில் சாக அடித்து, நாகலாபுரம் ஜமீனைக் கவர்ந்து, இவ்வாறு வேகங்காட்டி, வேறுள்ள தானபதிகளுக்கும் ஜமீன்களுக்கும் அச்சமூட்டி, எச்சரிக்கை செய்து, தனது அதிகார ஆற்றலை எங்கும் அதிகமாகப் பரப்பி உச்ச நிலையில் சேனதிபதி அங்கு ஓங்கி நின்றான்.

பிள்ளை மனைவி உள்ளம் பதைத்தது.

தானபதிப் பிள்ளை இங்கே இறந்து பட்ட செய்தியைப் பாளையங்கோட்டையில் கும்பினியாருடைய பாதுகாவலில் சிறையிருந்த அவருடைய மனைவி கேள்வியுற்றுக் குலை துடித்துத் தலையில் அடித்துத் தரையில் விழுந்து நிலை குலைந்து புரண்டு ஐயையோ! தெய்வமே! என்று அலறி அழுதாள். அவலமாய் உருண்ட அவள் சென்ற நிகழ்ச்சிகளையெல்லாம் சேர நினைந்து தேம்பிப் புலம்பினள்.

"பொல்லாத கனவுகண்டேன் போகாதீர்! என்றன்று
சொல்லாடி முன்மறுத்தேன் சொல்மறுத்துப் போயந்தோ!
நெல்வாரி வந்ததனல் நீண்டகொடும் பழிமூண்டு
வல்வாயர் வன்கையால் மாண்டிடவும் வந்ததுவே. (க)

பாராளும் மன்னனுக்குப் பாரமதி மந்திரியாய்
நீராளும் நிலமெங்கும் நெடியபுகழ் பூண்டுநின்ற
பேராளா! என்னையிங்குப் பேர்ந்தொளிந்தீர்! பேராத
காராளர் குலமணியே! கண்மணியே! காண்பதென்றோ?" (உ)

என இன்னவாறு பன்னிப் புலம்பிப் பரிந்து துடித்து ஒரு வகையினும் ஆறுமல் பரிதாபமாய்ப் பட்டினி கிடந்து படுநிலையில் உயிரை விட்டுவிடத் துணிந்து தலைவிரிகோலமாய்

அங்கு உருமாறிக் கிடந்தாள். அவளது அல்லல் நிலையை நோக்கி உள்ளங் கரைந்து அங்கு உள்ளவரெல்லாரையும் விடுதலை செய்துவிட வேண்டும் என்று சிறை அதிகாரி கலெக்டருக்கு எழுதினான். அவ் எழுத்து வரவும் அவர் சிறையின் இயல்பு தெரிந்தார். குறித்த பிள்ளை கொல்லப் பட்டதனால் சிறையில் உள்ள அவரது மனைவி உறவின ரெல்லாரையும் விட்டுவிடும்படி ஆங்கிருந்து உத்தரவு வந்தது. வரவே தானுபதியின் மனைவியாகிய முத்துவடிவு, மகன் வெள்ளைச்சாமி என்ற வேலாயுதம் பிள்ளை, மைத்துனன் இராமநாத பிள்ளை, மருமகன் அநவரதம் பிள்ளை முதலிய அனைவரையும் விரைவில் விடுதலை செய்தார். சிறை நீங்கிய அவர் பின்பு தங்கள் சொந்த ஊராகிய ஒட்டப்பிடாரம் போய் வாட்டமுடன் வாழ்ந்து வருந்தி இருந்தார்.

ஆற்றூரில் முற்றுகையிட்டு அன்று கவர்ந்துகொண்டு வந்திருந்த மற்றப் பொருள்களெல்லாம் கும்பினிக்கு உரிமை யாய்ச் சேர்க்கப்பட்டன. "ஒரு நெல் எடுத்ததால் உள்ள வெல்லாம் இழந்து பிள்ளை உயிரும் ஒழிந்தாரே!" என அங்குள்ளவரெல்லாரும் பரிந்து பேசி இரங்கி நின்றார்.

செல்வம் கல்வி சொல்வன்மை அதிகாரம் முதலியன யாவும் அமைந்து சிறந்த செல்வாக்கோடு உயர்ந்திருந்த தானுபதிப் பிள்ளை இறந்துபோன செய்தி எங்கும் பரந்து நின்றது. அவரது பிரிவில் இகல் கொண்டவர் நகல் கொண்டனர்; உறவினர் துயர் கொண்டனர்; பொது மக்கள் ஒரு பக்கமும் சாராமல் உள்ளூற வருந்தி வெளியே கும்பினி அதிகார நிலையை வியந்து மருண்டு வெருண்டு நின்றனர்.

வேறு தானுபதிகளுக்கும் வெந்துயர் புரிந்தது.

பிள்ளையை இங்ஙனம் அழித் தொழித்த பின்னர்ப் பாஞ்சாலங்குறிச்சிக்கு உரிமையாய் நின்ற மற்றைப் பாளையங் களிலுள்ள தானுபதிகளையும் சேனுபதி ஒழிக்கத் துணிந்தான்.

அங்காங்குத் தக்க படைகளை ஏவி அவரனைவரையும் ஒக்கப் பிடித்துவரச் செய்தான். அதில் பிடிபட நேர்ந்தவர் நாகலாபுரம் ஜமீன் மானேஜராய் இருந்த சாத்தூரப்ப பிள்ளை ஒன்று, கோலார்பட்டி ஜமீன்தார் மைத்துனனும் மானேஜரு மான சவுந்தரலிங்க நாயக்கர் இரண்டு, குளத்தூர்த் தானாபதி ஆறுமுகம் பிள்ளை மூன்று, காடல்குடித் தானாபதி கோமதிநாயகம் பிள்ளை நான்கு, ஏழாயிரம்பண்ணைத் தானாபதி தருமப்பெருமாள் பிள்ளை ஐந்து பேர்கள் என்க. இந்த ஐந்து பேரையும் கும்பினிப் படைவீரர் கைப்பிடியாகக் கவர்ந்து கொண்டுவந்தார். இவருள் தருமப்பெருமாள் பிள்ளையைப் பிடிக்கும் காலத்தில் அவருடைய மனைவியாகிய பகவதி என்பவள் மிகவும் கலங்கி அலறி அழுதாள். அவளது அவல நிலையைக் கண்டு அவர் பெரிதும் கவலை கொண்டார் ஆயினும் கல்வி யறிவுடையவ ராதலால் அவளை ஆற்றித் தேற்றினர். "நீ யாதும் வருந்தாதே; நீர்மேல் குமிழிபோல் நிலையில்லாத இப் புலை வாழ்வை நிலை என்று எண்ணி ஏன் இப்படி நீ நெஞ்சம் கவல்கின்றாய்? நாம் முன்னம் எத்தனையோ பிறவிகள் எடுத்து வந்துள்ளோம். புல்லாய்ப் பூடாய்ப் புழுவாய் மரமாய்ப் பல் வகை மிருகங்களாய் நல்ல மனுக்களாய் எல்லை யில்லாத காலம் பிறந்து பிறந்து இறந்துவருகின்றோம். கொள்ளி வட்டமும் காற்றாடியும் போல் ஓயாது சுழன்று வரும் இவ் வுலக வாழ்வில் நிலையானது ஒன்றும் இல்லை; எவ்வளவு சிறந்த நிலையினரும் விரைந்து நிலை குலைந்து போகின்றார்; இந் நாடெங்கும் தலைமை அதிபதியாய் நிலவிநின்ற மகா வீரரான பாஞ்சாலங்குறிச்சி மன்னரே பதி பெயர்ந்து போய்த் துயர் புகுந்துள்ளார் என்றால் விதியினை வெல்ல யாரால் முடியும்? எல்லாம் ஊழின்படியே முடியும். நான் நல்ல வினைகளையே செய்திருக்கிறேன் ஆதலால் அல்லல் ஒன்றும் வராது; இப்பொழுது கும்பினி அதிகாரியாய்ப் பெரிய படைகளோடு வந்திருப்பவர் இங்குள்ள பாளையகாரர்களைப் பயமுறுத்திப்

பணிவு காணத் துணிவு கொண்டிருப்பதாகத் தெரிகின்றது; அவாது நிலை தெரிந்து எனது நிலைமையை அறிவித்து நேரே வந்துவிடுவேன்; நீ யாதொன்றும் மறுகாதே'' என்று உறுதியுரை கூறி உள்ளம் தேற்றி அவர் ஒதுக்கி வந்தார்.

இவ்வாறு பிடிபட்டுவந்த அவ் ஐவரையும் யாதொன்றும் நேரே விசாரித்து நீதி புரியாமல் ஆயுள்வரையும் அயலிடம் போயிருக்கும்படி சேனுபதி நாடுகடத்தி விட்டான். ஒரு தானுபதிமேல் இருந்த கோபத்தால் அவரோடு தொடர்பாய்த் தமரோடு இருந்த எல்லாரையும் இங்கு இல்லா வகை செய்து அல்லற் படுத்தியது மிகவும் அநியாயமே யாம்.

அதன்பின் முன்பு இறந்துபோன பிள்ளைக்கு உரிமையாய் ஒட்டப்பிடாரம் முதலிய இடங்களில் இருந்த மாடு, மனை, நிலம், புலம் முதலிய எல்லாப் பொருள்களையும் கணக்கு விடாமல் ஆராய்ந்து கலெக்டர் லஷிங்ட்டன் மூலம் கவர்ந்து கொண்டு அச் சேனைத் தலைவன் ஏனைத் துணைவர்களுடன் மேல் ஆகவேண்டிய காரியங்களை வேகமாய் ஆற்றிவந்தான்.

மந்திரிப் பிள்ளை முடிவு இவ்வாறு முடிந்தது; இனி மன்னன் நிலையை மறுகிப் பார்ப்போம்.

இருபத்தாருவது அதிகாரம்.

மன்னன் அலைந்தது.

அன்று கோலார்பட்டியில் சுற்றி நின்ற படைகளை வெட்டி இடைவெளி யேறி வடதிசை நோக்கி ஆவி போவது தெரியாமல் கடு வேகமாய்த் தாவிப்போன குதிரையில் இம் மன்னர் வாளிப் போனர். உடன் தொடர்ந்து போன அறுவரும் இடம் பிரியாமல் ஊக்கிச் சென்றார். அங்ஙனம் செல்லுங்கால் டல்லாசு (Dollas), போயேன் (Bowen) என்னும்

தளகர்த்தர் இருவரும் குதிரைப் படைகளை அதி வேகமாகச் செலுத்தி இவரைப் பிடித்துவிடலாம் என்று கடுத்துப் பின் போனர். அவ் ஏழு குதிரைகளும் ஊழிக் காற்றெனத் தூளி பறக்கத் துள்ளித் தாவி அள்ளிப் போகவே அவர் அயர்ந்து சோர்ந்தார். சிறிது தூரம் கடந்தபின் இவரிடம் தனியே நெருங்கவும் அஞ்சித் தவித்து மீண்டார். வேட்டையில் தப்பிய புலிப்போத்துகள் போல் இவர் கெலித்துப் போக அவர் சலித்து வந்து சாம்பி நின்றார். இகல் கடந்து இவர் எழுந்து போன நிலையை நினைந்தபோதெல்லாம் எதிரிகள் நெஞ்சில் அச்சமும் திகிலும் உச்சமாய் ஓங்கி நின்றன.

கடிய வேகமுடைய 200 குதிரையாளர்களும், கொடிய வெடி வேல்களையுடைய 1100 படைவீரர்களும் இடைவெளி யின்றி அடைய வளைந்து அடுதிறலுடன் ஆர்த்து நின்ற பொழுது தமது புரவியை யூர்ந்து நேரே பாய்ந்து நேர்ந்தவரை யெல்லாம் தம் வடிவாள் ஒன்றால் முடிய நூறிக் கடிது வெளி யேறி வடதிசை வழியே அடலுடன் போன இவ் ஆண்டகை யாளரின் அருந்திற லாண்மையை ஈண்டுச் சிறிது எண்ணி நோக்கினல் ஏழை நெஞ்சினர் இரங்கிக் கண்ணீர் சிந்துவர். வீர நெஞ்சினர் வியந்து விறல் மீக் கொள்ளுவர்.

ஏறிப்போன பரிகள் இடையே இறந்தது.

யாரும் மீள முடியாத கொடிய அபாய நிலையில் நின்று தீரமோடு வெளியேறிய இவ் வீர மகன் அன்று பதின்காவத தூரம் கடுவேகமாய்ப் போனதனல் இடையே ஐந்து குதிரை கள் குடலறுந்து வீழ்ந்தன. அவற்றுள் மன்னன் குதிரை முன்னுற மாண்டது. முத்துராம் என்னும் பெயரை யுடைய அருமையான அப் பட்டக் குதிரை செத்து விழவும் இவர் சித்தம் கலங்கினர். அதன் உத்தம குணங்களை யெல்லாம் நினைந்து நினைந்து உள்ளம் உருகினர். வாயு வென்ன, மனம் எனப் பாயும் அத் தூய ஒண்பரி துள்ளி விழவும், தான் மாய

நேர்ந்தது என இவர் மாழ்கி மயங்கினர். அது வெள்ளை நிறம் வாய்ந்தது. அழகும் வேகமும் அறிவும் மிகவுடையது. இப் போர்வீரரிடம் பேரன்பு கொண்டது. தன் தலைவனுக்கு அபாயம் நேர்ந்துள்ள தென்று தெரிந்து கடுவேகமாய்ப் பாய்ந்து நெடுந்தூரம் தாவி வந்தமையால் அவ்வாறு ஆவி போக நேர்ந்தது. அதன் அருமை பெருமைகளை நினைந்து ஆரு.த் துயருடன் இவர் மறுகலானர். அதன் கண்ணை நோக்கியும், முகத்தைப் பார்த்தும், வண்ணம் எண்ணியும் இவ் அண்ணல் உண்ணெகிழ்ந்தார். அது இறந்து படும் பொழுது இவரைக் கனிந்து நோக்கிக் கடைக்கண்ணீர் ததும்ப உயிர் நீத்ததைப் பார்த்து இவர் உள்ளமும் உயிரும் உருகி அலமந்தார். யாண்டும் அஞ்சா நெஞ்சராகிய இவர் அது மாண்டபொழுது மறுகி அழுதது போல் தம்முடைய வாழ் நாளில் ஒருநாளும் கண்டதில்லை. இங்ஙனம் உள்ளம் குழைந்து உயிர் உளைந்து நொந்து பின்பு அங்கோர் பள்ளம் தோண்டி அப் பரியினைப் புதைத்துவிட்டு வெள்ள நீர் விழி சோர இவர் மேல் விரைந்து போனர். வேகம் குறைந்து சாகும் நிலையில் மீதமாய் நின்ற இரண்டு குதிரைகளையும் போகும் வழியில் கையகல விட்டு அறுவரும் இவர் பின் கால் நடையாய்த் தொடர்ந்து சென்றார். சிவிகை யூர்ந்தும் செழும் பரி ஏறியும் சிறந்த நிலையில் உவந்து வாழ்ந்து வந்த இவர் இப்பொழுது குடையும் செருப்பும் கூட இல்லாமல் கடு வெயிலில் புழுதி மண் சுட அடி வருந்த அவல நிலையில் வழி நடந்து போனர். எதிரிகள் படை மறுபடியும் எங்கிருந்தேனும் அடர்ந்து வந்துவிடுமோ என்று இடையிடையே அயல் நோக்கித் தொடர்ந்து பின்சென்ற தம்பியர் இவ் அண்ணல் அடி மண்ணில் அடிபட மறுகிப் போவதைக் கண்டு கண்ணீர் சொரிந்து கரைந்து சென்றார். முன் நடந்து பழகாமையால் அடியில் கொப்புளம் படர்ந்துபடப் பருவரலுழந்து திடங்கொள் சிந்தையால் வழியிடங்கள் பல விரைந்து கடந்து போயினர்.

ஆனியூர் அடைந்தது.

கல்லிலும் முள்ளிலும் நடந்து மெல்லடிபட்டு அல்லலுற்றழுங்கி ஒல்லையில் ஏகி அல்லிடை அடைய இவ் வல்லவர் ஆனியூர் என்னும் சிற்றூரை யடைந்தார்.

அவ்வூர் சிவகங்கை நாட்டின் வடமேற்கு எல்லையில் உள்ளது. அங்கு மறவர் மரபில் கள்ளர் என்னும் பிரிவினர் தங்கி இருந்தார். இரவில் வந்து பரிபவ நிலையில் ஓர் சாவடியில் அமர்ந்திருந்த இவரை அவர் கண்டார். உருவ நிலையை நோக்கி யாரோ ஒரு அரச குமாரன் என எண்ணி அருகு நெருங்கினர். உரிமையுடன் வினவினர். அயலில் நின்றவர் உண்மையை மெல்ல வுரைத்தார். பாஞ்சைப்பதி என்று அறிந்தவுடனே அவரனைவரும் இவர்மேல் வாஞ்சை மீக்கொண்டார். வணங்கி நின்று உவந்து உபசரித்து விழைந்து அழைத்துப்போய் விருந்து புரிந்தார். நெடுந்தூர மிருந்து கொடுந்துய ரடைந்து கடுங் களைப்போடு வந்த இவர் அன்று அவர் தந்ததை யுண்டு சிந்தை மகிழ்ந்தார். உடன் வந்தவரும் உணவருந்தி உவந்திருந்தார். துணைவர்கள் இவருடைய துயர் நிலையை நினைந்து மன மிக வருந்தி மருங்கமர்ந்து மறுகி யிருந்தார். பின்பு இவர் கண்ணயர்ந்து உறங்கினர். எண்ணருந் துயர்களையும் இடை யகற்றி எவர்க்கும் இன்ப நிலையமா யிருக்கின்ற உறக்கம் அன்று இவ் அண்ணலுக்கும் ஆறுதல் புரிந்து அமர்ந்திருந்தது. ஆதவன் எழும் வரையும் இவர் அயர்ந்து தூங்கினர். காலையில் எழுந்தார். மேலே போக விரைந்தார். பதி யிழந்து பகை கடந்து விதியிடை நொந்து வெம்மை மிகுந்து தம்மிடம் அடைந்துள்ள இவர் அயலகல்வதை யறிந்ததும் அவ்வூரவ ரனைவரும் ஒருங்கே திரண்டு பேரார்வத்துடன் வந்து இவர் முன் வணங்கி நின்று "பாண்டியா! இங்கேயே தங்கி யிருங்கள்; வேறெங்கும் போகவேண்டாம்; யார் வந்தாலும் மாரேற்று யாதொரு இடையூறும் நேராதபடி நாங்கள் பாதுகாத்து வருகின்றோம்"

என்று பரிந்து கூறினர். வலிய மன நிலையை யுடைய அவரும் இவரது மெலிவினை நோக்கி மெய்யிரக்கம் கொண்டார்.

* "வருத்தம் இகழ்வே வலியின்மை பெருமை
இரக்கம் தோன்றும் இந்நா லிடத்தே" (அகத்தியம்)

என்னும் இயல்விதிக்கு அவருடைய இயல்பு அன்று இனமாய் நின்றது. அவ்வூரரது அன்புடைமையை அறிந்து தம் அருகே நின்ற தம்பியர்களை நோக்கி, "இவர்களுடைய பண்புடைமையைப் பார்த்தீர்களா?" என்று இவர் பரிந்து மொழிந்து பரிவு கூர்ந்து நின்றார். பின்பு அவரது வேண்டுகோளுக்கு இணங்கி அங்கேயே இரண்டு நாள் அமர்ந்திருந்தார். இங்ஙனம் இருந்தால் எதிரிகள் அறிந்து வந்து இடர் செய்ய நேர்வர் என்று கருதிக் காளிமுத்து, பெரியநம்பி என்னும் தலைவர் இருவர் இந்த எழு பேரையும் அழைத்துக்கொண்டு போய் ஒரு மலைச்சாரலில் மறைவாக வைத்து மாண்போடு பேணி வந்தார். அவ்வூரவரும் இடையிடையே வந்து இதம் புரிந்து சென்றார். அத் தலைவர் இருவரும் சிறிதும் நிலை திரியாமல் உறுதியுடனின்று வேளை தவறாது உணவாதிகள் தந்து இரவும் பகலும் எச்சரிக்கையாய் உரிமையுடன் உதவி நின்றார். அவர்களுடைய உள்ளன்பையும் உபகார நிலையையும் கண்டு இவர் உள்ளம் உருகினர். தெய்வம் அனுகூலம் செய்து செரு வொழிந்து பதி புகுந்தால் அவர்க்குச் சில ஊர்களை உதவிப் பேருபகாரம் செய்யவேண்டும் என்று தம் உள்ளத்தே உறுதி பூண்டு இவ் வள்ளல் உறைந் திருந்தார்.

பிள்ளை சொல்லைக் கேட்டு வந்ததால் நேர்ந்த பெரும் பிழையை நினைந்து இடையிடையே பெரிதும் நொந்தார். அருகிருந்த துணைவரும் மறுகி நின்றார். அவர்க்கு உறுதி பல புகன்று பொறுதி யாக இவர் ஊக்கி வந்தார்.

---

* மக்கள் மனத்துள் இரக்கம் தோன்றும் இடம் குறித்தபடி யிது. வைப்பு முறையிலுள்ள நுட்பங்களை உய்த் துணர்ந்துகொள்க.

இப்படி இடைவழியில் இடருழந் திருந்த இவர் எப்படியும் சென்னபட்டணத்துக்காவது, அல்லது திருச்சினுப்பள்ளிக் காவது போய்க் கும்பினி அதிபதிகளைக் கண்டு தம்பதியில் வந்து படைத்தலைவன் செய்த கொடுமைகளையும் அதனல் நேர்ந்த அல்லல்களையும் எடுத்துச் சொல்லி எய்தி யுள்ள பகைமையை நீக்கி இதம் புரிந்துவர வேண்டும் என்று துணிந்து காலமும் இடமும் கருதிச் சாலவும் தவித்திருந்தார். இந்த நிலையில் வாரம் ஒன்று கழிந்தது.

வீரகஞ்சயன் வந்தது.

இங்ஙனம் இருக்குங்கால் ஏழாம் நாள் இரவு 7 மணிக்குக் காடல்குடி ஜமீன்தார் வீரகஞ்சய நாயக்கர் என்பவர் அங்கு வந்தார். அவர் இவர் மரபினர். உறவு முறையினர். உறுதி மிக வுடையவர். இவர் இடம் பெயர்ந்ததையும் இடையே அடைந்த அல்லல்களையும், எதிரிகள் மூண்டு நிற்கும் நிலைகளை யும் அறிந்து நெஞ்சம் இரங்கி நேரே கண்டு உடனிருந்து ஆன வரையும் உதவி செய்யவேண்டும் என்று உறுதிகொண்டு உறவுரிமையினல் பல இடங்களிலும் தேடிப் புலன் விசாரித்து இரவு பகல் நடந்து இறுதியில் அவண் வந்து சேர்ந்தார்.

அவரைக் கண்டதும் இவர் பெரு மகிழ்ச்சி அடைந்து உரிமையுடன் விரைந் தெழுந்து விழைந்து தழுவி, "தம்பி! நீ எப்படி இங்கு வந்தாய்?" என்று வியந்து வினவி நயந்து கொண்டாடினர். அநாதரவான நிலையில் நாதியான அவரது காட்சி இவருக்குப் போராதரவாய்ப் பேருவகை தந்தது. பின்பு அவரை அருகிருத்தி அமர்ந்து நோக்கி, "நீ எங்கிருந்து வருகிறாய்? நான் இங்கிருப்பதை எப்படித் தெரிந்தாய்? எவ்வழி வந்தாய்? அங்குள்ள நிலவரங்கள் என்ன?" என இன்னவாறு அவனுடன் சேமநலங்களை விசாரித்தார். இவர் விரும்பிக் கேட்ட கேள்விகளுக்கு அவர் ஒன்றும் விரைந்து பதில் சொல்லாமல் இவரிருக்கும் பரிதாப நிலையைப் பார்த்துப்

பார்த்துப் பரிதபித்தார். முன்னம் மன்னனாய் மன்னியிருந்த மாண்பையும், இப்பொழுது இன்னல் நிலையில் இழிந்திருக்கும் இயல்பையும், எண்ணி எண்ணிக் கண்ணீர் உகுத்தார். தன்னை யறியாமலே தவித்து அழுகின்ற அவரை இவர் அவித் தணைத்து ஆறுதலுறத் தேற்றினார். தேற்றியும் அவர் அவல மிகுந்து கவலையோடு சுழன்று புலம்பினார்.

"நின்றிருந்த நிலைஎன்னே! நிலைகுலைந்து மலையடைந்து
சென்றிருந்து நாட்கழிக்கத் தீவினையொன் றிருந்ததுவோ?
அன்றிருந்தே அமைச்சைநிலை அடக்காமை யால்அரசே!
இன்றிவ்வா றடைந்ததென இரங்கிமிக ஏங்கினான். (க)

வெற்றியே புரிந்துவந்த வேந்தனே! நம்முன்னோர்
பெற்றிருந்த பெருமையெல்லாம் பிள்ளைவந்து கெடுத்தானே;
கொற்றமலி தோக்கலவார் குலத்துக்கெல் லாம்பெரிய
குற்றமிக நேர்ந்ததுவே கோமகனே! எனக்குலைந்தான்." (உ)

இங்ஙனம் உள மிக வுருகி உரிமையுடன் மறுகிப் பலபல நினைந்து பரிந்து நொந்த அவரை இவர் உறுதி கூறி ஆற்றி அங்கு உற்றுள்ள நிலைகளை முற்றும் உரைக்க வேண்டினார்.

பிள்ளையின் இழவு சொல்ல நேர்ந்தது.

அவர் பரிபவத்துடன் உரை செய லானார். "தாங்கள் அன்று கோலார்பட்டியில் படைகளை யுடைத்துத் துணைவர்க ளுடன் வடதிசை வரவும் அங்கு உள்ளே நின்ற பிள்ளை முதலானவர்களைப் பிடித்துக்கொண்டார். உடனே சிறை செய்து நாகலாபுரத்திற்குக் கொண்டுபோய் அங்கே பட்டா ளங்களுடன் வந்து வெற்றியுடன் வதிந்திருந்த சேனாதிபதி முன் விடுத்தார். அவன் தானாபதியைக் கொதித்து நோக்கிக் கொடு மொழிகள் பல கூறி இரு தினம் சிறை வைத்து மூன்றாவது நாள் மரண தண்டனை விதித்து நாகலாபுரம் ஊரருகில் நின்ற வேப்ப மரத்தில் தூக்குவித்தான். பிள்ளை

துள்ளித் துடித்துத் துயரமாய் மாண்டார்'' என்று அச் சொல்லை அவர் முடிக்கு முன்னரே இவர் உள்ளந் துடித்து "முருகா!'' என்று உருகி நின்றார். கண்ணீர் வெள்ளம் என விழுந்தது. யாரோடும் யாதொன்றும் பேசாமல் வெய் துயிர்த்துச் சிறிது பொழுது மெய்ம்மறந்திருந்தார். பெரும் படை திரண்டு, கருங்கடல் போல் வந்து, ஒருங்கு வளைந்து, கொடு வெடிகள் சுட்டுக், குண்டுகள் இட்டுப், படு போர் புரிந்த போதும் யாதும் கலங்காமல் அமர் மேல் மூண்டு வீறு கொண்டு நின்ற இவ் வீர மன்னர், அன்று பிள்ளை இறந்தார் என்றவுடனே உள்ளங் கலங்கி உணர்வு கலைந்து உறுதி குலைந்து இவ்வாறு உயிர் குழைந்தார் என்றால் அவர் மேல் இவர் கொண்டிருந்த உள்ளன்பும் உரிமையும் எவ்வளவின என்பது எளிது தெளிவாம். அவ்வளவு நண்புகொண் டிருந்ததனாலேதான் பிள்ளை சொல்லைத் தட்டமாட்டாமல் வெளிப்பட்டு வந்து பழிப்பட்டு நொந்து இவ்வளவு அல்லலும் துன்பமும் இவர் அடைய நேர்ந்தார்.

உள்ளங் கவன்றது.

தம் நண்பனைத் தூக்கில் இட்டுத் துடிக்கக் கொன்ற தெவ்வரது வெவ்வினைகளை எண்ணி இவர் வெகுண்டு கொதித்தார். உடனே பிள்ளையை இகழ்ந்து வெறுத்தார். "என் சொல்லைக் கேளாமல் தன் சொல்லையே மேற்படுத்திப் பிடிவாதமாய் நடத்திக் குடிகேடு விளைத்து அடியோடு மாண்டானே!'' என்று அவல மிகுந்து கழிந்து போனவை களை யெல்லாம் நினைந்து நினைந்து கவலை யடைந்து கடுந்துய ருழந்தார். "தாயுரை கடந்து, மனைவி மொழி மறந்து, மதி யயர்ந்து பதிபெயர்ந்ததால் படு பழி வந்ததே!'' என்று அன்று இவர் பரிந்து புலம்பிய படியை அடியில் காண்க.

"நீ அயலே போகாமல் நிலைத்திங்கே இருக்கவென்றென்
தாயுரைத்தும், மனையுரைத்தும், தம்பியர்கள் தனியுரைத்தும்,
பேயுரைத்த வகைநின்ற பிள்ளைமகன் உரைக்கிரங்கிப்
போயுரைத்து வருவலெனப் போந்துபழி புக்குழந்தேன்.(க)

பதியிழந்த போதேஎன் பவுசிழந்து, பண்பிழந்து,
மதியிழந்து வலியிழந்து மாண்பிழந்து மரபினுக்காம்
துதியிழந்து தொடர்பிழந்து தொல்லைவினைத் தொடர்பான
விதியுழந்து படுகின்றேன் விளைவறிந்து மெலிகின்றேன்; (௨)

நின்றநிலை குலையாமல் நேர்நின்று நேர்ந்தவரைக்
கொன்றுகுவித் தென்னுடைய குலவீரம் உலகறிய
வென்றுபுனைந் திருக்காமல் விதிபிடர்நின் றுந்தியதால்
கன்றியயல் வந்திடையே கடுந்துயரம் கண்டுநின்றேன்." (௩)

எனத் தமது அவல நிலைக்கு இரங்கித் துயர் மிகுந்து நொந்து பின்பு நகர நிலையை அவரிடம் இவர் விசாரித்தார். விசாரிக்கவே அந்த விசனகரமான செய்தியை அவர் விவரமாகச் சொல்லலானார்: "நீங்கள் அன்று ஊரைவிட்டு வெளியேறிய நிலையை எட்டப்ப நாயக்கர் ஓடிவந்து சேனாபதியிடம் சொல்ல, அவன் உடனே படைகளோடு வந்து பாஞ்சைப்பதியுட் புகுந்து தன் கொடியை நட்டிக் கும்பினியாருக்கு உரியதெனக் கவர்ந்து கொண்டான். அந்தப்புர முதலிய இடங்களில் யாதும் பிரவேசிக்கவில்லை; குடிகள் கெடுக்கலங்கி யுள்ளன. அரசில்லாமையால் உயிரிழந்த உடல்போல் நகரம் பொலிவிழந் துள்ளது. முடிவு ஒன்றும் முடிவாகத் தெரியவில்லை. தங்களைப் பிடிக்க வேண்டுமென்றே எல்லாரும் கடுத்துத் திரிகின்றார். வெள்ளைக்காரர் குதிரைப் படைகளுடன் கொதித்து அலைகின்றார். சில பாளையகாரரும் அவருடன் துணை சேர்ந்து கொண்டார். அவரெல்லாருள்ளும் எட்டப்பன் முற்றட்டில் நிற்கின்றான். கோளை மூட்டி இதுவரை யுள்ளே மறைந்திருந்தவன் இப்பொழுது வேலை நீட்டி வெளியே விரைந்து திரிகின்றான். இடங்கள் தோறும் படைகள் அடங்கொண்டு தேடி வருகின்றன. யாது வந்து விடியுமோ அறியகில்லேன். மனம் கேளாமல் ஓடிவந்தேன்; ஐயனே!" என்று அவர் கண்ணீர் ததும்ப உண்ணீர்மை யுடன் உருகி யுரைத்தார்.

மீள நினைந்தது.

தம்முடைய நகருள் பகைவர் வந்து புகுந்து கொண்டார் என்றதைக் கேட்டவுடனே இவர் வாட்ட மீக் கூர்ந்து மறுகி நொந்தார். மனைவி தாய் ஒக்கல் முதலாயினோர் நிலைகளை நினைந்து நெஞ்சம் இரங்கினர். பிள்ளை பேச்சைக் கேட்டு வெளி வந்த பிழையினை யுள்ளி யுள்ளி உள்ளங் கரைந்தார். எல்லாரும் எள்ளல் செய்யும்படி எச்சாய் முடிந்ததே என்று பெருமூச் செறிந்தார். கோபமும் தாபமும் கொதித்து மண்டின; உடனே ஒரு மூச்சாக ஊக்கி எழுந்தார். "ஊர் புகுந்த பகைவரை வேரறுத்து நேரெதிர்ந்தவரை நிலையழித்து ஆண்டு என் உயிர் போயினும் நன்றே" என உள்ளந் துணிந்து துள்ளி எழுந்து கோட்டைக்கு ஓட்டமாய் மீண்டுவர விரைந்தார். ஆண்டிருந்தவ ரனைவரும் ஐயனே! இதுபொழுது யாதும் கோபம் கொள்ளவேண்டாம்; குறித்து வந்தபடி கும்பினித் துரைகளைக் கண்டு சமாதானம் செய்து மேல் அல்லலுறு வகை அமைதி கொண்டு வருவதே மிகவும் நல்லதாம் என்று உறுதி பல சொல்லி ஒருங்கே தடுத்தார்.

அதன்பின் திருச்சினாப்பள்ளிக்கு நேரே போக உறுதி கொண்டு இவர் பொறுதி செய்திருந்தார். பின்பு அனைவரும் உணவுண்டு அமர்ந்து துயின்றார். இவர் மட்டும் இரவு முழுவதும் கவலையில் ஆழ்ந்து கண்ணயராது கிடந்தார். கவலை நெஞ்சு புகின் கண் துஞ்சாது என்னும் முதுமொழி இவர் கண் அன்று முடிந்திருந்தது. மறுநாள் விடிந்தது. காலை 7 மணிக்கு வீரகஞ்சயனை இவர் விழைந்து நோக்கி, "தம்பி! நீ இங்கே இருக்க வேண்டாம். எங்களோடு கூட இருந்தால் இடரடைய நேரும். பகைவர் கடு வேகத்துடன் தேடித் திரிகின்றார்; இனி இந்த இடத்தில் நாம் இருக்க லாகாது. என்பால் அன்பு மிகுந்து நண்பு கொண்டுள்ள புதுக்கோட்டை அரசனிடம் இன்று போய்த் தங்கி யிருந்து நாளை அல்லது நாளை நின்று திருச்சினாப்பள்ளிக்குப்

போகிறேன். வேளை வாய்த்தால் மீளவும் நாம் நேர்ந்து காணலாம். இவ் வேளையில் நீயும் கூட அலைதல் கூடாது. உன் பாளையம் போயிரு" என்று பரிந்து கூறினர்.

அவர் இவரைத் தனியே விட்டுப் பிரிய மனமில்லாமல் மறுகி மயங்கினர். அவரது உரிமையை நினைந்து இவர் உள்ளம் கரைந்தார். அவரை அருகிருத்தி ஆர்வமுடன் நோக்கி, "தம்பி! என் நிலைமை ஒன்றும் சரியில்லை; மனம் ஒரு நிலையில் இல்லை. இனி இங்கே தாமதித்திருத்தல் கூடாது; நீ நெடுந்தூரம் அலைந்து வந்திருக்கிறாய்; இன்னும் வந்து தொந்தரவு அடையவேண்டாம்; தேவி கிருபை இருந்தால் மீண்டு உன் பாளையத்துக்கே வந்து உன்னை நான் கண்டு கொள்கிறேன்; நான் சொல்லுகிறபடி செய்; நில்லு; ஐயா!" என்று இவர் சொல்லி எழுந்தார்.

ஆனியூரார் ஆர்வம் புரிந்தது.

இவருடைய பிரயாண உறுதியை யறிந்து அன்று குறித்த குறிகாரர் இருவரும், அவ்வூரவர் பலரும் சேர்ந்து வந்து இவரை வணங்கி நின்று, "துரைகளே! இந்த இடத்திலேயே இருந்தருளுங்கள்; வேறு எங்கும் போகவேண்டாம். எந்தப் படைகள் வந்தாலும் நாங்கள் பார்த்துக் கொள்ளுகிறோம். கும்பினி கிம்பினி இங்கு ஒன்றும் பலியாது. எங்கள் உயிரிருக்கும் வரையும் உங்களைப் பாதுகாத்து நிற்கின்றோம். உணவு முதலிய வசதிகள் எல்லாவற்றையும் ஒருங்கே சேகரித்து வைத்துவிடுகிறோம். மாருக ஒன்றும் கருத வேண்டாம்; மகாராஜா! இங்கேயே அமர்ந்திருங்கள்" என்று மிகுந்த ஆர்வத்துடன் பரிந்து மொழிந்து பணிந்து வேண்டினர்.

அவர்களுடைய உள்ளன்பையும் உபகார நிலையையும் இவர் உவந்து வியந்தார். அவர்களை உரிமையுடன் உருகி நோக்கி, "அருமை அன்பர்களே! உங்கள் நன்றியை எழுமையும் மறவேன்; இங்கே வாயால் சொல்லி ஆவது என்?

கடவுள் அருள் புரிந்தால் பின்பு நான் உங்களுக்குக் கையால் செய்து காட்டுவேன். இன்று தயவுடன் என்னை விட்டு விடுங்கள்; புதுக்கோட்டை வரையும் போய் வருகின்றேன்; நின்றருளுங்கள்" என்று அவரை நிறுத்தித் துணைவர்களுடன் எழுந்து இவர் துணிந்து சென்றார். அவர் மிகவும் இரங்கி அனைவரும் சிறிது தூரம் உடன் நடந்து சென்று பின்பு விடை பெற்று மீண்டார். வீரகஞ்சயர் மட்டும் விடாது தொடர்ந்தார். முடிவில் அவரையும் முடிவாக நில் என நிறுத்தி மேலே செல்லலானார். இவ் அண்ணலது அவல நிலையை நினைந்து கண்ணீர் சிந்திக் கவலையொடு நின்று உருவம் மறையும் வரையும் உருகிப் பார்த்து வினைப்பயனை நொந்து பின்பு தம் நகரை நோக்கி அவர் துயரமுடன் மீண்டார்.

மேலே சென்ற இவர் சோளபுரம் என்னும் ஊரை யடைந்தார். மாலை யடைந்தது. அங்கோர் மடத்தில் தங்கினார். அவ்வூரவர் கண்டு உணவு முதலியன உதவி இவரை உவந்துபசரித்தார். அதன்பின் பேரும் பிறவும் விசாரித்து இனந்தெரிந்து மனங்கனிந்து "பேராசு நேரே வலிய வரப் பெற்றோம்" என்று பெரிதும் மகிழ்ந்து பேணி நின்றார். மறுநாள் காலையில் இம் மன்னர் எழுந்து மேலே செல்ல விழைந்தார். அவ்வூரார் திரண்டு வந்து வணங்கி நின்று "இரண்டு நாளாவது சமுகம் இங்கே இருந்து போக வேண்டும்" என்று வருந்தி வேண்டினார். இவர் இசைந்திருந்தார். அவர் விருந்து புரிந்து இவரை விழைந்து போற்றி மகிழ்ந்து நின்றார்.

தெவ்வர் தேம்பித் திரிந்தது.

இங்ஙனம் இருக்க எதிரிகள் எங்கும் இவரைத் தேடி அலைந்து யாண்டும் கண்டு கொள்ளாமையால் நீண்ட கவலையுடன் நெடிது வருந்திச் சிலர் மீண்டு போயினார். கும்பினியாருடைய கட்டளைக்கு அஞ்சிச் சில பாளையகாரரும் எட்டப்ப நாயக்கருடன் ஒப்புக்குக் கூடித் திரிந்தார். ஒரு துப்பும் தெரியாமல் எல்லாரும் வெப்ப மிகுந்து மெலிந்து நின்றார்.

புதுக்கோட்டைக்குப் புது உத்தரவு அனுப்பியது.

அந் நிலையில் கலெக்டர் லஷிங்ட்டன் துரை புதுக்கோட்டை அரசருக்கு இரண்டு கடிதங்கள் அனுப்பி இருந்தார். முன்னம் பொதுவாக எல்லா ஜமீன்தார்களுக்கும் இவரைப் பிடிக்கும்படி வெகுமதி குறித்து விட்டிருந்த கட்டளையைத் தவிர, இப்பொழுது புதிதாய்த் தமக்கு மட்டும் தனி நிலையில் வந்த அந் நிருபங்களைக் கண்டதும் புதுவை நிருபர் பெரிதும் கவன்றார். "கட்டபொம்மு கோட்டையை விட்டு வெளியேறி உன் நாட்டுள் வந்துள்ளான். அவனை வேறு எங்கும் தப்ப விடாமல் உடனே கைப்பற்றுக; கும்பினியாரால் சிறந்த ஊதியம் அடைந்து உயர்ந்து வாழலாம். இச் சமயத்தைத் தக்கபடி உபயோகித்து மிக்க பயனை அடைக; வேறு இங்கே விரித்துச் சொல்வது மிகை; அயர்ந்திராமல் விரைந்து முயல்க" என இங்ஙனம் வரைந்து வந்ததை அறிந்ததும் அவர் குலைந்து வருந்தினர். இவரது நிலைமையைக் குறித்துப் பலபல நினைந்தார். "பாஞ்சைப்பதி அஞ்சா நெஞ்சர். நல்ல போர்வீரர். நமக்கு யாதோர் அல்லலும் செய்யாதவர். மேலும் சென்ற வருடம் திரிசிரபுரத்திற்கு வந்து கும்பினியாரைக் கண்டு மீளுங்கால் அவரை இங்கு விரும்பி அழைத்து விருந்து புரிந்து நட்புக் கொண்டு நயந்து நின்றுள்ளோம்; நண்பனுக்குத் துரோகம் செய்வது பாவமே! ஆனால் கும்பினியார் பகையும் ஆகாதே; இதில் நாம் என்ன செய்வது?" என இன்னவாறு பல எண்ணி யுளைந்தார். உற்ற துணைவர்களுடன் உசாவி ஓர்ந்தார். பல பேர் பின் தொடர்ந்து இவரைப் பற்ற முயன்று பாய்ந்து திரிவதைத் தெரிந்தார்; இனி நாம் தனியே தணிந்து நிற்பது தவறு என்று துணிந்து கொண்டார். பெரிய திறலுடைய கும்பினியாரது பிரியத்தைப் பெறுதற்கு உரிய சமயம் இது என உள்ளுற வுவந்தார். உடனே பிடிக்க விரைந்தார். அதற்கு ஆன படைகளை ஆயத்தம் செய்தார். தம்முடைய செயல் நிலைகளைக் குறித்துக் கலெக்டருக்குச்

செப்டம்பர் மாதம் 16-ந்தேதி ஒரு ஓலை எழுதி அனுப்பினர். "கலெக்டர் துரையவர்களுக்கு வணக்கமாய் எழுதிக் கொண்டது. தங்கள் உத்தரவுகள் வந்தன. பெற்றுப் பெரு மகிழ்ச்சி அடைந்தேன். கட்டளைப்படி எதுவும் செய்யச் சித்தமா யிருக்கிறேன். என் உடல் பொருள் உயிர் முழுவதையும் எப்பொழுதும் கும்பினிக்குத் தத்தம் செய்துள்ளேன். முன்பு திப்பு சுல்தானோடு சண்டை நேர்ந்திருந்த பொழுது அங்கே கும்பினியின் தளகர்த்தராய் நின்ற கர்னல் பிரௌண் (Colonel Brown) துரைக்கு வேண்டிய உதவி செய்திருக்கிறேன். படைகளின் தீனிக்காக ஐயாயிரம் ஆடுகளையும், போர்த் துணைக்கு இரண்டாயிரம் வீரர்களையும் சிறந்த தலைவர்களுடன் அனுப்பி யிருக்கிறேன். ஆதியிலிருந்தே கும்பினிக்குப் பல வகையிலும் ஊழியம் புரிந்து வந்துள்ளேன். இன்றும் தப்பாமல் இதைச் செய்து முடிக்கிறேன். கும்பினிக்கு வெற்றியுண்டாகும்படி கடவுளை என்றும் பிரார்த்தித்திருக்கின்றேன்." என்று இங்ஙனம் எழுதி விடுத்தது கலெக்டருக்கு 19-ந் தெய்திவந்து கிடைத்தது. அதைக் கண்டு அவர் மகிழ்ச்சி மீக் கொண்டு பலனை எதிர்பார்த் திருந்தார்.

தொண்டைமான் தொண்டு கண்டது.

அதன்பின் தக்க படை வீரர்களைப் பக்கமெங்கும் ஏவி மிக்க கவனத்தோடு பார்த்து வரும்படி *தொண்டைமான் பணித்து விடுத்தார். அவரும் விரைந்து சென்று இடங்கள் தோறும் திடங்கொண்டு தேடினர். நாள் ஐந்தாகியும் பதில் ஒன்றும் தெரியவில்லை. "நமது எல்லைப்புறத்தில் கட்டபொம்மு வந்திருப்பதாகத் துரை துப்பறிந்து எழுதி யிருக்கிறார்; நாமும் இடை நிலை தெரிந்து படைகளை ஏவி இருக்கிறோம். போனவர் ஒருவராவது மீண்டு வரவில்லை;

---

* தொண்டைமான் என்பது புதுக்கோட்டை அரசர் பரம்பரைப் பட்டப் பெயர். இக் கட்டபொம்மு பட்டம் ஆண்ட அப்பொழுது அங்கே பட்டமிருந்தவர் விஜயரகுநாத தொண்டைமான் என்பவர்.

ஆனபடி ஒன்றும் அறிய முடிய வில்லே. கட்டபொம்மு கொடிய போர் வீரனே! அவன் கிட்ட நெருங்கின் எவரையும் வெட்டி எறிந்துவிடுவானே! எவ்வாறு முடியுமோ? அவனுல் நமக்கு யாது வந்து விடியுமோ?'' என இவ்வாறு பல எண்ணி யுளேந்து அவர் இனேந் திருந்தார். எந்த வகையில் முடியுமோ என்று அவர் சிந்தை கவன்று கொந்திருக்கின்ற அந்த நிலேயில் இந்த மன்னர் சோளபுரத்திலிருந்து தமது நண்பரான விஜயரகுநாத தோண்டைமானேக் கண்டுகொண்டு அதன் பின் திருச்சிஞப்பள்ளிக்குப் போகலாம் என்று துணிந்து அவ்வூரவரிடம் அரிதின் விடைபெற்று விடையென எழுந்து புதுக்கோட்டையை நோக்கி விரைந்து வந்தார். அவ் வூரிலிருந்து புதுவை வடமேற்கில் ஒன்பது மைல் தூர அளவினது. காலே வேளேயில் துணேவர்கள் ஆறு பேர்களுடன் வீறு குன்றிய எறு போன்று இவ் வீரர் ஏறி வருங்கால், இவர் சோளபுரம் வந்துள்ளார் என்பதைத் தொண்டைமான் தெரிந்து பெரிதும் விரைந்து மூவரைத் தனியே அழைத்து ஆவன உரைத்து இவரை உறவுரிமை பாராட்டி உடனழைத்து வரும்படி ஊக்கி உய்த்தார். அவர் ஆவலுடன் வந்தார். இடை வழியில் எதிரே கண்டு இவரை இனந்தெரிந்து கொண்டு விநயமாக அருகே நெருங்கி வணங்கி நின்று, "சமுகம் இங்கு வந்துள்ள விவரந் தெரிந்து மகாராஜா அங்கே அழைத்து வரும்படி உத்தரவு செய்தார்கள்; அதற்காக வந்தோம்'' என்ருர். அந்த வுரையைக் கேட்டு வஞ்சம் அறியாத இவர் நெஞ்சம் மகிழ்ந்தார். "நேரே அங்கேதான் போகின்றேன்; போவோம் வாருங்கள்'' என்று புகன்று சென்ருர். அனேவரும் உவந்து பின் போனுர். நகரை யடைந்தார். அரண்மனே புகும் பொழுது உடன் வந்த மூவரும் உள்ளே புகாது ஒதுங்கி நின்ருர். இவர் நேரே சென்ருர். துணேவரும் தொடர்ந்து போயினர். இவர் தம்மை நோக்கி வருவதை உள்ளே யிருந்து கண்டுகொண்டும்

காணாதவர் போல் அருகு நெருங்கும் வரையும் அப் புதுவை அரசர் புதுமையுடன் பராமுகமா யிருந்தார்.

"குடையோடும் கொடியோடும் கோலமணிச் சிவிகையொடும்
படைபரிகள் முதலான பவுசோடு முன்வந்தான்;
உடைமாறி உருமாறி உற்றதுணை நிலைமாறி
நடையேறி வந்தடைந்தான் நல்வினையோ? தீவினையோ? (க)

ஓராண்டு முன்னம்இவன் உற்றபொழு தோடிவந்து
பாராண்டு புரந்தருளும் பாண்டியா! எனப்பணிந்து
சீராண்ட வரிசையுடன் சிறந்தழைத்து விருந்துசெய்தான்
நேராண்டு போயடைந்தும் நேராமல் உள்ளிருந்தான்." (உ)

இங்ஙனம் கள்ளமாக அவர் இருந்த நிலையையும் தெரிந்து கொள்ளாமல் இவர் உள்ளே போய் அருகே புகுந்தார். புகவே அப்பொழுதுதான் புதிதாகக் கண்டவர் போல் ஆச்சரியம் கொண்டு, "வருக வருக வருக" என்று வாய் உபசாரம் புரிந்து அருகே இருக்கும்படி பணித்தார். இவர் அமர்ந் திருந்தார். துணைவரும் அயலமர்ந்தார். பணியாளர்கள் அனைவரையும் அயலகலச் செய்து இவரிடம் மிகவும் உரிமை யாளர் போல் காவுட னுறைந்து அவர் விநயமாகக் குசலம் விசாரித்தார். இவர் ஒரு சூதும் எண்ணாமல் தமக்கு நேர்ந் துள்ள அல்லல்க ளெல்லாவற்றையும் அறியச் சொல்லித் திருச்சினாப்பள்ளிக்குச் செல்ல நினைந்து தாம் வந்துள்ளதைத் தெரிய உணர்த்தினார். இவரது பரிபவ நிலைமை உரிமையுடன் உரைக்கவே அவர் உள்ளம் இரங்கி மிகவும் வருந்துவது போல் கள்ளமொடு காட்டி, "வீர வள்ளலான உங்களுக்கும் இந்த அல்லல் வர நேர்ந்ததே! அந்தத் தானாபதி கெடுத்த கேடு இது; நீங்கள் என்ன செய்வீர்கள்? நிலை தெரியாமல் வந்து விட்டது; இனி நொந்து பயன் என்ன? ஆனாலும் இனிமேல் ஒன்றுக்கும் அஞ்ச வேண்டாம்; இங்கேயே தங்கி இருங்கள்; ஒரு தொல்லையும் வராதபடி பார்த்துக் கொள்ளுகிறேன்" என்று தேற்றி இருத்தி அன்று சிறந்த விருந்து ஒன்று

செய்து உயர்ந்த உடை முதலியன உதவி உவந்து அளவளாவி அரண்மனையில் தனியான ஒரு மாளிகையில் இருந்து வரும்படி புரிந்து ஏவலாளரையும் அமைத்து ஆவலுடையவர் போல் அமர்ந்திருந்தார். அவரது உபசார நிலையைக்கண்டு உள்ளம் குளிர்ந்து துணைவர்களுடன் அங்கு இவர் தங்கி இருந்தார்.

இருபத்தேழாவது அதிகாரம்.

புதுக்கோட்டையில் பிடிபட்டது.

நண்பன் என்று நம்பி வந்து இந் நம்பி அங்ஙனம் தங்கி இருக்க, எங்கும் படைகளை ஏவி இனைந்து தேடிய பொருள் எளிதே கிடைத்த தெனக் களி மீக் கொண்டு நின்ற தொண்டைமான் மறு நாளே இரண்டக மாகக் கலெக்டருக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினர். அக் கடித நிலையை அடியில் காண்க.

"தாங்கள் முன்பு குறித் திருந்த பாஞ்சாலங்குறிச்சிப் பாளையகார னாகிய கட்டபொம்மை ஆறு பேருடன் சேர்த்துப் பிடித்து வைத்திருக்கிறேன். அவனைப் பிடிப்பதில் நான் அடைந்துள்ள அல்லல்கள் அளவிட லரியன. மலைகள் குகைகள் காடுகள் நாடுகள் முதலிய பல இடங்களிலும் தேடி யலைந்து என் படை வீரர்கள் படாத பாடு பட் டுள்ளார்கள். முடிவில் தெய்வாதீனமாய் என் கையில் அவன் அகப்பட்டான். அவன் பொல்லாத போர் வீரன் என்பதை நீங்கள் நன்கு அறிவீர்கள். தன் உயிரைத் திரணமாக நினைத்திருக்கிறான். பிடிபட்டு விட்டோமே! என்ற மானத்தால் தற்கொலை செய்துகொள்ளவும் துணிந்துள்ளான். அவனை இங்கே ஒரு நிமிடம் வைத்துக் காப்பாற்றுவது எம வேதனையா யிருக்கிறது. உடனே பெரும் படைகளோடு வந்து விரைந்து கொண்டுபோகவேண்டும். கும்பினியே தஞ்சம் என்று நான்

35

நம்பி இருக்கிறேன். கணமும் தாமதியாமல் காரியத்தை வீரியமாய் முடித்துக் கொள்ளுங்கள். படை வரவை மிகவும் ஆவலுடன் எதிர்பார்த் திருக்கிறேன். என்று இங்ஙனம் வரைந்து செப்டம்பர் மாதம் இருபத்துநான்காம் தேதி (24—9—1799) விரைந்து விடுத்தார். விடுத்த நாலாம் நாள் அக் கடிதம் வந்து கிடைத்தது. அம் முடங்கலைக் கண்டு இம் மடங்கல் அகப்பட் டுள்ளதை அறிந்தவுடனே கலெக்டரும் சேனாதிபதியும் அங்குக் கூடியிருந்த துரைமார்களும் அடைந்த மகிழ்ச்சியை யார் சொல்ல வல்லார்? உடனே ஒரு பெரும் படையைத் திரட்டி, ஆங்காங்கு அலைந்து திரிகின்ற படைவீரர்களுக்கும் தகவலை அறிவித்து அனைவரையும் ஒரு முகமாகக் கூட்டிப் புதுக்கோட்டைக்கு உய்த்தார். எல்லாச் சேனைகளும் உள்ளங் களித்துத் தள்ளி எழுந்து ஒல்லையில் ஓடி வந்தன. காலாட்படைகளும் குதிரைப்படைகளும் குதித்து வந்து புதுக்கோட்டையை அடைந்து முதல் நாள் இரவு அயலமர்ந்திருந்து இரகசியமாக அரசரிடம் உளவு விசாரித்து அவர் குறிப்பின்படியே தக்க சமயம் பார்த்து மறுநாள் அதாவது அக்டோபர் மாதம் முதல் தேதி (1—10—1799) பிற்பகல் 3 மணிக்கு நகருட் புகுந்து அரண்மனையை வளைந்து கொண்டன. ஒர்லியினது குதிரைப்படைகளும் எட்டப்ப நாயக்கரும் அவரது படைவீரர்களும் முன்னுற நின்றனர். மற்றைச் சேனைகள் மூன்று பக்கமும் ஊக்கி நின்றன. பிடித்த வெடி வேல்களுடன் உருவின கத்திகளோடு அருகெங்கும் அடர்ந்து ஆயத்தமான பின் படைத்தலைவர்கள் தொண்டைமானை மந்தனமாகக் கண்டு பேசினர். அவர் இது சமயம் பிடிக்கலாம் என இருப்பிடத்தைக் குறித்துக் காட்டித் தம் படை வீரர்களையும் துணையாக உடனிறுத்தி இடை ஒதுங்கி நின்றார்.

பாவம்! அன்று இம் மன்னரும் தம்பியரும் எண்ணெய் முழுக்காடி நண்பகல் உண்டி கொண்ட பின்னர் மேல் மாளிகை

யில் அயர்ந்து உறங்கினர். வந்த ஐந்தாவது நாள் இவர் திருச்சினப்பள்ளிக்குப் போய்க் கும்பினித் துரைகளைக் கண்டு வரவேண்டும் என்று தொண்டைமானிடம் கூறினர். அதற்கு அவர், "இப்பொழுது அங்கே போக வேண்டாம்; எங்கும் கலகமும் குழப்பமுமா யுள்ளன. எல்லாம் சமாதான மாய் அடங்கிய பின்பு போய்ப் பார்த்துக் கொள்ளலாம். அது வரையும் சும்மா இங்கேயே தங்கி யிருங்கள்" என்று உள்ளன் புடையார் போன்று உரைத்து நின்றார். இவர் நல்லதென்று நம்பி வழியிடை யடைந்து வந்த அல்லல் தீர அமர்ந் திருந்தார். சிறந்த உணவுகள் முதலியன உதவி உவந் துபசரித்து வந்த அவர் குறித்த அன்று எண்ணெய் ஆட்டி இனிது ஊட்டி மேலே ஆயுத முதலியன யாதும் இல்லாத தனி இடத்தில் இவரைத் துயில் கொள்ளும்படி எதிர்வது கருதி இதம் புரிந்திருந்தா ராதலால் அவ்வண்ணம் இவர் கண்ணயர்ந்து கடிது தூங்கினர். அந்தோ! இந்தத் தீரருக்கு வந்துள்ள தீன நிலைதான் என்னே! கொஞ்சம் பராமுகமாய்ச் சிந்தித் தாலும் நெஞ்சம் பகீர் என்று உருகிவிடும். இக்காலத்தில் இசைந் துள்ளன போல எண்ணிய இடங்களுக்கு விரைந்து செல்லுதற்குரிய வாகன வசதிகள் அக்காலத்தில் இல்லை. ஏறிவந்த குதிரைகளையும் இடையே இழந்து, காட்டிலும் மேட்டிலும் கல்லிலும் முள்ளிலும் அல்லும் பகலும் அலைந்து திரிந்து, எல்லையில்லாத அல்லல்களை யடைந்து, எங்கும் தொல்லைகள் சூழ்ந்து துடித்து நிற்க அவற்றின் இடையே இவர் எய்த்து நின்றார். பல பவுசுகளோடு சுகபோகங் களையே அனுபவித்துத் தலைமையான நிலைமையில் சுகுமா ரராய் இருந்து வந்த ஒருவருக்கு இடையே திடும் என இத்தகைய இடையூறுகள் நேர்ந்தால் அவை அவர்க்கு எவ் வளவு கொடுமை யுடையனவா யிருக்கும்? பட்டினி கிடந்து பசித்துய ரடைந்து கட்டின வேட்டியோடு கண்ட இடங்களி லெல்லாம் வேலையுடன் திரிந்து அவல நிலைகளின் அவதியை

யடைந்து முடிவில் நண்பன் என்று நம்பி நாடிவந்து கூடியுள்ள இடத்தே இக் கேடு வந்து சேர்ந்ததே! சேர்ந்தும் இவர் யாதும் உணராமல் சோர்ந்து துயின்றார். இவர் துயிலும் துயிலம் அறிந்து அயலெங்கும் படைகளை எச்சரித்துக் கொடிய சேனைத்தலைவர்கள் வெடிவேல்களுடன் படிகளிலேறி மேலே பைய வந்தார். வரவே அரவம் கேட்டு அச் சமயம் கண்விழித்த ஊமைத்துரை கண்டார். பகைவர் புகுந்தார் என்று விரைந்து பாய்ந்து அங்கோர் வளைதடியைக் கடுத்தெடுத்துக் கடுவேகமாய் வெகுண் டடித்தார். அவ் வடியால் இரண்டுபேர் புரண்டு விழுந்தார். பின்னவன் பின்னும் பாய முன்னவர், "இது என்னே!" எனத் துள்ளி எழுந்தார். துயில் மயக்கத்தில் செயல் ஒன்றும் தெரியாமல் வெருண்டெழுந்த அவர் விளைவின்னதென்று தெரிந்து பின்னவன் கையிலுள்ள தடியைப் பிடுங்கி அயல் எறிந்து, "தம்பி! நில்லு; வினைப் பயன் மூண்டது; இனி ஒன்றும் செய்யாதே; மோதுவதால் யாதும் பயன் இல்லை" என்று அடக்கி நிறுத்தி வெறுத்த சிந்தையராய் எதிரிகளை நோக்கி "நான் இங்கு ஒன்றும் செய்யேன்; நம்பி அகப்பட்டேன்; நீங்கள் செய்ய வேண்டியதை இனி விரைந்து செய்து கொள்ளலாம்" எனச் செய லிழந்து நின்றார். அந் நிலையிலும் அருகே நெருங்க அஞ்சி ஆயுதங்கள் ஏதேனும் உளதா? என்று அவர் ஆராய்ந்து திகைத்தார். அத் திகைப்பை நோக்கி இவர் நகைத்துத் தம் கைகளை விரித்துக் காட்டி, "வெறுங் கையே; யாதும் அஞ்ச வேண்டாம்; வேண்டியதை விரைந்து செய்து கொள்ளுங்கள்" என்று விரைந்து நின்றார். இவ் ஆண்டகையின் அதிசய நிலையை வியந்து ஆண்டு நின்றவரனைவரும் ஒருங்கு திரண்டு நெருங்கி வந்து இவருடைய கைகளில் கடிப விலங்கை மாட்டினர். அரிய போர் வீரராய் அரசு புரிந்த கையில் கொடிய விலங்கு ஏறவும் தம்பி கொதித்துச் சீறினர். இவர் அவரை மாறி நோக்கி "வேறு நோக்கம் வேண்டாம் தம்பி!" என்று

ஆறுதல் கூறி ஆற்றியருளினர். அவர் சீற்றம் அடங்கிச் செய விழந்து செங்கண்ணராய்ச் செயிர்த்து நின்றார். உடனே அவர் முதலாக மற்றை அறுவரையும் அவ்வாறே சிறை செய்தார். அதன்பின் மேடையி லிருந்து அனைவரும் கீழே யிறங்கினர்.

வலையிடைப் பட்ட மடங்கல் என விலங்கொடு கீழ் வந்து அடங்கலர் முன் அடங்கி நிற்கும் இவ் அருந்திற லாளரைக் கண்டபொழுது அன்று எட்டப்ப நாயக்கர் கொண்ட மகிழ்ச் சிக்கு எல்லையே இல்லை. அங்கு வந்து நின்ற வெள்ளைத் துரைகள் எவரிலும் அவர் உள்ளத்தில் களிப்பும் மகிழ்ச்சியும் கதித்து நின்றன ஆதலால் இவர் பிடிபட்ட செய்தியைச் சேனபதியிடம் தானே முன்னதாகப் போய்ச் சொல்ல விழைந்து குதிரையை ஒல்லையில் ஒட்டி ஊக்கிப் பாய்ந்து தென்திசை நோக்கி ஒடிவந்தார். அவரது போக்கை நோக்கிச் சேனை வீரரும் சிறு நகை செய்தார். அவர் அப்படிப் போகவே படைகள் சூழச் சிறையிடை நின்ற இவரை ஒரு தண்டிகையில் ஏறும்படி செய்து படைத் தலைவர்கள் அனைவரும் பரிகளில் ஏறினர். எல்லாரும் ஆயத்த மானவுடன் தென்திசை நோக்கிச் செல்ல விரைந்தார். அச் சமயம் இவர் புதுவை அரசரிடம் வழி அனுப்பிக்கொள்ள விரும்பிச் சிவிகையில் இருந்தபடியே சூழ நோக்கினர். அருகெங்கும் இல்லை. அதுபொழுது அவர் அயல் ஒதுங்கி மறைவாக நின்றார் ஆதலால் காண அவாவிய இவர் கவனமாக நாடினர். கருதியபடி கண்டுகொள்ள முடியாமை யால் அருகே நின்ற அவரது உரிமையாளர்களை நோக்கி, "நண்பர் விஜயரகுநாதன் அவர்கள் எங்கே?" என்றார். * "மகா ராசா எங்கேயோ போயிருக்கிறார்கள்" என்று எதிர் மொழி தந்தார். அரசர்பால் சொல்லி விடும்படி அவர்களிடம் இவர்

---

* உங்களுக்கு இடம் கொடுத்ததனால் கும்பினியார் பகை மூண்டது; அதனால் எங்கள் அரசர் மறைந்து போக நேர்ந்தது என இவர் குறை கூறு வதை மறை முகமாக அவ்வாறு அவர் கூற லாயினர்.

பரிவுடன் கூறினர். "நண்பர் தொண்டைமான் செய்துள்ள தொண்டை யான் கண்டு மகிழ்ந்தேன். அவர்களைப் பார்த்துச் சில வார்த்தைகள் பேசி விடை பெற்றுக்கொள்ள விரும்பினேன்; காணவில்லை; ஆனாலும் அவரது தேசாபிமானமும் நேச உரிமையும் நேரே நன்கு தெரியலானேன். யார் இவ்வாறு அடுத்தவர்க்குப் பேருபகாரம் புரிவர்? அவர்பால் இங்கு உண்டு இருந்ததை நான் ஊழியிலும் மறவேன்; நாழிகை ஆகிறது; போவோம்" என்றார். இவர் இங்ஙனம் அடி வயி றெரிந்து சொல்லி முடியவும் எல்லாரும் ஒல்லை எழுந்தார். தண்டிகை நடுவே செல்லத் தம்பியர் முதல் அறுவரும் அருகே நடந்து வரக், காலாட் படையும், குதிரைச் சேனையும் அணி அணியாய் அயலே சூழ்ந்து அடுத்து வரப், படைத் தலைவர்கள் பரிகளி வர்ந்து தொடுத்து வந்தார். அங்ஙனம் நடந்து வருங்கால் இவருடைய குல வீரர்களான கம்பளங்கள் இடையே வந்து புகுந்துவிடுவரோ? என்று பயந்து அயலெங்கும் அடிக்கடி கவனமாய் ஆய்ந்து நோக்கி அதிக வேகமாய் அனைவரும் அடர்ந்து நடந்தார். இடையே மதுரையை அடைந்தார். கொடிய வேட்டை ஆடி ஓர் அரிய சிங்கத்தைப் பெரிய வலையில் பிணித்து உரிய படைகளுடன் ஊரடைந்த பேரரசர்போல் மதுரை வரவும் சேனைத் தலைவர் மகிழ்ந்து நின்றார். அங்கே இருதினம் தங்கி இளைப்பாறி இருந்தார். சிறையில் இருந்த படியே சோமசுந்தர நாதனையும் மீனம்பிகையையும் இவர் சிந்தனை செய்திருந்தார். ஓராண்டுக்கு முன் நேரே போய்த் தரிசித்துச் சந்நிதிக்குப் பெரு நிதி உதவிப் பெரும் புகழுடன் சென்றவர் இது பொழுது சிறைவாய்ப் பட்டுச் செய விழந்து நின்றார் ஆதலால் அயலிருந்த தம்பியர் அந்நிலையினை நினைந்து உளமிக நொந்தார்.

இவர் அங்ஙனம் இருக்கச் சேனபதி இங்கே நாகலா புரத்தில் ஆகவேண்டிய காரியங்களை யெல்லாம் ஆராய்ந்து முடித்துக்கொண்டு பட்டாளங்களுடன் கட்டரக எழுந்து

* கயத்தாறு போய்த் தங்கி இவ் வீரன் மேல் சேனைகள் சீறிப் போயிருக்கும் காரிய நிலையைக் கருதிக் கருத்தோடு எதிர் பார்த்திருந்தான்.

கட்டபொம்மு பிடிபட்டதும் அட்டதிக்கும் அடைந்தவர் போல் அடங்கா மகிழ்ச்சி அடைந்து ஆவலோடு பரி யூர்ந்து விரைந்து பாய்ந்து முன் எட்டி வந்த எட்டப்ப நாயக்கர் இடந் தெரிந்து போய்ச் சேனபதியைக் கிட்டினவுடனே "துரைகளே! பிடிச்சாச்சு; அகப்பட்டான்; ஜெயம்" என இங்ஙனம் களிப்பு மீறித் தலை கால் தெரியாமல் கும்மாளங் கொண்டு குதித்துக் கூறி அடுத்து நின்றார்.

இம் மானவர் சிறையாய் வருகிறார் என்பதை அறிந்த பொழுது அப் பானர்மேன் அடைந்த உவகைக்கு அளவே இல்லை. அச் சுப சோபனத்தை முன்னதாக வந்து தன்னிடம் சொன்ன அவருக்குச் சிறந்த சால்வைகள் இரண்டும், வேறு சில வெகுமதிகளும் விரைந்து கொடுத்தான். அடங்கா வீரன் அகப்பட்டு வருதலால் கடுங் காவலோடு அழைத்து வரும்படி எச்சரிக்கை செய்து தன் பக்கம் இருந்த படைகளையும் மதுரைக்கு உடன் அனுப்பி வைத்தான்.

அப் புதிய படைகள் வரவே அங்கிருந்த சேனைத் தலைவர்கள் அதிக மகிழ்வடைந்து மதுரையி லிருந்து புறப்பட்டு இப் பதியைக் கயத்தாற்றுக்குக் கொண்டு வந்தார். இவர் பிடிபட்டு வருகிறார் என்னும் வதந்தி பட்டிக ளெங்கும் பரந்திருந்தமையால் இடை வழி தோறும் திரளான சனங்கள் தலைகாண விழைந்து அதிசய நிலையில் அவாவி நின்றார். பலர் பரிதாப முடையராய்ப் பரிந்து புலம்பினர். சிலர் கும்பினியாரின் அதிகார நிலையை வியந்து பேசி வெருண்டு நின்றார்.

---

* இவ்வூர் பாஞ்சாலங்குறிச்சியி லிருந்து மேற்கே 16-மைல் தூரத்தி லுள்ளது. மங்கம்மாள் சாலை அருகே உள்ளமையால் அக் காலத்தில் கும்பினிப் படைகள் தங்குதற்கு இது நிலையமா யிருந்தது.

இருபத்தெட்டாவது அதிகாரம்.

கயத்தாறு புகுந்தது.

பட்டாளங்கள் முன்னும் பின்னும் இரு பக்கங்களிலும் தொட்ட வெடி வேல்களோடு கட்டாகக் காத்து வந்து கயத்தாறு புகுந்து ஊரிடை யிருந்த ஓர் சத்திரத்துள் இச் சுத்த வீரரை விடுத்தன. அக்டோபர் மாதம் ஐந்தாம் தேதி (5—10—1799) பிற்பகல் 5 மணிக்கு அவ்வூரை யடைந்தார். இவ் வீரர் வந்து சேர்ந்தவுடனே சேனபதி நேரே ஆவலோடு விரைந்து வந்து பார்த்தான். வியந்து வேர்த்தான். அது போழுதுதான் இவ் அதிபதியை அவன் முதன் முதல் நேரில் கண்டான். திரண்டு உருண்ட திண்டோள்களும், பரந் தகன்ற மார்பும், விலங்கமைந் திருந்தும் கலங்காமல் கதித்திருக்கும் இவரது கம்பீர நிலையையும் கண்டு அவன் கதி கலங்கி நின்றான். நிற்பினும் கும்பினியின் அதிகார நிலையும் படைகளின் துணை வலியும், உள் நாட்டவர் பிளவு பட்டு நின்று உளவு கூறி உதவி நிற்கும் திறமும், பிறவும் அவனை ஊக்கி நின்றன. அவனது நிலை அதுபொழுது அடல் மீறி நின்றது. அடங்காத அருந்திறலன் கையகப் பட்டான் என்று களித்து நின்ற அவன் மேலே செய்யவேண்டிய காரியங்களை விரகோடு விரைந்து செய்யத் துணிந்து அதுவரையும் இவரைச் சிறையில் வைத்திருக்கும்படி பணித்தான். அவ்வாறே கொடுஞ் சிறையில் வைத்து மருங்கெங்கும் கடுங்காவல் புரிந்து பெருங் கவனத்துடன் இவரைப் பேணி வந்தார். உற்ற துணைவர்களுடன் ஒருங்கமர்ந்து இக் கொற்றவர் உள்ளே கொதித் திருந்தார்.

செப்டம்பர் மாதம் ஐந்தாந் தேதி (5—9—1799) தம் கோட்டையை வந்து வளைந்த வெள்ளையர் சேனையை வேரற வென்று வெற்றிக் களிப்போடு விளங்கி நின்றவர் பிள்ளை மதியால் பதி பெயர்ந்து போய்க் கதி திரிந்து வலையிடைப்

பட்ட வன்மடங்கல் போல் வலி மடங்கி அக்டோபர் மாதம் அஞ்சில் (5—10—1799) அதாவது நேரே ஒரு மாதத்தில் நிலை குலைந்து வந்து இங்ஙனம் சிறை புகுந் திருந்தார் என்றால் அத் தலைவிதியின் நிலையினைக் கலையறிவால் எவ்வாறு கண்டு என்னென்று சொல்வது? எவ்வளவு வலி யுடையவ ராயினும் வெவ்வினை விளைவுறின், அவ்வளவும் இழந்து அலமந் தயர்வர் என்பதை உலகம் காண இவர் நிலை உணர்த்தி நின்றது.

"முதிர்தரு தவமுடை முனிவ ராயினும்,
பொதுவறு திருவொடு பொலிவ ராயினும்,
மதியின ராயினும், வலிய ராயினும்,
விதியினை யாவரே வெல்லும் நீர்மையார்?"

என்று சொல்லும் நீர்மையில் இவ் வெல்லும் வீரர் நிலை அன்று புல்வி இருந்தது. அவ் அல்லல் நிலையிலும் உள்ளம் தளராமல் இவர் ஊக்கி இருந்தார். உடன் இருந்த ஆறு பேரும் ஆறாத் துயருடன் சீறி யிருந்தார். அவருடைய பேரும் உறவும் யாரும் அறிய விரும்புவ ராதலால் அவை இங்கே கூற வருகின்றன. இம் மன்னன் தம்பியாகிய ஊமைத்துரை என்ற தளவாய்க் குமாரசாமி ஒன்று, துரைச் சிங்கம் இரண்டு; மைத்துனமா ராகிய முத்தைய நாயக்கர் 1, குமாரசாமி நாயக்கர் 2, முத்துக்குமாரசாமி நாயக்கர் 3, எப்பொழுதும் இவர் அருகிருந்து அந்தரங்க உரிமையோடு ஊழியம் புரிந்து வந்த வீரண மணியகாரன் ஒன்று ஆக 6 பேர் என்க. இந்த ஆறு பேரும் அன்று கோலார்பட்டியில் மூண்ட கொடும் போரில் இவ் ஆண்டகை அடுந்திறல் புரிந்து நெடும் படை தாண்டிக் கடும்பரி யூர்ந்து வடதிசை நோக்கி வாவிப் போன போது குதிரைகளில் தாவி உடன் தொடர்ந்து கூடப் போனவர். இடை பிரியாமல் உடன் அகப்பட்டுச் சிறையிடை வந்து தேம்பி இருந்தார். அவர் கவலை யுறுவகை உறுதி கூறி இவர் ஊக்கி வந்தார்.

இம் மானபரணர் இங்ஙனம் மருவி இருக்க அச் சேனபதி செய்ததை இனிமேல் தெரிய நேர்வோம்,

கைதியாய் வந்து கையகப்பட்டுள்ள இவர்க்கு உய்தி ஒன்றும் உருவகை வெய்ய சூழ்ச்சிகளை விரகுடன் நின்று அவன் விரைந்து செய்தான். கும்பினி அதிபதிகளுக்கு இக் காரியத்தை முந்துற அறிவித்தால் தான் கருதியபடி யாதும் செய்ய முடியாது என்பதை நன்கு தெரிந்திருந்தான் ஆதலால் அங்கு முன்னதாக ஒன்றும் தெளிவாகத் தெரியப் படுத்தாமல் இங்கு இளிவாகத் துரிதப் படுத்தினன். கலெக்டரைக் கைவசப் படுத்திக்கொண்டு தன் சேனைத் தலைமையின் திறலை ஆனவரையும் உபயோகித்தான். தான் தனியே நின்று செய்ய அஞ்சி வேறு சில வெள்ளைக்காரரை யும் உதவிக்கு அவன் உடன் அழைத்துக் கொண்டான். கல்வித் துறையில் கை தேர்ந்து நியாய முறைகளை ஆராய்ந்து நீதி செய்யவல்ல நல்ல துரைமார்களை நாடிக் கொள்ளாமல், எப்பொழுதும் பட்டாளங்களையே நடத்திப் படு போர்க ளாற்றிக் கொடுமையாய்ப் பழகி நின்றவர்களையே தனக்கு உரிமையாகக் குறித்தெடுத்து அணைத்திருந்தான். அவருள் மேஜர் ராபர்ட் ட்யூரிங் (Major Robert Turing), ஜார்ஜ் ஹூயெஸ் (Jeorge Hughes) என்ற இருவரும் அவனுக்கு அந்தரங்க நண்பராய் அமர்ந்திருந்தார். இக் குலமகனைக் குறித்துத் தன் துணைவர்களான அத் துரைகளிடம் பல குறைகளைக் கொழித்துப் பழித்துக் கூறினன். "கட்டபொம்மு என்பவன் மிகவும் துட்டன்; மூர்க்கன்; யார்க்கும் அடங்கா தவன்; எப்பொழுதும் போர்க்கே துணிந்தவன்; பொல்லாத வலியினன்; வெள்ளைய ரெல்லாரையும் எள்ளி இகழ்ந்து இறுமாந்துள்ளவன்; கும்பினியாரது ஆணைக்கு அடங்காமல் அகங்காரங்கொண்டு தன் ஆணையை எங்கும் நாட்ட எண்ணிப் பொங்கி நின்றான். தலைமையான சுதந்தர நிலைமையையே நிரந்தரமாக நினைந்துள்ளான். வரி தர மறுத்து வம்புகள் புரிந்தான்; கலெக்டர்களையும் என்னையும் அவமதித்து இகழ்ந்தான். தனது தானபதிப் பிள்ளையை விடுத்துக்

கும்பினி நெல்லைக் கொள்ளை யடித்து வரச் செய்தான். குடிகளிடம் கோள் மூட்டி நமக்கு உள்ளடங்கி இருந்தவரையும் மெள்ள உலைத்து விடுத்தான். பிழைக்க வந்தவர் என நம்மை இளித்து நின்றான். அழைத்துவரப்போன நம்முடைய படைகளை யெல்லாம் அழித்துத் தொலைத்தான். அல்லல் பல செய்து, எல்லை கடந்து, தொல்லை விளைத்துள்ள இவனை அழித்துத் தொலைத்தால் அன்றி நாம் சுகமாய் நிலைத்திருக்க முடியாது. கும்பினி ஆட்சிக்குக் கொடிய இடையூறாய் நெடிது நிற்கின்ற இவனை அடியோடு தொலைத்தொழிப்பதே நாம் இங்கே குடியேறி இருப்பதற்கு அடிகோலிய படியாம்'' என இவ்வாறு முடிவாக மூட்டி, இவர்மேல் எவர்க்கும் கெடு நினைவை ஊட்டி அவன் கொடுமையில் ஊக்கி நின்றான்.

இவ் வீர மன்னன் ஒருவனை அடக்கிவிட்டால் இந் நாடு முழுவதும் அஞ்சி அடங்கிவிடும் என்று அவன் நெஞ்சம் துணிந்து நின்றான் ஆதலால் இந் நாட்டில் உள்ள பாளையகாரர்கள் எல்லாரையும் அங்கு வந்து சேரும்படி முந்துற ஆணை தந்து முடிவாய்ந் திருந்தான்.

சேனை வீரன் அவ்வாறு கொடிய நிலையில் விரகு சூழ்ந்து கரவோர்ந்திருக்க, இம் மான வீரர் சிறையில் இறையுந் தளராமல் நிறை மனதுடன் மருவி யிருந்தார். கும்பினி அதிபதிகளுடன் கலந்து ஆலோசியாமல் தானாகச் சேனாபதி யாதும் செய்துவிட மாட்டான் என்னும் நம்பிக்கையின்மேல் கெம்பீரமாய் இவர் கிலேசமற் றிருந்தார். அங்ஙனம் இருந்து வருங்கால் ஒருநாள் இரவு இடையாமத்தில் தம்பி ஊமைத்துரை இடை யெழுந்து பார்த்தார். உடனிருந்தவர் அனைவரும் உறங்கிக் கிடந்தார். இருள் சூழ்ந்து மருள் மிகுந்துள்ள அந்த இட நிலையையும் திட வீரரான இவரது தீன நிலையையும் நினைந்து அவர் தெருமந் துழந்தார். பஞ்சணை துயின்று பவுசுட னிருந்த இவர் அன்று பழைய பாய் ஒன்றில் கையே தலையணையாகக் கண்ணயர்ந் துள்ளதைக் கண்டு

அவர் கண்ணீர் சொரிந்தார். அண்ணனது சயன நிலையை எண்ணி நயன நீர் சிந்தி நைந்து நின்ற அவர் சிந்தை நொந்து செயல் மறந்து தேம்பி அழுதார். நடு நிசியில் முசு முசு என்று அழும் அவ் ஓசையைக் கேட்டதும் இவர் துள்ளி எழுந்து அருகே அழுதிருக்கும் தம்பியைக் கண்டு உள்ளம் உருகி அள்ளி அணைத்து, "என்ன தம்பி! ஏன் இப்படி!" என்று அன்பு ததும்பத் துன்புடன் வினவினர். அவர் ஒன்றும் பதிலுரையாமல் உளமிக வுருகி விழி நீர் வழியப் பொருமி யிருந்தார். அவ் இளையவரது உள நிலையை அறிந்து உள்ளம் இரங்கி "ஐயா! மலையாதே! மனம் கலங்காமல் தைரியமா யிரு; என்ன வந்துவிடும்?" என இம் மன்னர் தேற்றினர்.

தம்பி:— பிள்ளை பேச்சைக் கேட்டு வெளி ஏறியது பிழையாய் மூண்டதே; போகவேண்டாம் என்று அம்மையும் அரசியும் எவ்வளவோ உறுதி கூறித் தடுத்தும் நீங்கள் சிறிதும் கவனிக்கவில்லையே; இளையேம் உரைத்ததையும் இகழ்ந்து விட்டீர்களே; வெளிவரலானது இளிவரலாயதே; நம் அருமை குலைந்து, பெருமை இழந்து, வெறுமை யுழந்து சிறுமை யடைய நேர்ந்ததே! யாண்டும் இடம் பெயராமல் நம் கோட்டையில் மட்டும் நாம் நிலையாக நின்றிருந்தால் எத்தனை பட்டாளங்கள் வந்தால் என்ன? வந்த வந்த படைகளை யெல்லாம் வாரியுண்டு, எதிரிகளை இந்த நாட்டின் திசையைக் கூட எட்டிப் பாராமல் செய்து, வெற்றித் திருவுடன் விளங்கி இருக்கலாமே; தானாபதி வீணாக வந்து கெடுத்தானே; மானம் அழிய வந்ததே; இனி வானம் பெறினும் என்? வையம் வரினும் என்?

மன்னன் :— தம்பி! நம் ஊழ்வினைப் பயன் இப்படி ஊக்கி வந்துள்ளது. இதற்குத் தானாபதி என்ன செய்வார்? அவரை நோவதால் யாது பயன்? ஒருவரோடு சிநேகம் பண்ணிவிட்டுப் பின்பு அவரைக் குறித்துக் குறை கூறுவது முறை யாகாது; "இன்னா செயினும், கலந்து பழிகாணார்

சான்ருேர்" என்பது ஆன்ருேர் வாக்கு. பாவம் அவரும் அநியாயமாய் இறந்து போனுர்.

தம்பி :— போனவனைப் பற்றிப் பேசுவதால் ஒரு பயனும் இல்லை; ஆனுலும் அவனுல் அரசுக்கான அவல நிலையை நினைந்து நினைந்து என் நெஞ்சம் கவலை யுறுகின்றது. ஆதி முதலே அவனை அடக்கி ஆளாமல் மிஞ்ச விட்டத னுலேதான் நம் இடத்திற்கு இந்தக் கேடு வந்து சேர்ந்தது. "தீயவனும் மந்திரியால், நல் வேந்தும் தீ வேந்தாம்; தீமை இல்லாத் தூயவனும் மந்திரியால் தீ வேந்தும் நல் வேந்தாம்" என்பது தேர்ந்த நீதி மொழி. அரசனுக்கு அமைச்சன் கண் போன்ற வன் ஆதலால் அவன் கெட்டவ னுயின் அவ் அரசாட்சி கண் கெட்ட குருட்டு வாழ்க்கை போல் குலைந்து அழியும். அவ் அழிவை இதுபொழுது நாம் அனுபவத்தில் கண்டிருக்கிருேம். எல்லாம் உணர்ந் திருந்தும் அப் பொல்லாத பிள்ளை பேச்சைக் கேட்டு இப்படிப் புலையாட நேர்ந்ததே என்று நான் வருந்து கின்றேன். * "நாடாது நட்டலிற் கேடில்லை; நட்டபின், வீடில்லை நட்பாள் பவர்க்கு" என்னும் பொய்யா மொழிக்குத் தாங்கள் ஓர் மெய்யான சான்ருய் வையம் அறிய வெய்ய நிலையில் இங்கே விளங்கி நிற்கின்றீர்கள். பல பல புலம்பி என்? இந் நிலை இனி எந் நிலையில் நிறுத்துமோ? தெரியவில்லை.

மன்னன்:— யாது வரவேண்டுமோ? அது வருக; என்னை விட்டு எது அகல வேண்டுமோ? அது அகல்க; கேடும் ஆக்கமும் இன்று புதிதாய் வருவன அல்ல; கருவுற்ற அன்றே உருவுற்று வந்துள்ளன. அவற்றின் வரவு செலவு களை நினைந்து நாம் இங்கே வருந்துவதால் யாதும் பயன் இல்லை. எல்லாவற்றிற்கும் ஓர் முடிவுண்டு. வருவன

* குறள் 791. ஆராய்ந்து தேராமல் ஒருவனை நட்பாகக் கொள்ளு தல் பெருங் கேடாகும்; என் எனின்? உறவு கொண்ட பின் கொடுமை காணினும் எவனையும் இடையே கைவிட முடியாது ஆதலால் அக் கொடிய நட்பினுல் எல்லை யில்லாத அல்லல்கள் உளவாம் என்பதாம்.

வெல்லாம் நமது நன்மைக்கே என்று நம்பி நாம் என்றும் திண்மையுற் றிருக்கவேண்டும்.

தம்பி:— பகைவர் கைப்பட்டுப் பழியோடு வந்து இப் படிப் பதைத்து இருப்பதை விட, அன்று புதுக்கோட்டை யில் புகுந்த படைகளோடு எதிர்த்து அமராடி அங்கேயே இறந்து போயிருக்கலாம்; அச்சிறப்பான இறப்பையும் இழந்து விட்டு இங்கே வந்து இழிந் திருக்கின்றோம். இவ் இருப்பு நமக்கு மிகவும் ஈனமாகும்.

மன்னன்:— அன்று அது செய்திருக்க வேண்டியது அவசியமே; ஆயினும் உண்டிருந்த வீட்டில் உதிரம் சிந்த ஊறு விளைப்பது சீரன்றே என்று ஏமாந்து சிந்தித்து நின்றேன். பட்டாளங்களை அங்கேயே வெட்டி முறித்து வென்று போயிருக்கலாம்; அன்றேல் பொன்றி முடிந் திருக்கலாம். அவ் விரண்டையும் இழந்து பிடியுண்டு வந்து இங்கே இவ் வாறு இழிந்திருப்பது ஈனமே; காரியத்தைக் கை கடக்க விட்டு இனி வீரியம் பேசி ஆவது என்? எய்தும் முடிவைப் பொறுமை யோடு எதிர்பார்த் திருப்போம்.

தம்பி:— இங்கு வந்து ஏழு நாட்கள் ஆகின்றன. நீதியை விசாரித்து யாதொரு முறையும் செய்யாமல் சேனாதிபதி நம்மைச் சிறையில் வைத்துச் சீரழித் திருக்கிறான். நேர்மை இல்லை. முகத்தைப் பார்த்தால் அவனுடைய நெஞ்சில் கொடுமையே குடி கொண்டு இருப்பதாகத் தெரிகிறது. முடிவு இன்னதென்று முன்னுற ஒன்றும் முடிவாக அறிய முடியவில்லை. ஆதலால் நாம் இனிமேல் இங்கே மடி கொண் டிருப்பது மடமையே; இச் சிறையை உடைத் தெழுந்து விரைவில் வெளியேறிப் போவதே நமக்கு ஆண்மை யாம்; அடங்கி நின்றால் அவமே யாகும்.

மன்னன்:— பிடிபட்டு வந்து விட்டோம்; விசாரணை புரிந்து கும்பினியார் செய்யும் நீதியைக் கடைபோகக் காண் போம். இடையே தடைமீறி நாம் யாதும் செய்யலாகாது.

செய்யவேண்டிய இடம் தவறி வந்து விட்டோம். இது பொழுது வழக்கு நிலையில் உள்ளோம். இழுக்கு ஆற்ற வேண்டாம். பொறுத்திருப்பது நல்லது.

தம்பி:— படைகளைக் கொண்டு வந்து கோட்டையை வளைந்து படுபோர் ஆற்றி அனைத்தையும் நம்மிடம் இழந்து தோல்வி யடைந்து ஓடிப்போன சேனுதிபதியே இப்பொழுது இவ் வழக்கினை முடிவு செய்ய மூண்டு நிற்கின்றான். அவன் என்ன நீதி செய்வான்? கும்பினியாருக்கு முன்னதாக ஒன்றும் அவன் சரியாக அறிவியான்; ஒரு வேளை அறிவித்தாலும் அத் துரைகளுடைய மன நிலைகளை மாற்றி நம்மேல் சினமேற்றி யிருப்பான்; அரசருக்குச் செவி கண். நெடுந் தூரத்திலுள்ள அவர்கள் நம்மை நேரே செம்மையாகத் தெரிய மாட்டார். இங்குள்ள கடுங்கோளர் புன்மை புரிந் திருப்பர். நீங்கள் ஒரு முறை கண்டதைத் தவிரப் பின்னர் அவர்களை நேரில் காணவில்லை. இடையே பிள்ளை மூட்டிய கலக நிலையால் அவர் உள்ளந் திரிந்திருப்பர். பருவத்தோடு போய்ப் பார்த்து அவரிடம் பழைய உரிமையை உறுதி செய்யாமல் இங்கே வந்த படைகளுடன் பிழையாக நாம் போராடி நின்றதால் பெரும் பகை மூண்டது. இதுபொழுது நேரே கும்பினிக்கு விரோதிகளா யுள்ளமையால் அவ் அதிபதிகளைக் கைவசப் படுத்தித் தன் கருத்தின் படியே சேனுதிபதி முடித்துக்கொள்ளுவான். அவன் முடிவு காணுமுன் நாம் கருதியபடியே முடித்துக்கொள்ள வேண்டும். இனிப் பொறுதி கூடாது. இச் சிறையை இப்பொழுதே உடைத் தொழித்து நம் ஊரை யடைந்து அங்கே புகுந்துள்ள பேரை யெல்லாம் நீறு செய்து நிலவறையில் வைத்துக் குலவீரம் காட்டிப் பேரும் புகழும் பெருக்கிப் பாராள வேண்டும். வீரர் பதியே! பகைக்கு அடங்கி நிற்பது நகைக்கு இடமாகும்.

மன்னன்:— கும்பினியார் செய்துள்ள உதவிகளை நன்றி யறிவுடன் நினைந்து நலமாகத்தான் நான் நடந்து வந்தேன்;

வகை தெரியாமல் பகை வந்து மூண்டது. இடையே நேர்ந்த படைத்தலைவரிடம் நம்மால் பணிவு காட்ட முடியவில்லை. வினை விளைந்தது; இனி அதனை நினைவதால் பயனில்லை. இன்று நீ சொல்லுகிறபடி இச் சிறு சிறையை நீறு செய்து மீறிப் போய் விடலாம். தொண்டைமான் அரண்மனையில் நாம் அகப்பட நேர்ந்த பொழுது "இனி நான் எதிர்ப் பொன்றும் செய்யேன்" என்று கும்பினியின் ஆணைக்கு அடங்கி உறுதி செய்துள்ளேன் ஆதலால் இறுதி வரையும் பொறுதி செய்து, எதிரியி னுடைய நெறி முறையை நேர்ந்து பார்ப்போம்.

தம்பி:— எதிரிகளை விட எட்டப்பன்தான் நமக்கு இடர் மிகச் செய்துள்ளான். அன்று நாம் பிடிபட்ட பொழுது அவன் கொண்ட மகிழ்ச்சிதான் என்னே! தொண்டைமானை விட அவனுடைய இரண்டகம் கொடியது. சாதியபிமானம் இல்லாமல் போனாலும் தேசாபிமானமும் கூட இல்லையே! இனத் துரோகம் தேசத் துரோகங்களை எவ்வளவு கூசாமல் செய்து நிற்கின்றான். நம் ஆதீனத்துக்கு ஆதியி லிருந்து அவன் புரிந்து வந்துள்ள தீதுகள் அளவிட லரியன. இவ்வளவுக்கும் காரணம் என்ன?

மன்னன்:— காரணம் பொறாமைதான். இவ் அல்லல் களுக் கெல்லாம் மூலகாரணம் அவன் தானே. அது செய் தான்; இது செய்தான்; துட்டன்; வம்பன்; எனக் கும்பினி யாரிடம் நம்மைக் குறித்துக் கோள்கள் பல சொல்லி ஓயாமல் விண்ணப்பங்கள் செய்து இக் கொடும் பகையை மூட்டி இவ்வாறு குடிகேடு நீட்டினான். அதற் கேற்ப நெல்லைக் கொள்ளை செய்து பிள்ளை உள்ளே யிருந்து வினையை விளைத் தார். அவன் வெளியில் நின்று அதனை வளர்த்து விட்டான். முடிவுக்கு வந்திருக்கிறது. பலனைப் பார்ப்போம்.

தம்பி:— இப்பொழுது பட்டமாய் நின்று இப் பாடு பட்டு வருகிற எட்டப்ப நாயக்கர் எட்டையாபுரம் ஜமீனுக்குப்

பரம்பரையான நேர் வாரிசுதா ரில்லே; வேறு நிலையினர் என்கிறீர்களே அதன் விவரம் என்ன?

மன்னன்:— எட்டையாபுரம் ஜமீன் பிரதான பாகம் முதலில் குறுமலையில்தான் சிறு நிலையில் இருந்தது; அந்த ஜமீனுக்குச் சந்ததி இல்லாமையால் நாலாவது தாயாதியாய் ஒதுங்கியிருந்த முத்து நாயக்கர் என்பவர் தத்து எடுக்கப்பட்டார். அவர் * கசமன்குண்டு என்னும் ஊரிலிருந்தவர். அவருடைய மூத்த மகனே இப்போது பட்டத்துக்கு வந்துள்ளவன்; பத்தாண்டுகளுக்கு முன்னமே நம்முடைய ஐயா அவர்கள் அவனைக் குறித்து எல்லா விவரங்களையும் என்னிடம் சொல்லி யிருக்கிறார்கள். பொல்லாத கோளன். நம்மிடத்தே கெட்ட பொறாமை கொண்டு கும்பினியாரை ஒட்டி நின்று இப்படிக் கும்மாளஞ் செய்து வருகிறான். வரட்டும்; எந்த மட்டும் ஆகிறது என்று பார்ப்போம். கும்பினி நீதியை நம்பி நாம் இங்கே சும்மா இருப்போம்.

இவ்வாறு இவர் உறுதியுரை கூறி அறுதியிட் டருளவும் அதன்பின் ஊமைத்துரை எதிர் ஒன்றும் பேசாமல் விதி விளைவை நொந்து அடங்கி யிருந்தார். இந்த உரையாடல் நடந்தது அக்டோபர் மாதம் பன்னிரண்டாம் தேதி (12—10—1799) இரவு ஒரு மணிக்கு என்க. இவ்வாறு உரையாடி யிருந்த இவ் இருவரும் பின்பு பொறையாறி அயர்ந்து உறங்கினர்.

முன்பு சேனாதிபதி விடுத்திருந்த உத்தரவைக் கண்டதும் பாளையகாரர்கள் எல்லாரும் பரிவாரங்களுடன் கயத்தாறு வந்து சேர்ந்து சயத்தாறுடன் தருக்கி யிருக்கும் அத்துரையைக் கண்டு முறையே வணங்கி நிரையா யிருந்தார். பாண்டி மண்டலம் எங்குமுள்ள குறுநில மன்னரும், பெருநிலக் கிழவரும், உத்தியோக அதிகாரிகளும் அவன்

* இவ்வூர் எட்டையாபுரத்திற்குத் தென்மேற்கில் உள்ளது.

கட்டளைக்கு அஞ்சி ஒருங்கே வந்து அங்குத் திரண்டு நின்றார் ஆதலால் அந் நிலையில் அவ்வூர் ஓர் பெருங்கோலமாய் விளங்கி நின்றது. அக் கூட்டத்திற்குக் கூளப்ப நாய்க்கனூர் ஜமீன்தார் நாகம நாயக்கர் மட்டும் வரவில்லை. மற்றெல்லாரும் வந்திருந்தார்.

இருபத்தோன்பதாவது அதிகாரம்.

காரியம் சூழ்ந்தது.

கும்பினியின் அதிகார நிலையை இந் நாட்டி லுள்ளவ ரெல்லாரும் கண்டு உள்ளம் அஞ்சி ஒடுங்கி அடங்க வேண்டும் என்னும் உள்நோக்குடன் பானர்மேன் உறுதி பூண்டிருந்தான் ஆதலால் அதற்கு ஆன வகையில் யாவும் ஆயத்தம் செய்து நின்றான். மேலுள்ள அதிபதிகளுக்குச் சதுராக எழுதி அதிகார வுரிமை முழுவதும் சேனாதிபதி நிலைமையில் அவன் தலைமையோடு பெற்றிருந்தான் ஆதலால் தான் கருதியபடி உறுதி பெறச் செய்ய ஊக்கி எழுந்தான். யாண்டும் அடங்கல ராகி அருந்திற லுடன் நீண்டு நின்ற இம் மடங்கலை மாய்த் தொழித்தால் பின்பு நாடு முழுதும் தன் கையில் எளிதாக அடங்கி விடும் என்னும் திடங் கொண்டு நின்ற அவன் எண்ணியுள்ளதை விரகுடன் புரிய வீரியமாக விரைந்து துணிந்தான். ஊருக்கு மேல்புறம் ஒரு மைல் தூரத்தில் பழைய வேட்டும் பெருமாள் ராஜா இருந்த கோட்டையின் அருகே கூட்டத்தைக் கூட்டினான். கூடாரங்கள் பல அங்கே அமைக்கப் பட்டன. குறித்த காலம் வரவும் பக்க உதவிக் குப் பல துரைகளைச் சேர்த்துக்கொண்டு தக்க பாதுகாவ லுடன் சேனாபதி எழுந்து சபையினை யடைந்து சதுருடன் இருந்தான். அயலெங்கும் படைவீரர் அடர்ந்து நின்றனர்.

சூரியன் உதயமாகி நாழிகை ஏழாயது; ஆகவே சிறையி லிருந்து இவரைக் கொண்டுவரும்படி படைகளை அனுப்பினான்.

படைத் தலைவர் வந்து அழைத்தார். வரைமுழை நின்று வெளி வருகின்ற மடங்கலேறு போல் சிறையிடை யிருந்து இத் துரை மகனர் எழுந்தார். தம்பியர் முதலாக அங்கிருந்தவர் அறுவரும் பின் தொடர்ந்தார். அரசை மட்டும் தனியே அழைத்து வரும்படி உத்தரவு ஆதலால் நீங்கள் உடன் வரலாகா தென்று மற்றவரைத் தடுத்தார். ஊமைத் தம்பி நான் உடன் வருவேன் என்று உருத்து நின்றார். மன்னர் மறுத்து நோக்கி, "தம்பி! மற்றவ ரோடு இங்கேயே இரு; நான் மட்டும் போய் நீதி விசாரணையின் நிலை தெரிந்து வருகிறேன்; சிறிது பொறுத்து நில்" என்று அவரை நிறுத்தி விட்டு இவர் கடுத்து வந்து சங்கம் சார்ந்தார்.

இவரைக் கண்ட வுடனே அங்கிருந்தவ ரெல்லாரும் வியந்தும் வெருண்டும் மருண்டும் நின்றார். அவரனைவரையும் ஒரு முகமாக ஒரு பார்வை பார்த்துவிட்டுக் குறித்த இடத்தில் சிங்கம் அடங்கித் திமிர்ந் திருந்தது போல் இவர் செயிர்த் திருந்தார்.

ஏந்திய வெடிகள், எடுத்த வேல்கள், பிடித்த வாள்க ளோடு படை வீரர்கள் தொடுத் தடர்ந்து சூழ்ந்து நின்றனர்.

சிறையி லிருந்து இவரை அழைத்து வரும்பொழுது அந் நகரி லிருந்த ஆண் பெண் அடங்கலும் ஒருங்கு திரண்டு வந்து உள மிக இரங்கிப் பலபல பேசி அயலெங்கும் நெருங்கி இம் மன்னருக்கு என்ன விளையுமோ? யாது நேருமோ? என்று இன்னல் மீக் கூர்ந்து ஏங்கி நின்றார்.

இந் நாட்டி லுள்ள குடி சனங்கள் எல்லாரும் மன மிக வுருகி மறுகி இருந்தார் ஆதலால் இக் குலவீரர்பால் அவர் கொண்டிருந்த உள்ளன்பும் உரிமையும் அன்று உணர நின்றன.

பக்கம் எங்கும் தக்க பாதுகாவ லுடன் எல்லா ஆதரவு களும் அமைந்து கூடாரங்களின் முன் கூடி யிருந்த சபை நடுவே சேனாதிபதி யாகிய பானர்மேன் (Bannerman) இனிதமர்ந்து

விசாரணை தொடங்க ஆயத்த மாயினன். ராபர்ட் ட்யூரிங் (Robert Turing), ஜார்ஜ் ஹூயெஸ் (George Hughes), பிர்கட்டு (Pirkett), பிரௌண் (Colonel Brown) முதலிய துரைமார்கள் அவனுடைய இரு மருங்கும் மருவி இருந்தனர். பாளையகார ரனைவரும் வரிசை வரிசையாய் அயலமர்ந் திருந்தார். பெரிய மிராசுதார்களும் உத்தியோக அதிகாரி களும் இடங்கள் தோறும் ஈட்டமுற் றிருந்தனர்.

குதிரைப் படைகளும், காலாட் சேனைகளும் ஆயுத பாணிகளாய் அணி அணியாய் அயலே சூழ்ந்து அடலோடு நின்றன. டர்னர் (Lieutenant Turner), டல்லாசு (Dollas) முதலிய தளகர்த்தர்கள் தறுகண்மையுடன் படைத் தலைமையில் நிலை பெற்று நின்றனர். அந் நகரிலும் அயலூர்களிலும் இருந்து வந்த சனங்கள் வெளியே திரள் திரளாய்த் திரண்டு நிகழ்வதை எதிர் நோக்கி நிறைந்து நின்றார்.

விசாரணை தொடங்கியது.

அக்டோபர் மாதம் பதினாறுந் தேதி (16—10—1799) முற் பகல் பத்து மணிக்கு விசாரணை தொடங்கப்பட்டது.

நீதி மன்றத்தில் நியாயமான முறையில் குற்றங்கள் விசாரிப்பது போல் பாவனைகள் பல செய்யப்பட்டன. சேனாதிபதியாய் நின்ற பானர்மேனே அங்கு நீதிபதியாய் அமர்ந்து கொண்டான். நேரில் வந்து போரில் நேர்ந்து பொரு துடைந்து படை யிழந்து வயிறெரிந்து போன அத் தளபதி இப்பொழுது நடுவு நிலையா யமர்ந்து எப்படி நீதி புரிந்திருப்பன்? இதில் எவ்வளவு நியாயம் செய்திருக்க முடியும்? என்பதை அறிஞர்கள் எளிதில் அறிந்து கொள்ளலாம்.

விசாரணை ஆரம்ப மாகவும் சாட்சிகள் தயாராயினர். செப்டம்பர் மாதம் ஐந்தாந் தெய்தி (5—9—1799) காலையில் போர் நடக்கு முன் பாஞ்சாலங்குறிச்சிக் கோட்டைக்குள்

தூது வந்து போன * இராமலிங்க முதலியாரை முதலில் சாட்சியாக விசாரிக்கத் தொடங்கினன். இம் முதலியார் அவனுக்கு மிகவும் உதவியானவர். இத் தேச பாஷைகளை மொழி பெயர்த்துச் சொல்லி அவனிடம் துப்பாசியாய் (Interpreter) நின்று பல வகையிலும் இதம் புரிந்து வந்தவர்.

இந்தச் சாட்சியை முதன்மையாகக் குறித்ததன் பயன் யாது? எனின், தான் முன்னம் பாஞ்சைக்குப் படையுடன் வந்த பொழுது அவர் இடை புகுந்து ஜமீன்தாரைக் கண்டு பேசிய காட்சி நிலை காட்டிக் கடும் பிழை காண என்க. கும்பினி ஆணைக்குக் கட்டுப்பட்டு இனிமேல் இணங்கி நடக்க வேண்டும் என்று இதமாய்ப் புத்தி புகட்டி வரக் கருதித் தற் பாதுகாப்புடன் சேனைகளோடு நான் சென்றிருந்த பொழுது இக் கட்டபொம்மு அக்கிரமமாகத் தன் படை வீரர்களை ஏவி உக்கிரமாகக் கும்பினிப் பட்டாளங்களைக் கொல்லச் செய்தான்; வலிந்து சண்டையை வளர்த்துப் பல கொலைகளை விளைத்தான் ஆதலால் கொடுந் தண்டனைக் குரிய கொலைக் குற்றங்கள் இவன் மேல் பொறுத்துள்ளன; என்னும் குறிப்பை வெளிப்பட விரித்துத், தன் கருத்தை எளிதாக நிறைவேற்றிக்கொள்ள விரகு சூழ்ந்து நின்ற அவன் முதலியாரை முதலில் இவ்வாறு சாட்சியாகக் குறித்தான்.

இராமலிங்க முதலியார் சாட்சி.

முதலியார் எழுந்தார்; "சர்வ வல்லமையுள்ள தெய்வத்தின் முன்பாக நான் இங்கே சொல்லுவதெல்லாம் மெய்யே" என்று முறையாக முன்னுறச் சத்தியம் செய்துகொண்டார். பின்பு சபையோர் அறிய அவரை நோக்கிப் பானர்மேன் கேள்விகள் கேட்டான்: அவன் வினவியவற்றிற் கெல்லாம் அவர் இனமாகப் பதில் சொல்லி வந்தார். அக் கேள்விகளும் விடைகளும் அடியில் வருவன காண்க.

---

* 201ம் பக்கம் பார்க்க.

பானர்மேன் :— சென்ற செப்டம்பர் மாதம் 5-ந் தேதி காலையில் நீர் பாஞ்சாலங்குறிச்சிக் கோட்டைக்குள்ளே போய்க் கும்பினியின் ஆணை மேல் வந்துள்ள என் உத்தரவை ஜமீன்தாரைக் கண்டு நேரில் கொடுத்தீரா?

முதலியார் :— குறித்த நிமிடமே போய் ஜமீன்தாரிடம் அக் கட்டளையை நேரில் கொடுத்தேன்.

பானர்மேன் :— நீர் போன சமயத்தில் அவர் எந்த இடத்தில் இருந்தார்.

முதலியார் :— அரங்கமால் என்னும் பெரிய மாளிகையில் அமர்ந் திருந்தார்.

பானர்மேன் :— கூட யாராவது இருந்தார்களா?

முதலியார் :— அவருடைய மாமனார் கெடிவெட்டூர் நாயக்கரும், உறவினர் சிலரும் அருகே நின்றார்.

பானர்மேன் :— நீர் ஜமீன்தாரிடம் ஏதாவது பேசினீரா?

முதலியார் :— சில காரியங்களை நேரில் சொன்னேன்.

பானர்மேன் :— என்ன சொன்னீர்?

முதலியார் :— உங்கள் பாளையத்தின் மீது கும்பினியார் மிகவும் கோபம் கொண்டுள்ளார். வரிகள் சரியாய்ச் செலுத்தாமலும், கலெக்டர் விடுத்த கடிதங்களுக்கு யாதொரு பதிலும் சொல்லாமலும் அவமதித் திருக்கிறீர்கள். தானுபதிப் பிள்ளை கொள்ளை புரிந்து அல்லல் பல செய்திருக்கிறார்; அதனால் கொடுஞ் சின மூண்டு பெரும் படைகளோடு சேனுபதியவர்கள் இங்கே விசாரிக்க வந்திருக்கிறார்கள்; கோட்டைக்கு மேல்புறம் கூடாரத்தில் தங்கி யிருக்கிறார்கள்; நேரில் வந்து துரைகளைக் கண்டு காரியங்களைக் கலந்து பேசிச் சமாதானம் செய்து கொள்ளுவது நல்லது; இல்லையேல் பொல்லாப்புடன் அல்லலடைய நேரும்; நான் வந்துள்ளது நல்ல வேளை என நினைந்து, தாமதம் செய்யாமல் விரைந்து வந்தருளுங்கள் என்று ஜமீன்தாரவர்களிடம் இதமாகச் சொல்லி நின்றேன்.

பானர்மேன் :— அதற்கு அவர் பதில் என்ன சொன்னர்.

முதலியார் :— நான் அங்கே வரமுடியாது; அவரை வேண்டுமானல் இங்கே வரச்சொல்லும்; எல்லாக் காரியங்களை யும் முடிவு செய்துகொண்டு போகலாம் என்ருர்.

இவ்வாறு விசாரித்து முடிந்த பின்னர் அன்று அம் முதலியாரோடு கோட்டைக்குள் உடன் சென்றிருந்த இபுராகிம், சவுகர் என்னும் அவுல்தார் இருவரும் விசாரிக்கப் பட்டார். முதலியார் சொல்லியன யாவும் உண்மையே என்று அவர் உறுதி கூறி நின்ருர். அதன்பின் ஜமீன்தார் மாமனர் கெடிவெட்டூர் நாயக்கரை விசாரித்தார்.

கெடிவெட்டூர் நாயக்கர் சாட்சி.

பானர்மேன் :— என்னுடைய துப்பாசி இராமலிங்க முதலியார் செப்டம்பர் மாதம் 5-ந்தெய்தி பாஞ்சாலங்குறிச்சிக் கோட்டைக்குள் வந்தபொழுது நீர் அங்கு இருந்தீரா?

கெடிவெட்டூர் :— நான் இருந்தேன்.

பானர்மேன் :— என் கட்டளையைக் கொண்டுவந்து இராமலிங்க முதலியார் கட்டபொம்மு நாயக்கரிடம் சொல்லு கின்ற போது நீர் கூட இருந்து கேட்டீரா?

கெடிவெட்டூர் :— அருகே நின்று கேட்டேன்.

பானர்மேன் :— முதலியார் மீண்டவுடன் நீர் அன்று என்னைக் காண *வந்தபொழுது கும்பினிக்கு அடங்காமல் நிற்பது கொடுங் கேடாகும்; உம்முடைய மருமகனுக்குப் புத்தி சொல்லி உடனே பணிந்து வந்து சமாதானமாய் நடந்துகொள்ளச் சொல்லும்; இல்லையானல் போர் மூண்டு பாளையம் பாழாகிவிடும்; இம் முடிவை உறுதியாக வுணர்ந்து ஆகவேண்டியதை விரைந்து செய்து உய்தி தேடிக்கொள்ளுக

* 205ம் பக்கம் பார்க்க.

என்று நானும், பிற்கட்டு துரையும் உம்மிடம் நேரே வற்புறுத்திச் சொன்ன துண்டா? இல்லையா?

கேடிவேட்டூர் :— நீங்கள் சொன்ன புத்திமதிகள் எல்லாவற்றையும் நேரே கேட்டுக் கோட்டைக்குள்ளே போய் ஜமீன்தாரவர்களிடம் சமாதானம் சொல்லிக்கொண் டிருந்தேன்; அப்பொழுது வெளியி லிருந்து வந்த படை வீரர்களால் எப்படியோ போர் மூண்டு விட்டது.

பானர்மேன் :— சண்டை நடக்கும் பொழுது கட்ட பொம்மு நாயக்கர் கோட்டைக்குள்ளே தானே இருந்தார்?

கேடிவேட்டூர் :— உள்ளேதான் இருந்தார்கள்.

பானர்மேன் :— நீர் அவருக்கு அந்தரங்க வுரிமையாளராய் எப்பொழுதும் அருகில் இருப்பவர் தானே?

கேடிவேட்டூர் :— ஆமா.

இங்ஙனம் விசாரித்து முடிந்த பின்பு கலெக்டர் முன்பு இவருக்கு விடுத்திருந்த கட்டளைகளெல்லாம் நேரே எடுத்து வாசிக்கப்பட்டன.

இவ்வாறு எல்லா விசாரணைகளையும் செய்து முடித்த பின்னர்ச் சேனாபதியாகிய பானர்மேன் இவரை நேரே நோக்கி, "இங்கே உம்மைக் குறித்துச் சொல்லப்பட்ட சாட்சியங்கள் எல்லாவற்றையும் இதுவரை நேரே கேட்டிருக்கிறீர்; இவற்றுள் ஏதேனும் நீர் மறுத்துச் சொல்லவேண்டிய துண்டா?

அதற்கு இவர், "சொல்லியன எல்லாம் உண்மையில் நடந்தவைகளே; ஒரு தவறும் இல்லை" என்றார்.

அங்ஙனம் சொல்லும்பொழுது மிகவும் அலட்சியமாகப் பானர்மேனை இகழ்ச்சிக் குறிப்புடன் நோக்கி இறுமாந்து நிமிர்ந்து சொன்னார் ஆதலால், "இவனுடைய அகந்தையைப் பார்த்தீர்களா?" என்று அருகிருந்த துரைகளிடம் கண் சாடை

காட்டிக் கடுப்பு மீக்கொண்டு கடித்துத் தின்று விடுபவன் போல் அவன் உள்ளூறக் கொதித்து உருத்து நின்றான்.

முதலிலிருந்து சாட்சியங்களுடன் வகுத்துச் சொல்லி வந்தவற்றையெல்லாம் தொகுத்து இணைத்துக் குற்றங்கள் எனக் கொழித்தெடுத்து வெளிக்கு மெய்ப்பிக்க இவரை நோக்கி அவன் விரித்து உரைத்தான்.

குறித்துச் சொன்ன குற்றங்கள்.

பாஞ்சாலங்குறிச்சிப் பாளையகாரராகிய கட்டபொம்மு நாயக்கர் மீது சாட்டப்பட்ட குற்றங்கள்: "கும்பினிக் குரிய கிஸ்தியைச் செலுத்தாமல் வம்பு செய்திருக்கிறீர்! கலெக்டர் லஷிங்டன் விடுத்த உத்தரவுகளுக்குச் சரியான பதில் எழுதாமலும், தம்மை வந்து கண்டு போம்படி பல முறை அவர் விரும்பி அழைத்தும் நேரே போய்ப் பாராமலும் நின்று பராமுகமாய் அவரை இகழ்ந்திருக்கிறீர்! தானாபதிப் பிள்ளையை விடுத்துக் கொள்ளை முதலியன செய்து எங்கும் அல்லல் விளைத்திருக்கிறீர்! சிவகிரி முதலிய சில பாளைய காரர்களின் மீது படைகளை ஏவி இடையூறுகள் செய்துள்ளீர்! கும்பினியின் ஆட்சி யுரிமையை அறிவுறுத்தி உம்மை அமைதி செய்ய எண்ணி வந்த என் சேனைகளை அநியாயமாய்க் கொன்று தொலைத்தீர்! இத்தகைய குற்றங்கள் உம்மேல் சாட்டப்பட்டுள்ளன. இவற்றுள் ஏதாவது ஒன்றை இல்லை யென்று நீர் மறுத்துச் சொல்ல முடியுமா?" என்று அவன் முடிவு செய்து கேட்டான். கேட்கவே இவர் அவனை எதிர்த்து நோக்கி, "நீர் இங்கே சொன்னவை யாவும் உண்மைகளே; அவை குற்றங்கள் என்று குறித்தீர்! அதுதான் உம்மிடமுள்ள பெருங் குற்றம்" என்றார். அங்ஙனம் கூறவே அச் சேனைத் தலைவன் சீறி, "ஏன் இவை குற்றங்கள் ஆகா" என்று மாறி வினவினான். வினவவே இவர் வரன்முறையாக முறையே சொல்லலானார். சொல்லிய படியை அடியில் பார்க்க,

கட்டபொம்மு பதில் உரைத்தது.

1. "இதுவரை யாருக்கும் திறை தந்தது இல்லை ஆதலால் இன்று வந்து நீர் வரி என்று இரந்ததால் தரமுடியா தென நான் மறுத்து நின்றேன்.

2. என்னிடம் வந்தவரை மரியாதையாக வரவேற்று உபசரிப்பனே யன்றி வெளியேறிப் போய் யாரையும் வலிந்து பார்ப்பதும், இச்சகம் பேசுவதும் எனக்கு வழக்கம் இல்லை; அதனால் கலெக்டரைப் போய் நான் பார்க்க வில்லை.

3. சிவகிரி முதலான இடங்களிலுள்ள பாளையகாரர்கள் இந் நாட்டிலுள்ள குடி சனங்களுக்கு இடர் செய்வதாக இடை யிடையே வந்து பலர் என்னிடம் முறையிட்டார்கள் ஆதலால் அவர்களுக்கு இரங்கி நின்று என் படைகளை அனுப்பித் தடைகளை அகற்றி யுள்ளேன்; அவ்வளவே யன்றி யாண்டும் நான் இடர் செய்ததில்லை.

4. பிள்ளை போய் நெல்லைக் கொள்ளை யிட்டது பெரும் பிழை; அதற்காக ரூபாய் 4000 பிற்கட்டிடம் தண்டம் செலுத்தி * இருக்கிறேன். அவரைப் பிடித்து கொடுக்கச் சொன்னார்; அது கூடாது என்று தடுத்துவிட்டேன். அடுத்தாரை ஆதரிப்பது எங்கள் மரபிற்கு இயற்கை; ஆருயிரை விடுத்தாலும் அடுத்தவரைக் கைவிடோம்.

5. நீர் படைகளோடு வந்து என் நகரை வளைத்து அன்று அல்லல் விளைத்தமையால் என் இனத்தவர் எழுந்து கொதித் தமர் புரிந்து கொன்று தொலைத்தார். குற்றங்கள் யார்மீது உள்ளன? நன்றாக ஆலோசித்து உணர்ந்து கொள்ளுக.

6. பின்பு இங்கு நடந்த வம்புகளைக் கும்பினி அதிபதிக ளிடம் போய் நேரில் கூறிச் சமாதானமாய் நலம் அடைந்து வரலாம் என்று நம்பி இடம் பெயர்ந்து நான் திருச்சிராப்பள்ளிக் குச் சென்றேன்; இடையே பெரும் படைகளோடு வந்து

---

* 164ம் பக்கம் பார்க்க.

கொடுங் காவாகப் புகுந்து புதுக்கோட்டையில் வைத்துப் பிடித்துக்கொண்டீர்! நம்பி மோசம் போய் வெம்பி அகப்பட்டு இதோ இந்த நிலையில் நான் இங்கே இழிந்து வந்துள்ளேன்.

7. நான் கோட்டையை விட்டு வெளியேறி யுள்ளேன் என்பதை அறிந்ததும் நீர் ஓட்டமாய் வந்து என் திருநகருட் புகுந்து பெரு நிதிகளை யெல்லாம் கவர்ந்து ஆனை, குதிரைகள் முதலிய அரிய பொருள்களையெல்லாம் வாரி உமக்கே உரிமை யாக அபகரித்துக்கொண்டீர்! இங்கே ஒரு பெரிய நீதிமான் போல் அமர்ந்து பேசவும் செய்கின்றீர்! நீர் சாதியான குல மகன் ஆனால் என்னைக் கும்பினி அதிபதிகளிடம் அனுப்பி அவர் முன்பு நீதி விசாரணை செய்து என் மீது குற்றம் கண்டு பிடித்துக் குறித்ததைச் செய்க; நேரில் வந்து போர்புரிந்து சீரழிந்து சிதைந்துபோன நீரே படைத்தலைமை நிலையில் இந்த வழக்கை முடிக்க முந்தியிருத்தலால் எந்த அளவு இதில் நியாயம் கிடைக்கும் என்பதை நான் எதிரறிந் துள்ளேன்; ஆவது ஆகுக." என மனநோவுடன் யாவரும் திகைக்க எதிருரை கூறி இவர் இனிதமர்ந்தார்.

பொது மக்கள் நிலை.

இவர் பேசி வருங்கால் அயலே மூசி நின்ற நகர மக்கள் ஓசையின்றி உவந்து கேட்டார். உரையாடுந் திறனையும், உருவ நிலையையும், உற்றுள்ள அவதியையும் நோக்கி உள்ளூற மறுகினர். அவல நிலையிலும் கவலை யாதுமின்றி வயிரிகள் முன் நின்று தைரியமாய் வாதாடிய இவ் வீரரது தீர நிலையை வியந்து யாவரும் புகழ்ந்தார். "கைதியாய்ப் பிடிபட்டு வந்தும் இக் கட்டழகன் சிறிதும் அஞ்சாமல் கம்பீரமாய் நிற்கும் காட்சியைப் பார்த்தீர்களா? இவ் வல்லாளனுக்கா இவ் அல்லல் வரவேண்டும்? அப் பொல்லாத பிள்ளையால் நேர்ந்த புலை யாட்டம் இது; ஊரை விட்டு வெளியேறு திருந்தால் இவ் வீர சிங்கத்தின் அருகே யார் நெருங்க வல்லார்? உள் நாட்டிலேயே

பிளவுபட்டுக் கோளர்கள் சிலர் உளவு சொல்லி இழவு சூட்டுகின்றார்களென்றால் வெளிநாட்டினரை நாம் நொந்து கொள்ளலாமோ? கோழைகளாய் நின்று கூழைக் கும்பிடுகள் போட்டு அயலாரிடத்தே ஆளைக் காட்டிக்கொடுத்து வயிறார வுண்டு தாம் வாழப் பார்க்கின்றாரே! அவர் வாழ்வும் ஒரு வாழ்வாகுமா? உயிரினும் மானமே பெரிது என்று மதித்து, யாருக்கும் தலை வணங்காமல், யாண்டும் அஞ்சாமல், சுதந்தரத்தை நிலைநிறுத்திச், சுத்த வீரராய் நிற்கும் இவ்வுத்தமருக்கு உதவி செய்வார் இங்கே ஒருவரும் இல்லையா? பாளைய காரர்கள் எல்லாரும் மோழை எருதுகள் போல் முண்டி ஒண்டி யிருக்கிறார்களேயன்றி இவ்வேளையில் மண்டி எழுந்து கும்பினி அதிகாரிகளோடு மன்றாடி நின்று வேண்டிய உதவியை ஒன்றும் செய்ய வில்லையே! சொந்த நாட்டிலே சீர்த்தியை முந்த நாட்டியிருந்த ஒரு சூரனைத் துபாரடைய விட்டு எந்த நாட்டிலிருந்தோ வந்தவர்க்கு இடங்கொடுத்து இச்சகம்பேசி அச்சமுடன் இதம்புரிந்து நிற்கும் கொச்சைத் தனம் இந்த நாட்டில் அன்றி வேறு எங்கேயும் காண முடியாது. ஒற்றுமை இல்லை; உறுதி யில்லை; உணர் வில்லை; உரம் இல்லை; ஒழுங் கில்லை; உதவி யில்லை; தம் வயிறு மட்டும் நிறைந்தால் போதும் என்று ஆழ்ந்த யோசனை யாதுமின்றி எல்லாரும் தாழ்ந்து கிடக்கின்றார். அவிச் சுவையே கருதிப் புவிச் சுமைகளாய்ப் பிறருடைய நகைச் சுவைக் கேதுவாய் நவை யூர்ந்து நிற்கின்றார். வீரம் குன்றி, ஈரம் இன்றி, வஞ்சமும் சூதும் மருவி, நெஞ்சம் இழிந்து நிலை குலைந்து பஞ்சைகளாய் இருந்தார் என்று பாண்டி மண்டலத்திற்கு ஓர் பழி மண்டச் செய்துள்ளார். தேசநேசம் இல்லாதவரை ஈசனும் நேசியான; நாளடைவில் நைந்து நாசமும் அடைவரே; அவ் அடைவினை ஆராயாமல் மடமை கொண் டிருக்கின்றாரே; இது என்ன இருப்பு? என்ன தேசம்? என்ன நாடு? என்ன ஊர்? என்ன சனங்கள்? என்ன உறவு? என்ன காலம் இது?" என இன்னவாறு பலபல பன்னி நொந்து பரிந்து நின்றார். இதனால்

உலக மக்கள் இத் தலைமகனிடத்தே கொண்டிருந்த உரிமையும் உள்ளன்பும் உறுதி நிலையும் நன்கு உணரலாகும்.

பொது சனங்கள் மனமறுகி இவ்வாறு புலம்பி நிற்கச் சேனாதிபதி சினந்து செய்த தீர்ப்பை இனிமேல் பார்ப்போம்.

முப்பதாவது அதிகாரம்.

கருமம் முடிந்தது.

இம் மானவீரர் எதிர்வாதம் செய்ததைக் கேட்டிருந்த பானர்மேன் முதிர் கோபம் கொண்டு மூண்டு கொதித்து மீண்டு இவரை விரைந்து நோக்கி, "கும்பினிக்குக் கட்டுப்படாமல் மட்டு மீறி நின்று துட்டத்தனங்கள் செய்துள்ளமையால் கட்டபொம்மு ஆகிய உமக்கு இன்று தூக்குத் தண்டனை விதித்திருக்கின்றேன்" என்று யாரும் திடுக்கிடும்படி துடுக்குடன் உரைத்தான். அக் கொடு மொழியைக் கேட்டவுடனே அடுத்து நின்றவர் அனைவரும் அஞ்சி அயர்ந்து அலமந்து நொந்தார். அருகிருந்த பாளையகாரர்களெல்லாரும் உள்ளம் கலங்கி ஒன்றும் பேசாமல் ஊமைகள் போல் ஒடுங்கியுறைந்தார். உடன் இருந்த துரைமார்களும் இத் திட வீரனால் இனி யாது நிகழுமோ? என்று கடுந்திகில் கொண்டு கலங்கி நின்றார்.

மன்னன் மன நிலை.

அவ் அமயம் இம் மன்னர் மன நிலை என்னவாறு இருந்ததென்பதை ஈண்டு எண்ணி அறியின் யாவருக்கும் ஓர் இறும்பூது உண்டாம். கொலைத் தண்டம் என்று குறித்த உடனே யாதொரு முக வாட்டமும் இன்றிப் புன்னகை புரிந்து கம்பீரமாய் எழுந்து நின்று சபை முழுவதையும் இகழ்ச்சிக் குறிப்போடு ஒரு பார்வை பார்த்து, "இன்ன பேடிகள் முன்னர் அந்நியன் வாயால் அவல வுரை கேட்க

நேர்ந்ததே!" என்று உள்ளே கவலையாய் உன்னி யுளைந்து வெளியே உறுதியுடன் சில உரைக்க லானார்.

இறுதியில் கூறிய உறுதி யுரைகள்.

இப்பொழுது இங்கே பானர்மேன் பன்னி யுரைத்த தீர்ப்பை நான் முன்னரே தெரிந்திருக்கிறேன். முடிவு இன்னதென்று முன்னுற அறிந்துள்ளமையால் இக் கொடிய மொழியில் யாதொரு அச்சமும் அதிசயமும் எனக்குத் தோன்றவில்லை. கும்பினி அதிபதிகளாகிய எட்வர்டு சாண்டெர்ஸ் (Edward Saunders), அல்லது வில்லியம் பீட்டரை (William Petrie) நான் நேரில் போய்க் கண்டிருந்தேன் ஆனல் இவரது கருத்து இவ்வாறு நிறைவேறி யிராது. இடையே தடை ஆயது; இனி அதை எண்ணி ஆவது என்? ஊரை விட்டு நான் பேர்ந்த போதே என் உயிரையும் பேர விட்டேன்; தாய் மொழி தட்டி, மனைவி யுரை மறுத்துத், துணைவர் சொல் துறந்து, மதி யிழந்து வந்த என்னை விதி வளைந்து கொண்டது. என் தோளும் வாளும் தினவு தீரப் போராடல் புரிந்து, நேரலர் குருதிநீர் பாரோட வென்று எனது குல வீர நிலையை உலகறிய நிறுத்தி உயர் புகழ் சூடாமல் இடையே அயர்வுற நேர்ந்ததே என்று அவ் இழவொன்றையே நினைந்து என் உள மிக வருந்துகின்றது. அத்துடன் உங்கள் இளிவையும் பிளவையும் எண்ணி இரங்கி நாணுகின்றேன். ஒத் திணங்கி ஓடிவந்து இங்கே கூடியுள்ள பாளையகாரர்களாகிய உங்கள் எல்லாருக்கும் முடிவாக ஒன்று சொல்லுகின்றேன்: எத்தனை நாள் இருந்தாலும் இவ் வுலகில் செத்தொழிதல் திண்ணம். நிலையற்ற இவ் வாழ்வை நிலையென் றெண்ணிப் புலையுற்றிழிந்து மானம் கெட்டு வாழ்தல் மிகவும் ஈனமாகும். உள்ள நாளெல்லாம் வெள்ளையர்க்கு ஊழியம் புரிந்து பள்ளை ஆடுகள் போல் திரிய உள்ளங்கொண்டு எள்ள லொன்றும் கருதாமல் நீங்கள் ஏமாந்திருப்பதை நினைந்து நான் இனைந்து நிற்கின்றேன். வீர நாடென விளங்கியிருந்த இப் பாண்டிய

நாடு ஈண்டுச் சிலர் தோன்றியதால் கோழை நாடாய்க் குலைய நேர்ந்ததே! என்று என் குலை துடிக்கின்றது. தேசாபிமானம் யாது மின்றி ஒருவரை ஒருவர் மோசம் செய்து ஆசை வயத்தராய் நீச நிலையில் நிமிர்ந்து கீழா யுள்ளவர்க்கு மேல் வீசையும் வேண்டுமோ?

"கோளை மூட்டிய கொடியவர் தலைகளைத் துமித்து, என்
வாளை நீட்டிஇவ் வையகம் காட்டுவேன்; எனது
நாளை நீட்டிமுன் நான்முகன் வைத்திலன்; இந்த
வேளை மூட்டிய விதியினை நினைந்துநான் அமர்ந்தேன்; (க)

இக்கணத்திலும் எறுழ்வலி மடங்கல்போல் பாய்ந்து
பக்கம் நீடிய படைகளைப் படுத்துயிர் குடித்துத்
தக்க என்திரு நகரினைச் சாருவேன்; தடையாய்க்
கைக்கு அடைந்தபின் கடப்பது பழிஎனக்சழித்தேன்; (உ)

குனிந்து கும்பிட்டுக் கோட்சொல்லி இச்சகம் பேசி
வனைந்து தம்முடல் வளர்க்கின்ற மாண்புடை யார்முன்
புனைந்து தன்குல வீரமே பூண்டவன் ஒருவன்
இனைந்து நாணியே இறந்தனன் என்பதிங் கெய்த. (௩)

பேடி யாளராய்ப் பெருகிமுன் னிற்பவர் இங்கே
கூடி வாழலாம் அன்றியே கோக்குல வீரம்
சூடி யுள்ளவர் துணிவுடன் அயலிடம் அகன்று
நீடி நிற்கலாம் எனுமொரு விதியைநேர் கண்டேன்." (ச)

(வீரபாண்டியம்)

என்று இத் திண்டோள் வீரர் நேரே மண்டியிருந்த பாளையகாரரைப் பழிப்போடு பார்த்து இவ்வாறு இளிப்புரையாடினார். அதன்பின் தமக்குத் தூக்கு இட்டிருந்த *புளியமரத்தை நோக்கிச் சிங்க ஏறெனத் திமிர்ந்து நடந்தார். கொலையாளிகள்

* இப்புளியமரம் கயத்தாற்றுக்கு மேல்புறம் மங்கம்மாள் சாலையில் உள்ளது. அவ்வழியே போபவர் யாவரும் இவரது ஞாபக சின்னமாக ஒவ்வோர் கல்லை எடுத்து இட்டு அங்கே வணங்கிச் செல்கின்றார். கற்கள் குவிந்து கிடக்கின்றன. இவர் உறவினர் ஆண்டு தோறும் சென்று ஆண்டு வழிபட்டு வருகின்றார். அவ்வழிபாடு ஓர் வீரதேவதையின் தொழுகையாய் இன்றும் நடந்து வருகின்றது.

அருகு வரலாகாதென்று இவர் உறுதி செய்திருந்தா ராதலால் இறுதிவரையும் ஒருவரும் அருகே அணுகவில்லை. பட்டாளங்களோடு அயலே எட்ட நின்றனர். தூக்கு மரத்தின் அடியை அடைந்தவுடன் எட்டப்ப நாயக்கரையும், சிவகிரி ஜமீன்தாரையும் இவர் செயிர்த்து நோக்கிச் சிறு நகை செய்தார். முதலிலிருந்தே அவ் விருவரையும் அலட்சியமாக அவமதித்து நின்ற இவர் இறுதியில் இங்ஙனம் உள்ளங் கொதித்து எள்ளி நகைத்துப் பின்பு தூக்கிற்கு எட்டும்படி நேரே இட்டிருந்த ஏணி நாற்காலியில் ஏறலானார். அச் சமயம் அங்கு நின்றவர் பலரும் அலறி ஒதுங்கினர். சிலர் தலை கவிழ்ந்து நிலனோக்கித் தனி அகன்றார். இக் கொலையை விதித்த சேனாபதி முதலிய துரைகளெல்லாரும் முன்னமே விரைந்து சென்று உறையுளை யடைந்து உள்ளஞ்சி உறைந்திருந்தார் ஆதலால் சேனைகள் மட்டும் அயலே நிறைந்து நின்றன.

தூக்கில் ஏறியது.

அருகே ஒதுங்கி அனைவரும் அலமந்து நிற்க இவர் "முருகா" என்று பெருமிதத்தோடு அக கொலைக் கயிற்றை வலக்கையால் பிடித்தார். "நீசமான கோளர்முன் வாசம் ஆகாதென்று இப்பாசமே எனக்குப் *பாசமாய் நின்று பரிந்து உதவுகின்றது" என்று பகர்ந்து உடனே ஊமைத் தம்பியை நினைந்து உளைந்து வருந்தி மேலொன்று மொழிந்தார்.

முடிவில் மொழிந்தது.

"என் கோட்டையைப் பாதுகாத்துப் பகைவரைப் பாடழித்துப் போர்முனையில் அங்கேயே நான் இறந்திருப்பேன் ஆனால் இந்நாட்டுக்கு மிகவும் நலமாயிருந்திருக்கும்" என்று

---

* பாசம் = அன்பு, கயிறு. வாசம் = வசித்திருப்பது. சூழவும் கோளர்களும் கோழைகளுமாயுள்ள இடத்தில் நேர்மையான ஓர் வீரன் வாழ்வது ஈனமாம் என்பது கருத்து. இம் மான வீரர் மனம் கொதித்து மரண சமயம் எண்ணியிருக்கும் நிலையை ஈண்டுக் கண்ணூன்றிப் பார்க்க.

சொல்லிக்கொண்டே தம் தலையைத் தூக்குக் கயிற்றில் மாட்டினர். அவ் அமயம் ஆகாயத்தில் இரண்டு கருடர்கள் வட்டமிட்டுலாவின. இவர் ஏறி நின்ற நாற்காலியை எட்டிவிழ எற்றிப் பட்டெனத் தூங்கிப் பதைத்து மாண்டார். கண்டவர் யாவரும் கண்கள் நீர் சிந்திக் கருத்தழிந்து நொந்தார். பகைவராய் மண்டியிருந்தவரும் கூட இவரது மன நிலையை வியந்து மறுகி யுளைந்தார்.

தம்பியர் தவித்தது.

பின்பு சிறையிலிருந்த தம்பி முதலான அனைவரும் வெளியிலோடிவந்து கொலை நிலையைக் கண்டு குலை துடித்து அலறினர்.

ஆவி போனபின் அவ் அருமைத் திருமேனியை அங்கே கூவி யழுது குலைந்து நின்ற உறவினரிடம் கொடுத்து விடுத்தார். அவர் துடித்தழுது துயரமொடு புலம்பி இனிது புனைந்து எடுத்துச் சென்று அருகே வடபால் இருந்த ஆல மரத்தின் அடியில் சந்தன இந்தனம் அடுக்கி அதன் மேல் சதுருடன் கிடத்தினர். உயிர் நீங்கியும் சிங்கம் சீறிய செயலெனச் செயிர் நீங்காமல் பொங்கி மிளிர்ந்து வீரப் பொலிவோடு விளங்கி நிற்கும் இவரது திருமுக மண்டலத்தை நோக்கி ஒருமுகமாக அனைவரும் உள்ளம் கரைந்து உருகி அழுது ஓலமிட்டு அலறினர்.

"வீர நாயகா! விண் ணுலகு அடைந்தையோ? என்பார்;
பாரை யாண்டுறு பாண்டியா! மாண்டையோ? என்பார்;
மார னும்எனும் வடிவனே! மாய்ந்தையோ? என்பார்;
ஆரவே அழுது அழலினை மூட்டினர் அடுத்தே."

அங்ஙனம் மூட்டிய தீ மூட்டத்தில் பற்றி மூண்டு எழுந்த பொழுது ஊமைத்துரை உள்ளம் பதைத்து ஓவென்று கதறினர். அண்ணல் மேனியில் அழல் ஏறவும் அவரது கண்ணீர் மண்ணில் வீழ்ந் தோடியது; உடனே உள்ளக்

கொதிப்பால் ஊழித் தீயென உருத்துப் பற்களைக் கடித்து, "நான் திக்குவிசயனுக்குப் பிறந்திருந்தேன் ஆனால் என் அண்ணனைக் கொன்ற இப் பழிக்கு எண்ணிறந்த பேரை இரையாக்கி இம் மண்ணில் புதைப்பேன்" என்று தம் கையைத் தரையில் ஓங்கி அறைந்து கண்ணீரைத் துடைத்துக் கடுத்து எழுந்தார். பின்பு நீராடி யாரோடும் பேசாமல் யாதும் புசியாமல் அவல நிலையில் அவசமாயிருந்தார். மறுநாள் தீயை ஆற்றிச் சாம்பலைக் கொண்டுபோய்க் கங்கையில் கரைத்து வரும்படி தங்கள் இனத்தில் ஒருவனை அனுப்பிவிட்டு அங்கு உரிய கடன்முறைகள் யாவும் பரிவுடன் செய்து வந்தார்.

தகன கிரியை முடித்து அங்ஙனம் திரும்பி வந்த அவரை உறவினரோடு அங்கேயே யிருக்கும்படி பானர்மேன் தடை செய்து வைத்தான். "இன்னும் உன் வன்மம் தீரவில்லையா?" என்று உள்ளங்கொதித்து அவனை உள்ளூற வைது தள்ளரிய துயரோடு எதிர்வதை எண்ணிக் கயத்தாற்றூரிலேயே ஊமைத்துரை தமருடன் தங்கியிருந்தார்.

மன்னன் மனைவி இன்னலுழந்தது.

மன்னன் அங்கே மாண்ட செய்தி மனைவி இங்கே கேட்டவுடன் மயங்கி மாழ்கித், தன்னுயிர் போய் ஒழிந்ததெனச் சாய்ந்து நெடும்போது உயிர்ப்பு ஒய்ந்துபோய் உலைந்து கிடந்தாள். அவ்வாறு பொறி யிழந்த பாவைபோல் நிலை குலைந்து தரையில் விழுந்து சிறிது பொழுது ஆனபின் அவசம் தெளிந்து உயிரே போய்ப் பரதவிக்கும் உடலேபோல் உருண்டு புரண்டாள். தீயிடை விழுந்த புழுவெனத் தெருமந்து துடித்தாள். மின்னல் இளங்கொடி வீழ்ந்து இன்னலொடு துவழ்வதுபோல் தன்னை மறந்து பதைத்த அப் பதிவிரதை பரிதாபமீதூர்ந்து இவ் அதிவீரரை நினைந்து அலறி அழுதாள். அக் குலமகள் அழுகை உளமலி துயரை உணர்த்தி நின்றது. அடியில் வருவன காண்க.

வீரசக்கம்மாள் புலம்பியது.

"கோடிசனம் நிறைந்திருக்கக் குலநகரம் நிலைத்திருக்கக்
கொற்றம் இல்லாப்
பேடியர்முன் பிழையாகப் பிழையாத பெருவீரம்
பிழைத்து நீயும்
வீடினையே விறல்மதனா இதையறிந்தும் என்னாவி
வீயா தின்னும்
நீடியுடல் நிலைத்துளதே! நிலைதெரியாக் கொடுவினையின்
நிலைதான் என்னே! (க)

கோலமுழு மதியனைய திருமுகத்தின் பொலிவெங்கே?
குலத்தோள் எங்கே?
மாலைதவழ் மார்பெங்கே? வண்குமுத மலரென்ன
மலர்ந்த செவ்வாய்க்
கோலம்எங்கே? குணம்எங்கே? குலவீரத் திறல்எங்கே?
குளிர நோக்கும்
நீலவிழி நிலைஎங்கே? நிமிர்வீசைச் செறிவெங்கே?
நெறிதான் எங்கே? (உ)

காலையிலும் மாலையிலும் கமழினிய நீராடிக்
காமர் செந்தில்
வேலவனைப் பூசித்து விஞ்சையன்போல் எழுந்துவரும்
மேன்மை எங்கே?
சீலமுடன் அமர்ந்தடியாள் திருவமுதம் ஊட்டவுண்ணும்
சீர்மை எங்கே?
ஏலமுயர் பாகருந்தி இன்மொழிகொண் டிருந்தருளும்
எழில்தான் எங்கே? (௩)

மண்ணிறைந்த பெருந்திருவும், மாறாத அருந்திறலும்,
மானம் வண்மை,
விண்ணிறைந்த பெருங்கீர்த்தி மிகநிறைந்து சிறந்திருந்த
வேந்தர் வேந்தே!
கண்ணிறைந்த கட்டழகா! கண்காணா துனையிழந்து
கதறு கின்றேன்;
எண்ணிறைந்த பெண்பிறப்பில் என்பிறப்பின் தீவினைதான்
என்னே! என்னே! (௪)

பிள்ளையில்லாப் பாவியென இதுவரையும் பிழைகொண் [டேன்
பேணிக் கொண்ட
வள்ளலையும் இன்றிழந்து மாபாவி எனநின்றேன்
மண்ணில் என்போல்
தள்ளரிய தீவினையைத் தள்ளாமல் செய்திங்ஙன்
தவித்தார் உண்டோ?
உள்ளியவெங் கொடுந்தீய வூழ்வினைப் பயனிதுவோ?
உணரேன் அந்தோ! (ரு)

தந்தைதாய் இருந்தாலும் தன்னுடனே ஒருவயிற்றில்
சார்ந்தன் பாக
வந்ததுணை இருந்தாலும் வளர்கிளைகள் இருந்தாலும்
மகிழ்ந்து பெற்ற
மைந்தர்தாம் இருந்தாலும் மற்றவெல்லாம் இருந்தாலும்
மணந்து கொண்ட
சுந்தரன்தான் இல்லைஎனில் அந்தமகள் உயிர்வாழ்க்கை
துயரம் அன்றோ? (சு)

என்னுயிரே! என்னுணர்வே! என்கண்ணே! என்துரை [யே!
என்னை இங்கே
துன்னுதுயர்க் கடல்விடுத்துத் துணையின்றித் தனியிருத் [தல்
சுகமோ சொல்லாய்?
பன்னியடுத் தார்தம்மைப் பாதுகாத் தருள்வதென்றும்
பாஞ்சை மன்னர்க்கு
உன்னரிய உரிமையன்றோ? உரியவளைக் காவாமல்
ஒளிய லாமோ? (எ)

அடுத்தஒரு வனைக்காக்க ஆருயிரும் அருங்கிளையும்
அரசும் அந்தோ
கொடுத்துநின்ற குலமகனே! உலகமெலாம் நனிகாணக்
கொண்ட என்னைத்
தடுத்தாண்டு கொள்ளாமல் தள்ளிவிட்டுச் சென்றனையே
தகவோ சொல்லாய்!
எடுத்தாண்ட வில்லாளா! இல்லாளை எடுத்தாளல்
இனிதே அன்றோ." (அ)

(வீரபாண்டியம்)

என்று இவ்வாறு துடித்து அலமந்து பதைத்து அழுத அரசி திடீர் என்று விரைந்தெழுந்து தன் உயிரை விடுத்திடத் துணிந்தாள். அடுத்து நின்றவர் அலறி ஓடிப் பிடித்துத் தடுத்துத் தாங்கிப் பாதுகாத்துத் தவித்து நொந்தார். ஆவியை நீக்க ஆங்காலம் எதிர்நோக்கி அத்தேவி ஏங்கிக்கிடந்தாள். பருவம் முதிர்ந்த தாயும் உருகி யுழந்து மறுகி வீழ்ந்து கன்றிழந்த காரா வென்னக் கதறி யழுதாள். உறவினரும் குடிசனங்களும் படுதுயர் மிகுந்து நெடிது புலம்பினர். ஊரெங்கும் பாரிழவாய்ப் பரிதாபமான பேரொலிகளே பெருகி யிருந்தன.

அந்நிலையில் இன்னல் உழந்திருந்த சின்னபொம்மையா என்பவர் செய்யவேண்டிய கடன் முறைகளை யெல்லாம் செய்து முடித்து இரண்டு தினம் கழிந்த பின்பு அரச குடும்பத்தைக் கோல்லம்பரும்புக்குக் குடி யெழுப்பினர்.

அவர், திக்குவிசயத்துரை யோடு உடன் பிறந்த தம்பி. மன்னனுக்குச் சிறிய தந்தை. சிறந்த மதிமான். பெருந்தன்மை நிறைந்தவர். யாரோடும் பகை கூடாதென்று பல வகையிலும் அறிவு கூறி ஆட்சிக்கு உறுதி செய்து வந்தவர். மைத்துன மாருடைய சொற்களைக் கேட்டுக்கொண்டு ஜமீன்தார் அவரை அவமதித்து நின்றுராதலால் மிகவும் மன வருத்தத்துடன் அவர் அயல் ஒதுங்கிக் கொல்லம்பரும்பில் போயிருந்தார். நல்ல சித்தமுடைய அவர் உள்ளங் கொதித்து அயலே வருந்தி யிருந்ததே இவ் அரசு இவ்வாறு அழிந்து போதற்குக் காரணம் ஆயதெனப் பலர் அக்காலத்தில் அலர் தூற்றலானர். அவருடைய பேச்சைக் கேட்டு நடந்திருந்தால் கும்பினியாருடைய பகை இவ்வளவு கொடுமையாக மூண்டு குடி கேடு நேர்ந்திராது. *"இடிப்பாரை இல்லாத ஏமரா மன்னன், கெடுப்பார் இலானும் கெடும்" என்றபடி இவர் கெட லாயினர். உரிமையான அறிவாளிகள் உழை நின்று

---

* குறள் 448. இடித்து அறிவுறுத்துவாரை அருகே பெற்றிராத ஆதரவற்ற அரசன் தானகவே அழிந்து போவான் என்பதாம்.

உறுதி கூருமையால், அரிய திறனுடைய இவ அரசில் பெரிய பிழை யேறி இப் பேரிழ வாயது. இடையே நேர்ந்த இடையூறுகளை நினைந்து உளங் கவன்றிருந்த அவர் முடி வறிந்ததும் கெடிது வருந்தி நேரே கோட்டைக்கு ஓடிவந்து குலை துடித்து நின்ற கிளைகளை யெல்லாம் ஆற்றித் தேற்றி ஆதரித்து நின்ருர். மனம் வெறுத்து அயல் ஒதுங்கியிருந்த அவர் சமயத்தில் பரிந்து வந்து குடும்பத்தைத் தாங்கி அருளினர். "அதிர வன்பகை யாய் அயல் நிற்பினும்; உதிர சம்பந்தம் உள்ளம் உருக்குமே" என்ற வண்ணம் உருகி நின்ற அவர் அங்கிருந்த குடும்பத்தார் அனைவரையும் கொல்லம்பரும் புக்குக் கொண்டு போயினர்; சிலரைத் தூத்துக்குடியில் வைத்துப் பாதுகாத்தார். அவ் இரண் டிடங்களிலும் இச் சமீனுக்குத் தொடர்பான கிளை நிலையங்கள் இருந்தன ஆதலால் கிளைஞர்கள் அங்ஙனம் உளங் தெழுந்து போய் உள்ளங் கரைந்து உறைந் திருந்தார்.

செல்லம் பொழிந் திருந்த பாஞ்சாலங்குறிச்சி அது பொழுது எல்லிழந்த ஆகாயம் போல் இருள் சூழ்ந்து இழிந் திருந்தது. குடிசனங்க ளெல்லாரும் நிலை குலைந்து அயலகன்று போனர். கோட்டையில் நிலைத்திருந்த யானைகள், குதிரைகள், பசுக்கள், பொன்மணி முதலிய நிதிவளங்களை யெல்லாம் கலெக்டருடைய மேற்பார்வையில் மில்லர் (Miller) துரை பாதுகாத்து வந்தார்.

வீரமாநகரம் எனப் பேரும் புகழும் பெற்று வளங்கள் பல நிறைந்து சிறந்த நிலையில் விளங்கியிருந்த அப் பாஞ்சைப் பதி அரசிழந்த பின் முரசு முதலிய மங்கல ஒலிகள் யாதும் இன்றி மங்கல மிழந்த மங்கை போல் மங்கி யிருந்தது.

தன்னுடைய வீரத் தலை மகனை இழந்தமையால் இத் தென்னடு ஆருந் துயருடன் அலமந்து நின்றது.

இம் மன்னன் மாண்டது கொல்லம் ஆண்டு கூஎரு, சித்தார்த்தி வருடம், புரட்டாசி மாதம் ௩0-ந் தேதி; அதாவது கி. பி. 1799 அக்டோபர் மாதம் 16-ந் தெய்தி என்க.

பிறந்தது 3—1—1760; இறந்தது 16—10—1799. ஆகவே இவர் இறக்கும்பொழுது வயது முப்பத்தொன்பது முடிந்து நாற்பது தொடங்கி நின்றது.

இவர் பட்டத்துக்கு வந்தது 2—2—1790ல் ஆதலால் பத்து ஆண்டுகள் கூடச் சரியாய் நிறைவேறவில்லை. 9 வருடம், 8 மாதம், 14 நாளே பட்டம் ஆண்டிருக்கிறார்.

இவருக்குச் சந்ததி இல்லை.

செல்வ நிலையில் சிற்றரசன் ஆயினும் உள்ள நிலையில் உலகமெல்லாம் வியந்துகொள்ளத்தக்க பெரு வீரராய் விளங்கியிருந்த இத் தீர மன்னர் முடிவு இவ்வாறு தீனமாய் முடிந்தது.

தலைமையான நிலையில் நிலவியிருந்த இவர் உரிமை முழுவதையும் இழந்து, தமது விழுமிய நிலைமை திரிந்து பரிதாபமான துயர நிலையில் ஒழிந்து போனதை நினைந்தால் உலக நிலையின் உண்மையான ஒழிவு நிலை யுணரலாகும்.

“ இருங்கடல் உடுத்தஇப் பெருங்கண் மாநிலம்
உடையிலை நடுவணது இடைபிறர்க் கின்றித்
தாமே ஆண்ட ஏமங் காவலர்
இடுதிரை மணலினும் பலரே; சுடுபிணக்
காடுபதி யாகப் போகித் தத்தம்
நாடு பிறர்கொளச் சென்றுமாய்ந் தனரே!
அதனால் நீயும் கேண்மதி! அத்தை; வீயாது
உடம்பொடு நின்ற உயிரும் இல்லை;
மடங்கல் உண்மை மாயமோ? அன்றே;
கள்ளி வேய்ந்த முள்ளியம் புறங்காட்டு
வெள்ளில் போகிய வியலுள் ஆங்கண்
உப்பு இலாஅ அவிப் புழுக்கல்
கைக்கொண்டு பிறக்கு நோக்காது
இழி பிறப்பினோன் ஈயப் பெற்று
நிலம் கலனாக இலங்குபலி மிசையும்
இன்னா வைகல் வாரா முன்னே
செய்ந் நீ முன்னிய வினையே
முந்நீர் வரைப்பகம் முழுதுடன் துறந்தே.” (புறம் 363)

உடை இலையின் பாதி அளவு கூடப் பிறர்க்கு இல்லாமல் உலக முழுவதும் தமக்கே உரிமையாக் கொண்டு, தலைமை யுடன் ஆண்டிருந்த அரசர் பலர் தம் நாட்டைம் பிறர் கொள்ளக் கொடுத்து மாண்டு போயினர்; இவ்வுலகில் இறவாதவர் எவரும் இலர்; எமன் நமது பிடரியிலேயே நிற்கின்றான். நிலையற்ற இவ் வாழ்வை நிலையாக நினைந்து புலையாட்டம் கொள்ளாதீர்! சாவு விரைந்து வந்துகொண் டிருக்கிறது. இறந்து போன பின் கள்ளிக்காடு அடர்ந்த சுடுகாட்டில் கொண்டுபோய்க் கட்டையில் கிடத்தி வாய்க்கு அரிசி யிட்டுத் தீய்க்கு இரையாக்குவதை இப்பொழுதே நோக்கி யுணருங்கள்; அந்நாள் வரு முன்னமே நல்ல தருமங்களை நாடிச் செய்து உயிர்க்கு உறுதி தேடிக் கொள்ளுங்கள்; எனச் சிறுவெண்தேரையார் என்னும் பெரியார் இதில் அறிவுறுத்தி யிருக்கும் அருமையை ஆய்ந்து காண்க. மடங்கல்=எமன். உடை=ஒரு வகை முள் மரம். அதன் இலை மிகவும் சிறிதா யிருக்கும் ஆதலால் சிற்றெல்லைக்கு அளவு கூற வந்தது. இன்னா வைகல் வருமுன், இனியது செய்து உய்க என்பதாம். மரணம் நேருமுன் உயிர்க்கு அரணம் சேருக என்றவாறு.

எவ்வளவு சிறந்த நிலையில் இருந்தாலும் இறந்தொழிந்து இருந்த இடம் தெரியாமல் எவரும் மறைந்து போவதே இவ் வுலகில் இயல்பாக வுள்ளமையால் அந் நிலையாமை நிலையில் இவரது நிலை இங்கே நினைந்து ஆற நின்றது.

"கால வேற்றுமையால் எல்லாப் பொருள்களும் கலங்கி வேறும்" என்றபடி நீறாய் நிலையழிந்து போயினும் இத் தீராது வீர நிலை பாரெங்கும் இன்றும் பரவி வருகின்றது.

அன்று இறந்துபட நேர்ந்தபொழுது இவ் அருந்திற லாளர் இருந்த நிலையைக் குறித்துச் சேனாதிபதியாகிய பானர்மேனே வியந்து நின்றான் என்றால் வேறு கூறுவது என்?

கொலைக் குறிப்போடு கொடிய வயிரியா யிருந்த அவன் இங்கே முடித்ததை முடிவில் நம்பகமாகக் கும்பினி அதிபதிகளுக்கு எழுதிவிடும் பொழுது தன்னை யறியாமலே இம்மன்னரது வீர நிலைமை இறுதியில் குறித்திருக்கிறான். அக் கடிதத்தில் குறித்த படியே அடியில் வருவது காண்க.

"It may not be amiss here to observe, that the manner and behaviour of the Polegar, during the whole time of his being before those who were assembled yesterday at the examination which took place, was undaunted and supercilious.

He frequently eyed the Etteapuram Polegar, who had been so active in attempting to secure his person, and the Polegar of Sivagiri with an appearance of indignant scorn; and when he went out to be executed he walked with a firm and daring air, and cast looks of sullen contempt on the Polegars to his right and left as he passed. It was reported to me, that on his way to the place of execution he expressed some anxiety for his dumb brother alone; and said, when he reached the foot of the tree, on which he was hanged, that he then regretted having left his fort, in the defence of which it would have been better for him to have died."

Camp at Kytar,
17th Oct. 1799. (Signed) JOHN BANNERMAN.

இதனால் இவரது அஞ்சாமையும் நெஞ்சுறுதியும் எந்நிலையிலும் கலங்காத தலைமையான ஆண்மை நிலையும் அறியலாகும். எட்டப்ப நாயக்கரையும், சிவகிரி ஜமீன்தாரையும்

அடிக்கடி அவமதிப்பான இகழ்ச்சிக் குறிப்புடன் இவர் கடுத்துப் பார்த்து நின்ருர் என்று இதில் குறித்துள்ளதனுல் அவ் இருவர் மீதும் இவர் கொண்டிருந்த சினமும் சீற்றமும் நன்கு தெரிய நின்றன. அங்கு வந்து கூடியிருந்த பாளையகாரரனைவரும் மானமும் வீரமும் குன்றி ஈன நிலையில் பணிந்து இழிந்திருக்கின்ருரே! என இவர் எண்ணி வருந்தியுள்ளமை அன்று இவர் கண்ணேடி நின்ற காட்சியால் காண நின்றது.

எவரும் திகில்கொண் டயரும் மரண வேளையிலும் இவர் யாதும் மனம் கலங்காமல் தூக்கு மரத்தை நோக்கிக் கம்பீரமாக நடந்து சென்ருர் என மாற்ருனே வியந்து வெளியே எழுதியுள்ளான் என்ருல் இவரது அருந்திறல் ஆண்மையையும் ஆற்றல் நிலையையும் யார் அளந்து சொல்ல வல்லார்?

கொன்று தின்றுவிட வேண்டும் என்று கன்றிய நெஞ்சனாய்க் கடுத்திருந்து காரியம் சூழ்ந்து ஊறுபட உயிரைக் குடித்து முடித்த பகைவனே அடுத்து நின்று இவ்வாறு அதிசயித்துப் புகழ்ந் துள்ளமையால் இக் குலவீரரது தலைமையான வீரத்தின் உறுதி நிலை யுணரலாகும்.

பிறர் புகழ்ந்து பேசுவதை விட எதிரி வியந்து சொல்லுவதிலிருந்தே ஒருவனது உண்மைத் தன்மை உறுதி பெற உணரப்படுகின்றது.

"பாரினில் விசும்பில் நாகர் பதியினில் படைகள் சூழ்ந்த
போரினில் உயர்ந்து வீரப் புகழுடன் பொலிந்து நின்ருர்
யாரினி இவனே டொப்பார்? அம்மவோ! இராமன் வீரம்
நேரினில் கண்டார் நேரார் நிலையினை நினைவர் கொல்லோ?"

என முதல் நாள் போரில் இராமனேடு மூண்டு பொருது முரிந்து மீண்ட இராவணன் தன்பதி புகுந்தபின் பரிந்தசிந்தையனாய் அவ் ஆண்டகையின் அருந்திறலை இங்ஙனம் வியந்து சொன்னதே உண்மையான மதிப்புரையாக உலகம் நயந்து நின்றது.

இவ்வாறு எதிரியும் தன்னை மறந்து வியக்கும்படி விளங்கியிருந்த இவ் வீரர் தூக்கு மரத்தை நோக்கிச் செல்லுங்கால்

நின்ற தோற்றத்தையும் நிலையையும் வியந்து அக் காலத்தில் யாவரும் இந் நாட்டில் புகழ்ந்து போற்றி நிகழ்ந்த நிலையை நினைந்து நெஞ்சிரங்கி நின்றார்.

காணம் யாவையும் கலங்க நேர்கின்ற மரண வேளையிலும் இவ் ஆண்டகை மனம் கலங்காமல் நேர்ந்து மாண்டு போன பின் ஈண்டிருந்த அரசு முழுவதும் கும்பினிக்கு உரிமை யாயது. அவ்வமயம் அரண்மனையி லிருந்த பொருள்களுள் பல தனக்கே உரிமையாகச் சேனாபதி கவர்ந்து கொண்டான்.

பாஞ்சாலங்குறிச்சி நகருக்கு அரணா யிருந்த கோட்டை மதில் முழுவதையும் தட்டி நொறுக்கித் தரைமட்ட மாக்கும் படி கட்டளை யிட்டு பாங்ஷா (Lieutenant, Bagshaw) என்னும் தளகர்த்தன் கீழ் ஒரு பட்டாளத்தை விட்டான்.

அத் தளபதி விரைந்து சென்று படைகளை ஏவி மதில் களை உடைத்து அடியோ டழித்து மீண்டு வந்து அரணொழிந்த நிலையை அவனிடம் உவகையுடன் உரைத்தான். அவன் உவந்து கொண்டான். அதன்பின் இங்கு ஆக வேண்டியதை ஆராய்ந்து வேகமாய்க் கவனித்தான். இவ் அரசோடு தொடர்புற் றிருந்த அனைவருக்கும் இடர் மிகச் செய்து இரும்பய மூட்டினான்.

பாஞ்சாலங்குறிச்சியுடன் ஒற்றுமையா யிருந்த மற்றை ஐந்து பாளையங்களும் கும்பினியாருக்கு உரிமையாகக் கவர்ந்து கொள்ளப்பட்டன. அவை நாகலாபுரம், ஏழாயிரம்பண்ணை, கோலார்பட்டி, குளத்தூர், காடல்குடி என்க.

நாகலாபுரம் பாளையகாரராகிய இரவப்ப நாயக்கரையும், ஏழாயிரம்பண்ணைப் பாளையகாரராகிய காளைவன்னியனாரையும், குளத்தூர் ஜமீன்தார் மகனாகிய சின்னவெட்டூர் நாயக்கரையும், வேறு சிலரையும் சென்னபட்டணத்துக்குக் கொண்டு போய் அங்கே சிறை வைத்திருந்தார்.

கயத்தாற்றிலிருந்த இம் மன்னருடைய தம்பியர், மைத் துனர், மாமனார் முதலிய கிளைஞரெல்லாரையும் பாளையங்

கோட்டையில் சிறைப்படுத்தி வைத்து நாள் ஒன்றுக்கு ஒரு கலிப்பணம் வீதம் ஆள் எண்ணி ஒவ்வொருவருக்கும் படி விதித்திருந்தார். இறைவழி வந்தவர் சிறை வழியாய் ஒரு வழியும் தெரியாமல் உளைந்து நொந்து அங்கே உறைந்திருந்தார்.

தென் திசைக் காரியம் ஜெயமாய் முடிந்ததென்று சேனுதிபதி ஆனு வுவகையனுப் அகங்களித்து நின்ருன்.

அதன்பின்பு எல்லாப் பாளையகாரர்களையும் தன் முன்பு வரச்செய்தான். கட்டபொம்மு பட்டார் என்றவுடனே அட்டதிக்கும் நடுங்கி நின்றது ஆதலால் பாளையகாரரெல்லாரும் பயந்து வந்து பணிந்து நின்ருர். அவரனைவரையும் ஒருமுகமாக நிமிர்ந்து நோக்கி அதிகார ஆற்றலுடன் பானர்மேன் அடியில் வருமாறு கட்டளை இட்டான்.

சேனுபதி உத்தரவு.

"இனிமேல் உங்கள் பாளையங்களில் கோட்டை மதில்கள் கட்டக்கூடாது; முன்னமே கட்டியிருக்கு மானல் அவை முழுவதும் தட்டப்பட வேண்டும். ஈட்டி வல்லயம் வேல் வாள் துப்பாக்கி முதலிய ஆயுதங்கள் யாதொன்றும் வைத்திருக்க லாகாது. இன்றுமுதல் ஒரு வாரத்துள் உங்கள் கைவசமுள்ள எல்லா ஆயுதங்களையும் கலெக்டருடைய ஆபீஸில் கொண்டுவந்து சேர்த்து, அவற்றிற்கு வகைகளும் தொகைகளும் விவரம் குறித்துத் தெளிவாக விளக்கிக் கையெழுத்துச் செய்யவேண்டும். இக் கட்டளையை மீறி நின்றவர் தங்கள் ஜமீனை இழந்துபோவதோடு தக்க தண்டனையும் அடையப் படுவார். இந்த உத்தரவைச் செப்பேட்டில் எழுதி இந்த நாட்டிலுள்ள முக்கியமான ஊர்கள் தோறும் பொதுவான இடத்தில் எல்லாரும் அறியும்படி ஒட்டிவைக்க வேண்டும். உங்கள் ஜமீன் எல்லையிலுள்ள குடியானவர்கள் யாரேனும் எவ்வகையான கைக்கருவிகள் வைத்திருந்தாலும் அதற்கும் நீங்களே பொறுப்புதார். கும்பினி ஆணையை எவராயினும் அணுவளவு மீறினதாக அனுமானிக்கப் பட்டாலும் அவர்

கொடுமையான மரண தண்டனைக்கு உட்படுவார்'' என இவ்வாறு கடுமையான * உத்தரவு விதித்து அக்டோபர் மாதம் இருபத்தோராம் தேதி (21—10—1799)ல் கயத்தாற்றில் வைத்துப் பயத்தைக் காட்டிப் பாளையகார ரெல்லாரையும் வெளியே விட்டான்.

தலை பிழைத்த தென்று அனைவரும் விரைந்து போய்த் தங்கள் தங்கள் பாளையங்களை யடைந்து இட்ட கட்டளைப் படியே யாவும் செய்து யாண்டும் வணங்கி நடந்து தாம் அடங்கி நிற்கும் நிலையை ஒருவரினும் ஒருவர் உரிமையுடன் முந்துற அறிவித்துக் கொண்டார்.

பல்லும் நகமும் இழந்த வல் விலங்குகள் போல் பாளைய காரர்கள் எல்லா ஆயுதங்களையும் இழந்து யாதொரு பெருமை யும் இலராய் வழ்மை நிலையில் இழிந்து நின்றார்.

தான் இட்ட கட்டளைகளை யாதும் தட்டாமல் விரைந்து முடித்து இந் நாட்டவர் அஞ்சி வணங்கி அடங்கி நிற்பதைக் கண்டு சேனாபதி நெஞ்சம் களித்தான்.

கட்டபொம்மு ஒழிந்ததே உற்ற காரியங்களுக் கெல்லாம் வெற்றி யாயது என உள்ளூற உவந்து உடனிருந்த துரைக ளிடமெல்லாம் அவன் பெருமிதமாக உரையாடி வந்தான். வினை முடித்த அவனது வல்லாண்மையை வியந்து ''இனிமேல் கும்பினி ஆட்சி கொழுந்துவிட்டு ஓங்கும்'' என்று எல்லாரும் குலாவியிருந்தார்.

---

* "That any polegar rebuilding any fort whatever, or procuring or possessing guns, ginjal — pieces, &c. will be considered to have forfeited the protection of the company, his pollam will be assumed, and he himself otherwise punished as Government may determine. That any shervagar, covalgar, inhabitant, or any person of any description whatever, (inhabitant of the pollams) found armed with a firelock, matchlock, pike, or spear or found concealing them, shall be subject to the punishment of death."

(JOHN BANNERMAN, Camp at KYTAR, 21-10-1799.)

பல்லைப் பிடுங்கி விட்டது போல் பாளையகாருக்குப் பானர்மேன் கட்டளை யிட்டு வெளி விட்டிருக்கும் நிலையை இதில் கருதிப் பார்க்க.

புலி வேட்டையாடி அதனை வென்று கொண்ட வேட்டையாளர்கள் அக்காட்டிலுள்ள நரிகளைக் கண்டு நகைத்து நின்றது போல், இந்நாட்டிலுள்ளவர்களை நோக்கிச் சேனபதி முதலாயினோர் சிறுநகை செய்து பெருமிதம் கொண்டு நின்றார்.

யார்க்கும் அடங்காமல் அடல் மீக்கொண்டு நின்ற அருந்திறலாளனை அடக்கிவிட்டேம் என்று அடங்கா மகிழ்ச்சியடைந்திருந்த பானர்மேன் பின்பு இங்கு நெடுநாள் அமர்ந்திருக்கவில்லை. இருப்பின் ஆபத்தாம் என அனுமானித்தான். விரகுடன் விரைந்து ஐரோப்பாவிற்குப் போகத் துணிந்து அதற்கு வேண்டியவைகளையெல்லாம் விநயமாக ஆயத்தம் செய்து கொண்டான். நவம்பர் மாதம் முதல் தேதி (1—11—1799) தன் பதவியை விட்டு வெளியேறிச் சீமைக்குப் பிரயாணமாயினன். சென்னையில் வைத்து அவனுக்குக் கும்பினி அதிபதிகள் விருந்து முதலியன செய்து சிறந்த வெகுமதிகள் தந்து உவந்து அனுப்பிவைத்தார். அவன் அவரைப் புகழ்ந்து போற்றி விடைபெற்றுக் குடும்பத்துடன் சீமைக்குப் போயினன்.

அவனுக்குப் பின்பு மேஜர் ராபர்ட் ட்யூரிங் (Major Robert Turing) என்பவர் சேனாதிபதியாய் அமர்ந்து, கலெக்டர் லஷிங்ட்டன் (Lushington) துரையுடன் கலந்து நின்று தென்னாட்டுக் காரியங்களைக் கவனித்து வந்தார்.

ஒத்துழைத்தவர்க்கு உதவி புரிந்தது.

இவரைப் பிடித்துக் கொடுத்த புதுக்கோட்டை அரசராகிய விஜயரகுநாத தொண்டைமானுக்குக் கும்பினியார் வரி முழுவதையும் தள்ளி என்றும் திறை செலுத்தாமல் தலைமையான நிலைமையில் சர்வ சுதந்தரமாய்த் தம் இராச்சியத்தை அவர் அனுபவித்து வரும்படி உத்தரவு கொடுத்தார். அவ்வாறே இன்றும் நடந்து வருகின்றது. அப் பெருங்கொடை இவ் அருந்திறலாளரை அவர் அகப்படுத்தித் தந்ததில் கும்பினியார் உவந்து நின்ற நிலையை உணர்த்தி நிற்கின்றது. இன்னும் ஒருவர் இங்கு எண்ணிட உரியர்.

இவருடைய தானபதியைப் பிடித்துக் கொடுத்து எப்பொழுதும் கூடவேயிருந்து ஒத்துழைத்து வந்த எட்டப்ப நாயக்கருக்குச் சிவஞானபுரம் என்னும் ஒரு கிராமம் கும்பினியாரால் இனுமாகக் கொடுக்கப்பட்டது. அக் கொடை உத்தரவு ஜனவரி மாதம் 22-ந் தேதி (22–1–1800) கலெக்டர் லஷிட்டன் துரை மூலம் அவருக்கு வந்தது. அவ் வரவைக் கண்டவுடன் அவர் அளவிட லரிய உவகை யுடையராய்க் கும்பினியை வாழ்த்திக் குலாம் செய்து நின்றார்.

அடுத்து உழைத்தவரை உயர்த்தி, உருத்து எதிர்த்தவரை ஒடுக்கிப், படை வலியும் துணை வலியும் பெருக்கி அடலுடன் நின்றமையால் ஆங்கில வியாபாரிகள் ஆட்சி மிகவும் ஓங்க நேர்ந்தது. அந் நிலையைக் கண்டு முன்னம் தலை நிமிர்ந்து நின்ற பாளையகார ரெல்லாரும் பழைய நிலைமையை அடியோ டிழந்து குடிகளோடு புலனொடுங்கி நின்றார்.

இங்ஙனம் கும்பினியின் அதிகார ஆற்றல்களை நோக்கிப் பாளையகாரர் பாடழிந்து பயந்து நிற்பினும் இவ் வீர மகனது தீர தைரியங்களையும் பெருமித நிலையையும் புகழ்ந்து போற்றி "வணங்காமுடி மன்னன்" என இந் நாடு முழுவதும் இவரை வாயார வாழ்த்தி வந்தது.

"எந்நாட்டும் திறைநாட்டி இரும்பொருளை மிகஈட்டி
எங்கும் ஆட்சி
முன்னூட்டி மூண்டுவந்த கும்பினியும் கம்பமுற
முனைந் ததிர்ந்து
கன்னாட்டி அமர்பொருது கட்டபொம்மென் றட்டதிசை
களும்சீர் நாட்டித்
தென்னாட்டுச் சிங்கம்எனச் சிறந்திருந்தான் பொன்னாடு
சேர்ந்தான் அம்மா!"

என இந் நாடும் எந் நாடும் இம் மன்னன் பிரிவை எண்ணி இன்னலுழந்து என்ன வகையிலும் தேறாமல் ஏங்கி நின்றன.

இச் சுந்தரன் இல்லாமையால் சந்திரன் இல்லாத வானம் போல் இப் பாண்டி மண்டலம் பல வகையிலும் பொலி விழந் திருந்தது. வேலி யிழந்த பயிர் போல் இவ் அரசின் மரபினர் காலியாகக் கலங்கி நின்றனர். அரசிருந்த பொழுது அதிகாரத் தோடு உயர் நிலையி லிருந்தவர் பின்பு நிலைகுலைந் துழன்ருர். நெல்லை மண்டல மெங்கும் தலங்கள் தோறும் பிரிந்து இடங்கண் டமர்ந்து இடங் கொண்டு தேறி நிலங்களை யுழு துண்டு கலங்கிய நிலையில் காலம் கழித்து வந்தார்.

இதன் தொகைப் பொருள்.

ஆதிக் கட்டபொம்மு நாயக்கர் வடநாடு விட்டுத் தென்ருடு வந்ததும், இந்நாடு புகுந்ததும், இடங்கண்டு இருந்ததும், அரசடைந்ததும், கோட்டை வளைந்ததும், குடி புகுந்ததும், படி புரந்ததும், அவரது வழிமுறையில் சஎ-வது பட்டத்தில் வீரபாண்டியக் கட்டபொம்மு என்பவர் வந்து ஆண்டிருந்ததும், அங்ஙனம் இருக்குங்கால் ஈண்டுக் கும்பினி ஆட்சி வந்ததும், வரி விதித்ததும், இவர் மறுத்ததும், கலெக்டர் ஜாக்சன் துரை இவரை இராமநாதபுரம் பேட்டிக்கு அழைத்ததும், இவர் கூட்டமாய்ப் போனதும், அங்குக் கலகம் நிகழ்ந்ததும், அதில் இவர் கெலித்து வந்ததும், கும்பினி அதிபதிகள் இவரை நேரில் அழைத்துத் தீர விசாரித்து வீரன் என்று வியந்து வெகுமதிகள் தந்து விழைந்து கொண்டதும், அவ்வாறு உறவுரிமையுடன் உவந்து வாழ்ந்து வருங்கால் தானபதிப் பிள்ளை போய் வம்பாகக் கும்பினி நெல்லைக் கொள்ளை செய்ததும், அதனல் கொடும் பகை நீண்டதும், கடும் போர் மூண்டதும், இருதிறத்தும் படைகள் பல மாண்டதும், அம் முதல் நாள் போரில் இவர் வெற்றியடைந் திருக்குங்கால் ஆற்றாரி லிருந்து தானபதி தப்பி வந்து இவருக்குத் தப்பு யோசனை சொன்னதும், அவருடைய பேச்சைத் தட்டமாட்டாமல் இவர் கோட்டையை விட்டு வெளி யேறிக் கும்பினி அதிபதிகளைக் கண்டு வர வேண்டும் என்று

திருச்சிராப்பள்ளிக்குச் சென்றதும், எதிரிகள் தொடர்ந்து இடை வழியில் கோலார்பட்டியில் வளைந்ததும், அப்படைகளை உடைத்தேறி இம்மன்னர் ஆறு பேர்களுடன் வடதிசை நோக்கிப் பரிகளில் வாவிப் போனதும், அங்கே தானாபதிப் பிள்ளை முதலாக 34 பேர் பிடிபட்டதும், அப் பிள்ளையை நாகலாபுரத்திற்குக் கொண்டுவந்து அங்கே கொடுந் தூக்கில் இட்டதும், அவரைக் கொன்றொழித்த பின் வடதிசை சென்ற இவரைப் படைகள் தேடித் திரிந்ததும், இவர் பல இடங்களிலும் பரிந்தலைந்து முடிவில் புதுக்கோட்டை அரசை நண்பன் என நம்பி நாடியடைந்ததும், அங்கே இவரை அவர் பிடித்துக் கொடுத்ததும், பிடியுண்ட இவரை ஆறு பேர்களுடன் கயத்தாற்றுக்குக் கொண்டுவந்ததும், சேனாபதி விரகு சூழ்ந்து பாளையகாரர் முன் விசாரணை புரிந்து இவருக்கு மரண தண்டனை விதித்ததும், இவர் எதிர்மொழி பல கூறி அதி வீரத்துடன் யாதும் அஞ்சாமல் தூக்கை நோக்கி நடந்ததும், அவ் இறுதி நிலையில் தீரமும் மானமும் தெரிய உறுதியுரைகளாடித் தமது வீர நிலையை விளக்கி ஆருயிர் நீத்ததும், அதன்பின் ஊமைத்துரை முதலாயினோர் உயிர் துடித்தலறி, உள்ளுற வயிர்த்து ஒடுங்கி நின்றதும், கும்பினியார் இவரது அரசு முழுவதையும் கவர்ந்துகொண்டு, உறவினரனைவரையும் சிறையிலிட்டு வைத்ததும், மரபினர் அயலே மறுகி வாழ்ந்ததும், பிறவும் இதன்கண் முறையே மருவியுள்ளன காண்க.

வாழ்த்து.

வீரமாக் கதையிதை விழைந்து கற்றவர்
சாரமாக் கலைகளும் சமரின் ஆற்றலும்
தீரமாத் திறனுடன் தேசநேசமும்
வாரமாக் கண்டுளம் மகிழ்ந்து வாழ்வரே.

இத்துடன் முதல் பாகம்
முடிந்தது.

இரண்டாம் பாகம்.

மன்னன் தம்பியாகிய ஊமைத்துரை முதலிய உறவினர் பாளையங்கோட்டைச் சிறையில் பரிந்திருந்த நிலை, விடுதலை செய்வார் என முடிவு பார்த்து நின்ற முறை, முடிவின்மையால் முடிவில் அச்சிறையை யுடைத்து அவர் சீறி எழுந்த திறம், பாஞ்சாலங்குறிச்சியை அடைந்து மறுபடியும் கோட்டை போட்ட விதம், பட்டங்கட்டிப் பகை நோக்கியிருந்தது, பட்டாளங்கள் தொடர்ந்து வந்தது, பட்டு மாண்டது, பின்பு மெக்காலே (Macaulay) பெரும் படையுடன் வந்து கொடும் போர் புரிந்தது, அரும்பாடு பட்டது, அயர்ந்து மீண்டது, அந்தத்தில் அளவறு சேனைகளோடு அக்கினிச் சென்னல் (Col. Agnew) வந்தது, அடுபோர் செய்தது, படைகள் பல மாய்ந்தது, கொடிய பீரங்கிகளால் குண்டுகள் பொழிந்தது, யாதும் முடியாமல் அலமந்து நின்றது, அதன்பின் இந் நாட்டில் உள் துப்பாய் நின்று கோளர் சிலர் கூறிய ஈன உபாயங்களைக் கேட்டு அச்சேனபதி சிந்தை திரிந்து சதி புரிந்தது, கோட்டையுள் இருந்தவர் மருந்துப் புகையால் மறுகி நொந்தது, அரிய வீரர்கள் பலர் அநியாயமாக இரவில் மடிந்தது, இறுதியில் ஊமைத்துரை **2600** போர் வீரர்களுடன் வெளியேறியது, எதிரிகள் அடர்ந்து இடை மறித்து அடு சமர் செய்தது, அதில் படுமோசமாய்க் குண்டுகளும் வேல்களும் வாள்களும் பாய்ந்து அவர் பதைத்து விழுந்தது, பிணக் குவியலில் மறைந்து கிடந்த அவரை நடு நிசியில் வந்து ஒரு பெண் கண்டெடுத்துத் தன்னூர்க்குக் கொண்டு போய்ப் பாதுகாத்து விட்டது, அவர் பகையெல்லாம் கடந்து சிவகங்கை சென்றது, அங்கே சின்னமருது என்னும் வீரனுடன் சேர்ந்து தெவ்வரை எதிர்த்துச் சின்னபின்னங்கள் செய்தது, அன்னவன் அழிந்தது, அதன்பின் திருமயம் புகுந்து பொருமுகங் கண்டது, மருவலர் மிகவும் மறுகி நின்றது, இறுதியில் முன்னவனோடு பின்னவர் முதலா என்னவரும் தொலைந்தமையால் உள்ளம் வெறுத்து உலகைத் துறந்து உறுதி சூழ்ந்து அவர் முடிவை யடைந்தது என்னும் இன்ன வகையான உண்மை வரலாறுகள் இனி வரும் இரண்டாம் பாகத்தில் கண்டு கொள்க.

இந்நாலில் வந்துள்ளவர்களின் பெயர் அகராதி.

எண்—பக்கங்களைக் குறிக்கும்.

ஊர்களின் பெயர் அகராதி.

எண்—பக்கங்களைக் குறிக்கும்.

நேரிசை வெண்பா.

பேரூர் விளங்கப் பெரும்போரில் மூண்டுநின்றார்
சீரூர நின்ற செயலெல்லாம்—காரூர
நின்றமதிட் பாஞ்சை நெடும்புகழை யேவிளக்கி
நின்ற இதன்கண் நினை.

சுபம்.

இப்போரில் இறந்துபட்ட ஐரோப்பியத் தளகர்த்தர் களுக்கு ஞாபகசின்னமாக அக்காலத்தில் கல்லறை சமைத்து வைத்திருக்கின்றார். அது பாஞ்சாலங்குறிச்சிக் கோட்டைக்குத் தெற்கே, ஒட்டப்பிடாரத்தின் அருகே வடகிழக்கில் உள்ளது. அக்கோரியின் நடுவே பதித்துள்ள கருங்கல்லில் மரணக் குறிப்புகள் எழுதப்பட்டுள்ளன. அதன் விவரத்தை இதன் அடியில் வரும் அனுபந்தத்தில் காண்க.

APPENDIX A.

The following is the inscription on the tomb.

IN MEMORY
OF
LIEUTENANTS
Douglas, Dormieux, Collins and Blake,
and
Gunner Finny.
WHO FELL IN THE ATTACK OF PANJALAMCOURICHY
5TH SEPTEMBER
1799.

பட்டாளங்களுள் செத்த சிப்பாய்களின் இழவுத் தொகையை இத்துணை என்று அளவு செய்து காட்டாமை இங்கு ஆராயத்தக்கது.

பிழை திருத்தம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
48	2	நேஞ்சினன்	நெஞ்சினன்
48	26	மேவு	மேவி
52	25	சோல்லே	சொல்லே
56	13	கொண்டயர்	கொண்டையர்
64	22	யதொரு	யாதொரு
71	8	அரிஞர்	அறிஞர்

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
71	24	பாா	பரா
84	28	ஆழ	ஆள
93	29	கோண்டு	கொண்டு
101	தலைப்பு	கம	கo
103	தலைப்பு	கம	கo
151	8	சொல்லுவேன்	சொல்லு
181	25	இருமாந்து	இறுமாந்து
208	21	தக்கது	தக்கன
212	24	திறந்தும்	திறத்தும்
215	19	நாயர்கர்	நாயக்கர்
233	24	பின்னமாக	பின்னுமாக
236	24	தளராமம்	தளராமல்
306	26	துவழ்வது	துவள்வது
307	14	நேர்க்கும்	நோக்கும்
310	1	இவ	இவ்
312	3	நாட்டைம்	நாட்டைப்

இந்நூல் ஆசிரியர்,

ஜெகவீரபாண்டியன் அவர்கள்

இயற்றியுள்ள நூல்கள்.

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

மூலமும்—உரையும்.

இது அரிய பெரிய அற்புத நூல். 1330 அருமைத் திருக்குறள்களுக்கும் உரிமையான உண்மைச் சரித்திரங்கள் மருவப்பெற்றது. கதைக் குறளும் திருக்குறளும் கலந்து நேரிசை வெண்பாவில் நிறைந்து சீரிய நிலையில் நிலவியுள்ளது. இனிய நடையில் தெளிய எழுதிய விரிவுரையுடையது. திருக்குறள் நீதிகளுடன் அரிய பல இலக்கிய நலங்களும் சுரந்துள்ளது. அமிர்தமயமான இந்த அறிவின் கருவூலம் ஒவ்வொருவர் கையிலும் உரிமையாக இருக்கத்தக்கது.

அறத்துப்பால் அழகிய பைண்டு	800	பக்கம்	ரூ.	8-12—0
பொருட்பால் முதற்பாகம் ,,	800	பக்கம்	ரூ.	8-12—0
ஷை இரண்டாம் பாகம் ,,	800	பக்கம்	ரூ.	8-12—0
ஷை மூன்றும் பாகம் ,,	1130	பக்கம்	ரூ.	10-12—0
காமத்துப்பால் ,,	1160	பக்கம்	ரூ.	11—0—0
அறத்துப்பால் மூலம்			ரூ.	1—0—0

அகத்திய முனிவர்.

இது அருமையான ஓர் அழகிய ஆராய்ச்சி நூல். அகத்திய முனிவருடைய பிறப்பு, இருப்பு, குணம், செயல், பெருமை முதலியவற்றைத் தெளிவுற உணர்த்துவது. சரித்திரக் காட்சியுடன் இலக்கிய மாட்சியும் இன்புற இசைந்தது. இதன் விலை ரூ. **1—0—0**

இந் நூலாசிரியர் இயற்றியுள்ள "தரும தீபிகை" என்னும் நூலிலிருந்து 108 பாடல்களை எடுத்து நியூமன் (Newman) என்பவரால் ஆங்கிலத்தில் கவிகளால் இயற்றப்பெற்ற "லைட் ஆவ் வர்சு" என்னும் நூல் அடியில் வருவது:

THE LIGHT OF VIRTUE.

A very valuable & highly interesting Poetical work.

Teaches morals and ideals of Life.

Suitable for Young and Old.

Antique Feather-weight paper, well bound; Price Re. 1—0—0.

இந் நூலைக் குறித்து "ரால்வ் சினி" (Ralph Cheyney) என்னும் சிறந்த அமெரிக்கக் கவிஞர் எழுதியுள்ள அபிப்பிராயம் அடியில் வருவது:

A Great living Poet of America Writes:-

"Please accept the cordial thanks of Lucia-Trent and myself for your kind letter of October twenty-fourth and for your generosity in sending to us "The Light of Virtue—Part I" which we have read with admiration for the wisdom of the great Tamil sage and with pleasure that the jewels of his thought have been brought through translation into the sight of those of us who cannot read them in the original."

Ralph Cheyney,
New York,
9—12—33.

ராஜேஸ்வரி பிரஸ், மதுரை :—'39.